

Giới thiệu Phân Tranh Thiên Hạ

Thể loại: tiên hiệp, xuyên không, quân sự cổ đại.

Đường đường là một đại tông sư với biệt tài trộm mộ nổi danh trong giang hồ lại bị ông trời đưa linh hồn trở về thời dĩ vãng.

Mà vùng đất nơi này lại đang xảy ra cuộc chiến chính trị giữa các quốc gia và cuộc đua tranh giành địa bàn giữa các tông môn tu hành.

Nhân vật chính vừa phải cẩn thận ứng đối với tình hình thế cuộc, vừa phải dốc lòng nâng cao tu vi và sức mạnh phe cánh. Vì giữa thời loạn thế này, yếu đồng nghĩa với thất bại, khước nhục và chết.

Những chương đầu truyện mang phong cách diễn tả và vẽ nên thế cuộc hiện tại cho mọi người nắm rõ nên tiết tấu không nhanh, nhưng từ chap 50 mạch chuyện bắt đầu thay đổi.

PS:

- Một bộ truyện mang phong cách huyền huyền, tiên hiệp đan xen vs cuộc chiến tranh bá thời loạn. Nếu những ai yêu thích thể loại như Phong Thần Bảng thì đừng bỏ lỡ bộ này nhé!!!! ^^

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Phân Tranh Thiên Hạ (Bản dịch)!

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Không Ủng Công

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Ánh đèn pin lướt qua thông đạo của huyết mộ, một người đàn ông cầm chiếc đèn pin trong tay chiếu khắp bốn phía tìm kiếm trong mái vòm và vách đá của thông đạo, cùng với cả khoảng không gian tối đen ở phía trước nữa.

Lúc ánh đèn pin soi vào vách đá ở khoảng cách gần, nó giúp người ta thấy rõ bộ dạng của người đàn ông trong bóng tối. Đây là một người trung niên gầy gò, mái tóc sau lưng vẫn thẳng thớm, khuôn mặt trắng tinh, thần thái sáng láng, hai mắt rất có thần, đầy vẻ bình tĩnh thông dong. Cả người hắn rất sạch sẽ, đường trang màu đen trên người vẫn chỉnh tề, trong tay đang cầm một cây trượng.

Một người có trang dung sạch sẽ như vậy xuất hiện nơi huyết mộ thế này, ai không quen thì cảm thấy hiếm có nhưng kẻ đã biết rõ thì sẽ cảm thấy rất bình thường. Đây là một người làm công việc khảo cổ dưới lòng đất, lúc đầu giang hồ hay gọi là trộm mộ nhưng sau này cùng với sự tăng trưởng địa vị và trải nghiệm giang hồ, được người đời tôn xưng là đạo gia.

Hiện giờ, đa số các đạo gia đều bé quan thanh tu giống như đạo sĩ vậy, rất ít khi đích thân xuất mã, chỉ khi gặp được vài nơi tương đối thú vị mới đích thân đi một chuyến, chẳng hạn như ngôi mộ có hình dạng cực kỳ hiếm thấy trước mặt này.

Cây trượng cùng với bước chân gõ cộc cộc trên mặt đất, đợi đến khi mặt đất phát ra tiếng kim loại va chạm “keng” một cái, đạo gia liền dừng bước. Hắn cũng không vội vã nhìn xuống đất mà ánh mắt thuận theo chiếc đèn pin trong tay liếc nhìn bốn phía. Trước mắt hắn, một không gian dưới lòng đất tối om cực lớn hiện ra, dưới ánh sáng của đèn pin, đại khái vẫn có thể phân biệt được địa cung của huyết mộ. Địa cung rộng lớn thế này cũng cực kỳ hiếm thấy.

Sau khi quan sát sơ xung quanh, đạo gia chiếu đèn pin xuống dưới chân, cây trượng lại gõ vài tiếng “keng keng” trên mặt đất. Hắn dùng mũi chân cọ cọ dưới mặt đất hai lần để quét bỏ lớp bụi đi. Ở bên dưới, mặt đất bằng kim loại mang theo tia sáng màu đồng lộ ra.

Cây trượng được nhấc lên, đạo gia kẹp chiếc đèn pin dưới nách, cánh tay rảnh còn lại hơi rũ xuống sau đó từ từ nâng lên. Bỗng nhiên, lớp bụi dưới mặt đất hơi xuất hiện một luồng khí xoáy. Đạo gia bất chợt đẩy tay về phía trước một cái, nội lực dâng lên, chưởng phong thổi bật ra kèm theo tiếng “ào ào” của gió lốc, đẩy sạch lớp bụi tích trên mặt đất. Sau vài chưởng liên tục, toàn bộ bụi đất đều tung bay.

Bàn tay cầm trượng lại hạ xuống ở bên cạnh người, khiến lớp bụi cuộn cuộn không thể chạm đến cơ thể. Ánh đèn pin chói lóa soi về phía mặt đất đã được phủ bụi, có thể phán đoán ra trong bán kính mười mấy thước phía trước, mặt đất đều được lát kim loại, chứ không phải chỉ là một vùng nhỏ dưới chân. Trên lớp kim loại này hình như có khắc hoa văn, không phủi sạch lớp bụi đi thì khó mà nhìn thấy được chân dung hoàn chỉnh.

Đợi khi tất cả đều kết thúc, đạo gia tiếp tục chống gậy đi về phía trước, đèn pin thỉnh thoảng soi lên mái vòm bên trên. Xung quanh địa cung này còn có vài cửa hang tối đen giống như thông đạo hắn bước vào, có điều không biết thông đi đâu, và cuối cùng có ẩn chứa bí mật gì.

“Hình dáng cấu tạo thế này thật sự là chưa từng thấy, thật thú vị...”

Đạo gia mỉm cười nói thầm, dưới chân bỗng phát ra một tiếng “rắc” giống như đã giẫm lún một khối đất. Ngay sau đó, dưới mặt đất dường như truyền đến tiếng lách cách, tựa như tiếng lò xo cơ quan nào đó đang vận hành.

Ầm! Trên thông đạo phía trước truyền đến âm thanh rung động của vật nặng rơi xuống.

Sắc mặt đạo gia thay đổi, với kinh nghiệm của hắn, vừa nghe đã biết thông đạo tiến vào đã bị thứ gì rơi xuống chặn lại rồi.

Ngay sau đó, mấy cửa hang tối om khác cũng truyền đến tiếng ken két trầm đục giống như có cánh cửa nặng nề nào đó mở ra.

Chân đạo gia buông lỏng, lui ra vài bước, đèn pin nhanh chóng soi xung quanh. Trong lòng hắn biết đã đạp phải cơ quan, nhưng không biết đã phát động cơ quan gì được bố trí trong mộ thất. Có điều, có thể cắt đứt thông đạo tiến vào thì chứng tỏ cơ quan này không tốt lành gì.

Hắn cảnh giác cao độ nhìn bốn phía, nhưng im lặng chờ trong chốc lát mà bốn phía vẫn im ắng, không hề nghe thấy có bất kỳ động tĩnh gì. Ngược lại, ở phía cửa lối vào lại truyền đến một tiếng nổ “ầm” vang vọng, chấn động đến nỗi mặt đất chỗ này đều rung lên. Bên cạnh đó, tiếng lách cách vẫn vang vọng mãi trong địa cung.

Hắn nhanh chóng nhận ra trong âm thanh lách cách này có một động tĩnh khác thường, đèn pin nhanh chóng chiếu về phía một cửa hang u tối, hình như có thứ gì đó đang lăn nhanh ra từ đây. Dưới ánh sáng, một đôi mắt màu xanh lục đột nhiên xuất hiện ở sâu trong cửa hang kia, ngay sau đó là bóng dáng hoàn chỉnh hiện ra, một người quần áo rách rưới xuất hiện.

Thật ra kẻ này không giống người mà giống cây khô hơn, toàn thân mọc lông trắng, răng nanh nhọn hoắt. Dưới ánh đèn pin, hốc mắt nó phát ra ánh sáng màu xanh lục, mười ngón tay có móng nhọn xanh đen sắc bén. Nó đang điên cuồng lao ra khỏi cửa hang, phát ra tiếng gầm gừ bỏ nhào về phía hắn.

Trong tất cả cửa hang xung quanh hắn đều xuất hiện cây khô.

Cương thi! Trong đầu đạo gia lóe lên ý niệm này đầu tiên. Tay hắn không hề dừng lại, cây gậy trong tay vẩy một cái, một thứ mang theo ánh sáng rét lạnh thuận thế bay từ trong gậy ra. Cơ thể hắn khẽ lóe lên nhanh chóng lùi lại một bước, nghiêng người né tránh cương thi đang bỏ nhào qua. Trên tay hắn giờ đây đang cầm một thanh kiếm lóe sáng, trong chớp nhoáng đã chém vào phần cổ cương thi, làm phun ra một chùm máu xanh lục. Đầu cương thi bay ra chia cắt với cơ thể, cơ thể đập xuống mặt đất một tiếng “thịch” rồi nằm co giật ở đó, bò lên mấy lần mà không đứng dậy được.

Hành động của đạo gia cũng không hề dừng lại, kiếm quang trong tay chớp lóe liên tục. Từng bóng người bỏ nhào đến đều bị hắn chém ngã trên đất, ánh đèn pin lia loạn xạ phía trước người hắn. Không chỉ có một con cương thi, mà cửa hang bốn phía không ngừng có cương thi điên cuồng gầm thét xông về phía hắn, càng lúc càng nhiều.

Đạo gia bị bao vây tấn công, trở tay không kịp, chỉ dựa vào kiếm trong tay thì không kịp ngăn địch. Hắn bèn dùng cả tay lẫn chân, vội vàng đâm một kiếm xuyên qua tim một cương thi, sau đó phát hiện làm như thế cũng vô dụng, cương thi kia vẫn một trào đánh tới. Thân dưới của đạo gia tung ra một cước như bão tố, lực đạo hùng hồn, đập cho cương thi kia bay ngược ra sau, đụng vào mấy con ở phía sau. Hắn không đợi chân đặt xuống, cơ thể đã bay lên không, xoay người đập ra sau một cái, đá bay thêm một con nữa. Ngay sau đó, hắn lại lẳng không vận eo lật chân đá liên tục, nhanh chóng đá bay vài con, hàn quang trong tay chém xuống thêm vài cái đầu.

Chỉ trong một thoáng, xung quanh hắn đã chất chồng hơn hai mươi cương thi hung hãn. Tuy bị vây công nhưng không một cương thi nào có thể thương tổn được hắn, có điều tay chân hắn cũng không dùng được. Người bình thường chỉ sợ sớm đã bị đánh không dám đến gần hắn nữa, nhưng những cương thi này căn bản không sợ chết. Chúng nó công kích càng thêm hung mãnh, hung hãn khó chơi.

Pằng pằng pằng...

Ở lối vào đột nhiên vang lên tiếng súng gấp rút, một khẩu súng tự động trong tay một người đàn ông có thân hình gầy nhỏ phun ra ngọn lửa, đạn điên cuồng bắn về phía các cương thi đang nhào vào đạo gia để giải vây.

Sau một hồi bắn liên tục, người đàn ông gầy nhỏ phát hiện những viên đạn bắn trúng mục tiêu không có tác dụng gì lớn, ngược lại còn hấp dẫn vài cương thi về phía mình. Rõ ràng hắn ta cũng có một ít kinh nghiệm đối phó với những thứ này, nhanh chóng điều chỉnh điểm đích của đạn, bắn vào đầu và đầu gối của cương thi. Cương thi lao tới không phải bị bắn cho mất đi năng lực chạy ngã nhào xuống mặt đất thì cũng bị bắn nổ đầu, não tuôn ra rồi ngã xuống đất.

Ánh lửa từ họng súng phun ra chiếu lên gương mặt lạnh lẽo không biểu cảm gì của người đàn ông gầy nhỏ, trông bình tĩnh cực kỳ. Mắt thấy cương thi hung hãn không sợ chết vọt tới, hắn ta không lùi mà tiến tới, nghênh đón chúng.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Cổ Nhân Thật Sự Không Lừa Ta (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Dùng động tác cực nhanh đổi băng đạn, khẩu súng được kéo nhanh một phát, tiếng súng đột nhiên dừng lại rồi lại liên tục vang lên. Sau khi không nhanh không chậm tiến lên, hắn ta đổi tay cầm súng tự động, tay kia rút một khẩu súng ngắn ở hông, thân súng lướt qua eo một cái soạt, đạn được lên nòng rắc rắc.

Hắn ta chẳng thèm nhìn, tiện tay bắn hai phát súng “pằng pằng” vào đầu một cương thi bị thương ở đầu gối sắp ngã nhào đến trước mình, khiến đầu nó bị vỡ tung. Ngay sau đó, súng ngắn lại quay ngoắt ra sau “pằng pằng” vài phát, bắn nổ đầu cương thi từ phía sau đánh tới. Súng tự động và súng ngắn trong tay hắn ta được đổi băng đạn rất tự nhiên, cách sử dụng vũ khí súng ống không phải chỉ thuần thục bình thường. Những cương thi kia căn bản chưa đến gần được hắn ta đã lần lượt ngã xuống.

Đợi đến khi đạo gia lách mình chém xuống một kiếm giết con cương thi cuối cùng trước mặt, khẩu súng tự động trong tay người đàn ông gầy nhỏ cũng “pằng pằng” hai tiếng bắn chết con cương thi lao tới cuối cùng. Đạo gia dùng mũi chân hất cán gậy dưới đất lên, nó xoay vài vòng trên không rồi rơi xuống. Hắn thuận tay giơ kiếm tra lại vào vỏ, biến nó trở thành cây gậy chống bình thường một lần nữa, động tác hết sức gọn gàng. Xong đâu đấy, hắn đưa tay vuốt lại mái tóc hơi rối vì đánh nhau của mình.

Lúc này, trong địa cung tràn ngập một mùi hôi thối kỳ quái.

Người đàn ông gầy nhỏ bước vòng xung quanh đạo gia một vòng, khi thấy mấy cương thi bị chém ngang lưng chưa chết hoặc chém mất hai chân vẫn còn gầy dựa, nòng súng tự động lại lóe lên tia lửa “tạch tạch”, hoặc súng ngắn vang lên hai tiếng “pằng pằng” bắn nổ đầu chúng.

Đợi sau khi tất cả cương thi trong địa cung đều không còn động tĩnh gì, người đàn ông gầy nhỏ cảnh giác nhìn xung quanh, nhanh chóng đổi băng đạn, súng ngắn lập tức quay trở lại bên hông, súng tự động cũng khoác trên vai. Hắn ta rút từ sau lưng ra một cái ống, “xoẹt” một tiếng, ánh lửa sáng lên mang theo cả khói. Hắn ta tiện tay vút ra trước mặt, xung quanh cũng vút liên tục vài cây. Hình dáng đại khái của địa cung hiện rõ dưới ánh lửa, mái vòm cong cong, trên mặt đất đầy thi thể cương thi.

Người đàn ông gầy nhỏ đi tới bên cạnh đạo gia chỉnh lại quần áo, hờ hững nói: “Đạo gia, bên ngoài đều được giải quyết cả rồi, lối vào đã có các anh em trông coi, đất đá lấp đường cũng cho nổ rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể rút lui.”

Đạo gia ừm một tiếng, đèn pin rọi qua những thi thể cương thi trên mặt đất để đánh giá, còn dùng gậy lật lật chúng lên xem. Người đàn ông gầy nhỏ nhìn những thi thể xung quanh, tính sơ một chút thấy ít nhất cũng tầm hơn trăm con, hơi kỳ quái nói: “Lấy đâu ra nhiều cương thi vậy?”

“Có trời mới biết, trước kia khi làm việc dù có gặp thì cũng lẻ tẻ một hai con... Ở đây thú vị thật, không uống công!” Đạo gia cười haha, đèn pin lại chiếu bốn phía rồi ngừng lại trên một bức tượng Quan Âm đang ngồi xếp bằng cao gần mười mét, trông đại từ đại bi. Cả địa cung đều trống rỗng, chỉ có một bức tượng Quan Âm ngồi sừng sững đó, muốn không chú ý cũng khó.

Đèn pin dừng lại ở dưới cổ tượng Quan Âm, phát hiện trên cổ Quan Âm đeo một sợi dây chuyền. Toàn bộ bức tượng này được điêu khắc từ đá, sợi dây chuyền kia đeo lên rõ ràng không hề tương xứng. Vừa nhìn sơ, chỉ e rằng trong cả địa cung có kết cấu liên thành một khối này, đây chính là vật hoạt động duy nhất.

Đạo gia cẩn thận bước sang, đã chịu thiệt một lần rồi, hắn biết huyết mị này không hề tầm thường mà có gì đó quái lạ. Cây gậy liên tục gõ trên mặt đất giống như người mù dò đường, kì thực là nghe thử xem hồi âm trên mặt đất phải chăng có gì dị thường, để phòng giẫm phải cơ quan.

Hắn đi đến dưới bức tượng Quan Âm ngồi, ngẩng đầu quan sát một chút, cây gậy trong tay lại gõ lên bức tượng để nghe thử, thậm chí còn hít vào một hơi. Đột nhiên hắn đề khí thả người nhẹ nhàng nhảy lên, đáp xuống đùi bức tượng Quan Âm. Hắn lại nhẹ nhàng nhảy lên, nhanh chóng bò lên vai bức tượng, ngồi xổm ở đó kéo sợi dây chuyền trên cổ Quan Âm nhìn thử, phát hiện đây là một sợi dây kim loại. Hắn lật mặt dây chuyền kia lên, thổi bụi, đưa đèn pin chiếu sang nhìn thì thấy là một chiếc gương đồng cổ to bằng bàn tay.

Kiểu dáng gương đồng này hắn chưa từng nhìn thấy, nhưng khác với sợi dây chuyền kia, sợi dây chuyền đã cực kỳ gỉ sét, còn chiếc gương đồng cổ kính này thì không hề có vết gỉ sét nào.

Đây không phải chỗ để từ từ nghiên cứu, hắn định lấy gương đồng này xuống mang đi thì phát hiện sợi dây của nó lại gắn liền thành một thể với bức tượng. Hắn thấy sợi dây đã gỉ sét lắm rồi, đoán là cũng chẳng rắn chắc gì mấy, bèn bỏ đồ trong tay sang một bên, chụp lấy sợi dây đề khí phát lực, “pụt” một tiếng trực tiếp kéo đứt sợi dây. Lúc này hắn phát hiện trong sợi dây lại có một sợi tơ màu vàng kim, giống như nổi với thứ gì đó trong cổ của bức tượng.

Hắn ngẫm cảm giác được chút gì đó không ổn, bên trong bức tượng Quan Âm cũng mơ hồ truyền đến tiếng động.

Hắn đưa tay với lấy chiếc gương đồng nhưng còn chưa kịp nhảy xuống khỏi bức tượng thì địa cung dưới mặt đất đã truyền đến âm thanh “rầm rầm” như tiếng chuyển động của lò xo. Âm thanh này còn mạnh hơn tiếng của cơ quan lúc trước, cả mặt đất đều chấn động, địa cung lắc lư kịch liệt.

Đạo gia không nhảy xuống nữa mà đưa tay vịn chắc lấy đầu pho tượng, nhanh chóng lia đèn pin xem xét tình hình xung quanh, lúc này đây mà hành động tùy tiện thì rất nguy hiểm.

Có tiếng đồ vật rào rào từ phía trên rớt xuống, ánh đèn vừa chiếu lên thì phát hiện mái vòm đang vỡ vụn.

“Hầu Tử, mái vòm sắp sập rồi, đi mau!”

Đạo gia rống lên rồi thả mình phi xuống khỏi vai pho tượng. Thế nhưng đúng lúc này hắn lại bị một cục đá lớn nện cho ngã mạnh xuống phía dưới.

Đợi đến khi hắn quỳ rạp trên mặt đất, ộc máu ngừng đầu lên thì chỉ thấy trong những hòn đá lộn xộn rơi xuống, bóng dáng hắn từ gầy nhỏ nhanh chóng lớn lên, lần mình xông về phía thông đạo tiến vào, ngay sau đó, mọi thứ trước mắt tối xầm, hắn mất đi tri giác...

Trong đầu hỗn loạn, đầu đau sắp nứt ra, hắn chậm rãi mở hai mắt chỉ thấy không gian trước mặt khá u ám, chỉ có một vài bóng sáng đang lác lác.

Hắn đưa mắt đánh giá xung quanh, phát hiện ánh sáng kia phát ra từ một bó đuốc cắm nghiêng trên trụ. Dường như mình đang nằm trong một ngôi miếu đồ nát cũ kỹ, không biết là ở đâu, nhưng chắc là Hầu Tử nhảy vào cứu mình rồi.

Cảm giác trước đó bị nện nằm bò xuống vẫn còn, với sức nặng của hòn đá kia chắc không chết thì cũng chẳng tốt đẹp gì mấy, có thể còn sống sót đã là may mắn lắm rồi. Với kinh nghiệm của hắn, nếu người đang ở trong tình huống trọng thương thì không nên vận động mạnh, cơ thể mặc dù không có cảm giác đau đớn gì nhưng cũng có thể là do tác dụng của việc tê liệt thần kinh.

Hắn cử động ngón tay trước, xác định mười ngón hoạt động tự nhiên, không có việc gì! Từ bàn tay chuyển lên cánh tay, hoạt động bình thường, cũng không sao! Lại nhắc hai chân lên, co gối duỗi đùi, vẫn không có việc gì!

Hắn vô cùng vui mừng, hai tay khẽ chống lên mặt đất, đang định thử tình trạng cơ thể thì đột nhiên nhìn thấy một lão đầu gương mặt già nua đang mỉm cười. Tóc ông ta được búi gọn và cố định bằng trăm cài, ăn mặc theo phong cách cổ trang, hiện giờ, đang hơi khom xuống che mắt tầm nhìn phía trên của hắn.

“Tiểu huynh đệ, ngươi đã tỉnh rồi? Xem ra đúng là lão phu may mắn.”

Lão đầu mỉm cười nói, lão đưa tay ra, tiện thể đỡ hắn dậy.

Đạo gia vẫn duy trì cảnh giác, muốn vận công đề phòng thì phát hiện nội lực không điều tiết ra được, có lẽ là do bị trọng thương. Có điều hắn ngồi dậy vận vạo thân dưới thì thấy không có trở ngại gì, chỉ có phía sau ót ê ẩm đau, giống như từng bị gì đó đánh mạnh vào.

Hắn nhìn không gian trong ngôi miếu đồ xung quanh một chút, ánh mắt dừng lại trên mặt lão đầu, hỏi: “Lão ca, đây là...”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cổ Nhân Thật Sự Không Lừa Ta (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Lời vừa ra khỏi miệng, phát hiện giọng nói của mình không đúng, có vẻ hơi non nớt. Hắn đoán chắc là do bị thương nên vội ho một tiếng, tiếp tục hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Lão ca?” Lão đầu sùng sốt một chút, chợt cười ha ha nói:

“Người trẻ tuổi nhưng khẩu khí không nhỏ. Được thôi, lão ca thì lão ca, cá tính này ta thích. Ở đây cụ thể gọi là gì ta cũng không rõ, ta cũng chẳng có tình lực mà đi điều tra, dù sao cũng là một vùng núi hẻo lánh ở quận Tử Vân nước Yến.”

Quận Tử Vân nước Yến? Đạo gia mù mờ khựng lại, đây là đâu vậy?

Hắn không khỏi quan sát đôi phương từ trên xuống dưới, phát hiện trên bộ y phục ở phần ngực bụng đôi phương có một mảng máu lớn, có thể mơ hồ nghĩ thấy mùi máu tươi, sắc mặt hơi trắng bệch trông giống bị thương, nhưng thần thái trong mắt vẫn tỉnh táo. Hắn hỏi:

“Không biết tôn tính đại danh của lão ca là gì?”

Lão đầu cười nói: “Lão phu Đông Quách Hạo Nhiên đệ tử Thượng Thanh tông.”

Đạo gia sững sờ. Hắn nghe rõ từng chữ một nhưng không hiểu có nghĩa là gì. Hắn nhìn kỹ người trước mắt, ông ta mặc y phục cổ trang, nói chuyện theo phong cách thời xưa, có phải người này diễn kịch nhập vai quá rồi không? Ông muốn đóng vai cổ nhân cũng phải đóng cho giống một chút có được

không hả? Cổ nhân mà nói tiếng phổ thông lưu loát thế à? Hẳn nghi ngờ có phải người này đang đùa với mình không. Hẳn lập tức quay đầu sang bốn phía gọi:

“Hầu Tử! Hầu Tử...”

Lão đầu cũng sững sốt một chút, nói:

“Ta cũng mới vừa đến, không thấy có con khi nào cả. Trong khu rừng gần đây có khi sao?”

Không nghe thấy Hầu Tử đáp lại, bản thân hẳn sao lại xuất hiện ở đây cũng là một điều khó hiểu, nhưng người có thể đưa mình ra khỏi cổ mộ kia chắc chắn không đơn giản, Đạo gia trầm giọng nói:

“Lão ca, không biết là lẫn lộn trên đạo nào?”

Lão đầu cười nói:

“Thượng Thanh tông dĩ nhiên là chính đạo.”

Đạo gia cười lạnh một tiếng.

“Lão ca, còn chơi ba trò không ý nghĩa này làm gì nữa, có gì nói trắng ra đi.”

“Được!” Lão đầu gật đầu nói: “Bản thân ta bị thương, không có nhiều thời gian lắm, có lẽ ngươi không hiểu gì cả nhưng chỉ cần nhớ rõ một điểm, Thượng Thanh tông cũng ở quận Tử Vân này, cách đây chừng hơn ba trăm dặm, dưới chân núi này không xa có một con sông, đi dọc theo đó đến một thác nước thì dừng lại, vùng đất lạnh chìm đầu đổ chính là Thượng Thanh tông, nhớ rõ chưa?”

Dứt lời, lão đầu khoanh chân ngồi thẳng, một bàn tay xoay tròn trước ngực.

Trong nháy mắt đạo gia cảm thấy kinh hãi. Hẳn phát hiện mình đã bị một lực đạo vô hình cưỡng ép, không chế cả người không thể động đậy mà chỉ nhẹ nhàng rời khỏi mặt đất. Trong lòng hẳn vô cùng kinh ngạc, không thể ngờ trên thế giới này còn có người có nội lực cao thâm như vậy. Quả thực là cao thâm đến mức hẳn không thể nào tưởng tượng nổi. Vốn hẳn cho rằng tu vi của mình đã được coi là cao thủ hàng đầu trên giang hồ nhưng bây giờ xem ra chẳng qua cũng chỉ là hạt gạo tranh phát sáng với hạt châu. Cổ ngữ có câu thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, cổ nhân đúng là không lừa mình!

Lão đầu chợt vỗ một chưởng vào ngực mình, học ra một ngụm máu tươi. Máu thành một hình cầu, trôi nổi giữa không trung, ngón tay của lão đầu cắm vào quả cầu máu đang trôi nổi trước người, quay nhanh, trong huyết cầu bắn ra từng phù văn huyết sắc. Phù văn bay ra quanh người Đạo gia.

Một màn quỷ dị thần kỳ như vậy khiến Đạo gia nhìn mà kinh hãi không thôi, điều khiển nội lực tinh thâm đến mức độ này, ngay cả nằm mơ hẳn cũng không ngờ tới. Phù văn bắn ra càng ngày càng nhiều, huyết cầu càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn không còn nữa. Nó hóa thành ba mươi sáu đường phù văn huyết sắc xoay tròn quanh người Đạo gia.

Hai tay lão đầu đột nhiên cùng khuấy, cả người đạo gia đang trôi nổi cũng xoay tròn từ trên xuống dưới từ trái sang phải. Lão đầu đánh ra từng chưởng, mỗi chưởng đánh lên phù văn huyết sắc xoay tròn kia, phù văn huyết sắc nhanh chóng ngưng tụ hóa thành một đạo hồng quang đánh chính xác vào trong kinh lạc huyết vị của đạo gia.

Cảm giác thứ sống sờ sờ nào đó chui vào cơ thể khiến Đạo gia đau đến mức ứa mồ hôi lạnh.

Đợi cho ba mươi sáu đạo phù văn huyết sắc đều được đánh vào trong cơ thể đạo gia, lão đầu lật lòng bàn tay thẳng đứng. Đạo gia cũng chậm chậm bay xuống, xếp bằng ngồi đối diện lão, ngã ra như phỗng nhìn lão.

Về mặt nghiêm túc của lão đầu lại nở nụ cười mỉm, thần thái trong đôi mắt sáng kia dần trở nên âm trầm, ngữ khí yếu ớt nói:

“Ta đã dựa vào bí pháp của Thượng Thanh tông đem tu vi cả đời còn sót lại hóa thành ba mươi sáu đạo hộ thân phù, hộ pháp trừ tà cho ngươi. Ngươi cứ đi theo con đường ta đã nói hẳn là sẽ đủ để hộ tống ngươi đến Thượng Thanh tông. Thương thế của ta quá nặng, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, không cách nào trở về Thượng Thanh tông. Trong thời khắc hấp hối có thể gặp được tiểu huynh đệ là vận khí của ta, cũng là vận khí của Thượng Thanh tông. Tiểu huynh đệ có thể gặp được ta cũng là vận phước của tiểu huynh đệ. Xem như chúng ta có duyên phận sư đồ. Dù sao làm đệ tử của ta vẫn hơn là làm một hương dân loạn thế trong góc núi này, chắc chắn ngươi cũng không có lý do gì để từ chối. Ngươi hãy đến Thượng Thanh tông nói là đệ tử của ta, hộ thân phù ta đã đánh vào cơ thể ngươi chính là chứng cứ, chắc chắn bọn họ sẽ tin.”

Đạo gia nháy mắt nhìn lão, đang tiêu hóa lời của lão.

Lão đầu lấy từ trong ngực ra một cái gương đồng, đưa cho hẳn nói:

“Vật này, cái mạng của ta coi như mất ở trên đó. Chưởng môn Thượng Thanh tông Đường Mộc là sư huynh của ta. Vật này ngươi đem tới Thượng Thanh tông giao cho huynh ấy. Ngươi phải nhớ kỹ, vật này không thể để lộ cho người khác, chỉ có thể giao cho chính sư huynh ta, không thể để rơi vào tay những người khác, nhớ kỹ chưa?”

Đạo gia vô thức khẽ gật đầu, đưa tay nhận gương đồng lật xem, trong lòng vô cùng kinh ngạc... Đây... đây chính là gương đồng cổ mà hẳn đã lấy xuống từ trên pho tượng Quan Âm kia, không thể xác nhận là vì lúc ấy không nhìn kỹ nhưng gương đồng trong tay nhìn cực kỳ giống.

Hắn nhìn về phía lão đầu, thần thông vừa rồi của đối phương khiến hắn hơi tin vào chút gì đó, nhưng chiếc gương đồng này lại như muốn kéo hắn trở về thực tế. Hắn muốn hỏi thêm, ai ngờ vừa mới há mồm, hai mắt lão đầu đã nhắm, miệng nở nụ cười, ngã đầu vào người hắn.

“Lão ca! Lão ca...”

Đạo gia vỗ lão kêu hai tiếng thấy không có phản ứng, đưa tay thử hơi thở, lại sờ lên mạch cổ của đối phương. Chết rồi!

Sau khi xác định vài lần đối phương đã thực sự chết rồi, Đạo gia ngậy người trợn mắt cả nửa ngày, có đùa hay chơi hắn gì đó thì cũng không cần thiết phải chơi lớn vậy chứ, đây là chết thật đấy!

Hắn chậm rãi đặt thi thể lão đầu nằm ngay ngắn, nhìn gương đồng trên tay, lúc này hắn mới chú ý trên người mình cũng mặc cổ trang. Hai tay hình như cũng không giống tay mình, đỉnh đầu cũng cảm thấy chút không được tự nhiên, đưa tay sờ một cái, lại kéo mạnh. Đau! Là búi tóc thật!

Hắn không kìm được bò dậy nhìn xung quanh, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng “quác” sắc bén, giống như tiếng quạ đen.

Đạo gia nhanh chóng đi ra cửa, muốn nhìn xem tình hình bên ngoài là như thế nào. Hắn kéo chốt cửa, cánh cổng lớn vừa mở ra, bước lên bậc thang đi ra bên ngoài.

Dãy núi chập trùng dưới ánh trăng, những ngôi sao điểm đầy bầu trời đêm, trên một cây đại thụ bên ngoài lại “quác” một tiếng chói tay hấp dẫn sự chú ý của hắn. Hình như thật sự là một con quạ, nhưng từ cặp mắt của con quạ đen đó có thể thấy rõ hồng quang lơ mơ dâng lên, giống như đang theo dõi gương đồng trong tay hắn. Hồng quang trong mắt quạ đen sáng lên, nó vỗ cánh một cái tạo thành một đám sương mù đen. Đám sương mù này nhanh chóng hóa thành hình người, xông thẳng đến, nó lại phát tay một cái biến thành con dao lớn sáng loáng chém sang.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tranh Đoạt Truyền Vị

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Tình hình quỷ dị như vậy đạo gia chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy nên giật nảy cả mình. Hắn tránh đi theo bản năng nhưng dường như cơ thể không theo kịp tốc độ phản ứng quen thuộc của hắn. Mắt thấy mình sắp phải bỏ mạng dưới dao, vào thời khắc hắn thất kinh vùng tay chặn lại theo phản xạ có điều kiện thì một đạo nhiệt lưu trên cánh tay xông ra lòng bàn tay, lòng bàn tay cực kỳ nóng bỏng, một đạo hồng quang phun ra, hóa thành một phù văn huyết sắc lớn mạnh mẽ tung lên người quái nhân quạ đang lao tới.

Ầm! Một tiếng động như sấm rền vang lên. Quái nhân quạ đụng vào phù văn huyết sắc, trong nháy mắt bị đánh cho thành mây khói, phù văn huyết sắc kia cũng biến mất theo.

Đạo gia vùng một cánh tay lên, khom người, cứng ngắc một lúc không thể nhúc nhích được. Hắn cảm thấy khó tin, đây là kiệt tác của mình sao? Hắn không khỏi nhớ tới những lời lão đầu kia nói sau khi truyền pháp ban này.

Gặp ma rồi, hình như bên ngoài hơi nguy hiểm! Đạo gia lắc mình một cái, nhảy ra sau, quay trở lại vào nhà, nhanh chóng đóng cửa lại rồi dập tắt bó đuốc bên trong...

Trời đông giá rét, sương lạnh giăng khắp nơi, dòng nước vẫn chưa bị đóng băng, đổ mạnh xuống đất vang nên những âm thanh trầm muộn.

Dưới trăng sao, một bóng ngựa rong ruổi phi đến, tuần mã tỏa ra khí nóng, người trên lưng ngựa được bao trùm trong chiếc áo khoác màu đen.

Ngựa phi thẳng đến bờ sông cạn nước, quẹo vào bãi sông, bước trên nước cạn khiến bọt nước bay tung tóe lên bờ, rồi tiếp tục phi nhanh vào khu rừng khỉa xa. Cây cối trong núi tĩnh mịch, tối tăm không ánh sáng, lúc xông vào rừng núi, kỵ sĩ vùng tay lên, trong hắc bào lóe lên một ánh sáng trắng ảm áp, chiếu sáng phía trước.

Ánh sáng trắng ảm áp đó là một loại bướm vỗ cánh bay nhanh, tên “Tiểu Nguyệt”, ngụ ý là ánh trăng nhỏ. Thân nó có giáp cứng, trong cánh có xương nhon, ban ngày dưới ánh sáng mạnh thì không có gì kỳ lạ, trong bóng tối thì phát sáng, tản ra ánh sáng nhu hòa, có thể chiếu sáng trong khoảng cách hai trượng. Tốc độ phi hành của loài này thì nhanh chậm đều có, thường được người trong giới tu hành thuần dưỡng để chiếu sáng. Nguồn phát sáng của Tiểu Nguyệt là ở trên cánh, mặt sau cánh không phát sáng, ánh sáng đến từ mặt trong cánh, vì thế khi nó vỗ cánh, trong phạm vi tia sáng phóng ra sẽ có cảm giác lúc lớn lúc nhỏ, lúc sáng lúc tối, khi nó thu cánh lại thì hoàn toàn có thể dùng làm đèn chiếu sáng.

Tiểu Nguyệt đi trước chiếu sáng, kỵ sĩ phóng ngựa theo sau. Trong khu rừng phía trước đột nhiên xuất hiện một đạo lưu quang chặn đường, lại là một con bướm phát sáng. Kỵ sĩ vội vàng dừng lại, Tiểu Nguyệt dẫn đường trở về lại trước mặt gã. Kỵ sĩ được bao phủ trong áo choàng ngẩng mặt lên. Là

một lão đầu khuôn mặt thanh quắc, ba sợi râu dài màu hoa râm, hai mắt có thần tiện tay ném một lệnh bài ra. Sau khi bóng người tiếm phục trên cây nhận lấy lệnh bài kiểm tra thì ném lệnh bài trở lại, bướm phát sáng căn đường nhanh chóng được thu hồi, biến mất trong bóng tối.

Tuần mã một lần nữa mau chóng đuổi theo, chạy sau Tiểu Nguyệt đi thẳng vào sâu trong núi.

Trăng sáng rực rỡ, sâu trong núi là vùng đất lạnh chìm đậu, những ngọn núi kỳ lạ san sát, thông qua ánh đèn có thể thấy được cung điện nguy nga trên vách núi, đây chính là nơi tọa lạc của Thượng Thanh tông thuộc giới tu hành.

Kỵ sĩ áo bào đen nhảy xuống ngựa ở vách núi, xóc mũ áo choàng để lộ ra dung nhan thật, chính là Đường Mục, chương môn Thượng Thanh tông. Một đệ tử lập tức tới chào:

“Chương môn!”

Đường Mục tiện tay ném dây cương cho đối phương, không nói gì, nhanh chân bước đi, dọc theo bậc thang xoay vòng hình chữ “Chi” trên vách đá dựng đứng, nhanh chóng lách mình đi lên. Dưới chân lão điểm vài cái nhảy vọt bay lên đỉnh núi đi tới ngoài cung điện lồng lộng trên núi rồi tiếp tục bước nhanh tới trước.

Dưới ngôi nhà mái cong, một nữ tử khoác áo vải sa tóc búi xoắn ốc đứng yên. Nữ tử có lông mày dài mảnh như lá liễu, đôi mắt phượng sáng rõ như bảo thạch hắc ngọc, sóng mũi xinh đẹp, đôi môi anh đào như nhụy hoa nở rộ, mặt như phù dung lại mang theo chút đoan trang lạnh lùng, làn da trắng nõn như sứ, bộ ngực căng đầy, tư thái uyển chuyển, bộ váy dài kim sa màu xám khiến khí chất càng như tiên nữ xuất trần.

Đây chính là Đường Nghi – con gái của Đường Mục. Nàng ngẩng đầu nhìn trăng, một mình cô đơn thường trăng trong đêm tịch liêu.

Hồ điệp phát sáng hấp dẫn sự chú ý của người khác, mặc dù vừa lên đỉnh núi đã bị thu lại nhưng vẫn bị Đường Nghi phát hiện.

Đường Nghi quay đầu nhìn sang, kinh ngạc đi về phía bậc thang chênh vênh đón, nhìn sau lưng phụ thân không thấy có ai khác liền không khỏi cảm thấy kỳ quái, nàng cất lời hỏi Đường Mục đang leo lên bậc thang:

“Cha, mấy người sư huynh không về cùng ư?”

Ai ngờ thân hình Đường Mục đột nhiên nhoáng lên. Lão bị phân tâm vấp bậc thang dưới chân ngã lăn quay đồng thời sặc ra một ngụm máu. Đường Nghi giật nảy cả mình, với tư vị của phụ thân sao có thể như vậy được. Nàng mau chóng lách mình chạy tới đỡ.

Sau khi tới gần nàng liền ngửi thấy mùi máu tươi không nhẹ trên người phụ thân, tay chạm vào ống tay áo thấy ẩm ướt, lại hơi sền sệt. Nàng đưa tay mượn ánh đèn dưới mái hiên nhìn thử mới phát hiện là vết máu, liền hoảng hốt hỏi:

“Cha, người bị thương sao?”

Đường Mục khoát tay, ra hiệu nàng đừng la lớn.

Bên ngoài trời đông giá rét, nhiệt độ không khí trên núi lạnh hơn nhưng trong phòng lại ấm áp như xuân. Một cái lò đồng to lớn giống như lò luyện đan tọa trấn chính giữa căn phòng, người đứng dưới lò phải ngẩng đầu lên nhìn mới thấy rõ. Hiện giờ, trong lò đang đốt lửa than, khi tới gần có thể cảm thấy nhiệt độ cực nóng, chính nó đã sưởi ấm cả căn phòng này. Khí nóng của nó thông đến khắp các buồng, mở rộng đến cổng cũng không bị mất đi sự ấm áp.

Đường Nghi đỡ phụ thân mình ngồi xuống, mặt mày lo lắng muốn kiểm tra thương thế cho phải. Đường Mục đưa tay ngăn cản, trầm giọng nói:

“Lập tức thông báo cho ba vị trưởng lão cùng đệ tử nội môn đến đây gặp ta, ta có chuyện quan trọng tuyên bố!”

Đường Nghi sốt ruột: “Cha, vết thương của cha...”

Đường Mục quát, cắt ngang: “Nhanh đi! Nhanh!”

Hàm răng ngà của Đường Nghi khể cắn môi, trong mắt dâng lên lệ quang, hình như đã dự cảm được điều gì đó. Nàng không thể không mau chóng rời đi.

Không lâu sau, mấy đệ tử nội môn mau chóng chạy đến trước. Họ vừa nhìn thấy dáng vẻ của Đường Mục đều chấn động, dưới ánh đèn có thể thấy rõ Đường Mục đang bị trọng thương. Các đệ tử mau chóng tiến lên xem, đặc biệt là Ngụy Đa đại đệ tử thân truyền của Đường Mục càng sốt ruột không chịu được.

“Sư... sư phụ... người... sao lại bị thương... thành ra thế này... Đệ tử sẽ chữa... chữa thương... cho người!” Y bị cả lăm bả sinh.

Đường Mục khoát tay, ra hiệu cho hắn thôi lui, không cần quan tâm. Ngụy Đa mặt mày thật thà sốt ruột đến mức cứ quỳ ở bên không đứng dậy được. Đường Mục nhắm mắt, dường như không có tinh lực để nói gì với y.

Chờ một lát sau, ba vị trưởng lão ở sau núi Thượng Thanh tông đáp xuống ngoài cửa, có hai nam một nữ cùng nhau tiến vào.

Ba người này là La Nguyên Công, Tô Phá, Đường Tổ Tổ, rõ ràng tuổi đều đã cao, còn già hơn cả chương môn Đường Mục, họ vốn đều là sư thúc của

Đường Mục, sau khi Đường Mục tiếp chương Thượng Thanh tông, ba người liền lui về vị trí trưởng lão.

Cho dù trước khi đến ba người đã có chuẩn bị tâm lý nhưng khi thấy tình trạng của Đường Mục thì vẫn giật mình, ba người tiến lên cùng nhau ra tay kiểm tra. Không như với đệ tử bên dưới, Đường Mục không tiện từ chối, đành phải để mặc.

Sau khi ba người thi pháp kiểm tra xong, sắc mặt đều lộ vẻ cực kì ngưng trọng, cũng biết nguyên nhân Đường Mục không cho cứu chữa là bởi vì không cứu được, thương tích quá nặng, lục phủ ngũ tạng gần như đã bị hủy, tất cả đều chỉ còn dựa vào một hơi chân khí. Ba người đại khái cũng đoán được Đường Mục gấp gáp triệu mọi người tới là muốn tuyên bố cái gì.

“Ai làm?”

Đường Tổ Tổ tức giận lên tiếng hỏi, bà là cô cô của Đường Mục. Năm đó, lúc Đường Mục tiến vào Thượng Thanh tông cũng là do một tay bà dẫn dắt, sau này Đường Mục có thể ngồi lên vị trí chương môn nhân này, bà cũng bỏ ra không ít sức lực. Cháu của mình thành ra thế này, sao có thể không giận.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ngưu Hữu Đạo (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Đường Mục từ từ nói: “Chờ người đến đông đủ!”

Mọi người đành phải chờ. Mãi cho tới khi Đường Nghi trở về, gọi toàn bộ mấy chục đệ tử nội môn còn lưu lại Thượng Thanh tông tới hết, đứng thành hàng ngũ trật tự trong sảnh thì Đường Mục mới vịn tay ghế ngồi thẳng người, âm thanh hữu lực rõ ràng nói:

“Vi nguyên nhân sức khỏe nên ta không cách nào tiếp tục chấp chương Thượng Thanh tông được, nay đệ tử nội môn đều ở đây thì hãy nghe pháp chi của ta, ai nấy đều là nhân chứng. Ta chính thức truyền chức chương môn Thượng Thanh tông cho sư đệ Đông Quách Hạo Nhiên. Người nghe lệnh không được phép dỗi gặt. trên có môn quy, người vi phạm nghiêm trị không tha!”

Đám đệ tử còn đỡ, chỉ liếc nhìn nhau, ba vị trưởng lão lại vô cùng kinh ngạc, truyền vị cho Đông Quách Hạo Nhiên?

Dựa theo môn quy của Thượng Thanh tông, chương môn Thượng Thanh tông chỉ có thể do đệ tử nội môn đảm nhiệm, do chương môn tiền nhiệm chỉ định. Nếu chương môn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không thể chỉ định thì sẽ chọn ra một người trong số các đệ tử kế thừa vị trí chương môn, họ sẽ được các đệ tử nội môn đề cử. Trừ phi chương môn ngay cả đệ tử cũng không có mới có thể chọn từ chi thứ.

Đông Quách Hạo Nhiên là sư đệ Đường Mục, dĩ nhiên được coi là đệ tử nội môn, cũng phù hợp với nhân tuyển tiếp chương chương môn chỉ định. Nhưng từ Đường Mục nhất hệ mà nói, đây cũng giống như việc tuyển chỉ thứ tiếp vị, cộng thêm vài nhân tố khác, từ một góc độ nào đó mà nói, Đông Quách Hạo Nhiên cũng không phải lựa chọn thích hợp.

Đường Tổ Tổ là người đầu tiên không kiềm được, nghiêm nghị nói:

“Vẫn xin chương môn nghĩ lại, Đông Quách Hạo Nhiên và Ninh vương Thương Kiến Bá qua lại đã lâu. Thương Kiến Bá suy nghĩ hão huyền, khiến cho tu sĩ thiên hạ bất mãn. Chính vì điều này, năm đó sư huynh vốn muốn truyền vị cho Đông Quách Hạo Nhiên mới bị các sư bá, sư thúc ngăn lại rồi truyền vị cho người. Giờ người lại làm ngược trở lại như vậy há không biết một khi Đông Quách Hạo Nhiên thượng vị, Thượng Thanh tông sẽ rước phải họa diệt môn ư, đại sự như thế có thể đùa được sao!”

Đường Mục bình tĩnh nói: “Trên đường đi ta đã nghe được tin tức, Thương Kiến Bá gặp chuyện bỏ mình, cho nên chuyện của Thương Kiến Bá đã qua rồi.”

Thương Kiến Bá đã chết? Ninh vương Thương Kiến Bá là thân đệ đệ của đương kim hoàng đế nước Yến, là một đại tư mã đứng hàng tam công, thống lĩnh binh mã hùng mạnh của nước Yến, rất thiện chiến, quả thực là quyền cao chức trọng, vậy mà lại gặp chuyện bỏ mình. Chuyện hệ trọng như thế sao bên này chưa hề nhận được tin?

Đường Tổ Tổ ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Ta phản đối!”

Đường Mục nghiêng mắt nhìn, hỏi: “Vì sao phản đối? Chuyện này đâu trái với môn quy?”

Đường Tổ Tổ đáp: “Không trái, nhưng Thượng Thanh tông từ khi lập tông cho đến nay, chức chương môn đều theo lệ cũ truyền cho đệ tử thân truyền chứ không có tiền lệ truyền cho chi thứ. Đệ tử dưới trưởng chương môn không phải không có ai, có gì phải truyền cho chi thứ, dù sao cũng cần có một lý do.”

Đường Mục nhắm mắt thở dài: “Lần này các đệ tử theo ta ra ngoài đều đã lâm nạn.”

Đám người hơi trầm mặc, nhìn thấy Đường Mục bị thương thành ra thế này trở về lại không thấy các đệ tử đi cùng khác, trong lòng họ đại khái đã có suy đoán, bây giờ được chứng minh, ai nấy không khỏi nghi hoặc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đường Tổ Tổ lại chỉ về phía Ngụy Đa: “Ngụy Đa là đại đệ tử của người, chương môn há không thêm nhìn đến?”

Đường Mục thờ ơ nói: “Ngụy Đa trung hậu thành thật nhưng quá hiền lành, khó làm chủ được, không thể đảm đương nổi trách nhiệm chương môn.”

Lý do thoái thác này không ai phản đối, cộng thêm Ngụy Đa cả lăm, làm chương môn đúng là ảnh hưởng đến hình tượng Thượng Thanh tông, ngay cả bản thân Ngụy Đa nghe thấy cũng cúi đầu.

Đường Tổ Tổ lại chỉ về phía Đường Nghi: “Đường Nghi thì sao? Thượng Thanh tông không có đạo lý nữ tử không thể làm chương môn.”

“Đường Nghi là nữ nhi của ta, Thượng Thanh tông cũng không phải tài sản riêng của nhà ta. Ta thân là chương môn Thượng Thanh tông há có thể mang lòng riêng đòi đòi truyền cho nhà mình?”

Đường Tổ Tổ lớn tiếng nói: “Nâng hiền không tránh thân, ai dám không phục?”

Đường Mục lạnh nhạt nói: “Không ổn!”

Đường Tổ Tổ nổi giận: “Nói cho cùng, chương môn chỉ muốn đem chức chương môn truyền cho Đông Quách Hạo Nhiên rốt cuộc là vì sao? Có thể nói rõ ý đồ của người không?”

Đường Mục bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt quét tới, trong giọng nói mang theo mấy phần nghiêm khắc.

“Môn quy của Thượng Thanh tông đối với Đường trưởng lão mà nói, có phải có cũng được mà không có cũng không sao đúng không?”

Đường Tổ Tổ im lặng, hai quyền nắm chặt, tức giận đến mức run lấy bắp, không ngờ chất tử chí thân của mình lại nói với mình như vậy trước mặt mọi người, cứng rắn đối đầu với bà ngay trước mặt chúng đệ tử làm bà mất hết mặt mũi.

“Ý ta đã quyết!”

Đường Mục lấy ra lệnh bài chương môn, đưa về phía La Nguyên Công ở cạnh.

“Sư đệ Đông Quách Hạo Nhiên không ở đây, theo môn quy, lệnh bài chương môn sẽ do mấy vị trưởng lão giữ thay. Sau khi sư đệ quay về, chức chương môn chính thức chuyển cho Đông Quách Hạo Nhiên tiếp chương. Đệ tử trên dưới Thượng Thanh tông chứng kiến, không được làm sai!”

La Nguyên Công đưa hai tay ra nhận lệnh bài chương môn, biểu đạt sự tôn kính nên có. Lúc quay về vị trí, ông ta nhìn về phía Đường Tổ Tổ và Tô Phá, không kìm được buông một tiếng thở dài.

Không còn cách nào khác, lúc này Đường Mục căn bản không hề sợ bất kỳ áp lực gì. Cho dù tất cả mọi người trên dưới tông môn liên kết phản đối cũng vô dụng, chỉ định người thừa kế chương môn là quyền lực môn quy ban cho chương môn, trước khi chết Đường Mục nhất định làm như vậy thì ai có thể chống được lão?

“Chư vị ghi nhớ, sau khi ta chết, bí mật, không phát tang, nếu không dễ khiến Thượng Thanh tông nước lầy đại họa!” Đường Mục lại ban một di mệnh xuống cho mọi người.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết là có ý gì? Ánh mắt mấy vị trưởng lão chạm vào nhau, bên trong đều có vẻ lo lắng giống như đã nhận ra gì đó.

Đợi một lát, các đệ tử nội môn khác tản đi, trong sảnh chỉ còn lại ba vị trưởng lão, còn cả Đường Nghi và Ngụy Đa. Lúc này trưởng lão La Nguyên Công mới trầm giọng hỏi:

“Chương môn, người và Đông Quách Hạo Nhiên lần lượt dẫn đệ tử môn hạ rời đi, bây giờ người bị thương thành ra thế này quay về, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là ai đã thương người?”

Đường Mục gắng giữ sự bình tĩnh, nói: “Tinh lực của ta không đủ, có nghi vấn gì chờ sau khi sư đệ tiếp chương chức chương môn các người hãy đi hỏi đệ ấy.”

Sắc mặt Đường Tổ Tổ lạnh lùng nói: “Gần đây bên ngoài có tin đồn, nói Thương Kính gì đó tái hiện thiên hạ, chẳng lẽ chương môn và Đông Quách Hạo Nhiên vì cướp đoạt Thương Kính với người ta nên mới thành ra thế này?”

Nhắc đến “Thương Kính” này, vẻ mặt mọi người đều biến đổi, nhìn chằm chằm phản ứng của Đường Mục.

Thật sự địa vị của món đồ chơi “Thương Kính” này quá lớn, tuy hiện tại thiên hạ là thất hùng cùng tồn tại nhưng xét cho cùng thì vẫn được xây dựng nên từ nước Vũ. Năm ấy, Thương Tụng - cao thủ hàng đầu giới tu hành vốn cả đời tiêu dao, về sau không biết vì sao tâm huyết dâng trào đột nhiên dính lú vào tục sự, hao hết tâm lực nhất thống thiên hạ, thành lập nước Vũ, bản thân cũng làm hoàng đế nước Vũ, luôn áp chế tu sĩ thiên hạ, lấy cái danh mỹ

miếu là để tránh tu sĩ tranh lợi với phàm nhân. Về sau Thương Tụng cầu trường sinh, làm trái dự tính ban đầu, chọc một lỗ thủng trên trời làm một lượng lớn linh khí từ ngoài bầu trời tiết vào, khiến giới tu hành muốn không phồn vinh cũng khó. Phu nhân Thương Tụng cũng chính là vương hậu Ly Ca của nước Vũ không quên dự tính ban đầu, bởi vậy đã vá trời, kết quả cả hai phụ phụ đều không biết đi về đâu.

Sau khi hai phụ phụ biến mất, mấy trăm chư hầu các nước phân đất phong hầu cuối cùng không ai còn có thể áp chế, chư hầu bắt đầu chiến loạn, cứ mãi như vậy cho đến nay.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Ngưu Hữu Đạo (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Tương truyền Thương Tụng luyện chế ra một bộ pháp bảo, tổng cộng tám món, Thương Tụng phá trời và Ly Ca vá trời đều dựa vào những bảo vật này. Nước Vũ sụp đổ, thần khí lưu lạc bên ngoài, tám bảo vật cũng không ngừng lưu chuyển giữa các nước chư hầu. Sau khi những nước nhỏ không ngừng bị thôn tằm, cuối cùng thiên hạ hình thành cục diện bát cường cát cứ, tám bảo vật cũng được tám nước nắm giữ, được các quốc gia coi là trấn quốc thần khí. Còn “Thương Kính” này chính là trấn quốc thần khí trong tay nước Tần. Tương truyền “Thương Kính” chính là pháp bảo quan trọng dùng để phá trời và vá trời, cũng đứng đầu trong bát bảo, bởi vậy đã hấp dẫn các tu sĩ tranh đoạt khiến nước Tần bị diệt. Vào thời khắc vương triều nước Tần sụp đổ, “Thương Kính” biến mất, thế lực khắp nơi tìm kiếm đều không thấy tung tích của nó đâu.

Mấu chốt của vấn đề là, tương truyền là lúc vương hậu Ly Ca nước Vũ và trời không hoàn toàn và hết, vẫn còn rò rỉ. Vì vậy, có người cho rằng lực lượng tu sĩ thiên hạ gia tăng có liên quan rất lớn đến chuyện này. Tu sĩ đông hơn khó tránh khỏi việc tranh lợi với dân. Có người cho rằng vì tu sĩ nhúng tay tục sự khiến thiên hạ chiến loạn không ngừng, thế là có người muốn tập hợp đủ tám pháp bảo để lấp hết lỗ thủng của trời kia, chặt đứt nguồn linh khí, kể từ đó dĩ nhiên là đắc tội với tu sĩ thiên hạ, Thương Kiến Bá Ninh Vương Đại tư mã nước Yên chính là một đại diện của phái này.

Chẳng ngờ Thượng Thanh tông lại có đệ tử giao thiệp với Ninh vương Thương Kiến Bá này, ví dụ như Đông Quách Hạo Nhiên. Gần đây ngoại giới đột nhiên có tin đồn “Thương Kính” lại xuất hiện. Vào lúc này Đường Mục và Đông Quách Hạo Nhiên lại dẫn đệ tử ra ngoài không biết làm gì, lại còn náo loạn ra thế này, điều này không khỏi khiến người ta hoài nghi hành tung của hai người có liên quan đến “Thương Kính”.

Đứng sau lưng một nước có bao nhiêu môn phái tu hành? “Thương Kính” lại là món đồ có thể dẫn đến họa diệt quốc, thử hỏi nếu Thượng Thanh tông dính vào thứ này, có thể không khiến người ta lo lắng sao? Thượng Thanh tông đã không phải là Thượng Thanh tông thời kỳ hưng thịnh trước kia, nó sớm đã suy thoái, không chịu được mưa to gió lớn.

Đường Mục chậm rãi nhắm mắt: “Các ngươi nghĩ nhiều rồi. Chẳng qua chỉ bị kẻ không rõ thân phận đánh lên thôi.”

Cho dù mấy người này đã nhìn ra, Đường Mục cũng không muốn nói ra chân tướng. Lão đã như thế nào rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, không ai có thể ép buộc được lão.

...

Bình minh hôm sau, cánh cửa miếu kết một tiếng mở ra một khe nhỏ, một con mắt từ trong khe cửa nhìn ra ngoài vài lần. Khe cửa dần dần mở ra, Đạo gia đưa đầu ra ngoài nhìn xung quanh. Cánh cửa lại mở ra, đạo gia dò xét đưa chân sang bên người, điểm mũi chân rồi nhẹ nhàng đặt chân xuống, không dám phát ra tiếng động, tiếp tục quan sát động tĩnh bên ngoài. Hắn ra ngoài vòng quanh miếu nhỏ một vòng, đóng tai lắng nghe, tròn tròn mắt nhìn, cẩn thận quan sát xung quanh. Đường như đang mù rét đậm, bên ngoài lạnh ngắt, cỏ cây khô héo.

Hắn ném vài viên đá ra khắp nơi dò đường, thấy không có phản ứng gì. Sau khi Đạo gia phát hiện sườn núi của ngôi miếu thật sự không có nguy hiểm gì thì mới dám buông lỏng người duỗi thẳng cơ thể, vì duy trì cảnh giác nên vẫn duy trì tư thế như mèo. Hắn lấy từ trong ngực ra một cái gương đồng, mặt gương đã được mài sáng đến mức có thể soi mình được. Hắn khẽ thở dài rồi rọi vào hai bên trái phải của gương mặt mình.

Hắn nhét tấm gương trở lại trong ngực, nhìn con suối nhỏ dưới chân núi rồi chạy xuống núi như một làn khói. Đến bên dòng suối, hắn nhảy lên một hòn đá trong khe nước, nhìn bóng mình phản chiếu trong nước suối lại thở dài một tiếng.

Trước đó mượn ánh sáng bên ngoài ngôi miếu chiếu qua tấm gương, kết hợp với tình huống bản thân trước đó, hắn gần như hiểu ra vì sao lão đầu kia gọi hắn là tiểu huynh đệ. Gọi tiểu huynh đệ thật sự không sai tí nào, đúng là tiểu huynh đệ. Hắn phát hiện mình đã biến thành một thiếu niên nhỏ rồi.

Chậm rãi ngồi xổm trên tảng đá, nhìn dòng suối thanh tịnh, xót cho thân mình một lát thì bụng kêu “ục, ục”. Đói rồi. Mặc kệ thiếu niên này và mình có quan hệ gì thì cảm giác đói bụng này vẫn là do mình chịu đựng. Hắn đứng dậy nhìn xung quanh, phải nghĩ cách tìm đồ ăn đây.

Trong lúc vô tình, hắn nhìn thấy ở một nơi cách núi hình như có dấu hiệu khói bếp lượn lờ. Hắn nhảy qua dòng suối, tìm tới một con đường vắng hình như thông sang đầu bên kia. Suốt con đường hắn luôn duy trì cảnh giác, lần mò sang đó.

Hắn vượt qua đỉnh núi nấp sau một cây đại thụ quan sát thì nhìn thấy một thôn trang. Thôn này trông khá lộn xộn, hình như từng bị lửa thiêu, không ít phụ nữ trẻ em khóc sụt sùi, các thôn dân đang dọn dẹp thôn.

Đạo gia nhìn cách ăn mặc của mình, đôi giày vải bố bẩn thỉu rách lỗ chỗ lộ ra ngón chân cái đang vênh lên, trông vô cùng thê thảm, có điều lại tương xứng với cách ăn mặc của thôn dân ở đây, cũng giúp hắn có dũng khí lộ diện. Hắn mang theo chút chột dạ đi về phía thôn kia.

Lúc hắn vừa tiến vào thôn thì thấy một phụ nhân đầu tóc rối bù chạy tới, khóc lóc kêu gào ôm lấy hắn.

“Đạo Ca nhi, con còn sống sao, ta cứ tưởng con bị đám binh phi đáng chết ngàn đao kia giết rồi...”

Một canh giờ sau đạo gia hiểu ra, hôm qua thôn này bị loạn binh cướp sạch, tử thương một vài người. Hắn xuất hiện ở miếu hoang kia chắc cũng vì tránh né loạn binh.

Khói bếp đã tắt, những nam nhân trong thôn ăn chưa lưng dạ đã bắt đầu lên núi tìm đồ ăn. Nhiệm vụ chủ yếu của họ là đào ít rễ cây hoặc săn chút dã thú để cung cấp thực phẩm cho thôn dân sống qua mùa đông này. Còn lương thực trong thôn đều bị binh phi cướp sạch, chút đồ ăn thức uống vừa rồi là do nhà ai đó giấu đi không bị binh phi phát hiện, tuy nhiên những thứ này không đủ đất rẫy cho cả thôn. Một chút thức ăn này chỉ tạm thời cung cấp cho những nam nhân phải làm việc tốn sức, người già trẻ em phải chịu đói tiếp tục thu dọn cho cả thôn bừa bộn, chờ những nam nhân này vào núi tìm đồ ăn về.

Trong số nam nhân đi tìm đồ ăn, đạo gia cũng là một thành viên trong đó, thiếu niên cũng được coi như nam nhân rồi. Bây giờ không gọi Đạo gia nữa, tên của hắn ở trong thôn là Ngưu Hữu Đạo, không biết có phải là do tạo hóa trêu ngươi hay không, cái tên này rất hợp với cách xưng hô “Đạo gia”.

Ngưu Hữu Đạo thì Ngưu Hữu Đạo, Đạo gia không quan tâm lắm, hắn cũng không biết vì sao mình mơ mơ hồ hồ lại biến thành Ngưu Hữu Đạo. Với những chuyện lạ thế này, mặc dù hắn ngạc nhiên nhưng cũng không khó tiếp nhận. Loại người xuất thân “khảo cổ” như hắn, những chuyện sau khi chết của người chết đã gặp nhiều, chuyện cổ quái kỳ lạ không hiếm thấy. Với mấy chuyện gửi hồn phách vào cơ thể thế này, trong những truyền thuyết cổ cũng gặp không ít, người khác coi là mê tín, hắn thì vẫn luôn tin là có. Với thái độ này, sau khi xác định tình hình bản thân, tâm thái hắn vẫn ổn, vẫn có thể thân nhiên tiếp nhận. Tóm lại bản thân mình ở đây cũng không phải là không rõ ràng, ít nhất đã có một thân phận hợp lý, bản thân Đạo gia cũng quyết định rồi, cứ gọi là Ngưu Hữu Đạo đi.

Chuyện đi xung quanh tìm kiếm thức ăn giao cho các thiếu niên, hành trình mạo hiểm đi tương đối xa tìm kiếm thì giao cho những người trưởng thành kia. Già vờ là đi tìm đồ ăn, Ngưu Hữu Đạo bỏ đi một mình, không tìm đồ ăn mà trở về miếu hoang kia.

Trong miếu có một mảnh vải rách bị hắn lôi xuống, bọc lấy thi thể lão đầu, công xuống núi, đến bờ sông lão đầu nói. Hắn vào rừng trúc dùng đao bẻ củi chặt ngã vài cây trúc, chặt đi cành lá, chặt từng đoạn dài ngắn rồi tìm mấy loại dây leo khô ngâm nước, bện lại thành một cái bè trúc tương đối vững chắc, rộng rãi ổn định. Với kinh nghiệm sống của hắn, bện bè tre là chuyện rất đơn giản, chẳng mấy phí sức.

Mấy ống trúc đệm ở tầng dưới cùng làm trúc lẩn, sau khi bè tre được bện xong thì được đẩy âm vào trong nước. Hắn đặt thi thể lão đầu lên trên, còn vơ một đồng củi chất lên trên, tìm một tảng đá to bằng phẳng trên bờ sông đặt lên bè tre.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đừng Không Biết Tốt Xấu (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Một chiếc thuyền mái chèo, một sào tre mang theo, chiếc cuốc mang từ thôn tới cũng vút lên trên đó. Một dao chặt đứt dây khô buộc lại, sào tre chống vào bờ đẩy một cái, bè tre mang theo người rời bờ. Chồng bè tre, muren dòng nước chảy nhẹ nhàng theo sóng biếc rời đi.

Về phần vì sao không lưu lại cùng các thôn dân xây dựng lại gia viên, đầu tiên là vì hắn không có tình cảm gì với mấy thôn dân này, hơn nữa những thôn dân ở trong vùng núi hẻo lánh này không có kiến thức gì, hắn giả ngốc hỏi rất nhiều điều, kết quả ngay cả thế cục bên ngoài như thế nào những thôn dân này cũng không hiểu rõ. Hắn không muốn ở lại nơi này trông rọt. Hắn rất hiếu kỳ đối với thế giới này, hắn càng hiếu kỳ muốn biết Thượng Thanh tông mà Đông Quách Hạo Nhiên có nội lực tinh thâm dọa người kia nói đã xảy ra chuyện gì. Lúc hắn là đạo gia đã thích mấy thứ tu luyện này, thường xuyên tìm kiếm những loại điển tịch ở trong các ngôi mộ cổ, vì vậy hắn rất khao khát được đi Thượng Thanh tông để mở mang kiến thức một chút.

Tiếp đó cái nơi quý quái này thường xuyên bị phi binh cướp sạch, người nhà cơ thể thiếu niên này của mình đã bị phi binh kia hại rồi, trong thôn số người gặp tình cảnh như hắn không ít. Hắn một thân một mình, đi cũng chẳng có gì phải lo lắng. Hắn không muốn ở lại lâu mà muốn nhân lúc chưa thân thiết với người trong thôn mau chóng rời đi, hắn sợ ở lại lâu sẽ nảy sinh tình cảm khó dứt bỏ với các thôn dân nên đành rời khỏi âm thầm như thế. Ân tình một bữa cơm, tương lai có điều kiện hắn sẽ báo đáp, mặc dù còn chưa được lưng dạ.

Còn mang thi thể Đông Quách Hạo Nhiên đi là vì hấn cảm thấy mang thêm một chứng cứ đến Thượng Thanh tông sẽ ổn thỏa hơn một chút, như thế không biết có phải cũng thể hiện thêm nhiều thành ý không nhỉ?

Vào trời đông gia rét này hấn cảm thấy thi thể này có thể sẽ không bị thối rữa, mang theo cũng chẳng phiền phức gì.

Bè tre trôi trên dòng sông nhỏ, dung nhập vào dòng sông lớn. Nguru Hữu Đạo thu sào tre, để mặc cho bè tre cứ thuận theo nước chảy, chắc hẳn những gì Đông Quách Hạo Nhiên nói lúc sắp chết là sự thật. Lão chẳng có lý do gì để gat mình, mình cũng không cần đa nghi.

Ngồi trên bè tre, hấn dùng dao chặt những mảnh tre nhỏ rồi lấy ra ít củi khô đã chuẩn bị trước, mò một cây mồi lửa nhóm một đồng lửa nhỏ trên tảng đá lớn bằng phẳng. Hấn bắt đầu nướng những mảnh tre nhỏ, nướng cho khô, nướng cho đến khi đủ độ bền dẻo thì lại cắt mảnh trúc đó thành những đoạn nhỏ. Hấn lấy từ trong ngực ra một sợi chỉ gai đã chuẩn bị sẵn ở trong thôn, đưa tay kéo căng sợi dây để xác định độ chắc chắn có đủ không. Hấn buộc khúc tre được cắt nhỏ lên sợi chỉ gai, vị trí buộc ở chính giữa mảnh tre.

Hấn lại lấy từ trong ngực ra một cọng rom, cắt thành những đoạn nhỏ, rồi bẻ cong mảnh tre vô cùng bền dẻo, cột đoạn rom ngắn với mảnh tre để bao hai đầu nó lại, không cho mảnh tre nhỏ bắn ra. Hấn đưa tay móc lỗ thủng trên áo một chút, mò ra một hạt lúa mạch nhỏ. Cái này hấn bới được từ trên đồng bùn trong thôn, chắc là lúc phi binh cướp lương bị rơi ra. Hấn vể hạt lúa mạch rồi nhét vào trong lỗ hồng của mảnh tre nhỏ bị cọng rom bao lấy hai đầu, làm như vậy, trên sợi chỉ gai sẽ nổi và tạo thành mồi cơ quan đơn giản.

Sau đó hấn thả sợi chỉ gai vào nước, một đầu buộc lên bè tre, còn lại chỉ nghe theo mệnh trời thôi, Nguru Hữu Đạo không quản nữa. Hấn dùng một ống tre lấy nước dưới sông lên, chậm rãi nuốt xuống bụng, ngồi ngắm phong cảnh hai bờ sông, trong ánh mắt rõ ràng đang rất hiếu kỳ với thế giới này.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên hấn cảm giác dưới bè tre có chút động tĩnh, giống như có thứ gì đang quẫy dưới nước. Về mặt hấn vui mừng, động tĩnh không ngừng truyền đến, hấn vẫn ngồi đó không nhúc nhích, không đợi bao lâu động tĩnh liền yên lặng lại.

Sợi chỉ gai kéo sau bè tre được thu về, hấn nhanh chóng nhìn thấy trong nước hiện lên một con cá nặng hai ba cân. Hai bên mang cá đã bị mảnh tre bắn ra làm cho nửa sống nửa chết. Tuy cơ quan bắt cá nhỏ nhỏ này đơn giản nhưng mang cá chính là cơ quan hô hấp của cá ở dưới nước, hô hấp bị trở ngại thì cho dù là loài động vật sinh sống dưới nước như cá thì cũng sẽ bị chết đuối dưới nước mà thôi. Mảnh tre này có tính đàn hồi, con cá có giấy dựa thì cũng không thoát được, cộng thêm nó đã bị mất đường khí sắp không còn chút sức sống nào ở dưới nước, một khi trúng rồi sẽ rất khó chạy mất, con cá trên lưỡi câu còn có thể phân cao thấp dưới nước một hồi lâu.

Đương nhiên, cơ quan nhỏ này còn có chút thiếu sót, rất khó câu được cá lớn.

Chẳng còn cách nào khác, trong thôn điều kiện có hạn, không có đồ ăn cho hấn mang theo, hấn chỉ có thể nhập gia tùy tục tùy tiện nhặt ít đồ để chống đói, trên đường đi dù sao cũng phải nghĩ cách để no bụng mà.

Hấn lấy con cá quảng xuống, lại một lần nữa gắn ít mồi lên đoạn rom rạ rồi thả vào trong nước. Hạt lúa mạch khác đã bị phình, hấn đoán tỉ lệ dụ được cá sẽ tăng thêm rất nhiều.

Hấn nhặt con cá nửa sống nửa chết lên, mò con dao găm làm sạch bụng cá rồi rửa bằng nước sông, sau đó hấn lại nhóm lửa, xiên con cá rồi ngồi tự nướng. Đã có thể bắt được cá thì xem ra môi trường sinh thái ở đây không tệ, hấn đã dự định ăn uống ngủ nghỉ ngay trên bè tre này, nghe nói ở đây binh hoang mã loạn, chắc ở trên bè tre vẫn an toàn hơn một chút.

Cá vừa nướng chín, Nguru Hữu Đạo vừa thổi vừa ăn chưa được mấy miếng thì dưới bè tre lại có động tĩnh giật giật, Nguru Hữu Đạo vui vẻ.

Cùng lúc đó, ở trên bờ phía xa có một chiếc xe ngựa xốc nảy phi nước đại, đội nhân mã đằng sau phi nhanh đuổi theo, chúng nhanh chóng đuổi theo kịp. Kỵ binh chia từ hai bên xông tới giờ cùng nổ lên bắn loạn xạ vào xe ngựa, tiếng kêu thảm thiết truyền ra, xe ngựa cũng nhanh chóng bị buộc phải dừng.

Lúc chiếc bè tre đi ngang qua, Nguru Hữu Đạo đang chậm rãi gặm cá đã tận mắt nhìn thấy mấy binh sĩ lòi thi thể trong xe ngựa ra, dường như có một người vẫn chưa chết, đang quỳ dưới đất cầu xin tha thứ. Một tên thúc ngựa đến gần, thương trong tay cầm một cái khăn cho người quỳ dưới đất ngã xuống.

Ban ngày ban mặt mà hành hung như vậy, đối với một Nguru Hữu Đạo đã trải qua một thế đạo khá bình yên mà nói có hơi quá đáng. Quan trọng nhất là với kiến thức được biết ở thôn trang trước đó nên hấn không hề có cảm tình với đám quan binh nhưng lúc này cũng chỉ có thể thờ ơ lạnh nhạt.

Tên tướng lĩnh rút cây thương về cũng chú ý tới Nguru Hữu Đạo, hiềm thật, nướng cá trên bè tre?

Nguru Hữu Đạo cũng phát hiện ra đám quan binh này chú ý đến mình.

Hấn liền giả vờ là lương dân bận rộn thu sợi chỉ gai sau bè tre, lại thu được một con cá.

Trong mắt tướng lĩnh kia lộ vẻ hứng thú, nói với thủ hạ bên cạnh: “Mùa rét đậm, ăn mặc rách rưới lại có cách để no bụng. Xem ra thiếu niên này khá nhanh trí, nếu được huấn luyện có lẽ là hạt giống tốt.” Là giọng của một nữ tử.

Thuộc hạ hiểu ý, đây là muốn bắt thiếu niên kia tham gia quân ngũ. Gã liền hét lên với Nguru Hữu Đạo đang ở trên bè tre: “Thiếu niên lang kia, mau cập bờ, có chuyện cần hỏi ngươi.” Muốn lừa hấn tới đây.

Nguru Hữu Đạo nào dám cập bờ, giả vờ không nghe thấy, tùy tiện lau tay lên quần áo, nhổ một cây tre trên bè nướng cá, tiếp tục vui đầu ăn, giả cầm giả điếu.

Roạt! Một mũi tên dính lên bè tre lắc lư, ở sát bên cạnh Ngưu Hữu Đạo, dọa Ngưu Hữu Đạo suýt chút nữa nhảy cẫng lên. Nếu mũi tên này bắn chệch một chút thì sao?

Hắn tức giận ngẩng đầu, kết quả phát hiện chính là do vị tướng ban nãy cảm thương giết người bắn.

Đối phương ngồi trên lưng ngựa, cầm cung chỉ sang, hét: “Thiếu niên lang, tới đây!”

Giọng nói thanh thúy rõ ràng, khá dễ nghe. Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới biết đây là một nữ tướng, vì rong ruổi đường trường phải mặc chiến giáp nên không nhìn ra được nam hay nữ. Hắn lập tức nổi giận, đưa ngón tay giữa về phía đối phương, lớn tiếng hét lên hai chữ: “Tiện nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đừng Không Biết Tốt Xấu (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Mặc dù nữ tướng không nhìn ra hắn đưa ngón giữa lên là có ý gì nhưng từ trong lời mắng chửi của đối phương nàng cũng có thể đoán ra thủ thế này chắc chắn không mấy tốt đẹp. Một tiểu dân bình thường mà dám thẳng mặt mắng quan binh, lá gan không nhỏ, khá thú vị, nàng cười lạnh một tiếng.

Mười mấy người dưới tay nàng lập tức giương cung kéo tiễn, nhắm sang bên này.

“Móa!” Ngưu Hữu Đạo rú lên quái dị, sao lại quên mất đối phương có cung tiễn. Sớm biết thế này đã không mắng chửi chọc giận đối phương rồi. Hắn xoay người tõm một tiếng chui vào trong dòng sông lạnh lẽo.

Vài tiếng xoẹt xoẹt vang lên, mười mấy mũi tên dính vào chỗ Ngưu Hữu Đạo vừa rồi, ánh lửa nhảy nhót, trên phiến đá đang đốt lửa cũng bị một mũi tên bắn cho bay loạn.

Nữ tướng “a” một tiếng, trong mắt càng lộ ra thần sắc thương thức, phát hiện thiếu niên lang này không đơn giản, tốc độ phản ứng rất nhanh. Người bình thường sợ là đã bị hù không biết làm sao, phản ứng đầu tiên của thiếu niên này là dự đoán né tránh nguy hiểm, chắc chắn là một hạt giống tốt, hắn càng khơi dậy hứng thú muốn thu phục của nàng.

Nàng đưa tay ngăn thủ hạ tiếp tục bắn tên, khuôn mặt vui vẻ nhìn sang, dẫn theo đội ngũ đi song song với bè tre trôi bồng bềnh.

Ngưu Hữu Đạo ở dưới nước đưa tay bám mép bè tre, ngó đầu lên xem xét mới phát hiện trên bè tre đã bị đóng củi khô lật úp kia bén lửa. Hắn vội vàng hất nước lên dập tắt ngọn lửa vừa dấy lên. Nếu bè tre mà bị đốt cháy rồi, không có dụng cụ chuyên chở, chỉ dựa vào cơ thể của hắn hiện tại ư là không thể nào mang thi thể này về đến Thượng Thanh tông.

Thấy người của đối phương không nhanh không chậm đi dọc theo trên bờ, mắt thì cứ nhìn chăm chăm hắn, Ngưu Hữu Đạo vịn bè tre, dưới chân quấy nước, kéo bè tre đi về phía một bờ khác.

Nữ tướng tiện tay rút mũi tên trong ống tên, kéo căng dây cung, soạt một tiếng bắn ra một mũi tên.

Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn bóng tên lóe lên kia, chỉ thấy mũi tên găm vào một thân cây xiêu vẹo ở bờ bên kia, đuôi tên còn rung động. Khóe miệng Ngưu Hữu Đạo không khỏi run rẩy. Hai bờ sông cách nhau tối thiểu sáu bảy chục mét mà nàng ta có thể tùy tiện bắn trúng một thân cây không lớn lắm ở bờ đối diện, ý tứ của đối phương quá rõ ràng. Nàng ta đang dùng kỹ thuật bắn tên cảnh cáo hắn. Hắn dám lên bờ bên kia, nàng ta có thể một mũi tên bắn ngã hắn, đừng hòng chạy thoát.

Ngưu Hữu Đạo đứng là có suy nghĩ này, nếu thật sự không được hắn sẽ thủy táng Đông Quách Hạo Nhiên rồi bản thân mình chạy lên bờ chuồn luôn là được. không phải hắn vô tình mà ở trong nước lạnh quá lâu cái mạng nhỏ của hắn cũng sẽ tiêu luôn mất.

Khóe miệng nữ tướng nở nụ cười trên tức, vẻ mặt như muốn nói xem thử ngươi có thể ở trong nước được bao lâu. Nàng ta cho người ép tốc độ kỳ hành, nhìn chăm chăm Ngưu Hữu Đạo. Hơn nữa còn cho người kéo sợi dây dài sang bờ sông, phong tỏa khoảng cách, ngăn hắn lặn xuống nước bỏ chạy ra xa.

Ngang bướng chống cự một lúc, hàm răng đông cứng của Ngưu Hữu Đạo bắt đầu va lập cập. cuối cùng, hắn không nhịn được hét lớn: “Vị tướng quân kia, tiện nhân và người không thù không oán, hà cớ phải bức chết ta?”

Nữ tướng trả lời: “Không oán không cừu? Vừa rồi ngươi mắng ai tiện nhân?”

“...” Ngưu Hữu Đạo hơi cạn lời, lại kêu lên: “Đại nhân ngài tha cho tiểu nhân có được không?”

Nữ tướng dứt khoát nói: “Không được!”

Ngưu Hữu Đạo đành phải gờ giọng thương lượng: “Rốt cuộc phải làm như thế nào mới bằng lòng buông tha?”

Nữ tướng: “Rất đơn giản, làm binh lính dưới trướng ta, nghe lệnh ta để chuộc tội!”

Điều ngoa như vậy, nếu đi thật không phải bị người hành hạ chết sao? Ngưu Hữu Đạo oán thầm không thôi. Hắn cũng không dám tin tưởng đối phương, hắn tương đối nghi ngờ đối phương muốn dụ hắn lên rồi dạy dỗ. Nếu nàng ta đã không nói đạo lý như vậy, hắn cũng chẳng có gì phải khách khí, lớn tiếng trả lời: “Làm lính của người ta không hứng thú, làm nam nhân của người thì thế nào?”

Nữ tướng cười lạnh nói: “Thứ chưa mọc lông mà dám mạnh mẽ, ta xem người có thể ngâm được bao lâu!” Một mũi tên được lắp vào cung, làm bộ muốn bắn.

Ngưu Hữu Đạo hít sâu một hơi, lặn vào trong nước, nắm lấy dây leo bên dưới bè trúc, trốn phía dưới bè trúc bỏ đi.

Nhưng hắn đợi một hồi vẫn không thấy động tĩnh gì. Hắn lại một lần nữa lặng lẽ ngoi đầu lên, kết quả vừa ló đầu, đối phương lại làm bộ kéo cung, một lần nữa ép hắn lặn xuống nước.

Sau khi lặn đi lặn lại vài lần, Ngưu Hữu Đạo đã rõ, đối phương đang đùa hắn, nhưng hắn vẫn không dám không tránh, vạn nhất đối phương bắn thật thì biết làm sao? Giờ hắn hơi hoài nghi lời Đông Quách Hạo Nhiên, không phải trước kia lão nói hộ thân phủ kia có thể bảo vệ hắn lên đường bình an mà, sao giờ không thấy hiệu quả?

Hắn không thể không chạy tới vị trí cũi khô để né tránh. Phía dưới cũi khô là thi thể Đông Quách Hạo Nhiên, giờ hắn cũng chẳng đoái hoài mũi tên này có thể đã thương người vô tội không nữa.

May là trời không tuyệt đường người, ngay lúc hắn đang nghĩ cách thoát thân thì địa hình bờ sông phía trước hơi phức tạp, ngựa khó đi gần bờ sông được. dòng sông bắt đầu uốn lượn đổi hướng, phía xa xa còn xuất hiện bóng núi, con sông này dường như phải chảy qua một đoạn núi, tốc độ chảy hình như tăng khá nhiều.

Một kẻ thúc ngựa đến bên nữ tướng thì thầm một lát, nữ tướng nhìn địa hình phía xa một lát, sau khi hơi trầm mặc một chút liền lấy một lệnh bài ra gắn lên mũi tên bắn vào sang một cái, dính trên bè tre, sau đó la lớn. “Tiểu tử, nghe cho kỹ, hôm nay nể người bồi bổ tướng quân chơi, ta cho người một con đường sáng! Bên ngoài rối loạn, thế đạo gian nan, nếu nghĩ thông suốt, có thể cầm mình bài đến quận Quảng Nghĩa tìm quan phủ thì tự khắc tìm được ta. Cái khác ta không dám đảm bảo nhưng có thể đảm bảo cho người ăn no mặc ấm, nói không chừng còn gây dựng được tiền đồ, đừng không biết tốt xấu!” Dứt lời nàng xoay ngựa, dẫn người trở về, nhanh chóng lao đi.

Đi tới quận Quảng Nghĩa tìm nàng ta sao? Ý nghĩ này chỉ xuất hiện thoáng qua trong đầu hắn mà thôi. Bởi vì thật sự là quá lạnh, Ngưu Hữu Đạo cũng không có thời gian đề ý tới nó, cũng không định đi tìm đối phương vì vốn dĩ hắn cũng không hứng thú với việc làm binh.

Đợi tới khi người ta đi thật rồi thì Ngưu Hữu Đạo mới bò lên bè tre một cách gian nan, hàm răng run lên lập cập.

Không lên còn đỡ, vừa ra khỏi nước thì bị gió thổi khiến cơ thể càng lạnh hơn. Cả người hắn run rẩy, hàm răng vang lên lập cập, vừa lạnh vừa đói. Hắn rất muốn nhảy lại xuống nước để có thể ấm áp hơn, thế nhưng hắn biết làm vậy chỉ khiến mình chết nhanh hơn mà thôi, nhảy xuống đó mà muốn lên cũng chưa chắc bò lên lại được.

Lấy đá đánh lửa ra định nhóm lên sưởi ấm, vậy mà nó cũng đã ướt đẫm, không thể dùng được.

Nhìn lại ở trên bè vẫn còn lại mấy miếng cá nướng nên hắn tóm lấy, ngón tay cứng ngắc cảm cá run lấy bầy mà vẫn phải đưa lên miệng cắn để bổ sung năng lượng, bởi vì nhiệt độ cơ thể có vẻ như đã mất gần hết, cảm giác rét lạnh từ trong ra ngoài khiến cả người muốn đông cứng lại. Bốn phía xung quanh hoang vu, không có người nào để có thể cầu cứu cả. Cơ thể càng ngày càng yếu, cảm giác của hắn đã biến mất dần, mệt mỏi muốn ngủ một giấc say.

Hắn biết rõ không thể ngủ được, điều này là do cơ thể mất cảm giác, trong tình hình này mà ngủ say thì sẽ vĩnh viễn không thể tỉnh lại. Ánh mắt hắn nhìn về phía bờ sông, muốn trở về bờ, thế nhưng cơ thể đã cứng lại nên chẳng thể làm gì khác, ý thức dần dần biến mất.

Ngay khi định ngủ say, Ngưu Hữu Đạo mơ thấy mình đang ở trên lò lửa, phía sau lưng nóng lên rồi đột ngột tỉnh lại. Hắn bò dậy rồi sùng sốt khi phát hiện cơ thể mình đang bốc lên từng trận khí nóng thổi vào chiếc áo bông đang ướt sũng. Cả người chẳng còn cảm giác lạnh lẽo, phía sau lưng càng lúc càng nóng, khí nóng tuôn ra toàn thân, xua tan tất cả khí lạnh. Trước đó vẫn là cảm giác như đông cứng còn bây giờ lại cảm thấy nóng tới phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lòng Cầu Tiên Hối Đạo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Nguru Hữu Đạo chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ, đâm chiêu suy nghĩ, hần phát hiện ra nguồn nhiệt này là từ hộ thân phù của Đông Quách Hạo Nhiên cho mình. Thông tin này vừa giải thích nghi vấn của hần vừa khiến hần ngạc nhiên khôn cùng. Không ngờ nội lực của Đông Quách Hạo Nhiên lại thần kỳ như thế? Điều này càng làm hần muốn tới Thượng Thanh tông hơn, giống như là lòng cầu tiên hỏi đạo vậy.

Càng ngày càng nóng, hần muốn dẫn đường cho luồng khí nóng này thế nhưng cơ thể lại không thể làm được vì không có cơ sở vận công, trong cơ thể không có chân khí để dẫn đường nên không thể hành khí, chỉ dựa vào suy nghĩ mà muốn vận công là điều mơ tưởng.

Tiếp đó, Nguru Hữu Đạo cũng không biết cơ thể của mình có thích hợp tu luyện hay không, theo cách nói của người tu hành, đó chính là căn cốt. Cũng không phải tất cả mọi người đều thích hợp luyện khí, thực tế thì rất ít người có thể luyện được. Nguyên nhân chính vì trạng thái cơ thể của mỗi người đều khác biệt. Luyện khí yêu cầu về sự phân bố của kinh mạch cơ thể cũng khá cao. Kinh mạch của người giống như thân cành vậy, hình dáng tổng quan thì về cơ bản là giống nhau, thế nhưng mấy nhánh nhỏ thì chưa chắc là như nhau, cũng giống như cây cối, hình dáng của mỗi cây đều có khác biệt. Hơn nữa, có một số người thì hình dáng tổng quan cũng chưa hẳn giống nhau, ví dụ như tim, có người tim ở ngực phải nữa chứ.

Căn cốt mà không được thì chính là điều kiện cơ thể không đáp ứng, cũng không phải là loại người này sẽ không thể luyện khí nhưng họ chỉ có thể tu luyện khí công đơn giản, kiểu như thuật thổ nạp để kéo dài tuổi thọ mà thôi. Những công pháp tu luyện cao thâm, công pháp có điều kiện cao hơn thì họ không thể tu luyện được.

Cuối cùng, bởi vì quá nóng nên Nguru Hữu Đạo phải dùng nước lạnh tạt vào mặt của mình, thậm chí mở vạt áo ra, trên người vẫn bốc khí nóng khiến làn da đỏ bừng.

Khi thu dọn đồng mũ tên ở trên bè trúc, hần cũng chú ý tới lệnh bài do nữ tướng kia bắn tới. Nó cũng không lớn, khá tròn và có màu đỏ sẫm, ở trên điều khắc một con phượng hoàng đang bay lượn, mặt khác khắc lên chữ "Nam".

"Chữ tiểu Triện..." Hần nhìn chăm chăm vào chữ trên đó rồi nói thầm, ánh mắt ẩn hiện hoài nghi không rõ.

Người này dùng chữ tiểu Triện sao? Bởi vì nghề nghiệp của hần khá đặc biệt nên cũng chẳng lạ gì loại chữ tiểu Triện, có thể đọc được nó rất dễ dàng.

Nguru Hữu Đạo nghi ngờ chính là người của thế giới này nói tiếng phổ thông, lại dùng kiểu chữ tiểu Triện, điều này khác xa với hiểu biết của hần khi ở thế giới cũ. Thế nhưng nghĩ lại thì thấy cũng bình thường, dùng góc độ của một thế giới để nhìn thế giới khác là một điều ngu xuẩn, bởi vì không ai có thể biết được thế giới nào là chính xác, cũng không thể nào có một đáp án cụ thể cả.

Bè tre dạt tới vùng nước xiết trong lòng núi, tốc độ trôi rất nhanh, xóc nảy chập trùng. Lấy lại tinh thần, Nguru Hữu Đạo vội vàng thu lại cơ quan bất cá của mình lại, đường đi còn khá xa, về sau có lẽ còn có tác dụng đây, không thể để nó bị phá hủy khi bè đi qua khu đường thủy phức tạp này được. Hần cầm lấy sào trúc, cầm rút liên tục tại dòng nước chảy xiết này để điều khiển bè trúc. Vạt áo mở rộng đang bay phấp phới, bọt nước thỉnh thoảng văng lên người hần, động tác rất thuần thục, hiển nhiên vì đã có kinh nghiệm trong việc điều khiển bè rồi nên không hề sợ hãi. Khung cảnh sóng đánh ầm ầm thế này khiến người ta cảm thấy rất kích động.

Sau khi vượt qua được đoạn nguy hiểm thì dòng nước chảy chậm lại, Nguru Hữu Đạo đã mệt mỏi tới tê người. Hần tóm lấy một con cá chết vẫn còn để trên bè rồi ăn sống, một vầng trăng sáng cũng dần xuất hiện trên dãy núi cao. Có chút cảm giác giống như là hai bên bờ có tiếng vượn hót, thuyền nhỏ đã qua Vạn Trọng sơn, bè trúc dạt khỏi dãy núi, mặt trời cũng vừa mới mọc ở đường chân trời. Hần đang tìm một nơi xuống bè.

Khí nóng trên người cũng dần dần biến mất, khí lạnh lại xuất hiện. Tìm được một nơi đổ bè tốt rồi lên bờ, hần dùng cuốc đào một cái hố, nhặt chút củi khô rồi đánh lửa, nằm bên ngọn lửa ấp ấm mà ngủ thiếp đi.

Sau khi tỉnh dậy hần lại đi tiếp. Gió lạnh thổi qua, mặt trời rực rỡ xuất hiện, sự lạnh lẽo của màn đêm thì có trăng sáng chiếu rọi, đúng là có mặt trời mặt trăng làm bạn đường. Tại nơi nước chảy xiết thì hần dùng sào trúc, những nơi nước chảy dịu dàng thì hần dùng mái chèo để dàng điều khiển chiếc bè.

Tuy gian khổ thế nhưng cũng có điều thú vị, kinh nghiệm của hần đủ để giải quyết những chuyện xảy ra ở trong thiên nhiên khắc nghiệt này.

Sau mấy ngày, mặc dù nhìn mặt sông rất êm ả nhưng tốc độ chảy lại rất nhanh. Nguru Hữu Đạo vừa nhìn đã biết nó là thác nước trên sườn đồi. Quả nhiên, một lát sau, hần nghe được tiếng thác nước ù ù từ đằng xa truyền tới, có vẻ như đã tới thác nước mà Đông Quách Hạo Nhiên nói rồi.

Quan sát xung quanh, Nguru Hữu Đạo thấy nơi xa có núi rừng tráng lệ, lời nhắn nhủ của Đông Quách Hạo Nhiên lại vang lên bên tai. Chắc hẳn nơi đó cũng được coi như là đất lành ra thiên tai. Hần liều mạng lái bè tới, tại dòng nước xiết cố gắng lái tới bờ, dùng hết sức kéo thi thể của Đông Quách Hạo Nhiên lên, sau đó đứng nhìn bè tre xuôi theo dòng nước mà đi, chờ một đồng củi khô rơi xuống rồi biến mất.

Rút con dao bỏ củi từ sau lưng ra, hần chặt vài cái cây và vài sợi dây leo, làm thành một cái cẩu thương đơn giản, đặt thi thể của Đông Quách Hạo Nhiên lên đó, buộc sợi dây leo lên vai, hai tay cầm lấy cán của cái cẩu thương bước tiếp, việc di chuyển rất khó khăn.

Trầy trật mãi mới tới chỗ sâu trong lòng núi, lại thấy thế núi hiểm trở không thể kéo theo cái cẩu thương được nên hần ném nó xuống đất rồi ngồi dựa vào thân cây thờ hồng học, lấy ống trúc bên hông rút vào miệng, hét lớn: "Có người của Thượng Thanh tông ở đây hay không?"

Sau khi hét lên vài lần không thấy ai phản ứng, Nguru Hữu Đạo định nghỉ một lát rồi vớt Đông Quách Hạo Nhiên ở đây mà tự mình đi tìm, chợt nghe thấy tiếng 'xi' vang lên, không biết bị thứ gì đánh trúng mặt rất đau nhức, hần vội vàng cầm dao bỏ củi lên, nhìn xung quanh.

Lại xì một tiếng nữa, trên mặt đau rát, Nguru Hữu Đạo ngẩng đầu lên thì thấy trên cành cây có một người trẻ tuổi mặc áo xám, lưng đeo kiếm, ánh mắt lạnh lùng mà nhìn hẩn, quát: “Thằng nhà quê, ngươi là ai mà dám ở đây ồn ào?”

Ánh mắt của Nguru Hữu Đạo sáng lên, hỏi lại bằng giọng vui vẻ: “Huynh là người của Thượng Thanh tông sao?”

Người trẻ tuổi đáp: “Thằng nhà quê, tại sao ngươi biết Thượng Thanh tông?”

Nguru Hữu Đạo nghe vậy thì biết mình không đi nhầm, dắt dao bổ củi vào bên hông, giật màn vải bao trên cánh cừu thương ra để lộ ra khuôn mặt của Đông Quách Hạo Nhiên.

“Huynh có quen biết người này không? Là Đông Quách Hạo Nhiên bảo ta tới tìm các người.”

Người trẻ tuổi liếc mắt nhìn, sợ hãi nhảy xuống, nhanh chóng xác nhận lại rồi chỉ hướng một tiền lệnh lên trời. Một đoàn khói lửa tuôn ra, sau đó một vật phóng lên trời, nổ tung tuôn ra một luồng lửa đỏ. Chỉ một lát sau, mười mấy người lướt trên các cành cây mà tới, xoay người trên không rồi rơi xuống. Đôi mắt Nguru Hữu Đạo nhấp nháy, nói thầm, mỗi một người khinh công đều rất tốt nha. Sau khi những người này xác nhận lại Đông Quách Hạo Nhiên, một tên hô: “Nhanh chóng bẩm báo về tông môn!”

Lập tức, có người chui vào trong rừng rồi biến mất, những người khác thì nhìn chằm chằm vào Nguru Hữu Đạo, vây quanh hẩn thành một vòng, thế nhưng không ai hỏi hẩn một câu nào cả.

Không cần đợi quá lâu lại có rất nhiều người lướt tới. Cuối cùng thì La Nguyên Công, Tô Phá và Đường Tổ Tổ cũng biết tin tức mà đến đây. Đường Nghi và Ngụy Đa cũng nổi gót theo. Sau đó, vài người lục đục đến, có khoảng hơn mười người, đệ tử nội môn của Thượng Thanh tông đều đến đây đủ. Xác nhận đó chính là thi thể của Đông Quách Hạo Nhiên, mọi người đều nhìn nhau, sắc mặt hơi nặng nề.

Nguru Hữu Đạo nhìn phản ứng của mọi người, lại đặc biệt chú ý Đường Nghi, cô nàng này thật bắt mắt, xinh đẹp như tiên nữ vậy. Thế nhưng hẩn chỉ thường thức vẻ đẹp mà thôi, chứ không nghĩ tới cái gì khác. Từ phản ứng của mọi người, Nguru Hữu Đạo cũng đã đoán được rằng, địa vị của Đông Quách Hạo Nhiên trong Thượng Thanh tông cũng không hề thấp.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đào Hoa Nguyên (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

La Nguyên Công ngồi xổm trước Đông Quách Hạo Nhiên, kiểm tra những vết thương của ông rồi quay sang hỏi Nguru Hữu Đạo: “Tiểu huynh đệ, người là do cậu mang tới sao?”

Nguru Hữu Đạo gật đầu: “Đúng vậy.”

“Làm phiền cậu kể lại kỹ càng mọi chuyện được không?” La Nguyên Công hỏi.

“Ta là một thôn dân trong một thôn nhỏ cách nơi này khoảng ba trăm dặm, bởi vì bị giặc binh cướp thôn nên phải trốn vào miếu nhỏ trên núi...” Nguru Hữu Đạo nói đại khái về tình hình khi đó, còn những chuyện về chiếc kính đồng cổ kia, theo lời dặn của Đông Quách Hạo Nhiên, khi chưa gặp Đường Mục hẩn sẽ không nói cho người nào cả.

Có điều khi hẩn nói tới việc Đông Quách Hạo Nhiên thu hẩn làm đồ đệ thì sắc mặt rất nhiều đệ tử nội môn đều thay đổi. Đường Tổ Tổ lại càng giẫy nảy, ánh mắt sắc bén, hét lên: “Đông Quách Hạo Nhiên làm sao có thể tùy tiện thu một thằng nhà quê làm đồ đệ được? Ân nói bấy bả, ta giết chết ngươi!” Chẳng những nói vậy mà bà liền giơ tay lên bổ xuống, chương lực mạnh mẽ phóng ra, gió mạnh thổi dạt sang bốn phía.

“Sư muội!”

La Nguyên Công và Tô Phá kêu lên nhưng không ngăn cản kịp, họ đều không nghĩ tới Đường Tổ Tổ lại ra tay một cách đột ngột như vậy, mà lại còn dùng sát chiêu nữa. Có người cũng đã đoán được ý đồ của Đường Tổ Tổ, bởi vì Đường Mục đã chết, trước khi chết lại truyền chức chương môn cho Đông Quách Hạo Nhiên!

Nguru Hữu Đạo kinh hãi, hẩn cũng không phải ngu ngốc, dù sao hẩn cũng từng là người trong giới tu hành. Uy lực của chương này rất mạnh, chương lực chưa tới mà đã ép hẩn không thể thở nổi, nếu thật sự bị chương này bổ trúng thì chắc chắn phải chết. Trong khoảng cách gần như vậy mà trúng chương lực mạnh mẽ như thế, đừng nói là hiện tại, kể cả khi khôi phục lại toàn bộ thực lực thì cũng không thể tránh được. Vì lẽ đó, hẩn đã chửi rủa mười tám đời tổ tông của bà già này trong lòng rồi, thật sự không nghĩ ra mình tới Thượng Thanh tông là để chịu chết, lúc trước lại còn muốn mang theo thi thể của

Đồng Quách Hạo Nhiên tới đây làm cái gì nữa chứ.

Thực ra thì Đồng Quách Hạo Nhiên cũng không bảo hán mang thi thể của mình về, chỉ cần hán có thể tìm được Thượng Thanh tông, sau đó Thượng Thanh tông sẽ sai người đi tìm thi thể của ông. Chỉ là Ngưu Hữu Đạo tự mình nhận làm công việc gian khổ này mà thôi.

Thời khắc hán sắp mất mạng, trong lúc nguy hiểm này thì một luồng khí nóng quen thuộc lại xuất hiện lần nữa, một phù văn màu đỏ máu bay ra khỏi đầu hán, sau đó đâm vào chưởng lực mà Đường Tổ Tổ bỏ tới.

Uỳnh! Một tiếng nổ lớn vang lên, gió thổi dạt về bốn phía, thổi mạnh tới nỗi cỏ đều bị bật gốc, Ngưu Hữu Đạo cũng bị đánh bay ra ngoài mấy mét, đâm vào dưới chân dốc núi mới ngừng lại được. Sau vài hơi thở thì những cây cỏ kia mới lại rơi xuống đất.

"Truyền Pháp Hộ Thân phù!" La Nguyên Công và Tô Phá đều nói thảm, sau khi nhìn nhau thì cùng nhìn về phía Đường Tổ Tổ đang ngây người. Khuôn mặt Đường Tổ Tổ sầm lại, cũng không ra tay nữa.

Truyền Pháp Hộ Thân phù chính là tuyệt học của Thượng Thanh tông, chỉ có đệ tử nội môn trở lên mới có thể tu luyện, thế nhưng cũng không có nhiều người luyện được, người nào muốn luyện thành tuyệt học này đều phải có trình độ khá về phương diện trận pháp. Hơn nữa, người bình thường chẳng mấy ai muốn tu luyện tuyệt học này bởi vì nó không có tác dụng với chính mình, mà chỉ là dùng tu vi của mình trợ giúp người khác. Trong quá trình tu luyện cũng mất rất nhiều tu vi, quả thực là được không bù nổi mất.

Trong Thượng Thanh tông hiện tại cũng chỉ có Đồng Quách Hạo Nhiên biết tuyệt học này, đến cả mấy trưởng lão như La Nguyên Công cũng đều không biết, qua đó có thể thấy rõ trình độ trận pháp của Đồng Quách Hạo Nhiên cao như thế nào.

Ngưu Hữu Đạo được "Truyền Pháp Hộ Thân phù" bảo vệ, cũng đã chứng minh được Ngưu Hữu Đạo chính là đồ đệ của Đồng Quách Hạo Nhiên. Nếu như không phải lúc Đồng Quách Hạo Nhiên tỉnh táo rồi truyền cho Ngưu Hữu Đạo thì không còn cách nào khác, bởi vì thuật pháp đó rất phức tạp, nếu không tỉnh táo thì không thể thi triển được.

Ngưu Hữu Đạo lắc đầu hơi choáng váng rồi chậm rãi bò dậy, vuốt ngực cho đỡ khó chịu, đưa ánh mắt liếc nhìn những người xung quanh, thấy ánh mắt họ khi nhìn mình rất phức tạp. Lúc này hán cũng rất tức giận, thật sự muốn chửi mắng Đường Tổ Tổ một trận. Nhưng cuối cùng vẫn ráng kiềm lại, mụ già này quá mạnh, nói chưa được mấy câu đã muốn giết mình, lại còn có thể dùng một chưởng dễ giết nữa. Hán hán có thể co có thể duỗi, phải cố mà nhịn, phải nghĩ cách vượt qua khó khăn này mới được. Sau khi nghĩ một lát, hán không nói thêm gì, chỉ đi tới gần thi thể của Đồng Quách Hạo Nhiên, đắp kín mặt thi thể của Đồng Quách Hạo Nhiên rồi kéo dây leo lên vai, nâng cang cứu thương lên rồi quay đầu đi về hướng ngược lại.

Làm cái gì vậy? Đám người xung quanh rất ngạc nhiên. Chờ lấy lại được tinh thần thì hán đã rời đi khá xa, Tô Phá vội vàng lao tới, ngăn lại Ngưu Hữu Đạo rồi hỏi: "Cậu muốn đi đâu?"

Ngưu Hữu Đạo đáp lời: "Xin lỗi, đã quấy rầy rồi, có thể ta tới nhầm nơi." Nói xong, hán lại kéo cang cứu thương lách qua Tô Phá, đi tiếp.

Đám người cảm thấy người này rất trẻ con, thế nhưng điều này rất bình thường, dù sao vẫn còn là thiếu niên mà. Tô Phá liếc mắt nhìn Đường Tổ Tổ, ra hiệu bà tới nhận lỗi. Đường Tổ Tổ quay đầu sang nơi khác, sắc mặt bình tĩnh mà lạnh lẽo, không muốn xin lỗi chút nào cả. Tô Phá cũng đành chịu, tự mình ngăn cản Ngưu Hữu Đạo lần nữa, thở dài nói: "Vừa rồi là hiểu lầm, cậu tới nơi này là đúng rồi."

"Không, ta tới nhầm, ta muốn dẫn sư phụ trở về nhà." Ngưu Hữu Đạo cũng không thay đổi, kéo cang cứu thương định lách qua ông ta lần nữa.

Lời nói bướng bỉnh như thế này khiến cho người ta cảm thấy rất xót xa. Đường Nghi ở phía sau nhìn cảnh này thì cảm thấy rất không đành lòng, định nói cái gì đó nhưng lại thôi, bởi vì có mấy vị trưởng lão của tông môn ở đây, cho nên còn chưa tới lượt nâng quyết định.

Tô Phá duỗi tay ra, tóm lấy bờ vai của Ngưu Hữu Đạo làm hán không thể động đậy, sau đó khuyên bảo: "Không sai đâu, nơi này chính là Thượng Thanh tông, hãy theo chúng ta đi!" Nói rồi thuận tay tháo cang cứu thương trên người Ngưu Hữu Đạo xuống.

Hai tay Ngưu Hữu Đạo dúi vào trong ống tay, khoanh tay lại. Hán mặc một chiếc áo bông rách, ngón chân thì thò ra vì giày đã thủng, trên người còn có mùi tanh của cá, lưng đeo ống trúc trong cái con dao gỗ củi. Đã không biết mình bản như nào vậy mà hán còn ngẩng đầu nhìn trời, định không để ý tới ai cả. Còn không biết mình xấu như thế nào sao? Tô Phá cảm thấy buồn cười, phát tay một cái thì có hai đệ tử đi tới, mỗi người ở một bên xốc một tay của hán lên.

"Các người muốn làm cái gì?" Ngưu Hữu Đạo nhìn trái nhìn phải rồi hét lên bằng giọng sợ hãi.

Hai đệ tử kia cũng không quan tâm, kéo theo hán bay vào trong rừng, rời khỏi nơi đó. Sau đó Tô Phá gọi thêm hai đệ tử tới khiêng thi thể của Đồng Quách Hạo Nhiên đi. Sau khi để các đệ tử khác giải tán, ở đây chỉ còn lại có ba trưởng lão, lúc này La Nguyên Công mới nói với Đường Tổ Tổ: "Sư muội, vừa này muội hơi quá đáng."

Đường Tổ Tổ nói bằng giọng lạnh lùng: "Thằng nhóc này rõ ràng là ăn nói vớ vẩn, cũng không biết là gian tế do ai phái tới."

La Nguyên Công tiếp lời: "Vậy còn Truyền Pháp Hộ Thân phù thì sao?"

Đường Tổ Tổ cổ cại: "Hai người xem lại cách ăn nói của nó xem, có điểm nào giống thôn dân sao?"

"Điều này cũng có thể kiểm tra sau, không tới mức chưa kịp nghe giải thích đã muốn giết nó, muội sợ nó trở thành chướng môn của Thượng Thanh tông đúng không?" La Nguyên Công nói.

Đường Tô Tô tránh đi ánh mắt của ông, nói một cách thờ ơ: "Nhị sư huynh, huynh suy nghĩ hơi nhiều rồi. Đệ tử của Đông Quách Hạo Nhiên rất nhiều, thấy thế nào thì chức chương môn cũng không tới lượt nó."

La Nguyên Công lắc đầu: "Đông Quách dẫn theo toàn bộ đệ tử ra ngoài, thế nhưng khi trở về lại chỉ còn một bộ thi thể, chỉ sợ rằng tình hình cũng như Đường Mục. Nếu như đệ tử của Đông Quách còn người sống sót thì Đông Quách cũng không thể nào sử dụng thuật pháp đó lên trên người của một người ngoài, cũng không tới lượt đứa bé này mang theo thi thể trở về, sợ rằng điều này cũng bởi vì không còn cách nào khác mới làm vậy. Ta không tin muội không nghĩ tới điều này."

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đào Hoa Nguyên (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Đường Tô Tô chỉ thẳng tới hướng của Thượng Thanh tông, nói: "Nếu như là đúng như vậy, theo môn quy thì chẳng lẽ sư huynh định để thẳng nhai kia trở thành chương môn của Thượng Thanh tông sao?"

La Nguyên Công quát: "Kể cả như vậy thì muội cũng không nên làm như thế, muội nghĩ những đệ tử khác đều ngu ngốc sao? Muội tưởng mọi người không biết ý đồ của muội sao? Trước khi ra đi, tại sao Đường Mục lại muốn gọi tất cả đệ tử nội môn tới làm người chứng kiến? Không phải là đang đề phòng có người nào đó xuyên tạc di ngôn của y sao? Muội làm như vậy, mọi người sẽ nghĩ như nào? Tội mưu sát chương môn, muội chịu đựng được sao? Kể cả tới lúc đó cho người khác làm chương môn, danh bất chính, ngôn bất thuận, kẻ dưới làm sao phục? Muội muốn cho Thượng Thanh tông xuất hiện nội loạn sao? Ngu xuẩn!"

Sắc mặt Đường Tô Tô cứng lại, không nói thêm được điều gì cả.

...

Ngưu Hữu Đạo rất thoải mái mà ngâm mình trong nước nóng, đầu thì đang nghĩ lại những chuyện đã xảy ra mấy ngày hôm nay, nghĩ lại vẫn thấy như mình đang nằm mơ vậy. Vài ngày trước hắn vẫn đang ở một ngôi mộ thần bí dưới lòng đất, thế mà bây giờ lại tới một thế giới mới, con đường phía trước đều mờ mịt không thấy rõ chút gì, cũng không biết còn có chuyện gì đang đợi mình nữa. Mạch suy nghĩ lại tới phần đối đáp lúc trước khi tắm rửa, nghĩ đi nghĩ lại khi hắn thấy không có sơ hở gì mới an tâm.

Tắm rửa xong, hắn đi ra ngoài, lúc này bề ngoài đã thay đổi hoàn toàn. Hắn mặc một bộ áo dài màu xám của Thượng Thanh tông, tóc dài cột thành tóc đuôi ngựa. Bởi vì trước kia hắn chưa bao giờ nuôi tóc dài như vậy nên cũng không biết búi tóc như thế nào cả, đành phải làm vậy thôi.

Ngoài sơn cốc có ba tên đệ tử đeo kiếm đang chờ hắn. Trước đó Ngưu Hữu Đạo cũng đã gặp qua rồi. Người cầm đầu là một tên kiêu ngạo nhưng lại rất có phong độ chính là Tổng Diễn Thanh, hai người khác là Trần Quy Thạc và Hứa Dĩ Thiên, hai người này thường xưng tên Tổng Diễn Thanh kia, kêu sư huynh rất thân mật. Ba người này là do Thượng Thanh tông sai tới chăm sóc Ngưu Hữu Đạo. Thấy Ngưu Hữu Đạo đi ra thì họ cũng hơi kinh ngạc, nhìn đi nhìn lại hắn vài lần.

Người vẫn phải biết cách ăn mặc, ngựa cũng phải có yên, về ngoài của Ngưu Hữu Đạo cũng rất khá, cộng thêm khí chất của Đạo gia nữa đã làm một thằng nhóc nhà quê tăng thêm vài phần thoải mái và tự nhiên. Đi tới trước mặt ba người, Ngưu Hữu Đạo vuốt lại quần áo mới rồi hỏi: "Có thể thông báo ta muốn gặp chương môn giúp ta được không?" Cũng không biết lần này là lần thứ bao nhiêu hắn đề nghị gặp chương môn Đường Mục rồi, bởi vì hắn vẫn chưa hoàn thành lời nhắn của Đông Quách Hạo Nhiên.

Ánh mắt của Tổng Diễn Thanh xuất hiện sự khinh thường: "Người nghĩ muốn gặp chương môn là có thể gặp sao? Ngoan ngoan đi theo chúng ta đi."

"Đi thôi!" Trần Quy Thạc và Hứa Dĩ Thiên đẩy Ngưu Hữu Đạo một cái. Bị đẩy một cái làm hắn hơi chập choạng, hắn cũng không biết mình có đắc tội ba người này hay không, bởi vì từ đầu tới giờ ba người này đều không thích hắn.

Bị ba người kẹp vào giữa, đi thẳng tới dưới chân một vách núi, đi theo những bậc thang hình chữ Z tới giữa sườn núi. Ngưu Hữu Đạo bị một dãy kiến trúc rộng rãi hấp dẫn, từ những kiến trúc xung quanh tôn nó lên, chắc hẳn nó là một nơi quan trọng của Thượng Thanh tông. Đi tới gần đỉnh núi thì hắn thấy một căn nhà cổ kính và yên tĩnh, bên ngoài căn nhà cạnh vách núi có một gốc cây đào già, rễ rất lớn, trên cành có những đóa hoa phấn hồng, rực rỡ như mây hồng. Con gió lướt qua khiến những cánh hoa tung bay theo gió. Hoa đào này nở quá đẹp, Ngưu Hữu Đạo lại bị nó hấp dẫn, nói bằng giọng kinh dị: "Mùa này mà còn có cây đào ra hoa sao?"

Trần Quy Thạc ở phía sau cười ha ha: "Chưa thấy qua sao? Cây đào này đã có hơn ngàn tuổi rồi, lúc đầu nó đã thành tinh, thế nhưng lại bị tổ sư gia của Thượng Thanh tông chặt đứt tuệ căn nên vẫn bình tĩnh mà sinh trưởng tại đây. Trước kia, cây đào cũng sẽ nở hoa rồi rụng hoa, thế nhưng sau khi bị chặt đứt tuệ căn thì chỉ nở chứ không tàn. Mấy trăm năm nay, suốt bốn mùa đều rực rỡ như vậy, cũng là một thắng cảnh của Thượng Thanh tông chúng ta."

Ngưu Hữu Đạo nghe vậy thì rất ngạc nhiên, sau đó lại nghe thấy tiếng hừ của Tống Diễn Thanh: "Nói những câu vớ vẩn với hần ta làm cái gì." Trần Quy Thạc ngậm miệng lại, có vẻ hơi xấu hổ.

Đi vào cửa căn nhà, Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn lên, ở trên cửa có một tấm bảng, ghi ba chữ lớn: “Đào Hoa Nguyên”

Tống Diễn Thanh dừng lại trước cửa ra vào, bữu môi nhìn vào bên trong, nói: "Nơi này là nơi tu luyện của Đông Quách sư bá, tạm thời thì người hãy ở lại đây, không được cho phép thì không thể ra ngoài, nếu không cẩn thận sẽ bị đánh gãy chân, nghe rõ chưa?"

Ngưu Hữu Đạo cau mày, nói: "Trước khi ra đi, sư phụ dặn ta phải tới gặp chương môn..."

"Đi vào bên trong nhanh!" Hứa Dĩ Thiên tóm cổ áo của hần rồi ném vào bên trong, sau đó đóng cửa phòng lại.

Suýt nữa thì ngã sấp xuống rồi, Ngưu Hữu Đạo hơi tức giận, mở toang cánh cửa ra, hét lên: "Các người định làm cái gì? Coi ta là tội phạm sao?"

Tống Diễn Thanh xoay người lại, cười lạnh: "Đừng ồn ào, nếu không cẩn thận trượt chân rơi xuống vách núi thì không ai thương người nữa đâu." Trong giọng nói có sự uy hiếp, chẳng những uy hiếp mà hần ta còn muốn hành động ngay, dần dần đi tới gần.

"Thời tiết hôm nay rất tốt!" Ngưu Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn trời sau đó đóng cửa lại. Mắt hần lộ ra sát khí, kiếp trước được xưng là Đạo gia, hai chữ "Đạo gia" này ở trên giang hồ cũng không phải là kẻ ăn chay.

"Ha ha! Vẫn rất biết điều nha..." Ngoài cửa truyền tới tiếng cười nhạo của ba người.

Sau khi hít sâu một hơi thì Ngưu Hữu Đạo nén giận lại, cố gắng bình tĩnh, ép buộc tâm trạng của mình thay đổi để không thêm để ý tới tiếng cười nhạo ở ngoài nữa. Hần chấp hai tay sau lưng rồi đi dạo quanh căn nhà này. Chỉ thấy hành lang và căn nhà mái cong đều có phong cách cổ điển, yên tĩnh nhã nhặn, thật sự là không tệ, là một nơi yên bình cho nên tâm trạng của hần cũng bình tĩnh rất nhanh. Ở giữa sân trong khu nhà có một cây đại thụ chọc trời, xung quanh đại thụ có đặt chiếc bàn đá, bên trên có một giá đỡ đang đặt một thanh trường kiếm.

Ngưu Hữu Đạo đi tới, nắm chuôi kiếm rồi rút ra, ánh sáng lạnh xuất hiện, tiện tay múa kiếm rồi để ngang trước mắt mình. Nhìn lại bóng người trong kiếm, hần lẩm bầm: "Núi cao đường xa hố sâu, một thanh kiếm sắc bén vậy mà lại ở trong Đào Hoa Nguyên!"

Hần huơ huơ thanh kiếm trong tay một lát thì thấy cơ thể chưa từng luyện kiếm nên thật sự quá kém. Cổ tay không chịu được lực khi kiếm thay đổi, chưa quen góc độ chém kiếm dễ làm cơ thể bị thương tổn. Hần dứt thanh kiếm trở lại vỏ rồi hoạt động cổ tay một chút, về sau phải luyện tập tốt mới được, hiện tại mình vẫn còn nhỏ, vẫn còn cơ hội luyện tốt.

Hần chấp tay, đi lại trong đình viện thăm thú, cũng phải bắt đầu tu luyện thôi, phải có năng lực tự bảo vệ mình, nếu không sẽ bị người khác ức hiếp, phải làm rùa đen rút đầu thật sự không tốt, đại trượng phu có được dân được, thế nhưng lúc nào cũng có thì ai gọi là đại trượng phu chứ?

Tìm một căn phòng phù hợp rồi tạm thời dọn vào đó, dù sao thì cũng đang nhân rồi nên hần khoanh chân ngồi xếp bằng, tu luyện công pháp "Thái Ất" mà trước kia hần đã tu luyện. Ngưu Hữu Đạo đã rất rõ công pháp này rồi nên khi tu luyện cũng không cảm thấy xa lạ. Hần không ngại gian khổ đi vào Thượng Thanh tông là bởi vì đã thấy được thực lực của Đông Quách Hạo Nhiên. Hần muốn tu luyện công pháp mạnh mẽ hơn, thế nhưng theo tình hình hiện tại muốn lấy được chúng thì cũng không phải việc đơn giản, chỉ có thể luyện lại công pháp của mình, để nâng cao năng lực tự vệ đã.

Về phần lai lịch của "Thái Ất" mà hần đang tu luyện ư? Đây là thứ là hần đã lấy được khi tham gia khảo cổ tại một ngôi mộ cổ. Chủ nhân ngôi mộ đang ngồi xếp bằng, nâng một cái hộp ngọc, bên trong có vài trang sách vàng, ghi lại công pháp "Thái Ất". Sau khi hần nghiên cứu rất lâu, đọc thêm rất nhiều sách cổ thì mới tu luyện được tới cảnh giới như kiếp trước, đạt được danh hiệu "Đạo gia".

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Dự Bị Chương Môn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Có điều hần vẫn cảm thấy chưa đủ, nguyên nhân cũng rất đơn giản, đó là mấy trang sách vàng kia chứa nội dung rất ít, chỉ ghi chép một phần thuật luyện khí và một môn kiếm thuật. Theo lời giới thiệu thâm ảo của phân đại cương thì sau khi luyện thành có thể phi thiên, độn địa, không gì không làm được, thế nhưng thuật luyện khí và kiếm thuật ở bên trong lại không thể giúp cho người ta đạt tới cảnh giới đó được. Cho nên, hần cho rằng hai thứ đó chỉ là phần mở đầu, cũng không phải bản hoàn chỉnh của "Thái Ất". Thế là về sau, hần luôn luôn đi tìm những manh mối về bản hoàn chỉnh của "Thái Ất". Nếu không phải như vậy thì cũng không gặp tai nạn tại mộ cổ. Mà sau khi thấy được thực lực của Đông Quách Hạo Nhiên thì hần đã quyết tâm rời khỏi cái thôn nhỏ kia.

Cuộc sống cứ như vậy mà trôi qua, mặc dù cơm canh một ngày ba bữa vẫn đưa tới đều đều, thế nhưng lại làm cho người ta cảm thấy như mình đang sống trong tù vậy. Bên ngoài có người trông coi, từ đầu tới giờ vẫn không cho hấn ra khỏi cửa tòa viện nửa bước, cũng không có người nào nói gì, giống như muốn ngăn cách hấn với thế gian vậy. Hấn cũng đã nhiều lần nói muốn gặp Đường Mục nhưng vẫn không được gì, lâu dần hấn cũng cảm thấy không bình thường. Theo những gì Đông Quách Hạo Nhiên nói thì ông ấy rất tin tưởng vào Đường Mục, hơn nữa ông ấy lại là sư đệ của Đường Mục nữa. Theo lý thuyết, khi Đông Quách Hạo Nhiên chết đi thì Đường Mục chắc chắn phải gặp đồ đệ của ông mới được. Hấn nghĩ hấn là có điều gì đó mà mình không biết rồi, cũng vì lẽ đó nên những người trông coi mình đều có thái độ không tốt. Hấn vẫn luôn không có cơ hội tiếp xúc với bên ngoài, nơi này cũng không có chuyện gì để làm nên chỉ có thể chờ đợi!

Có nhiều thời gian như vậy nhưng hấn cũng không muốn lãng phí, ngoại trừ tu luyện Thái Ất thì hấn cũng bắt đầu rèn luyện cơ thể, từ đứng tấn, chông cây chuối tới tập kèm vật nặng.... Mặc dù ở cái tuổi này mà muốn rèn luyện cơ thể thì hơi muộn, phải chịu đau đớn nhiều hơn nhiều, thế nhưng khi đã muốn thì có cái khổ nào mà không thể vượt qua?

Còn thừa thời gian thì hấn mang cái gương đồng kia ra tìm hiểu, mặc dù cái gương đồng này cũng đã bị Tống Diễn Thanh tìm thấy khi lục soát người, thế nhưng Tống Diễn Thanh rất coi thường cái gương đồng này, vậy mà lại hứng thú với lệnh bài của nữ tướng kia, sau khi hỏi tới lai lịch của lệnh bài thì lấy luôn nó đi rồi vứt chiếc gương đồng này lại.

Nguru Hữu Đạo cảm thấy chiếc gương đồng này không đơn giản, đầu tiên là bởi vì chiếc gương này rất giống với chiếc gương ở trong mộ cổ. Sau đó là Đông Quách Hạo Nhiên chết bởi vì chiếc gương đồng này, cũng dặn hấn chỉ có thể đưa cho Đường Mục. Như vậy, chiếc gương đồng này có thể đơn giản được sao? Là do tên Tống Diễn Thanh kia có mắt như mù, không biết đồ tốt mà thôi. Thế nhưng sau khi tìm hiểu mãi, cuối cùng hấn cũng không khám phá ra được cái gì cả.

Chủ điện của Thượng Thanh tông là Thượng Thanh cung. Lúc này có một nhóm ba người đi thẳng tới chủ điện, gặp La Nguyên Công, Tô Phá và Đường Tô Tổ. Hiện tại, chức chương môn của Thượng Thanh tông không có ai làm cho nên ba người này tạm thời nhận lấy lệnh bài của chương môn mà quản lý môn phái.

Sau khi ba người hành lễ, La Nguyên Công hỏi: "Điều tra như thế nào rồi?"

Người đệ tử cầm đầu bẩm báo: "Người trong thôn ấy cũng đã xác nhận, chính là Nguru Hữu Đạo, không thể sai được. Nguru Hữu Đạo đã rời khỏi thôn nhỏ đó một khoảng thời gian rồi, thời gian rời khỏi đó chính là ngày thứ hai sau khi thôn nhỏ bị giặc binh cướp bóc, về mặt thời gian đúng là trùng khớp, người trong thôn cũng có người đi tìm hấn, còn tưởng rằng hấn đã bị dã thú ăn hết rồi chứ. Tranh chân dung của Nguru Hữu Đạo cũng đã được người trong thôn xác nhận, về phần lệnh bài kia, Ngô sư đệ đã tới quận Quảng Nghĩa tìm được chủ nhân của lệnh bài, cũng đã xác nhận qua, chuyện kia đúng là đã xảy ra."

Đường Tô Tổ nghiêm túc nói: "Thế nhưng cách ăn nói của Nguru Hữu Đạo cũng không giống là một tên thôn dân nho nhỏ."

Người đệ tử kia đáp: "Điều này cũng đã điều tra rồi, trước kia có một thư sinh nghèo đã từng tá túc tại thôn nhỏ đó, mà người nhà của Nguru Hữu Đạo lại bị chết do chiến tranh, hấn chỉ ở một mình, trong nhà cũng có phòng trống, người thư sinh kia đã từng ở trong nhà Nguru Hữu Đạo, dạy hấn cách đọc sách viết chữ. Nguru Hữu Đạo là một người biết chữ hiếm có ở trong thôn, còn học thức của hấn ra sao thì thôn dân cũng không biết được. Người thư sinh kia rời khỏi đó, cũng không ai biết đi đâu, hiện tại muốn tìm tới người xác minh thì rất khó khăn."

La Nguyên Công hỏi: "Người của thôn nhỏ đó có thật sự là người dân ở đó không?"

Đệ tử đáp: "Đệ tử đã kiểm tra người của thôn nhỏ đó rồi, thật sự bọn họ đều là thôn dân ở đó, không thể nào sai lầm được."

"Nếu là như vậy, thân phận của Nguru Hữu Đạo không có vấn đề gì." La Nguyên Công quay đầu nhìn về phía Tô Phá và Đường Tô Tổ mà nói.

Đường Tô Tổ nói một cách bình thản: "Chẳng may có người tìm một kẻ giống Nguru Hữu Đạo rồi giả mạo hấn thì sao? Hãy cứ để thôn dân tới trước mặt hấn rồi phân biệt sẽ tốt hơn."

Thế là mấy ngày sau, Nguru Hữu Đạo cũng được rời khỏi Đào Hoa Nguyên, đi đâu hấn cũng không biết, chỉ biết rằng đó là một tòa thành gần đây nhất. Hấn còn đang định xem xét tục lệ của tòa thành này, ai ngờ chỉ đi dạo một vòng quanh tòa thành rồi lại phải trở về, chẳng làm gì cả. Thật sự không biết ai rảnh rỗi như vậy chứ.

Ba trưởng lão của Thượng Thanh tông lại có vẻ rất bận rộn, liên tục gọi các đệ tử nội môn của Thượng Thanh tông tới bàn bạc.

Tận một tháng sau, Nguru Hữu Đạo lại được ra khỏi Đào Hoa Nguyên, đi tới Thượng Thanh cung trên vách núi phía đối diện.

Mấy cái đình đồng lớn được đốt lên làm nơi này rất ấm áp, toàn bộ đệ tử nội môn đều tới đông đủ, sắc mặt của khá nhiều người đều rất nghiêm túc. Nguru Hữu Đạo nhìn qua nhìn lại những người trong đại điện, thấy cả đám người nhìn mình chằm chằm thì hơi không hiểu, cũng không biết những người này muốn cái gì.

Hấn cố gắng bình tĩnh lại, nói: "Trước khi sư phụ mất, đã ra lệnh cho ta phải tới gặp chương môn!"

La Nguyên Công đứng ở giữa trên cao, thở dài: "Cậu tới chậm, chương môn Đường Mục đã về cõi tiên rồi!"

"A!" Nguru Hữu Đạo ngạc nhiên, sững sờ tại chỗ, hóa ra tình hình là như vậy ư? Cuối cùng thì hấn cũng đã hiểu tại sao Đường Mục lại không gặp mình, hóa ra là vì ông ta đã "ngỡm".

La Nguyên Công nói một cách chậm rãi: "Đông Quách Hạo Nhiên đã nhận cậu làm đệ tử, hôm nay cậu tới đây cũng là do Thượng Thanh tông chính thức tán thành thân phận của cậu. Hơn nữa, còn có một chuyện muốn hỏi cậu, nếu để cho cậu làm chương môn của Thượng Thanh tông, cậu có muốn không?"

"Cái gì?" Khi nghe được câu trước hắn vẫn rất vui vẻ, cuối cùng thì mình cũng được công nhận rồi, thế nhưng sau khi nghe xong câu sau thì Ngưu Hữu Đạo giật mình, còn tưởng rằng mình nghe nhầm. Nhìn lại những ánh mắt nghiêm túc ở xung quanh, hắn chỉ vào mũi mình mà hỏi lại: "Đề ta làm chương môn sao?"

La Nguyên Công gật gật đầu, nghĩa là hắn cũng không nghe nhầm.

Phản ứng đầu tiên của Ngưu Hữu Đạo chính là tưởng rằng có bẫy, chỉ xét tới thái độ của họ đối với mình khi trước, ai lại để mình làm chương môn chứ? Kể cả là thật sự thì đó cũng không phải là chuyện gì tốt, nếu là chuyện tốt thì đâu tới lượt mình nên hắn vội vàng xua tay: "Không được, không được, đệ tử mới vừa nhập tông, không thể nào làm được đâu!"

Lời này vừa nói ra thì sắc mặt Đường Tổ Tổ thả lỏng đi nhiều. La Nguyên Công hỏi lại lần nữa: "Cậu xác nhận rằng mình không muốn làm chương môn sao?"

Ngưu Hữu Đạo tiếp tục xua tay: "Đệ tử còn không biết chương môn là sao nữa cơ mà, thật sự là không làm được, mọi người hãy chọn người tài giỏi nào đó khác đi."

La Nguyên Công đảo mắt tới mọi người xung quanh, hỏi lớn: "Tất cả đều nghe rõ chưa?"

Tất cả đệ tử đều đồng thanh đáp: "Rõ!"

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chuyện Tốt Sắp Tới (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Là sao đây? Ngưu Hữu Đạo nhìn trái nhìn phải, hơi nghi ngờ về tình hình xung quanh. Đường Nghi ở trong đám người lại không nói cái gì, chậm rãi cúi đầu xuống, có vẻ như không dám nhìn tới ánh mắt của Ngưu Hữu Đạo.

La Nguyên Công quay lại nói với Ngưu Hữu Đạo: "Nếu như vậy, cậu đi về trước đi."

Tổng Diễn Thanh đi tới trước mặt Ngưu Hữu Đạo, cười tủm tỉm rồi mời Ngưu Hữu Đạo: "Sur đệ vất vả rồi, xin mời trở về!"

Mỗi bước đi Ngưu Hữu Đạo vẫn cẩn thận suy nghĩ, không biết đám người này muốn làm cái quỷ gì, rồi theo Tổng Diễn Thanh rời khỏi đây.

Dọc theo con đường này, cũng chả biết tại sao Tổng Diễn Thanh lại vui vẻ như vậy, thỉnh thoảng lại vỗ vai Ngưu Hữu Đạo có vẻ như rất thân mật, gần như là kẻ vai sát cánh rồi. Khi tới bên ngoài Đào Hoa Nguyên, hắn ta còn nói với Trần Quy Thạc đang trông ở bên ngoài: "Về sau đều là sư huynh đệ đồng môn, đừng chặn cửa mãi thế, nếu không có chuyện gì thì hãy để Ngưu sư đệ đi ra hít thở không khí. À đúng rồi, từ bây giờ hãy cho Ngưu sư đệ thêm hai món ngon, thêm vò rượu nữa."

"Rõ!" Trần Quy Thạc cười đồng ý.

Ngưu Hữu Đạo cũng vui vẻ, còn tưởng rằng là do thân phận đệ tử Thượng Thanh tông của mình được chính thức tán thành như La Nguyên Công nói, nên cũng cười cười: "Tới Thượng Thanh tông lâu như vậy rồi còn chưa tham qua nơi này, đệ muốn xuống núi đi khắp nơi, muốn tham quan toàn bộ cảnh đẹp của Thượng Thanh tông nữa." Hắn quay người lại đi luôn, còn tưởng mình được tự do rồi.

Sắc mặt Tổng Diễn Thanh cứng lại, vội vàng đưa tay ra ngăn cản hắn, chỉ chỉ vào một khu nhỏ bên ngoài khu nhà, cười nói: "Sur đệ, ra cổng hít thở không khí là được rồi, đừng tới chân núi đi loạn. Đệ vừa mới nhập môn, chưa tới lúc có thể đi loạn."

"..." Ngưu Hữu Đạo im lặng, chậm chạp quay đầu lại nhìn một khu vực nhỏ bên ngoài khu nhà, thật đúng là để cho mình ra hít thở không khí nha.

Trong Thượng Thanh cung, từng đám đệ tử nội môn lần lượt đi ra ngoài, có người khá vui vẻ, có người cũng khá yên lặng. Đợi đệ tử đi hết thì Đường Tổ Tổ mới cười nói: "Thế nào, chính nó từ bỏ chức chương môn nha."

La Nguyên Công và Tô Phá nhìn nhau mà thờ dài. Nếu để cho Ngưu Hữu Đạo làm chương môn của Thượng Thanh tông thì đúng là một chuyện cười mà, thế nhưng khi dùng thủ đoạn này lại quá hèn hạ. Chỉ cần không phải là kẻ ngu, khi được hỏi như vậy thì ai cũng đều không đồng ý, nếu thật sự muốn

để hấn chọn lựa công bằng thì có giỏi nói hết mọi chuyện cho Nguru Hữu Đạo thử xem

Tô Phá nói: "Hiện tại cậu ta chỉ là người dự bị cho chương môn mà thôi, có thể còn có đệ tử nào khác của Đồng Quách còn sống thì sao."

Đường Tổ Tổ nói một cách chắc nịch: "Được rồi! Vậy thì đợi thêm ba tháng nữa, nếu không có tin tức gì thì hãy xử lý theo lời của muội."

Tô Phá lắc đầu nói: "Chúng ta làm như vậy là rất hèn hạ."

Đường Tổ Tổ trầm giọng: "Chúng ta chỉ muốn Thượng Thanh tông tốt hơn mà thôi, nếu không thì những đệ tử khác ai sẽ đồng ý để cho một thằng nhóc không hiểu cái gì lên làm chương môn chứ? Hơn nữa, chúng ta lại không đối xử tệ với nó, sắc đẹp của Đường Nghi đứng đầu của quận Từ Văn, cuối cùng thì nó vẫn có lợi hơn nhiều. Điều này cũng đề đối nội lẫn đối ngoại đều ổn định!"

La Nguyên Công cau mày, nói: "Sau khi biết chuyện, liệu Đường Nghi có đồng ý hay không?"

Đường Tổ Tổ nghiêm túc đáp: "Là một đệ tử của Thượng Thanh tông, lại còn là con gái của chương môn, trong tình hình hiện tại, nó phải dừng cảm đứng ra gánh vác trách nhiệm nặng nề này. Hơn nữa, muội vừa là trưởng lão của Thượng Thanh tông, vừa là bà cô của nó, cha mẹ của nó đã không còn, việc này đương nhiên do muội làm chủ rồi."

Một tháng nhanh chóng trôi qua, Nguru Hữu Đạo càng ngày càng cảm thấy mình đang bị giam lỏng. Giống như Tống Diễn Thanh nói vậy, hấn chỉ có thể đi dạo ở một khu vực nhỏ bên ngoài, không cho phép xuống núi.

Cái gì mà vừa nhập môn không thể đi loạn? Hấn cảm thấy đây chỉ là cái cớ. Nếu chỉ là môn quy thôi thì có cần phải sai người trông ở bên ngoài hay không? Hấn biết trong chuyện này phải có vấn đề gì đó, thế nhưng những thông tin mà hấn nắm được lại quá ít nên vẫn không phát hiện được manh mối nào, cũng không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Nơi này cũng không phải là nơi một thiếu niên như hấn có thể láo xược, chỉ có thể nhẫn nại, đi một bước rồi nhìn một bước. Điều duy nhất hấn có thể làm chính là tu luyện, chờ đợi tới ngày tất cả mọi chuyện hoàn thành.

Bầu trời ban đêm có muôn vì sao, trên giường ở trong căn phòng lại không có người nào ngủ, chỉ có một người đang trồng cây chuối cạnh giường. Nguru Hữu Đạo cời trần, cầm một thanh kiếm đâm vào mặt đất, dùng thanh kiếm để luyện trồng cây chuối, cánh tay của hấn hơi run run, có vẻ như đang cố gắng cân bằng cơ thể.

Đợi tới lúc cánh tay này thật sự không thể tiếp tục được nữa thì hấn đổi tay khác nắm kiếm, cơ thể lung lay mạnh mấy lần nhưng vẫn cố gắng không chế để không ngã xuống. Cách luyện này không chỉ luyện lực cánh tay mà còn có thể luyện lực không chế, duy trì cơ thể cân bằng, mỗi một khối cơ bắp trên cơ thể đều cân đối, trong đó có rất nhiều thứ cần chú ý.

Càng quan trọng hơn đó chính là luyện kiếm ý, luyện để cả người và kiếm hợp lại với nhau, cũng chính là ý cảnh nhân kiếm hợp nhất, nếu đạt được tới cảnh giới này thì khi điều khiển thanh kiếm trong tay có thể sử dụng tự nhiên, như là một phần của cơ thể mình vậy.

Phương pháp này chính là pháp môn luyện kiếm đặc biệt của Thái Ất, tâm pháp tên là "Hỗn Độn Thanh Liên Ý". Cơ thể khi trồng cây chuối như vậy khiến máu chảy ngược lên đầu, cứ thế mà để lâu thì sẽ làm cho người cảm thấy choáng váng, trồng cây chuối như là nụ hoa sen, khi thần công đại thành chính là lúc sen nở.

Lúc mới luyện tập thì rất khó khăn, thế nhưng tới khi có thể điều khiển tự nhiên, có thể cảm giác từng thay đổi nhỏ nhất của kiếm thì khi không chế kiếm trong tương lai sẽ có nhiều chỗ tốt tới mức không thể nào nói hết được.

Chỉ trong một tháng đã có thể dùng kiếm chống đất trồng cây chuối, mới nhìn thì có vẻ không có gì thế nhưng thực sự thì tốc độ tiến bộ đó là cực nhanh. Trước kia, khi Nguru Hữu Đạo tu luyện, phải mất một năm mới làm được tới chừng này. Dù sao thì hấn cũng đã tự mình trải qua một lần rồi, kinh nghiệm và sự hiểu biết luôn luôn là thứ quý giá nhất, khi hấn có được những thứ này thì sẽ biết làm thế nào để tu luyện tốt nhất nên đã có thể bỏ qua giai đoạn tìm hiểu, khi tu luyện lại sẽ có tốc độ rất nhanh.

Giữ vững tư thế này trong một giờ đồng hồ, mồ hôi Nguru Hữu Đạo đã rơi như mưa, khuôn mặt đỏ lên, mồ hôi từ đỉnh đầu rơi xuống, theo bàn tay của hấn mà chảy xuống thân kiếm, làm mặt đất ướt nhẹp.

Cuối cùng, cơ thể lay động mạnh, kể cả có kinh nghiệm tu luyện, thế nhưng lực cánh tay của hấn có hạn, không thể kiên trì quá lâu được, đành phải khom lưng, đặt chân lên mặt đất, chống lấy kiếm rồi đứng yên một lát làm cơ thể thoải mái trở lại. Hấn cũng không dám phát ra tiếng động quá lớn, sợ người bên ngoài biết được nên nhẹ nhàng mà đưa thanh kiếm trở lại vô kiếm. Giật cái khăn lau ra lau khắp người, mặc quần áo, hoạt động cơ thể một lát rồi khoanh chân ngồi trên giường, rất nhanh đã vào trạng thái vong ngã, quên đi cơ thể đang rã rời, tập trung tu luyện khí công.

Bầu trời dần dần sáng lên, từng tia nắng ban mai đã bắt đầu xuất hiện.

Nguru Hữu Đạo vẫn đang ngồi trên giường, so với một tháng trước thì sự hô hấp của hấn càng dài lâu hơn, hít vào như là nước sông cuộn cuộn đi thẳng tới lục phủ ngũ tạng, thở ra chậm chậm như đang muốn dần dần loại bỏ cái gì đó.

Theo bầu trời càng ngày càng sáng, mặt trời cũng đã xuất hiện, chiếu ra muôn vàn tia nắng, dần dần lên cao. Tới lúc vạn vật đều thức tỉnh, Nguru Hữu Đạo cảm thấy một chút thấp thòm, cũng đã biết thời gian tu luyện tốt nhất đã qua, chậm chạp mà thu công, mở hai mắt ra. Hấn đi xuống giường, hoạt động cơ thể một lát, sự mệt mỏi mà đêm qua tập luyện cũng đã biến mất hết sạch, tinh thần rất sáng khoái.

Chương 14: Chuyện Tốt Sắp Tới (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Cũng không phải qua thời gian tu luyện tốt nhất thì không thể tu luyện tiếp được mà do cơ thể của hắn vẫn còn chưa trưởng thành hoàn toàn, vẫn còn đang trong thời kỳ phát triển, là tuổi ham hoạt động nhất, cũng khó mà thay đổi được, tinh lực cũng bị thời tiết ảnh hưởng dễ nhất. Có thể tu luyện vào thời gian tu luyện tốt nhất là đủ rồi, không cần quá chăm chỉ. Hơn nữa, lát nữa sẽ có người đưa thức ăn tới, nếu như hắn mãi không ra ngoài thì sẽ để người khác nghỉ ngơi.

Một tên nhà quê mà lại biết tu luyện sao? Hơn nữa, khi không rõ thái độ của Thượng Thanh tông đối với mình rốt cuộc là gì, có nhiều chuyện vẫn không nên để lộ thì tốt hơn. Hiện tại hắn hoàn toàn không có năng lực tự vệ, cũng không nên thu hút sự chú ý của người khác, chờ biết rõ ràng tình hình hiện tại thì quyết định sau.

Trong sân có dòng suối chảy qua, sau khi rửa mặt thì cũng đã tới thời gian, Nguru Hữu Đạo mở cửa rồi đi ra ngoài, người trông coi ở dưới gốc cây đào cả đêm hôm trước chính là Hứa Dĩ Thiên. Nghe được tiếng mở cửa, Hứa Dĩ Thiên quay đầu lại nhìn rồi chậm rãi đứng dậy.

Nguru Hữu Đạo đi tới chào hỏi, hai người chỉ nói chuyện với nhau vài câu thì Trần Quy Thạc đã mang theo hộp cơm lên núi, coi như là thay ca. Hứa Dĩ Thiên rồi đi, khi tới giờ cơm trưa thì lại tới, bữa cơm tối lại do Trần Quy Thạc mang theo, nói tóm lại là do hai người thay phiên trông coi và đưa cơm.

Thượng Thanh tông đã coi trọng như vậy mà Nguru Hữu Đạo còn không nhìn ra vấn đề trong đó thì Đạo gia đã sống phí phạm nhiều năm trên giang hồ rồi. Thế nhưng biết thì biết, Nguru Hữu Đạo cũng không dám nói cái gì cả, mở hộp cơm ra rồi dùng cơm. Hắn cũng rất chịu khó, sau khi ăn xong thì cũng tự rửa sạch bát đĩa để vào trong hộp cơm rồi đặt lại ở gốc đào, sau đó Trần Quy Thạc sẽ mang nó đi.

"Trần sư huynh, sau đó huynh giúp đệ cầm một cái ghế nằm tới đây đi." Sau khi đặt hộp cơm xuống thì Nguru Hữu Đạo cũng nói thêm yêu cầu của mình. Từ sau khi từ chối yêu cầu "quá đáng" ở Thượng Thanh cung thì thái độ của Tống Diễn Thanh tốt với hắn hơn nhiều, đã nói rằng có yêu cầu gì thì cứ nói, nếu có thể đồng ý thì đều đồng ý.

Trần Quy Thạc hái một bông hoa đào rồi để trước mũi ngửi nhẹ, sau đó quay đầu cười nói: "Tuổi còn nhỏ mà sao đã dùng ghế nằm rồi? Rồi sau đó đặt ở đâu?"

Nguru Hữu Đạo chỉ chỉ tới gốc cây đào rồi nói: "Đặt ở đây đi, mấy sư huynh lúc nào cũng ngồi trên mặt đất làm đệ hơi áy náy."

Trần Quy Thạc nghe hiểu, hóa ra là dùng danh nghĩa của hắn mà chuẩn bị cho chúng ta, rồi tới vỗ bả vai Nguru Hữu Đạo, khen ngợi: "Rất tốt, được rồi, sau đó ta sẽ mang một cái tới."

Nguru Hữu Đạo cười toe toét, nhìn lại phong cảnh tuyệt đẹp xung quanh mà nói: "Sư huynh, nơi này rất đẹp nha, chắc hẳn Thượng Thanh tông của chúng ta cũng coi như là danh môn đại phái tại giới tu hành chứ?" Cũng chỉ khi hắn ở cùng với Trần Quy Thạc thì hắn mới có thể hỏi những điều này, bởi vì hắn cảm nhận được Thượng Thanh tông đang giấu diếm hắn điều gì đó.

Tống Diễn Thanh rất ít tới đây, mà lại vui giận bất thường không thích hợp để hỏi. Hứa Dĩ Thiên rất ít nói, hỏi cái gì cũng không chịu nói, chỉ có Trần Quy Thạc là người nói nhiều, không giữ được bí mật, gần đây hắn cũng đã thu được khá nhiều tin tức từ miệng y, thế nhưng những chuyện đó đều là chuyện không quan trọng, những chuyện mà liên quan tới Nguru Hữu Đạo thì y luôn tránh né mà không bao giờ nói.

"Ha ha!" Tiếng cười của Trần Quy Thạc hơi mất tự nhiên, nghĩ ngợi một lát thì mới nói: "Được rồi, chuyện này nói cho đệ biết thì cũng không sao. Thượng Thanh tông chúng ta, khi trước rất mạnh mẽ, là môn phái đứng đầu Yên quốc, tổ sư khai phái chính là quốc sư của Yên quốc..."

Sau một đoạn khoe khoang dài dòng thì đại khái là: sau khi Vũ quốc nhất thống thiên hạ thì lại sụp đổ, thiên hạ bị quân hùng cắt cứ. Tiếp đó, hậu nhân của Thượng Tụng đã từng hùng bá thiên hạ, sau khi trải qua rất nhiều khó khăn đã thành lập nên Yên quốc, tổ sư của Thượng Thanh tông chính là công thần lớn nhất, được phong làm quốc sư. Khi đó là thời kỳ mạnh mẽ nhất của Thượng Thanh tông, đệ tử có lúc hơn vạn người, chỉ là về sau vì nhiều nguyên nhân nên đã suy yếu, Thượng Thanh tông hiện giờ cũng chỉ còn vài trăm người mà thôi.

Về phần địa vị của Thượng Thanh tông tại giới tu hành là như thế nào thì Trần Quy Thạc không nói ra, có vẻ như là không muốn nói. Nguru Hữu Đạo hơi ngẫm nghĩ thì cũng biết, có lẽ là khi nói ra sẽ xấu hổ.

Thấy y không muốn nói nhiều về chuyện này thì Nguru Hữu Đạo cũng chuyển chủ đề, hỏi tiếp: "Bình thường thì Tống sư huynh thỉnh thoảng sẽ tới đây một lần, thế nhưng gần đây có vẻ rất ít khi thấy Tống sư huynh nha, cũng khá nhớ nhung đó."

Trần Quy Thạc nghe vậy thì cười ha ha: "Đường sư tỷ chính là đệ nhất mỹ nhân của quận Từ Văn chúng ta đó, ngày vui sắp tới, Tống sư huynh đương

nhiên là phải ân cần hơn rồi..." Nói tới đây thì y mới phát tay: "Nói chuyện này với một đứa nhóc như đệ làm cái gì chứ, có nói đệ cũng không hiểu."

Ngưu Hữu Đạo nhảy mắt, giả vờ không vui, nói: "Làm sao mà đệ không hiểu chứ, Tổng sư huynh muốn cưới Đường sư tỷ đúng không?"

"Thằng nhóc thông minh!" Trần Quy Thạc cười ha ha, vỗ vỗ vai hắn: "Không có gì bất ngờ thì Đường sư tỷ chính là chương môn tiếp theo của chúng ta, hãy chờ tới lúc đó uống rượu mừng đi."

Ngưu Hữu Đạo cũng rất tò mò về Tổng Diễn Thanh, bởi vì hắn phát hiện Trần Quy Thạc và Hứa Dĩ Thiên cũng không phải tôn trọng Tổng Diễn Thanh như là sư huynh, mà có một loại cảm giác như là đang nịnh bợ vậy, nên nói tiếp: "Là bởi vì Tổng sư huynh sắp trở thành chương môn phụ quân nên huynh mới sợ huynh ấy sao?"

Trần Quy Thạc trừng mắt nhìn hắn: "Thằng nhóc, nói cái gì đó?"

Ngưu Hữu Đạo đáp: "Đệ nói sai à? Chẳng lẽ bởi vì huynh ấy là đệ tử nội môn, huynh và Hứa sư huynh không phải? Lúc trước đệ còn cảm thấy lạ đó chính là tại sao huynh và Hứa sư huynh đều không kém hơn Tổng sư huynh, tại sao huynh ấy có thể trở thành đệ tử nội môn, mà hai người lại vẫn chưa trở thành đệ tử nội môn đây."

Nói tới đây, Trần Quy Thạc cũng có vẻ hơi buồn phiền, cúi người rồi ngồi lên một rễ cây đào: "Tiểu sư đệ, có một số việc cũng không phải chỉ dựa vào thực lực, thế lực cũng rất quan trọng..." Trong giọng nói có chứa sự mất mát, cũng tiết lộ một chút về thế lực của Tổng Diễn Thanh. Cha của Tổng Diễn Thanh, Tổng Thư chính là đệ tử thân truyền của trưởng lão Đường Tổ Tổ. Quan trọng nhất chính là ông nội Tổng Diễn Thanh là Tổng Cửu Minh, ông ta chính là thân tín của Đại Tư Không, được đồng mạch tín nhiệm, nhận chức Đình Ủy trong triều đình, là một trong cửu khanh. Sau khi cha của Tổng Diễn Thanh rời khỏi Thượng Thanh Tông thì vẫn đi theo bên người Tổng Cửu Minh làm pháp sư tùy tùng, ở thời đại này thì đại thần trong triều có pháp sư bảo vệ là chuyện rất bình thường.

Đương nhiên, Đình Ủy đại nhân cũng không phải chỉ có một đứa con trai là Tổng Thư, cũng không phải chỉ có một đứa cháu trai là Tổng Diễn Thanh, càng không chỉ có mỗi một pháp sư tùy tùng là Tổng Thư, thế nhưng pháp sư bảo vệ mình mà lại là con trai mình thì đương nhiên sẽ yên tâm hơn. Mà Thượng Thanh tông bây giờ, hầu như chỉ nhờ vào quyền thế của Tổng gia do Tổng Thư che chở, tài nguyên tu hành cũng phần lớn dựa vào con đường vận chuyển của Tổng gia chuyển tới. Nếu không phải do Tổng gia ngăn cản thì Thượng Thanh tông đã bị những môn phái tu hành khác tiêu diệt từ lâu rồi, như vậy, trong tình hình này, mặc dù tư chất của Tổng Diễn Thanh hơi kém, thế nhưng muốn lấy được thân phận đệ tử nội môn mà khó sao?

Ngưu Hữu Đạo lúc này mới hiểu rõ, trên thực tế, Đại Tư Không chính là thừa tướng của một nước, ông nội Tổng Diễn Thanh lại là thân tín của thừa tướng, chức Đình Ủy có trách nhiệm quản lý luật pháp của một quốc gia.

"Haiz, đệ làm sao hiểu được những điều này chứ!" Trần Quy Thạc hơi chán nản mà phát phát tay.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Cầu Này Ở Đâu?

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Người ta nói hắn không hiểu được, Ngưu Hữu Đạo cũng giả bộ mình không hiểu. Nếu không thì một tên nhà quê mà hiểu được những chuyện này sẽ khiến người khác chú ý. Sau khi nói chuyện phiếm một lát thì Ngưu Hữu Đạo trở về khu nhà.

Hắn lang thang một lúc trong sân rồi đi vào trong Đào Hoa Đường, ngồi lên một cái bồ đoàn, tiện tay cầm một cái sọt nhỏ tới. Bên trong có đựng kim khâu, một cái kéo và hai cái gương đồng. Nhìn vào thì chúng chỉ là những vật thường dùng hằng ngày mà thôi, rất khó tìm được điều gì kỳ lạ, thế nhưng một trong hai chiếc gương đồng kia chính là cái mà hắn đã mang tới.

Đồ vật mà Đông Quách Hạo Nhiên nghiêm túc giao cho, hắn cất giữ tùy tiện như vậy cũng bởi vì nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Nếu giấu quá kỹ thì sẽ bị người khác nghi ngờ. Hắn lật đi lật lại gương đồng trong tay mà vẫn không biết cách dùng nó, thật sự là bức mình mà.

Lời dặn dò của Đông Quách Hạo Nhiên đương nhiên cũng không phải tầm thường, người ta dùng tính mạng mình để nhờ cơ mà. Kịp trước, trên giang hồ hắn có thể nhận được danh tiếng tốt như vậy đương nhiên cũng vì trong lòng đặt nặng hai chữ "đạo nghĩa". Thế nhưng Đường Mục đã chết rồi, mà Đông Quách Hạo Nhiên chỉ nhờ đưa đồ tới tận tay cho Đường Mục, không thể để cho người thứ ba biết được, điều này làm hắn rất khó khăn.

Hắn còn đang do dự xem có nên giao vật này cho Thượng Thanh tông hay không, nguyên nhân của sự do dự này chính là lời dặn dò của Đông Quách Hạo Nhiên và thái độ không tốt của Thượng Thanh tông đối với hắn, bằng chứng là từ khi vào đây tới giờ vẫn bị giam lỏng.

Thế là hắn phải nghĩ kỹ về chuyện này, thử xem mình có thể nhìn ra được sự huyền bí cất giấu trong chiếc gương đồng này không, rồi sau đó mới suy nghĩ tới việc có nộp nó lên cho Thượng Thanh tông hay không. Thế nhưng cho tới tận giờ, hắn đã dùng qua mọi cách, từ lửa đốt, dùng nước ngâm, chiếu

sáng, gõ nghe thanh âm... đều không biết được cái gương đồng này phải dùng thế nào. Từ tiếng vang khi hấn gõ vào gương đồng thì thấy được cái gương này là một khối đặc, bên trong cũng không có cơ quan.

Hiện tại hấn hoài nghi cái gương đồng này có phải là một loại tín vật hay không. Sau khi lật qua lật lại một lúc lâu vẫn không nhìn ra cái gì, Ngưu Hữu Đạo tức giận tới mức cắn răng lại, thuận tay ném gương đồng vào trong cái sọt nhỏ.

Sau đó hấn tiếp tục rèn luyện cơ thể hằng ngày, đứng tấn tăng thêm vật nặng, sử dụng dây thừng để tập thể dục dụng cụ, cũng không phải là muốn luyện thành cơ bắp nổi vòng mà là muốn rèn luyện độ dẻo của cơ thể.

Theo kinh nghiệm giang hồ của hấn, vẫn phải luyện tốt công phu quyền cước để có thể tự vệ, thời điểm quan trọng cũng có thể giữ được tính mạng, kể cả ở tại thôn nhỏ hay những tin tức mà hấn thu được tại Thượng Thanh tông thì đều chứng minh rằng thế giới hiện tại đang ở trong thời loạn lạc, mặc kệ tương lai như nào hấn vẫn phải tu luyện càng mạnh càng tốt.

Tu luyện cũng chia thành văn và võ, ngoài việc luyện công pháp và rèn luyện cơ thể thì những lúc nhàn rỗi hấn đều mang giấy bút, nghiền mực ra để luyện tập thư pháp của thế giới này, trích dẫn vài đoạn của những quyển sách trong phòng.

Kiểu chữ tiểu triện cũng không khó lắm, bởi vì lúc trước hấn chính là "chuyên gia khảo cổ học" mà, trước đó hấn cũng đã viết bút lông rồi. Tuy nhiên, vì chưa từng chính thức dùng bút lông viết chữ tiểu triện nên hướng đi của đầu bút cũng chưa tốt cho lắm, vẫn cần luyện tập nhiều hơn. Cũng may hấn viết bút lông cũng không tệ, ngay từ đầu thì chữ vẫn còn biến dạng thế nhưng chỉ một tháng sau, chữ của hấn cũng đã trở nên đẹp hơn nhiều rồi.

Bên cạnh bàn sách có đặt một chậu than, sau khi hấn viết xong thì đốt luôn tờ mình vừa viết đó. Những vật liệu cần thiết cho hấn luyện chữ cũng là do Thượng Thanh tông cung cấp, điều này cũng là nhờ hấn làm cho Tổng Diễn Thanh vui vẻ.

Từ khi bị giam lỏng tới nay, bằng bản lĩnh hiện tại của mình thì cũng không còn làm được gì khác, đành chấp nhận làm những điều này thật tốt...

Ngày hôm sau, một chiếc ghế nằm mới tinh vẫn còn vương hương gỗ mới được đặt gần gốc cây hoa đào.

Trần Quy Thạc chỉ vào ghế nằm, nháy mắt với Ngưu Hữu Đạo: "Tiểu sư đệ, ghế nằm mà đệ muốn đã có đây."

Ngưu Hữu Đạo thật sự không nghĩ tới hiệu suất của y cao như vậy, có lẽ là chiếc ghế này làm để cho y sử dụng nên mới nhanh như vậy. Ngưu Hữu Đạo chấp tay, cười nói: "Cảm ơn Trần sư huynh."

Người cùng đi với Trần Quy Thạc đó chính là Tổng Diễn Thanh đã lâu không tới, có vẻ là tâm trạng không tốt, thấy vẻ mặt vui vẻ của Ngưu Hữu Đạo thì cười một cách khá âm hiểm, vỗ vai Ngưu Hữu Đạo, nói: "Tiểu sư đệ, ở tại nơi này thấy thế nào?"

Ngưu Hữu Đạo: "Rất tốt nha, đồ ăn ngon hơn ở trong thôn gấp vạn lần, chỉ có điều phải ở lại nơi nhỏ bé này, rất khó chịu."

Tổng Diễn Thanh cười cười: "Đệ mới tới đây thôi, đầu tiên hãy tĩnh tâm lại, nếu không thể tĩnh tâm thì tu luyện thế nào được? Yên tâm, về sau đệ sẽ được chạy khắp nơi thôi." Sau khi nói xong thì hấn ta chấp tay, nhìn về phía Thượng Thanh cung nơi xa, khi thì tươi cười, khi thì nhíu mày trầm tư, cuối cùng thờ dài: "Đáng tiếc không ở kinh thành!"

Ngưu Hữu Đạo đi tới, hỏi bằng giọng nghi ngờ: "Tổng sư huynh, kinh thành thì sao?"

Tổng Diễn Thanh cảm thán: "Nơi dân dã, làm sao so được với nơi kinh thành phồn hoa, thi từ ca phú nào nhiệt!"

Ngưu Hữu Đạo ngờ ngẩn, thi từ ca phú? Người tu hành như người tại sao lại than thở về thi từ ca phú? Muốn làm cái gì đây?

Trần Quy Thạc nhếch miệng, cười trộm, hấn ta và Hứa Dĩ Thiên chính là tùy tùng của Tổng Diễn Thanh, cũng rất rõ ràng là đây là chuyện gì. Tổng Diễn Thanh đã thích Đường Nghi nhiều năm rồi, mà Đường Nghi lại thích thi từ ca phú. Tổng Diễn Thanh vì lấy lòng nâng nên khi ở kinh thành có bài thơ nào hay thì sẽ có người tới thông báo cho hấn ta, hấn ta lại tặng nó cho Đường Nghi thưởng thức.

Hiện tại, cũng không biết Tổng Diễn Thanh nghĩ cái gì, có lẽ là do đã lâu rồi mà kinh thành còn chưa có hàng tốt nên ngứa tay, tự mình làm một bài thơ, rồi sau đó hỏi ý kiến của Trần Quy Thạc và Hứa Dĩ Thiên xem mình viết thế nào, hai người bọn họ dám nói rằng hấn ta viết không tốt sao? Đương nhiên là phải khen rồi. Sau đó Tổng Diễn Thanh rất vui vẻ mà đưa bài thơ đó cho Đường Nghi, quá trình cụ thể thì Trần Quy Thạc cũng không biết, chỉ biết là sau khi trở về sắc mặt của Tổng Diễn Thanh rất khó nhìn, còn mắng Trần Quy Thạc và Hứa Dĩ Thiên cho bỏ tức thì cũng đủ để đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Vì thế, Trần Quy Thạc hiểu rõ tâm trạng lúc này của Tổng Diễn Thanh, nếu là ở nơi phồn hoa như kinh thành thì dựa vào thế lực của Tổng gia, muốn có được một bài thơ hay rồi đề tên của mình vào tới lấy lòng Đường Nghi cũng không khó, thế nhưng nơi này chỉ có non xanh nước biếc, không tìm được bài nào, trong lúc ngứa tay lại làm mất hình tượng của mình trong lòng Đường Nghi nữa.

Tổng Diễn Thanh lấy lại tinh thần, cũng không muốn nói thêm về việc này nữa, quay người đi vào trong khu nhà, đi một vòng kiểm tra. Hấn ta có trách nhiệm phải trông coi Ngưu Hữu Đạo, không thể bỏ mặc không quan tâm được, thỉnh thoảng cũng phải tới xem xét đề phòng chuyện bất ngờ xảy ra.

Ở bên ngoài, Ngưu Hữu Đạo hỏi thăm Trần Quy Thạc: "Tại sao Tổng sư huynh lại muốn làm thơ nữa chứ?"

Trần Quy Thạc cũng ngứa miệng, nói nhỏ: "Sư môn chúng ta có một nhân vật tài năng xuất chúng, chẳng những có được tu vi chân động giới tu hành, lại còn có tài hoa hơn người, thi từ ca phú đều xuất sắc, từ nhỏ Đường sư tỷ cũng đã ở cùng với người đó, cũng coi như là học sinh của người đó, cũng rất

thích thi từ ca phú!"

Lúc này Nguru Hữu Đạo mới hiểu rõ, chắc hẳn là Tống Diễm Thanh muốn lấy lòng mỹ nhân mới như vậy, hơn nữa, hẳn cũng rất hiếu kỳ về người mà Trần Quy Thạc nói tới: "Tiền bối mà Đường sư tỷ đi theo là ai vậy?"

Nói tới người này, Trần Quy Thạc hơi sững sờ, trong mắt xuất hiện sự sợ hãi, có lẽ biết được mình không thể nói lung tung nên trừng mắt nhìn Nguru Hữu Đạo, cảnh cáo Nguru Hữu Đạo chuyện không nên hỏi thì không được hỏi, rồi sau đó y bước vào trong khu nhà. Con người của Nguru Hữu Đạo hơi đảo, cũng bước vào trong khu nhà.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thái Ất Chân Khí (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Sau khi đi một vòng, Tống Diễm Thanh dặn dò Trần Quy Thạc vài câu, rồi chấp tay đang định rời khỏi thì Nguru Hữu Đạo đuổi kịp, nói với theo: "Tổng sư huynh, lúc ở trong thôn, sư phụ đệ cũng thường xuyên làm vài bài thơ, đệ chỉ nhớ một ít cũng không biết bài thơ này có hay không, còn mong sư huynh bình phẩm hộ đệ."

Tống Diễm Thanh không thèm quay đầu lại, thuận miệng đáp: "Một tên thư sinh nghèo túng, có thể viết ra cái gì chứ?" Giọng nói rất khinh thường.

Thư sinh nghèo túng? Nguru Hữu Đạo giật mình, xem ra Thượng Thanh tông đã điều tra lai lịch của hắn rất rõ ràng rồi, từng có một thư sinh nghèo túng dạy mình chữ thì cũng chỉ từ miệng của người dân tại đó nói mới biết được mà thôi.

Thế nhưng hắn vượt mọi chông gai tới đây để làm gì? Đó là bởi vì thực lực mạnh mẽ của Đông Quách Hạo Nhiên đã thu hút hắn tới, cũng không phải tới đây để bị giam lỏng, hắn rất muốn có được công pháp tu hành của Thượng Thanh tông. Thế nhưng từ khi bị giam lỏng tới nay, hắn vẫn không có được cơ hội nào cả, thật vất vả mới có cơ hội này, Nguru Hữu Đạo cũng không muốn bỏ qua: "Sư phụ nói ông ta từng du lịch qua kinh thành, có rất nhiều thiếu nữ đã yêu thích vài bài thơ mà sư phụ đã sáng tác."

Nghe được điều đó, Tống Diễm Thanh dừng lại tại cửa, rồi quay người lại.

Trần Quy Thạc lờm Nguru Hữu Đạo, trong ánh mắt xuất hiện sự kinh ngạc, rõ ràng là tên này lợi dụng được lời nhắc nhở của mình vừa nãy, tên nhóc này có vẻ rất không tầm thường nha!

"Vậy ư? Sư phụ đệ đã viết cái gì? Cứ nói ra đi để ta nhận xét cho." Tống Diễm Thanh có vẻ hơi hứng thú rồi.

Nguru Hữu Đạo đi trở về Đào Hoa Đường, ngồi quỳ chân tại bàn sách, nhỏ nước mài mực, giặt một trang giấy ra rồi trải phẳng, đặt cái chặn giấy ở hai bên, nâng bút dính mực rồi viết ra những chữ tiểu triện.

"Thật đúng là người đọc sách, biết chữ, chữ viết rất không tồi." Tống Diễm Thanh đi tới nhìn rồi khen một câu, ánh mắt lại dán vào những chữ trên đó:

"Tiêm vân lộng xảo,

Phi tinh truyện hận,

Ngân hán điều điều ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng,

Tiện thẳng khước nhân gian vô số..."

Đọc tới đây, hai mắt hắn ta bắn ra tia sáng, có lẽ hắn ta không viết được bài thơ hay nào, thế nhưng về phần năng lực thưởng thức thì vẫn có, ít nhất là vẫn biết được bài thơ hay hay dở.

Nguru Hữu Đạo ngừng bút, Tống Diễm Thanh nhanh chóng đẩy cái chặn giấy ra, run run tờ giấy trong tay rồi thổi làm cho mực nhanh khô, rồi tiếp tục đọc:

"Nhu tình tự thủy,

Giai kỳ như mộng

Nhấn cổ thước kiêu quy lộ.

Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì,

Hựu khởi tại triều triều mộ mộ...

...

Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì,

Hựu khởi tại triều triều mộ mộ..."

Hắn ta lặp đi lặp lại một câu cuối cùng rồi cảm thán: "Thơ hay! Thơ hay đó nha!" Thơ này viết rất đúng với tình hình hiện tại mà.

Nguru Hữu Đạo hơi buồn cười, đặt bút xuống rồi đứng lên, giả bộ không hiểu mà hỏi: "Thơ hay sao?"

Tổng Diễn Thanh gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bài thơ, đọc đi đọc lại rồi nghi ngờ mà quay qua hỏi thăm: "Cầu Ô Thước là gì? Cái cầu này ở đâu vậy?"

"Ặc..." Nguru Hữu Đạo hơi im lặng, xem ra ở đây không có câu chuyện về Nguru Lang - Chức Nữ, nên nói một cách mơ hồ: "Là do sư phụ viết, cầu Ô Thước ở đâu đệ cũng không biết."

Tổng Diễn Thanh nghĩ lại cũng thấy đúng, hơi ra hiệu Trần Quy Thạc ở một bên, đuổi Trần Quy Thạc ra ngoài. Không còn những người khác, Tổng Diễn Thanh cười tủm tỉm với Nguru Hữu Đạo, nói: "Đệ nói rằng sư phụ của đệ thường viết những bài thơ như này sao?"

Nguru Hữu Đạo trầm nghĩ, trong đầu ta có rất nhiều, người muốn bao nhiêu đều có nên gật đầu nói: "Hình như là vậy."

(*) Dịch nghĩa: Bài thơ “Thước Kiêu Tiên”

Từng đám mây màu nhỏ khoe đẹp

Sao bay truyền cho nhau nỗi hận

Sông Ngân vơi vợi thâm vượt qua

Gió vàng móc ngọc một khi gặp nhau

Hơn hẳn bao lần ở dưới cỏi đời

Tình mềm tựa nước

Hẹn đẹp như trong giấc mơ

Không ngỡ nhìn cầu Ô Thước là lối về

Hai mối tình đã thật sự là lâu dài

Há đâu cứ phải gặp nhau chiều chiều sớm sớm.

Tổng Diễn Thanh trừng hai mắt: “Hình như cái gì mà hình như? Có chính là có, không có chính là không có.”

Nguru Hữu Đạo chỉ chỉ trên tay hắn, như ngầm nói đây không phải quá rõ ràng rồi hay sao, chắc chắn có.

Tổng Diễn Thanh nhiệt tình ngay tức khắc: “Tiểu sư đệ, mau đưa những bài thơ sư phụ đệ từng viết hết ra đây. Thừa dịp rảnh rồi, thương thức một chút.”

Nguru Hữu Đạo lắc đầu: “Trước lúc lâm chung sư phụ đã dặn dò ta, bảo ta đến Thượng Thanh tông tu luyện thật tốt, không phải để viết những thứ này.”

Tổng Diễn Thanh sững sốt một chút, chợt có cảm giác chi tiết rèn sắt không thành thép: “Tu luyện cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, ghi cái này một chút cũng không tốn nhiều thời gian.”

Nguru Hữu Đạo ngây ngô nói: “Nhưng ta không thể nhớ ra trong chốc lát được.”

Tổng Diễn Thanh ghen hờn im lặng, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Dù sao bây giờ đệ cũng đang rảnh rồi, suy nghĩ cho kỹ, nghĩ ra rồi thì lập tức ghi chép lại, lát nữa đưa cho ta xem.” Nói rồi cuộn tờ giấy trên tay lại cẩn thận.

Nguru Hữu Đạo ra về kỳ quái nói: “Tổng sư huynh, sư phụ ta nói trong trăm người vô dụng nhất là thư sinh, viết cái này có tác dụng gì?”

Mí mắt Tống Diễm Thanh giật giật, đưa tay gác lên vai hắn nói: “Tiểu sư đệ, ta tự có chỗ dùng. Sau khi đệ nhớ ra cứ việc ghi lại, sư huynh đây không đối xử tệ bạc với đệ đâu. Phải rồi, việc này không được nhắc đến với những người khác, biết chưa?” Điều bộ giống như nếu không đừng trách ta không khách khí.

Ngưu Hữu Đạo vẫn tỏ vẻ không mấy hứng thú với chuyện này, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Sư huynh, ta muốn tu luyện công pháp của Thượng Thanh tông, hi vọng sớm có thể bay tới bay lui như các huynh.”

Tống Diễm Thanh có chút không vui nói: “Trước tiên làm tốt công việc ta giao đi rồi nói sau!”

Ngưu Hữu Đạo như đang giờ tính khí thiếu niên nói: “Sư huynh, ta bị giam ở đây phiền muộn trong lòng, không chắc được ngày nào đó sẽ nói lỗ miệng.”

Hai mắt Tống Diễm Thanh nhú lại, cười lạnh. “Người đang uy hiếp ta sao?”

Ngưu Hữu Đạo bình tĩnh nói: “Ta chỉ là cảm thấy nếu như có thể sớm hoàn thành di nguyện của sư phụ, cũng có thể sớm ngày an tâm nhớ lại những thơ từ mà sư phụ đã từng viết kia. Hy vọng có thể hoàn thành giao phó của sư huynh tốt hơn.”

Tống Diễm Thanh không khỏi cười lạnh, quan sát kỹ Ngưu Hữu Đạo thật lâu không lên tiếng, phát hiện vị tiểu sư đệ hồ này có chút thú vị. Sự thành thực hình như vượt qua tuổi tác, đây là đang bàn điều kiện với mình mà. Nói đi cũng phải nói lại, nếu như đồ mà tiểu sư đệ này đưa thật sự có thể giúp mình được lòng của sư tỷ, vậy thì đáp ứng cũng không phải là không được. Tu luyện rồi thì sao? Không sợ tiểu tử này có thể tạo phản, mà vấn đề mấu chốt là có cho sư đệ hồ này tu luyện hay không hắn cũng không làm chủ được.

Ba!

Sau khi hơi chút đắn đo, Tống Diễm Thanh vỗ một chương lên bả vai Ngưu Hữu Đạo, nắm lấy bả vai nói: “Được, cứ quyết định thế đi, việc tu luyện ta nói giúp đệ, đây cũng không phải chuyện gì lớn. Có điều nếu những gì đệ ghi chép không thể khiến ta vừa ý, ta bảo đảm đệ sẽ hối hận không kịp.” Đây không phải chỉ là đe dọa, tuy có những việc hắn ta không thể làm chủ, nhưng ảnh hưởng của Tống gia đối với Thượng Thanh tông rất lớn, nếu như hắn ta thật sự muốn nghĩ biện pháp, việc Ngưu Hữu Đạo tu hành cũng không phải là việc quá khó. Dứt lời, liền thuận tay đẩy một cái khiến Ngưu Hữu Đạo ngã mạnh xuống nền đất.

Tới khi Ngưu Hữu Đạo bò dậy, Tống Diễm Thanh đã nhanh chóng sai bước rồi đi, Ngưu Hữu Đạo đau đến nhe răng. Giật cổ áo ra, nhìn bả vai bị bóp ban này đã lưu lại năm dấu tay xanh đỏ. Đối phương cố tình giáo huấn hắn, xem tí nữa bóp nát xương bả vai của hắn, đau buốt sưng tấy rồi đây.

Cho tới nay, Ngưu Hữu Đạo cũng không muốn đắc tội Tống Diễm Thanh để chuốc lấy phiền phức cho mình, đặc biệt là khi biết bối cảnh của Tống Diễm Thanh. Nhưng mà hắn trải qua gian khổ đến được Thượng Thanh tông là vì sao? Khó khăn lắm mới nắm bắt được một chút cơ hội, hiển nhiên là không muốn bỏ lỡ, nhịn không được lộ ra chút tài hoa thừa mọa hiểm một lần...

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thái Ất Chân Khí (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Trước kia Thượng Thanh tông có hơn vạn đệ tử, bây giờ chỉ có mấy trăm người, do đó trạch viện ở rất dư dả.

Quay về sân của mình, Tống Diễm Thanh vội vã đi vào thư phòng, lấy bút mực nghiên giấy. Khi chuẩn bị sao chép bài thơ kia thành bút tích của mình mới sững sờ, quên hỏi bài thơ này tên là gì, liền tự mình đặt một cái tên.

Lúc chạng vạng tối, Tống Diễm Thanh tìm vào một sơn cốc u tĩnh, ra khỏi sơn cốc ngẩng đầu nhìn xung quanh, ánh mắt xác định, trên mặt lộ ra nụ cười. Chân núi phía trước, trước hai năm mờ mới cắt, một bóng hình thướt tha lẳng lặng đứng im, không phải ai khác, chính là Đường Nghi.

Trong hai ngôi mộ mai táng hai sư huynh đệ Đường Mục và Đông Quách Hạo Nhiên, Thượng Thanh tông đến bây giờ vẫn chưa làm rõ được hai người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ trong lời nói của Đường Mục có thể phân biệt được sự việc không thể coi thường. Theo di ngôn của Đường Mục, bí mật không phát tang, đến hai bia mộ cũng không ghi danh tính.

Tống Diễm Thanh đoán liền biết rằng Đường Nghi đang ở đây, quả nhiên đúng như dự đoán. Hắn sửa sang lại y quan, nhanh chóng bước tới, kêu: “Sư tỷ!”

Sau đó lại tới hai ngôi mộ mới cung kính làm lễ. Đợi hắn làm xong, Đường Nghi cau mày nói: “Tổn sư đệ đến đây có việc gì?”

“Lần trước viết thơ không lọt vào mắt của sư tỷ.” Tổng Thanh Diễn xoay người lại hai tay dâng lên một cuộn mặc bảo, vui cười hớn hở nói: “Lần này dồn hết tâm tư lại viết được bài thơ, mời sư tỷ thưởng thức chỉ giáo.”

Đường Nghi thực sự có chút không kiên nhẫn với sự quấy rầy của hắn ta, nàng sao có thể không hiểu Tổng Diễn Thanh có tâm tư gì. Đối với sự tích Tổng Diễn Thanh ở kinh thành quần áo lụa là lưu luyến chốn phong nguyệt cũng có nghe thấy, nhưng hiện tại Thượng Thanh tông phải nương nhờ Tổng gia, bên phía Đường Tổ Tổ cũng nhiều lần căn dặn nàng đừng vạch mặt huyền náo, mọi người đều khó xử, bảo nàng phải biết đại cục phụ họa một chút. Bất luận trước đây có người ai oán Đông Quách Hạo Nhiên và Thương Kiến Bá cùng nhau quấy rối sẽ liên lụy Thượng Thanh tông hay không, nhưng sự thực là Ninh Vương Thương Kiến Bá vừa chết, Thượng Thanh tông bây giờ ngay cả con đường uy hiếp cuối cùng cũng không còn nữa. Thượng Thanh tông đã trong tình cảnh bấp bênh, quả thực là không đắc tội Tổng gia nổi.

Nàng cũng phải nhẫn nhịn tính khí, tiếp nhận mặc bảo trong tay Tổng Diễn Thanh mở ra, mới đầu không chú ý nhưng sau khi nhìn thấy nội dung được viết, mới anh đào nhin không được hơi mấp máy, đọc thâm thành tiếng:

“Kim phong ngọc lộ nhất tương phù, tiện thắng khước nhân gian vô số... Lương tình nhược thị cửu trường thi, hữu khởi tại triêu triêu mộ mộ...” (*)

Nàng lập đi lập lại vài tiếng ngâm đọc, vẻ mặt đã có phần ngây dại.

Tổng Diễn Thanh đứng bên cạnh quan sát thấy vậy mừng rỡ không thôi, biết rằng đã thực sự làm cảm động nữ nhân này. Bình thường hắn ta không dám nhìn nàng chăm chú như thế, lúc này ngược lại thừa dịp Đường Nghi thất thần ở cự li gần thì nhìn tỉ mỉ trọn vẹn. Khuôn mặt lãnh diễm lại ôn nhu, cái cổ trắng nõn tựa như cổ thiên nga, ngực đầy đặn, vòng eo duyên dáng, dáng vẻ thướt tha động lòng người, khí chất cực kỳ xuất trần ưu nhã tựa như tiên kia, giống như một đóa Thanh Liên trần tục đứng một mình trong hồng trần. Loại đẹp này không phải những người đẹp ăn diện trang điểm lộng lẫy kia có thể so sánh, cũng chính vì vẻ đẹp này nên hắn ta mới cam tâm tình nguyện ở lại chốn sơn dã, nếu không đã sớm trở về kinh thành phồn hoa, sao có thể tiếp tục sống ở nơi sơn dã vắng vẻ này chứ. Hắn ta muốn đi thì Thượng Thanh tông cũng ngăn không được.

Sau khi lấy lại tinh thần, đôi mắt sáng của Đường Nghi quét qua chữ viết trên giấy, hỏi: “Đây là thơ do người viết?”

Tổng Diễn Thanh có chút chột dạ, có điều nghĩ lại, Nguru Hữu Đạo không trở mình nổi, cho dù truyền ra ngoài khiến cho thư sinh nghèo túng kia biết được, thì mình cũng có cách bắt tên đó phải yên lặng, liền mỉm cười nói: “Tác phẩm kém cỏi này của ta khiến sư tỷ chê cười rồi.”

Đường Nghi nhìn hắn ta có chút kỳ lạ, hắn ta là loại người như thế nào chẳng lẽ nàng không biết, có thể viết được thơ như thế này mới là lạ. Chỉ có điều cổ kỹ thể diện của đối phương nên cũng không dám chọc, chỉ gật gật đầu, khen thơ hay.

Hai người một đường trò chuyện với nhau rồi khỏi nơi này, ra khỏi sơn cốc mỗi người một ngã, chủ yếu là do Đường Nghi cự tuyệt Tổng Diễn Thanh đưa tiễn.

Đường Nghi vừa trở về liền tìm người nghe ngóng, thăm dò xem có phải Tổng Diễn Thanh lại nhận được thư từ hay gì không. Kết quả không có thông tin phản hồi lại, chỉ biết Tổng Diễn Thanh hôm nay đến Đào Hoa Nguyên một chuyến, lại suy nghĩ bài thơ kia, Đường Nghi buồn bực trong lòng, chẳng lẽ bài thơ đó thật sự là do thiếu gia ăn chơi đó viết ra hay sao?

...

Phù Vân Yểm Nguyệt.

Bên trong Đào Hoa Nguyên, Nguru Hữu Đạo khoanh chân ngồi im trên giường, hai hàng lông mày không ngừng run rẩy, nội tâm cực kỳ không yên ổn, trong người càng không yên, giống như sóng to gió lớn.

Lúc này khí tức trong người hắn cực kỳ hỗn loạn, loạn đến độ bản thân khó có thể khống chế tình trạng, vật sâu thăm thẳm trong lục phủ ngũ tạng và toàn thân dường như đã tích lũy đến mức độ nhất định. Máu thịt khó có thể kiềm chế, trong cơ thể quần quai không ngừng, trầm bổng phập phồng như Văn Đào cuộn cuộn.

Àm!

Cuối cùng trong cơ thể dường như phát ra một trận sấm sét trong tưởng tượng, thân thể dao động lòng rung động, Văn Đào xông tới cuộn cuộn không ngừng như nổi lên một đường sét đánh, nói một cách chính xác là một đạo chân khí!

Quá trình diễn biến đó càng giống như là phản ứng hóa học, Nguru Hữu Đạo nhắm mắt, trên mặt ần ần toát ra thần sắc kích động.

Không ngờ đến, quả thật không ngờ đến. Giống như kiếp trước, đều là nhờ tu luyện bộ “Thái Ất” công pháp này, kiếp trước tồn vên vẹn ba năm mới tu luyện được đạo chân khí thứ nhất, bây giờ cư nhiên không đến hai tháng đã có thể luyện thành, hàm lượng linh khí của thể giới này rõ ràng vượt xa tưởng tượng của mình.

Sợi chân khí này mỏng yếu nhưng vừa hiện thân liền giống như chân long nuốt mây nhả khói, trong mây mù linh hoạt giãy dụa, mây mù bốn phía suru suru đến tụ tập. Chỉ trong chốc lát, Văn Đào trầm bổng phập phồng trong cơ thể quét qua cặn sạch, bị sợi chân khí này hấp thu sạch sẽ.

Nuốt nhiều thứ như vậy nhưng tên nhỏ bé yếu ớt này tựa hồ không thấy lớn lên chút nào, chỉ khi liên kết với máu thịt của Nguru Hữu Đạo mới dường như tỏa ra sinh lực, dâng trào khí tức mạnh mẽ. Nếu như buồng thả hơn nữa, khí tức có thể từ trong lỗ chân lông tràn ra, loại cảm giác khí tức nổi lên máu thịt này rõ ràng có thể gia tăng sinh lực và lực đạo của thân thể.

Trước khi vẫn chưa luyện thành chân khí, chỉ biết luyện khí thô nạp thì không cảm nhận được khí lưu đang di chuyển trong kinh mạch. Chân khí vừa ra, trong cơ thể liền có thêm cảm nhận thực vật thật sự, có điều cũng là thể khí, đây cũng chính là nguồn gốc của cái gọi là "Chân khí".

Có được cảm nhận chân thực mới có thể điều tiết, bằng không, không có đường nào khổng chế.

Sau khi bên trong cơ thể không bị trôi buột dần dần bình ổn lại, thần sắc của Nguru Hữu Đạo cũng khôi phục, bình tĩnh bắt đầu khổng chế chân khí nổi lên kinh mạch. Đối với quá trình này, hắn rất thông thạo. Mà kinh mạch người bình thường có rất nhiều chỗ cả một đời cũng không phát huy được nhiều tác dụng, vừa mới sinh ra thì suôn sẻ, thuận theo ảnh hưởng cuộc sống tập tính sau khi lớn lên. Ví dụ như xuất hiện vật bản thù, sẽ khiến đại bộ phận rơi vào trạng thái bị nghẽn tắc hoặc bán nghẽn tắc, hắn muốn hành khí đã thông toàn bộ những chỗ nghẽn tắc, thuận tiện cho sau này vận khí điều khiển thân thể, đồng thời cũng là đang kiểm tra cấu tạo kinh mạch của mình có phải tương đối thích hợp để tu luyện hay không.

Quá trình này có vẻ đau khổ, thời gian lâu dài không có gặp qua ngoại vật, đột nhiên bị xâm nhập có thể tưởng tượng ra được. Nơi đến của chân khí, dưới sự thanh lý chen ép, có thứ giống như vết máu dần dần thấm ra, trong phòng mơ hồ có mùi máu và mùi hôi thối thoang thoảng.

(*) Đoạn trích trong bài thơ Thước Kiều Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chưa Từng Thấy Qua Không Biết Xấu Hổ Đến Như Vậy (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Quá trình đã thông kinh mạch tương đối chậm chạp, kinh mạch lúc này vẫn chưa chính thức được sử dụng bao giờ, nền tảng yếu ớt, không thể cường chế đã thông nhanh được, cần phải có quá trình thích ứng, cũng giống như một ống nước chất lượng kém đột nhiên chịu đựng áp lực thì rất dễ bị nổ tung.

Hành khí kinh mạch trong cơ thể chính là căn bản của tu luyện chân khí. Trong tu luyện có nhắc một chút đến "Trúc cơ", kỳ thực chính là xây dựng khí mạch trong cơ thể kiên cố và vững chắc, để cho đường ống dẫn chân khí trong cơ thể có thể chịu đựng được áp lực cao, có thể chịu đựng được xung kích tốc độ cao. Một khi nền tảng này được xây dựng tốt thì cũng chính là đạt đến cảnh giới của cái gọi là "Trúc cơ". Đương nhiên, trúc cơ xây dựng như thế nào, cũng có phân chia tốt xấu, trúc cơ càng tốt thì khả năng chịu đựng áp lực dĩ nhiên càng lớn.

Cảnh giới luyện khí của hắn bây giờ vừa mới bắt đầu không bao lâu, cách cảnh giới trúc cơ rất xa. Quá trình khai thông kinh mạch không phải là chuyện ngày một ngày hai, đây là công việc tỉ mỉ, cần có một thời gian nhất định, hơn nữa ban ngày hắn còn phải lộ diện trong ngoài.

Nắng mai vừa xuất hiện, hắn lập tức thu công, cất luồng chân khí vào trong đan điền, giống như một cây bảo kiếm dựng đứng trời lơ lửng thủ thế chờ đợi, khí thế dồi dào. Rửa mặt tắm rửa, loại bỏ mùi máu tanh trên cơ thể, đứng ở trong đình viện giang hai tay chào đón tia nắng đầu tiên. Chân khí luyện thành, hắn cảm nhận được tư vị sung mãn đã lâu không gặp trên cơ thể.

Ban ngày ứng phó với Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạch, trời vừa tối, tạm thời từ bỏ tu luyện những cái khác, lập tức tiến vào trạng thái lưu thông kinh mạch. Cuộc sống cứ thế trôi qua từng ngày, dường như không còn ai bận tâm đến hắn, hắn cảm thấy bản thân đang sống ở một nơi hẻo lánh và bị lãng quên.

Ngược lại Tổng Diễn Thanh luôn nghĩ đến hắn, ba ngày chạy đến hai lần, hỏi hắn có nhớ ra thơ của sư phụ hay chưa, hiển nhiên Nguru Hữu Đạo sẽ khéo léo từ chối, ngụ ý không thấy thờ không thả chim ưng.

Lại mấy hôm sau, La Nguyên Công trưởng lão đến, người này chính là truyền pháp trưởng lão của Thượng Thanh tông, có phần khí thế, ba sợi râu dài đen khiến người khác cảm thấy không giận mà tự uy. Nếu đem ra so sánh thì Tô Phá trưởng lão trong ấn tượng của đệ tử Thượng Thanh tông có vẻ trầm mặc ít nói, bình thường không nói quá nhiều, mà Đường Tổ Tô trưởng lão có vẻ tương đối sắc bén, không biết có phải có liên quan đến việc bà ta là phụ nữ hay không.

Tổng Diễn Thanh cũng cùng đi theo, có điều không vì chuyện của hắn mà là về việc Nguru Hữu Đạo được dạy tu luyện công pháp, La Nguyên Công đích thân đến chỉ là nghi thức nho nhỏ mà thôi. Cho dù như thế, Nguru Hữu Đạo vẫn là rất bội phục khả năng của Tổng Diễn Thanh, có thể nắn nỉ La Nguyên Công đến đây, đủ thấy sức ảnh hưởng của Tổng gia ở Thượng Thanh tông.

Trong Đào Hoa Nguyên cũng có tượng tổ sư gia ngồi, sau khi bái tổ sư gia, La Nguyên Công lệnh cho đệ tử đi theo đang cảm mấy quyển điển tịch truyền cho Nguru Hữu Đạo, lại lệnh cho Nguru Hữu Đạo quỳ ở trước mặt tổ sư gia tuyên thệ, thề độc đảm bảo công pháp sẽ không bị tiết lộ ra bên ngoài.

Nghi thức hoàn tất, về mặt lúc La Nguyên Công nhìn Nguru Hữu Đạo khá là phức tạp. Nguyên nhân vì sao ông ta là người rõ ràng nhất, nói đúng hơn là

có tật giật mình, hơn nữa khi đối diện với tượng ngồi của tổ sư gia lại càng thêm hổ thẹn, sau một trận muốn nói lại thôi, bộ mặt nghiêm nghị khí thế hơi cứng lại, ôn hòa dặn dò một câu: "Sư huynh ta cũng được xem là người rất có tuệ nhãn, mấy đồ đệ thu nhận đều là nhân tài kiệt xuất, sư phụ người chính là một trong những số đó. Thượng Thanh tông mấy năm nay coi như là ít tuần kiệt, hi vọng người tu luyện thật tốt, đừng phụ lòng kỳ vọng của sư phụ người trước lúc lâm chung, trông mong công thành danh toại, cũng là vì góp một phần sức lực cho Thượng Thanh tông sau này."

"Vâng, đồ đệ ghi nhớ." Nguru Hữu Đạo cảm lấy điển tịch cung kính lễ phép, trong lòng thực ra đang vui mừng không thôi, hận không thể lật cuốn điển tịch trong tay đọc cho đã mắt.

La Nguyên Công lại nói với Tổng Diễn Thanh: "Huynh đệ đồng môn nên giúp đỡ lẫn nhau, Đông Quách sư bá của người quy tiên, Nguru Hữu Đạo không có người truyền công thụ giáo, do đó việc giải thích chỉ điểm sai lầm trên con đường tu hành liên giao cho người, có lời oán thán hay không?"

Tổng Diễn Thanh lập tức chấp tay nói: "Không lời oán thán, đệ tử dốc hết toàn lực để làm."

La Nguyên Công gật gù đầu, sau đó lại ở Đào Hoa Nguyên đi dạo một phen, không biết có phải vì cảm khái Đông Quách Hạo Nhiên mất sớm nên để lại mấy tiếng than nhẹ, mang theo bộ mặt phiền muộn rời khỏi không.

Sau khi không còn người ngoài, Nguru Hữu Đạo như đói như khát lật xem mấy quyển điển tịch kia, hai mắt tỏa sáng, trải qua gian khổ đến được đây, không phải chỉ là vì cái này hay sao.

Một bộ 'Thượng Thanh Tâm Kinh', chính là công pháp tu luyện chính tông của Thượng Thanh tông.

Một bộ 'Thượng Thanh Thập Di Lục', trong đó bao quát muôn vàn, phân ra rất nhiều bài văn, có bài thảo dược, bài đan dược, bài chim và thú, bài ngoại sự.... Cái gọi là bài ngoại sự đều là ghi chép câu chuyện của một số nhân vật trong giới tu hành, Nguru Hữu Đạo lật xem qua một chút, từ ngày tháng ghi chép bên trên có thể thấy được vẫn luôn bổ sung thêm.

'Thượng Thanh Thập Di Lục' chính là thứ mà Nguru Hữu Đạo cần, chẳng qua chỉ là tạm thời chưa có thời gian nên sau khi lật lại liền ném sang một bên, tinh lực chủ yếu vẫn đặt lên 'Thượng Thanh Tâm Kinh' – thứ hữu ích nhất với hắn lúc này.

Lật ra xem qua, hắn liền xem tới mê mẩn. Kiếp trước vì tu luyện 'Thái Ất', không biết đã lật xem qua bao nhiêu sách cổ, không biết đã thăm hỏi bao nhiêu cao nhân giải thích nghi hoặc mới hiểu rõ 'Thái Ất' điển tịch. Thứ tích lũy được đối với hắn bây giờ đã phát huy tác dụng trong việc giải nghĩa khi đọc 'Thượng Thanh Thập Di Lục', giúp hắn nhận ra được sự lý thú trong này.

Hắn biết Thượng Thanh tông nhất định còn một số công pháp vẫn chưa giao cho mình, cũng không thể vừa đến đã một mạch giao hết cho hắn nên không lời oán thán, đi từng bước từng bước một. Tham thì thâm, đạo lý này hắn vẫn hiểu, thứ trên tay đủ để hắn hưởng lâu.

Ngày kế tiếp, Tổng Diễn Thanh lại chạy đến, kiểm hắn đòi thơ, những lời đã hứa với La Nguyên Công không khác gì gió thoảng qua tai, Nguru Hữu Đạo đang cầm 'Thượng Thanh Tâm Kinh' hỏi một chỗ nào đó có nghĩa là gì, hắn ta căn bản không có kiên nhẫn để giải thích. Tóm lại chính là điều ta đáp ứng với người đã hoàn thành, người cũng nên đáp ứng ta!

"Khốn kiếp," Nguru Hữu Đạo âm thầm hỏi thăm tổ tông ba đời nhà hắn ta, mài mực nhắc bút viết một bài thơ. Tổng Diễn Thanh cảm lấy, sau khi xem qua thì mừng rỡ, quay đầu vui vẻ nói: "Còn nữa không?"

Nguru Hữu Đạo vẻ mặt đau khổ: "Tạm thời chỉ nhớ ra một bài!" Hắn sao có thể đem toàn bộ cho đối phương mà không chừa đường lui cho mình.

"Chỉ có một bài?" Mặt Tổng Diễn Thanh trầm xuống.

Nguru Hữu Đạo: "Sư huynh, trí nhớ của ta không tốt cho lắm, dù sao cũng phải cho thời gian để suy nghĩ chứ! Chỗ này có nghĩa là gì?" Lại cầm 'Thượng Thanh Tâm Kinh' lên thỉnh giáo.

Tổng Diễn Thanh không nhịn được nói: "Chỗ nào không hiểu thì đi hỏi Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc, việc bảo người xử lý người đừng làm trễ nải, bằng không đừng trách ta không khách khí." Hắn ta để lại lời nói cay độc rồi quay đầu bước đi.

Như lời Tổng Diễn Thanh nói, Nguru Hữu Đạo có chỗ nào không hiểu trong 'Thượng Thanh Tâm Kinh' thì đi hỏi Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc, cũng không phải là thứ hắn biết ở kiếp trước không có tác dụng, mà là hai bên thế giới dù sao cũng có chút khác nhau, có những chỗ vẫn có sự khác biệt, quả thực vẫn có chỗ nghi hoặc cần thỉnh giáo làm rõ.

Cứ như vậy, vào ban ngày nghiên cứu điển tịch, ban đêm chuyên tâm tu luyện, tiếp tục khai thông kinh mạch của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chưa Từng Thấy Qua Không Biết Xấu Hổ Đến Như

Vậy (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Mà khi kinh mạch thông suốt rồi hần lại phát hiện ra vấn đề, vấn đề Đông Quách Hạo Nhiên đề lại trên người hần, đánh vào trong huyết vị truyền pháp hộ thân phù của hần giống như mạng nhện chiếm cứ trong huyết vị. Chỉ bằng tu vi của hần khó có thể loại bỏ, cưỡng ép thử một chút, truyền pháp hộ thân phù kia giống như một tòa đại trận, đã liên kết với huyết khí của hần, cưỡng ép loại bỏ sẽ bị phản ngược lại, Thái Ất chân khí của hần so ra quá yếu, trực tiếp bị bắn ra.

Truyền pháp hộ thân phù này chiếm giữ như vậy, ít nhiều gì cũng ảnh hưởng đến vận hành chân khí, bây giờ đã tu luyện ra chân khí, hần ngược lại có thể phóng thích ra, chỉ có điều nghĩ đến thứ này quả thực có tác dụng hộ thân, nghĩ đi nghĩ lại cũng không lãng phí, để lại hộ thân cũng không có hại gì.

"Nhập ngã tương tư môn, tri ngã tương tư khổ. Trường tương tư hề trường tương tư, trường tương tư hề, vô tận cực..." (1)

Trong đình viện tĩnh mịch, Đường Nghi cầm lấy mặc bảo chậm chậm dạo bước, nhẹ nhàng đọc, khi có cảm tình, không nhịn được ôm vào trong lòng hồi lâu hồi tưởng dư vị. Quay trở về lại sai người thăm dò động tĩnh của Tống Diễm Thanh, vẫn như cũ không phát hiện dấu hiệu Tống Diễm Thanh nhận thư từ bên ngoài mà chỉ đi Đào Hoa Nguyên.

Ngưu Hữu Đạo say sưa tu luyện, Tống Diễm Thanh thường xuyên đến quấy rầy, mà Đường Nghi lại thường xuyên nhận được kiệt tác của Tống Diễm Thanh.

"Vấn thế gian tình thị hà vật, trực giao sinh tử tương hứa?" (2) Đường Nghi dạo bước trong đình viện.

"Tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân..." (3) Đường Nghi ngồi trước bàn trang điểm.

"Quan quan thư curu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu...." (4) Đường Nghi dựa người bên cửa sổ.

"Lạc hoa nhân độc lập, vi vũ yển song phi..." Đường Nghi đứng trên tiểu lầu, chậm chậm đặt tờ giấy trên tay xuống, đôi mắt sáng trông về phía xa Đào Hoa Nguyên ở trên vách núi phía đối diện.

Nếu không phải biết được lai lịch của Tống Diễm Thanh, nàng xem tí nữa là bị Tống Diễm Thanh làm cho bối rối rồi, thường xuyên sáng tác bài thơ hay đưa tới, tất cả còn đều là thơ tình, đột tấn công quả thực quá mạnh mẽ để làm động lòng người, khiến cho tim nàng đập thình thịch, thiếu tí nữa không chống đỡ được.

Nàng đã mò ra được quy luật, chỉ cần Tống Diễm Thanh đến Đào Hoa Nguyên, thì nhất định sẽ có bài thơ hay đem đến. Trong Đào Hoa Nguyên có người nào? Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc thay phiên túc trực, được bố trí chéo với thời gian mà Tống Diễm Thanh đến, vậy thì chỉ còn lại người bị giam lỏng kia. Nhưng nàng lại không nghĩ rằng một thiếu niên son đã cho dù có đọc qua sách có thể viết thơ, mới được có bao nhiêu tuổi, làm sao có thể viết được những thơ tình như thế này?

Nếu không phải, vậy thì là ai viết? Tống Diễm Thanh tự mình viết? Không thể nào, nếu thật sự có tài như vậy, làm sao có thể nhịn đến bây giờ mới bộc lộ.

Nàng mơ hồ hoài nghi là Ngưu Hữu Đạo nghe được từ nơi nào đó. Có điều nếu thật sự là nghe được, một mạch viết ra không phải được rồi sao, hà cớ gì để cho Tống Diễm Thanh thường xuyên chạy đến đó?

Thực sự có quá nhiều nghi hoặc, chuyện này giống như một màn sương mù dày đặc quấy nhiễu nàng.

...

"Tống sư huynh đi thông thả!"

Ngưu Hữu Đạo chấp tay đưa tiễn, sau khi đưa mắt nhìn Tống Diễm Thanh đi ra khỏi đình viện, thầm mắng mấy câu: "Gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng vẫn chưa thấy người nào không biết xấu hổ đến như vậy, vẫn chưa xong nữa... Á, Trần sư huynh!" Chỉ thấy Trần Quy Thạc vui cười hớn hở đi vào.

Trần Quy Thạc nhìn nhìn hộp cơm được đặt qua một bên, chắc chắc mấy tiếng nói: "Gần đây Tống sư huynh đối với tiểu sư đệ quả thật không tồi, ngày nào cũng tự mình đưa thịt rượu sang đây." Ngưu Hữu Đạo vừa bực vừa buồn cười, Tống Diễm Thanh lấy lòng như thế, xem chừng quả thực là muốn lấy lòng làm cho Đường Nghi vui vẻ.

Không đề cập chuyện này, vẫn như cũ, Ngưu Hữu Đạo lấy hộp cơm mở ra, chia sẻ với Trần Quy Thạc, hai người nâng ly nói chuyện vui vẻ, đã rất quen thuộc.

Những việc khác đối với Ngưu Hữu Đạo mà nói, tạm thời đều không đáng kể. Kinh mạch trong cơ thể hần đã được khai thông toàn bộ, hơn nữa còn phát giác ra tư chất tu luyện của bản thân cũng không tồi, mừng rỡ không thôi, tập trung tinh lực vào tu luyện 'Thượng Thanh Tâm Kinh'.

Tu luyện rồi lại tu luyện, lại phát hiện ra vấn đề, không biết có phải là làm rồi hay không, 'Thượng Thanh Tâm Kinh' mà bản thân phí hết tâm tư đoạt

được đề tu luyện, công hiệu thế mà tiến độ tu hành lại không bằng 'Thái Ất', hơn nữa tiến độ chênh lệch không chỉ một ít.

Hơn nữa, Thượng Thanh công pháp khó mà lay chuyển luồng Thái Ất chân khí kia, kiếp trước không phải hắn chưa từng tu luyện qua những công pháp khác nên đã từng có kinh nghiệm, đây không khác gì chứng minh rằng "Thượng Thanh Tâm Kinh" mà mình khao khát có được còn không bằng "Thái Ất" công pháp.

Tu vì của Đông Quách Hạo Nhiên trong ấn tượng của hắn khiến người khác giật nảy mình, nhưng đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ Thượng Thanh tông không lấy tu hành công pháp chân chính cho mình? Nhưng sau khi hồi tưởng lại cuộc nói chuyện trước đây với Trần Quy Thạc, hắn phát hiện chuyện này không hề sai. "Thượng Thanh Tâm Kinh" chính là công pháp chính tông nhất của Thượng Thanh tông, mọi người từ trên xuống dưới đều tu luyện cái này, công pháp tuyệt đối không có vấn đề, điều khác biệt duy nhất chính là đệ tử không đủ cấp thì không được tu luyện pháp thuật khác mà thôi.

Gặp quý rồi, đây rốt cuộc là có chuyện gì? Nguru Hữu Đạo nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ đến tiến độ tu luyện "Thái Ất" lần này vượt xa kiếp trước, dần dần hiểu ra một chút gì đó, có lẽ "Thái Ất" thật sự mạnh hơn "Thượng Thanh Tâm Kinh", điều khác biệt thật sự ở chỗ linh khí của vùng đất ở kiếp trước kém xa nơi này.

Sau khi hiểu ra điều này, hắn thật sự không biết nên nói gì. Uống công hân phí tâm phí sức bao lâu nay, nếu sớm biết như vậy thì cần gì phải trải qua bao gian khổ vất vả mạo hiểm đến Thượng Thanh tông làm chi nữa chứ? Xém chút nữa đến mạng cũng không còn, giờ thì tốt rồi, chẳng biết tình cảnh bị giam lỏng này đến bao giờ mới kết thúc đây? Nhưng mà đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, là chuyện ngoài ý muốn phát sinh, phải chịu thiệt lúc này là tất nhiên, còn có thể nói gì được đây, đành phải tiếp tục chuyện tâm tu luyện "Thái Ất" thôi.

Lại một tháng sau, một chiều chạng vạng, hắn và Trần Quy Thạc ăn uống no say dưới cây hoa đào.

"Mỗi một chum rượu này đều phải hao tổn lương thực mới làm ra được. Bên ngoài có không biết bao nhiêu người bình thường ăn không no, chết đói khắp nơi, chúng ta lại ở đây hưởng rượu ngon, không biết có được tính là tội lỗi không..." Trần Quy Thạc đã uống đến mức hơi ngà ngà, mặt đầy ý cười, miệng nói linh tinh như đùa giỡn, chỉ là trò đùa này có chút trêu chọc.

Trong mắt Nguru Hữu Đạo cũng hơi ngưng trọng, ngay sau đó lại khẽ mỉm cười, nắm lấy hũ rót rượu: "Sur huynh rót đầy vào."

Hai người cứ ăn uống đến khi sắc trời tối tăm, ngay lúc đang muốn kết thúc, đằng đình dưới thềm đá bay đến một luồng sáng, chính là một con bướm phát sáng, người đuổi theo đến không phải ai khác chính là Đường Tổ Tổ trưởng lão, đằng sau còn có hai đệ tử đi theo.

Trần Quy Thạc và Nguru Hữu Đạo giật mình, không ngờ đến Đường Tổ Tổ trưởng lão sẽ xuất hiện ở nơi này, tay chân luống cuống đứng dậy hành lễ: "Đường trưởng lão!"

Đường Tổ Tổ quét mắt nhìn đồng bùa bện trên cái bàn nhỏ, ánh mắt lạnh lùng nhìn lên lên, dường như trừng mắt nhìn Trần Quy Thạc toàn thân mùi rượu.

Trần Quy Thạc nhất thời bị dọa cho phát sợ, vẻ mặt sợ hãi, cúi đầu xuống, Đường Tổ Tổ chính là chấp pháp trưởng lão của Thượng Thanh tông, thường quản lý việc trừng phạt kẻ phạm tội, hơn nữa tính khí không tốt cho lắm, đệ tử trên dưới Thượng Thanh tông không ai không sợ bà.

(1) Đoạn trích trong bài thơ Trường Tương Tư của Lương Ý Nương.

(2) Đoạn trích bài thơ Mô Ngư Nhi của Nhận Khâu

Hồi thế gian tình là chi,

Mà sao đôi lứa hẹn thề không phai.

(3) Đoạn trích bài thơ Ly Tử Kỳ Tư

(4) Bài thơ Quan Thư 1 của Khổng Tử

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Phá Giải Câu Đố Gương Đồng (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Chỉ có điều Đường Tổ Tổ hôm nay tựa hồ xem như là dễ nói chuyện, thân nhiên nói: "Còn ra thể thống gì nữa, không mau dọn dẹp cho sạch sẽ?"

"Vâng!" Hai người đáp một tiếng, như được đại xá. Ngưu Hữu Đạo đang dự định cùng Trần Quy Thạc quét dọn, ai ngờ Đường Tổ Tổ lại nói: "Ngưu Hữu Đạo, đến đây một lát." Nói xong xoay người đi vào trong viện trước.

"...." Ngưu Hữu Đạo sững sốt, đưa mắt nhìn Trần Quy Thạc hỏi thăm, không biết là chuyện gì.

Trần Quy Thạc nhanh chóng nghiêng đầu ra hiệu, ý bảo hắn mau đi vào, đừng để Đường trưởng lão đợi lâu.

Ngưu Hữu Đạo nhanh chóng đi vào trong, cũng không biết Đường Tổ Tổ này đến là muốn làm cái gì. Thấy Đường Tổ Tổ chậm chậm tản bộ ở trong đình viện, hắn chỉ có thể nhắm mắt đi theo đằng sau, thái độ cung kính. Đối với vị Đường trưởng lão này, có thể nói, ấn tượng sâu sắc của hắn vào lần đầu tiên gặp mặt là không chút khách khí, trực tiếp muốn lấy mạng của hắn, khi đó nếu như không phải do Đông Quách Hạo Nhiên bày ra truyền pháp hộ thân phù trong cơ thể hắn, cái mạng nhỏ này sớm đã tiêu rồi, cho nên hắn luôn cẩn thận cảnh giác.

"Quét dọn cũng xem như sạch sẽ đây." Đường Tổ Tổ đi vòng một chuyến từ trong ra ngoài, mở miệng nói rồi dừng bước ở trước mặt tượng ngồi của tổ sư gia cung kính hành lễ. Sau khi đứng thẳng người lên, bà ta lại nhìn chăm chăm vào vào tượng ngồi của tổ sư gia, từ tốn nói: "Năm đó tổ sư gia đến đây khai sơn lập phái, liêm khiết thanh bạch, cái gì cũng không có, nơi dừng chân đầu tiên chính là Đào Hoa Nguyên này, có thể sống ở nơi này, chẳng khác nào được hưởng vinh dự của tổ sư gia, cũng xem như là phúc khí của người."

"Vâng!" Ngưu Hữu Đạo cung kính đáp: "Là phúc khí của đệ tử." Nhưng trong lòng lại đang lăm bằm, phúc khí khi ấy, rõ ràng là giam lỏng ông đây.

Đường Tổ Tổ xoay người lại, đánh giá xung quanh căn phòng một lát, hỏi: "Ở có quen hay không?"

Ngưu Hữu Đạo đáp: "Thưa trưởng lão, rất thanh tịnh."

Đường Tổ Tổ trực tiếp bỏ qua hàm ý khác trong lời nói của hắn, mặt không phản ứng, lại hỏi: "Trong nhà người có hôn phối hay chưa? Thí dụ như đã từng định qua hôn ước chẳng hạn."

"Ách...." Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc ngẩng đầu, không biết bà ta hỏi cái này để làm gì, cẩn thận đáp lại: "Tuổi còn nhỏ chưa từng có hôn phối, gia cảnh nghèo hàn, cũng không có điều kiện hứa hôn."

"Nói chuyện mà cũng có thể xuất khẩu thành thơ, không giống như là xuất thân sơn dã." Đường Tổ Tổ nói một câu không rõ là khen hay là châm chọc, tiếp theo lại quay trở về chủ đề chính: "Nam tử hán đại trượng phu, tranh giành chính là tiền đồ, nếu như muốn bàn về xuất thân thì không phóng khoáng rồi, chỉ có điều bây giờ ngược lại có một mối lương duyên cho người, cũng xem như là vận khí của người đến rồi."

Ngưu Hữu Đạo mơ hồ nhìn bà, như vậy là có ý gì? Muốn nghe câu sau của bà.

Đường Tổ Tổ lại quay đầu nhìn tượng ngồi của tổ sư gia, đứng đối diện tổ sư gia, tựa hồ vài lời nói ra cũng có phần kiêng kị, gọi Ngưu Hữu Đạo đến Đào Hoa Đường, cùng nhau tản bộ đến hậu viện, mới lần nữa mở miệng nói: "Chương môn Đường Mục quy tiên, con gái của ông ấy Đường Nghi cũng chính là Đường sư tỷ của người, người cũng đã từng gặp qua nàng rồi, thấy tướng mạo như thế nào?"

"...." Ngưu Hữu Đạo nghi ngờ không thôi, nghe hết ngữ khí của cả câu nói, chẳng lẽ mối lương duyên được nhắc đến chính là Đường Nghi và mình, không phải nói đùa chứ? Hắn do dự đáp lại: "Đường Nghi sư tỷ hiển nhiên là xinh đẹp."

"Ừ!" Đường Tổ Tổ gật đầu, dừng bước, lộ ra ý cười nói: "Mối lương duyên này chính là Đường sư tỷ của người, ta chính là bà cô thân nhất của nàng, có thể làm chủ chuyện này, chuẩn đề nàng đính hôn với người, ý người như thế nào?"

"A!" Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc thốt lên, quả thật là lo lắng cái gì thì xuất hiện cái đó, lần trước thì nói để mình làm chương môn, bây giờ lại bảo mình lấy con gái của Đường Mục, Thượng Thanh tông này rốt cuộc là đang muốn làm trò gì? Vợ vàng khoát tay nói: "Không được, không được!"

Nụ cười trên mặt Đường Tổ Tổ biến mất trong nháy mắt, sầm mặt lại: "Có cái gì mà không được chứ? Đường sư tỷ của người, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tư thái có tư thái, người bây giờ tuổi còn nhỏ, có những việc vẫn chưa hiểu, đợi đến khi người lớn thêm một chút, trở thành một nam tử hán có thể phân biệt tốt xấu, sẽ tự nhiên hiểu được cái tốt của Đường sư tỷ người."

Ngưu Hữu Đạo sao có thể đáp ứng sự việc quái lạ này, quả thực quá kỳ lạ rồi: "Trưởng lão, ta tuổi còn nhỏ, không xứng với Đường sư tỷ...."

Không đợi hắn nói hết, Đường Tổ Tổ không khách khí ngắt lời nói: "Cũng không nhỏ nữa rồi, nếu xét ở thôn các người mà nói, những người đồng tuổi cũng đã có con, chuyện này cũng không có gì mà xứng với không xứng, sư phụ người lúc còn sống đã từng minh ước hôn sự với Đường Mục chương môn, song phương đã hẹn, con gái của Đường Mục gả cho đồ đệ của Đông Quách. Bây giờ đệ tử của Đông Quách cũng chỉ còn lại một mình người, hôn sự này còn thuộc về ai nữa chứ? Nếu nói một ngày làm thầy cả đời làm cha, hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, huống hồ chỉ lệnh sư khó trái."

Đã từng liên minh hôn ước? Ngưu Hữu Đạo mở to hai mắt, gặp ma đi còn tạm được, còn có thể chỉ hôn như vậy? Đường Mục và Đông Quách Hạo Nhiên liên minh thì liên quan quái gì đến ta chứ! Hắn càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này kỳ lạ, thấy thế nào cũng cảm thấy có một cái hồ đang đợi mình nhảy xuống, nếu thật sự là chuyện tốt nhất định sẽ không đến lượt hắn, liền kiên trì đến cùng nói: "Tuổi của đệ tử và Đường sư tỷ thực sự là không xứng..."

Đường Tổ Tổ rất hung hăng, không để hắn nói hết, lại cắt ngang nói: "Người có biết ở Thượng Thanh tông, cải lại lệnh sư sẽ có hậu quả như thế nào hay không? Bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, Thượng Thanh tông tuyệt đối sẽ không để kẻ bại hoại như thế tồn tại, ta thân là chấp pháp trưởng lão, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn loại đệ tử tàn tại! Nếu như người thật sự muốn cải lại lệnh sư, ta cũng không muốn làm bản tay của mình, sườn núi ở bên ngoài, người tự mình nhảy xuống đi!"

"..." Nguru Hữu Đạo thật sự không còn gì để nói, còn có đạo lý hay không, trực tiếp bảo hấn nhảy xuống sườn núi tự vẫn? Cái hôn ước quý quái đó có tồn tại hay không hấn còn không biết, nhưng hiện tại lại biết được là không thể nói lý lẽ với bà già này, hấn nuốt nước miếng nói: "Chuyện này đệ tử muốn trưng cầu ý kiến của Đường sư tỷ, có thể cho đệ tử với sư tỷ gặp mặt nói chuyện hay không?"

Đường Tổ Tổ lạnh nhạt nói: "Không cần đâu, phía bên sư tỷ không cần người quan tâm, bây giờ ta chỉ muốn hỏi người một câu, tuân theo mệnh sư hay không?"

Cuối cùng, tinh thần Nguru Hữu Đạo có chút hoảng hốt tiễn Đường Tổ Tổ rời khỏi Đào Hoa Nguyên, bản thân hấn trở về như thế nào cũng không nhớ rõ.

Kết quả hiển nhiên không cần nói nhiều, Đường Tổ Tổ hung hăng khiến hấn rối tinh rối mù, căn bản không có bất kỳ cơ hội thương lượng nào, rõ ràng nếu không đáp ứng thì sẽ giết người, đến cả một chút ý tứ che giấu cũng không có, Nguru Hữu Đạo căn bản không thể nào cự tuyệt bà ta. Bản năng hấn ý thức được, chuyện này nhất định có vấn đề, nếu là bình thường sao có thể như vậy được chứ, không nói đến hấn, Đường Nghi có thể chấp nhận chuyện này sao?

Sau khi thất thần tỉnh táo lại, hấn lại nhanh chóng chạy ra ngoài, muốn tìm Trần Quy Thạc thám thính chút tình hình, kết quả phát hiện y không còn ở đó nữa. Hấn từ trên thềm đá chạy xuống núi, kết quả ở giữa sườn núi bị người ta ngăn lại, là hai đệ đi theo Đường Tổ Tổ đến đây.

Hấn trở về Đào Hoa Nguyên, lấy cái gương ra khỏi Đào Hoa Đường, xem xét gương mặt mình dưới ánh trăng, non nớt như thế này mà phải kết hôn ư?

Loại trừ những cái khác không nói, bối cảnh của Tổng Diễn Thanh hấn không phải không biết, quyền lực của Tổng gia e là đến cả Thượng Thanh tông cũng không thể trâu vào, người phụ nữ Tổng Diễn Thanh nhắm trúng, hấn dám những chân vào, đây không phải là tìm chết sao? Hấn rất hoài nghi, Tổng Diễn Thanh có thể tha cho hấn mới là lạ! Nhưng tình trạng hấn hiện tại hoàn toàn chính là đi một bước tính một bước, không có sự lựa chọn!

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Phá Giải câu Đố Gương Đồng (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Khi đặt tấm gương trên tay xuống, hấn đột nhiên liếc mắt nhìn bên trên chum nước, năm cái cốc vị phân bố trong đình viện đều có bố trí chum nước, bình thường dùng để tưới hoa cỏ các loại, trong chum nước đựng đầy nước sạch, ban này dường như có gì đó từ mặt nước hiện lên.

Hấn lại chậm rãi nhắc tấm gương trong tay lên, chỉ thấy trong chum nước phản chiếu hình dáng của gương đồng, dưới bóng không thể nhìn rõ nhưng theo góc độ lay động của gương đồng, sau khi mặt kính đối diện ánh trăng, hình chiếu của gương đồng trong nước vậy mà xuất hiện chín điểm sáng mờ ảo.

Nguru Hữu Đạo khe khẽ "A" một tiếng, lùi về sau mấy bước, mặt trước tấm gương vẫn đối mặt với ánh trăng như cũ, mặt sau đối diện với hấn, nhưng bóng trên mặt đất lại không thấy xuất hiện điểm sáng, giờ tấm kính lên đỉnh đầu đối diện với ánh trăng nhìn mặt sau, không nhìn thấy bất kỳ điểm sáng nào ở mặt sau tấm kính.

Lại chạy đến gần bên vạt nước, kết quả lại thấy chín điểm sáng mờ hồ xuất hiện bên trên mặt nước, hấn ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn tấm gương trong tay, miệng từ từ lầm bầm nói.

"Trời là dương, mặt kính là dương, đất là âm, mặt sau kính là âm. Trời là thiên bản, kính cách âm dương là môn, chính là môn bản, đất là địa bản, thiên, môn, địa tam bản..." Lầm bầm một chuỗi, Nguru Hữu Đạo lộ ra thần sắc bình tĩnh, hai mắt nhìn chăm chăm tấm kính bỗng dung phát sáng, thốt ra một tiếng: "Cửu Cung Bát Quái!"

Tâm tình hấn rõ ràng trở nên hơi kích động, nhanh chóng lật tấm gương trong tay.

Bách hoa phù sau lưng tấm gương được khắc sinh động như thật, chứng minh chính là tấm gương đồng Đồng Quách Hạo Nhiên cho hấn, ban này vô tình lấy ra lại không ngờ đến bí ẩn vẫn mãi không hiểu đã được phá giải dưới ánh trăng. Trước đây vì giải câu đố của tấm gương đồng, đừng nói là dưới ánh trăng, ngay cả dưới ánh mặt trời hấn cũng đã thử qua, càng đừng nói đến việc nấu nước dùng lửa đốt nhưng vẫn không thấy xuất hiện bất kỳ manh mối nào, thế mà trong tình huống vô tình này lại phát hiện ra!

Hấn vươn tay vào nước lạnh khuấy khuấy nước trong chum, trong miệng vẫn nói lầm bầm như cũ: "Trăng là âm, địa thế khôn, nước tụ mà hiện ra, Cửu Cung Bát Quái, sao lại không nghĩ đến chứ..." Sau một hồi thì thầm, hấn chợt thất thần, nghĩ đến tình hình trước khi xảy ra chuyện trong cổ mộ. Chính là bởi vì hấn đã phá giải mê chương Cửu Cung Bát Quái trong núi mới tìm thấy cửa vào cổ mộ, lại bởi vì đã chạm mặt gương đồng cổ trong cổ mộ mới xảy ra chuyện. Chẳng lẽ tấm gương đồng này thật sự có liên quan đến gương đồng cổ trong cổ mộ? Nếu như thật sự là như vậy, vậy người thiết lập Cửu Cung Bát Quái trận kia cho cổ mộ, mục đích e là nhằm về phía tấm gương đồng này, người có thể phá trận hiển nhiên có thể mở ra bí mật của gương

đồng.

Nghĩ đến đây, hắn không nhìn được nặng nề vỗ trán, rồi lại lắc đầu, bởi vì tấm gương đồng trên tay là do Đông Quách Hạo Nhiên cho nên trong lúc vô tình hắn không liên tưởng đến. Hơn nữa nếu như không phải ở cổ mộ xảy ra chuyện thì hắn đã mang gương đồng cổ về, sử dụng khoa học kỹ thuật hiện đại để nghiên cứu hơn nữa, còn có thể liên tưởng đến trận pháp phá cổ mộ để thăm dò ra bí mật của nó từ lâu rồi.

Càng nghĩ hắn lại càng cảm thấy nghi ngờ khó hiểu. Cổ đề sự nghi ngờ trong lòng xuống, trở về hiện thực, tấm gương lại đối diện với ánh trắng, chín điểm sáng mờ mờ lại lần nữa hiển hiện ở trên mặt nước hơi dập dờn.

Ngưu Hữu Đạo một tay cầm gương đồng, một tay bắt đầu bấm ngón tay suy tính, chậm chậm xoay quanh chum nước, xem xét vị trí của hoa văn ở sau lưng tấm gương. Sau khi trong lòng có tính toán, nhìn góc độ đối diện với ánh trắng một chút, lật tấm gương trong tay lại, mặt sau của kính lộ ra đối diện với ánh trắng, ngón tay điểm lên trên từng đóa hoa được điêu khắc trên bách hoa đồ, trong miệng nói thầm: "Càn, khám, cấn, chấn, trung, tốn, lý, khôn, đoái!"

Xác nhận chín đóa hoa kia, hắn ngồi xổm bên chum nước, gương đồng úp lên trên mặt đất, song chường mở ra. Hai ngón cái hợp lại, điểm lên trên đóa hoa to nhất, bốn ngón tay trái phải nhấn lên những đóa hoa khác. Bốn ngón trái phải là tám, thêm ngón tay cái hợp lại ở giữa là chín, hai ngón tay cái ở giữa tách ra lại trở thành hai điểm mắt cá trong Âm Dương Bát Quái Đồ, mười ngón hợp lại cùng nhau như vậy chính là Cửu Cung Bát Quái chỉ pháp. Hắn dùng chỉ pháp này đồng thời nhấn xuống chín đóa hoa, phát lực đều đặn.

Trong gương đồng vang lên tiếng "Răng rắc", lông mày Ngưu Hữu Đạo giật một cái, không ngoài dự đoán, phải tìm đúng chín đóa hoa đồng thời phát lực mới có thể mở phong ấn của gương đồng, có một sai sót cũng không cách nào mở ra.

Hai tay buông ra, tư vân của chín đóa hoa kia trước đây không thấy gì giờ đây đã trôi lên, bên dưới hoa lộ ra kẽ hở.

Ngưu Hữu Đạo cầm gương đồng trong tay, lại đối diện ánh trắng hướng chiếu xuống nước, chín điểm sáng đó đã biến mất rồi, lại ngược đầu lên nhìn trời, không nhìn được khe gập đầu thầm nói: "Đúng rồi! Âm phá dương xuất, xem ra phải đợi ngày mai thấy mặt trời rồi!" Quay đầu nhìn xung quanh một chút, nhanh chân bước vào trong nhà, một đêm không muốn tu luyện, lẳng lẽ chờ ngày mai mặt trời mọc...

Ngày kế tiếp xuất hiện, bên ngoài Hứa Dĩ Thiên trông coi, người này từ đầu đến cuối kinh thường không nói câu nào với Ngưu Hữu Đạo, Ngưu Hữu Đạo chào hỏi một tiếng, cũng lười nhiều lời với hắn ta, biết rằng có hỏi cũng như không, ăn xong bữa sáng Hứa Dĩ Thiên đem đến liên trở về viện.

Nhìn thấy ánh nắng bình minh, Ngưu Hữu Đạo trở về Đào Hoa Đường cầm tấm gương đồng được cất kỹ, lại tìm căn phòng có gian cửa sổ đối diện với mặt trời mở cửa sổ ra. Lưng kính hướng về phía mặt trời vừa chiếu, liền thấy mặt kính sáng bóng hiện lên một vầng ánh sáng vàng kim mờ mờ, dòng chữ kim sắc xuất hiện chỉ chít trên mặt kính, bên cạnh lại có thêm ba chữ kim sắc mờ mờ: Càn Khôn Quyết!

Chỉ dựa vào ba chữ này, tinh thần Ngưu Hữu Đạo chấn động, lại nhìn kỹ chữ nhỏ lần nữa liền nhanh chóng xác định được, đây quả thực chính là một bộ công pháp tu hành!

Chẳng qua chỉ dựa vào một mặt này, cũng không có bao nhiêu chữ. Hắn lại lật hoa văn mặt sau gương đồng nhìn chăm chăm đánh giá, có thể phá giải bí mật của gương đồng này, những hoa văn còn lại đã không còn làm khó được hắn, tính toán sơ bộ, nhẹ nhàng xoay tròn một đóa hoa một chút, nghe thấy tiếng tạch tạch rất nhỏ rồi dừng, mặt sau của gương lại hướng đối diện ánh mặt trời, văn tự trên mặt kính đã đổi sang trang khác, nối tiếp với phần trên. Ngưu Hữu Đạo không nhìn được khẽ cười một tiếng, không ngoài dự đoán, quả nhiên là như vậy.

Cả một buổi, hắn dường như chỉ ôm lấy tấm gương đồng xem xét như si như say, để truy tìm ánh sáng mặt trời, không ngừng đổi phòng, buổi trưa thậm chí còn trèo lên trên xà nhà vạch ra một phiên ngồi để lấy ánh sáng.

Khi ánh sáng hoàn toàn biến mất trên trời, Ngưu Hữu Đạo trốn ở sương phòng phía tây mới đóng cửa sổ, hồi phục chỗ hoa văn nhô ra về như cũ, trong nháy mắt gỗ xuống mặt kính một chút, lại là một khối âm thanh hoàn toàn giống nhau, ai có thể tưởng tượng được bên trong gương lại ẩn giấu huyền cơ như thế chứ.

Cả một ngày hôm nay, hắn như ăn tươi nuốt sống, xem hết một lượt những nội dung được ẩn giấu bên trong tấm gương, quả thực là một bộ pháp môn tu luyện hoàn chỉnh, bộ "Thái Ất" không hoàn chỉnh kia của hắn không thể so sánh được.

Nhiều nội dung như vậy toàn bộ đều ẩn giấu trong một mặt kính kỳ thực cũng không phải nhiều, lần theo sự xê dịch thay đổi của cơ quan Cửu Cung Bát Quái trận pháp trong kính, hình ảnh trong kính có thể thiên biến vạn hóa không ngừng thay đổi, hoàn toàn có thể ẩn chứa những nội dung này.

Điều khiến hắn thật sự cảm thán chính là kết cấu bên trong tấm gương này phức tạp, tinh vi, cho dù là phương pháp khoa học kỹ thuật của kiếp trước cũng khó mà tạo ra được, e là ngay cả việc sao chép cũng khó khăn, kỹ thuật chế tạo của thế giới này quả thực vượt xa tưởng tượng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Càn Khôn Quyết

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Cũng bởi vì như thế, hắn mới có đủ lòng tin, tin tưởng công pháp được ẩn giấu trong này nhất định không đơn giản, khó trách Đông Quách Hạo Nhiên nói bởi vì thứ này mà bị thiệt mạng.

Bí mật của gương đồng đã bị phá giải, thứ bên trong khiến Nguru Hữu Đạo sốt rột chờ đợi.

Những ngày tiếp theo, dành hết tâm tư nghiên cứu "Càn Khôn Quyết" kia, sau khi nắm chắc trong lòng, bắt đầu chính thức tu luyện.

Gần nửa tháng sau, hắn đã cảm nhận được sự lợi hại của "Càn Khôn Quyết", tốc độ tu luyện "Thượng Thanh Tâm Kinh" không thể so sánh được, tu vi thậm chí còn nhanh hơn nhiều so với khi tu luyện "Thái Ất". Khi vận công, luồng Thái Ất chân khí kia liền bị khiêu khích chuyển loạn, không giống tu luyện "Thượng Thanh Tâm Kinh" căn bản khó mà lay chuyển luồng Thái Ất chân khí kia, càng gia tăng thêm lòng tin để hắn tiếp tục tu luyện.

Điều duy nhất khiến hắn hối hận là nếu như sớm biết gương đồng này có huyền cơ như thế, hắn đã ở lại miếu nhỏ trong thôn, cần gì phải chạy đến đây để bị người ta giam lỏng. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ở lại miếu nhỏ trong thôn e là sẽ phải vì lấp đầy cái bao tử mà phiền não, người trong tu hành, tài lữ pháp địa có thể thiếu cái nào? Chờ ở đây, trước mắt xem ra ít nhất không cần lo cơm ăn áo mặc, bây giờ cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Lại qua mấy ngày, Nguru Hữu Đạo cảm nhận được khối chân khí trong cơ thể như càn khôn thiên địa, xuất hiện sự phân chia âm dương, chân khí trong người phân thành một luồng nóng, một luồng lạnh.

Lại mấy ngày sau, Thái Ất chân khí vốn đang lơ lửng dường như dưới sự rèn luyện của chân khí nóng lạnh kia trở nên yếu ớt dị thường, cuối cùng không kìm được, đứt đoạn co rút thành bốn viên, hai viên hơi hiện lên kim sắc, hai viên hơi hiện lên ngân sắc. Một viên kim sắc và một viên ngân sắc ghép đôi quán quýt xoay tròn không ngừng nghỉ, tạo thành hai đôi, khi từng đôi xông về phía hai mạch Nhâm Đốc, lại gặp phải trở ngại Đông Quách Hạo Nhiên để lại trong cơ thể, ba mươi ba đạo Truyền Pháp Hộ Thân phù như mạng nhện dính đến huyết khí chiếm cứ ở trong ba mươi ba chỗ huyết vị!

Vốn dĩ là ba mươi sáu đạo, lúc ở miếu nhỏ sơn đánh giết yêu quái kia đã dùng một cái, khi trên bè trúc thuận theo trôi nổi trên sông thiếu chút nữa chết cồng lại dùng một cái, lúc chống đỡ một chương lấy mạng của Đường Tổ Tổ lại lãng phí thêm một cái, chỉ còn là ba mươi ba đạo!

Khi Thái Ất chân khí va chạm với mạng nhện bị đánh văng ra, Nguru Hữu Đạo cố tình thử phản ứng của Càn Khôn chân khí, cố ý vận khí điều khiển xông tới.

Giống như lần trước, Truyền Pháp Hộ Thân phù lần nữa uy thế bắn ngược lại, đôi kim sắc và ngân sắc bị đánh văng ra, nhưng lại không bị đánh văng quá xa. Kim, ngân hai viên xoay tròn tiêu tan mất phần lớn lực đạo. Một màn này làm cho Nguru Hữu Đạo dường như có chút ngộ ra, lập tức điều khiển hai viên kim, ngân vượt khó tiến lên, không còn cứng chọi với cứng, mà là đến gần sau đó tách cả hai ra, bắt đầu vòng quanh sợi tơ trên mạng nhện huyết sắc, giống như luyện hóa Thái Ất chân khí, dùng Càn Khôn chân khí nóng lạnh khác nhau quán quanh luyện hóa.

Quả nhiên vị trí bị rèn luyện của sợi tơ trên mạng nhện huyết sắc dần dần lộ ra huyết vụ, đây không phải là máu của hắn, mà là máu của Đông Quách Hạo Nhiên lúc trước thi pháp đã đánh vào người hắn.

Điều khiến Nguru Hữu Đạo vừa chấn kinh lại mừng rỡ chính là Càn Khôn chân khí không những luyện hóa dị chủng huyết khí trên Truyền Pháp Hộ Thân phù, dị chủng chân khí trong đó cũng đồng thời bị luyện hóa từng chút một, sau khi luyện hóa lại dưới sự xoay chuyển của Càn Khôn chân khí, bị Càn Khôn chân khí hấp thu dung hòa vào nhau.

Truyền Pháp Hộ Thân phù chính là tu vi cả đời còn dư lại của Đông Quách Hạo Nhiên đánh vào trong cơ thể hắn, dị chủng chân khí mãnh liệt như vậy, Càn Khôn chân khí vậy mà có thể luyện hóa hấp thu trở thành của mình, vậy chẳng phải là nói bản thân có thể tiếp nhận tu vi của Đông Quách Hạo Nhiên?

Sau khi xác nhận quả thực là như vậy, Nguru Hữu Đạo mừng rỡ như điên, tu vi của Đông Quách Hạo Nhiên đối với hắn mà nói, lớn mạnh đến nhường nào! Hắn rõ ràng có thể cảm nhận được, hấp thu chân khí của Đông Quách Hạo Nhiên để nâng cao tiến độ tu hành vượt xa tiến độ tu hành của bản thân hắn, việc chênh lệch tiến độ e là có thể sử dụng từ gấp trăm ngàn lần để mà hình dung.

Dùng chân khí bên trong cơ thể cảm nhận, Càn Khôn chân khí mà hắn tu luyện so với Truyền Pháp Hộ Thân phù mà nói, chênh lệch hình thể đối lập giống như con kiến với cây đại thụ, muốn luyện hóa một Truyền Pháp Hộ Thân phù e là không phải việc có thể làm trong một thời gian ngắn. Nhưng cũng chính vì như thế, có thể tưởng tượng được tu vi mà ba mươi ba đạo Truyền Pháp Hộ Thân phù ẩn chứa.

Nguru Hữu Đạo tuyệt đối không ngờ tới có thể vui mừng ngoài ý muốn như thế này, cũng không chú ý đến lỗ chân lông trên người mình có huyết vụ nhàn nhạt từ từ bay ra, nguyên nhân chính là luyện hóa thanh trừ máu tươi của Đông Quách Hạo Nhiên còn sót lại trong người hắn, khiến cho căn phòng một lần nữa thoáng thoang mùi máu tươi.

...

"Trưởng lão! Nghe nói phải gả sư tỷ cho Nguru Hữu Đạo?"

Đường Tổ Tổ đang thấp hương vào lư hương trước mặt tượng ngồi của tổ sư gia thì Tổng Diễn Thanh xông vào điện, bộ dạng muốn phát điên, xông đến sau lưng bà lớn tiếng chất vấn.

Đường Tổ Tổ cảm hương đột nhiên quay đầu lại, mắt hiện lên sát khí, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tống Diển Thanh nóng nảy không thôi, nghiêm nghị nói: "Còn có phép tắc hay không, người muốn làm cái gì, dám coi thường môn quy của Thượng Thanh tông, tưởng ta trị không được người hay sao?"

Giống như một chậu nước lạnh dội xuống, Tống Diển Thanh bị dọa giật mình, vẻ mặt nóng nảy nhanh chóng biến mất, bình tĩnh lại. Thượng Thanh tông kiêng kị quyền thế của Tống gia quả không sai, nhưng nếu thật sự chọc giận người ta rồi, giết hấn ta có lẽ cũng giống như bóp chết một con kiến mà thôi.

Sau khi Tống Diển Thanh hành lễ quy củ, cả bộ mặt rầu rĩ hỏi: "Trưởng lão, thật sự là như vậy hay sao?"

Đường Tổ Tổ chậm chậm quay người lại bình tĩnh hỏi: "Là thật thì sao?"

Tống Diển Thanh lập tức lộ vẻ mặt bị phản nói: "Trưởng lão, người đã đáp ứng rồi, phải giữ sự tử cho ta, vì sao lại lật lọng?"

"Lật lọng?" Đường Tổ Tổ quát mắng: "Người nói chuyện với trưởng bối của sư môn thế này sao?"

Tống Diển Thanh suýt không nhin nổi con tức, lắc đầu nói: "Đệ tử không nghĩ ra!" Nói tới đây hấn ta quỳ sụp xuống, dập đầu cầu khẩn: "Đệ tử thật lòng thích Đường sư tử, nếu có nửa phần trái lương tâm sẽ bị Thiên Lô đánh, khẩn cầu trưởng lão thành toàn cho đệ tử!"

Đường Tổ Tổ từ trên cao lạnh lùng nhìn hấn ta dập đầu: "Muốn thành toàn cũng không phải không được, có điều người nguyện ý làm chương môn Thượng Thanh Tông hay không? Chỉ cần người đồng ý làm, không cần Nguru Hữu Đạo cân nhắc gì, ta sẽ lập tức gả Đường Nghi cho người. Thế nào?"

"Cái này..." Tống Diển Thanh ngẩng đầu lên, khóe miệng giật giật. Không phải hấn ta không nghĩ đến vị trí này nhưng phụ thân ở Kinh thành đã cảnh cáo, quan hệ của Thượng Thanh Tông và Ninh Vương Thương Kiến Bá rất lỏng lẻo, rất dễ bị Hoàng đế Bệ hạ kiêng kị. Tống gia thân ngồi ghế cao, không thể đụng vào nơi này.

Tống Diển Thanh cũng không đến mức không phân rõ được cái gì nặng cái gì nhẹ. Chưa kể, gia thế bối cảnh của hấn ta không cần phải dính dáng đến mối quan hệ lỏng lẻo này, cần gì phải lao tâm lao lực tự gây phiền toái cho mình.

"Năng lực đệ tử có hạn, không đảm đương nổi trọng trách này." Tống Diển Thanh cúi đầu lí nhí đáp.

Đường Tổ Tổ bình tĩnh nói: "Nếu vậy, người thử thuyết phục phụ thân người xem. Chỉ cần phụ thân người đồng ý tiếp nhận chức chương môn Thượng Thanh Tông, ta sẽ gả Đường Nghi cho người."

"Chuyện của phụ thân, đệ tử thân là nhi tử sao dám quyết." Tống Diển Thanh chợt dạ trả lời. Hấn ta không thể ngồi lên cái ghế chương môn này, phụ thân hấn ta lại càng không thể động vào, làm sao không rõ điều này chứ.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Có Người Hạ Độc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Hai mắt Đường Tổ Tổ sáng lấp lánh: "Được rồi, chuyện này cũng không ép cha con người được. Ta hỏi lại, người có hy vọng Đường Nghi làm chương môn không?"

Tống Diển Thanh đột nhiên ngẩng đầu lên trả lời đầy trông mong: "Đương nhiên, đương nhiên đệ tử hy vọng sư tử có thể làm chương môn. Sư tử có thể làm chương môn, đệ tử vạn phần hạnh phúc!"

Trong lòng Đường Tổ Tổ thầm mắng hấn ta ngu xuẩn, cha con người nhất định không muốn đụng đến vị trí này, chẳng lẽ Tống gia lại cho phép người cưới chương môn Thượng Thanh Tông? Từ khi quyết định để Đường Nghi kế thừa chức chương môn, coi như người đã quyết mình vô duyên với Đường Nghi rồi!

Tuy nhiên, bà vẫn cố nhẫn nại hỏi: "Trước khi chương môn Đường Mục đi về cõi tiên đã chỉ định người tiếp nhận là Đông Quách Hạo Nhiên. Bây giờ Đông Quách Hạo Nhiên cũng lâm nạn, theo môn quy, nên để ai tiếp nhận chức chương môn này?"

"Cái này..." Tống Diển Thanh do dự trái do dự phải một hồi, cuối cùng không tình nguyện phun ra một cái tên: "Nguru Hữu Đạo!" Sau đó cố gắng giải thích: "Nhưng Nguru Hữu Đạo đã chủ động từ bỏ chức chương môn!"

"Tại sao hấn lại từ chối, chắc không cần ta nhiều lời mà tất cả mọi người đều hiểu. Mọi người không lên tiếng vì đều biết hấn không thích hợp làm chương môn Thượng Thanh Tông. Vì lẽ đó, Thượng Thanh Tông còn có ai chấp nhận chức chương môn? Mọi người rất coi trọng thân thể của cha con người, hy vọng cha con người có thể dẫn dắt, chấn hưng Thượng Thanh Tông, nhưng vì một vài nguyên nhân mà cha con người nhất định không chịu tiếp chương."

Ba lão già chúng ta đủ uy vọng nhưng Thượng Thanh Tông lại có quy tắc, không cho phép những người đã lui khỏi vị trí trưởng lão quay lại tiếp nhận chức chương môn. Thực ra, đáng lẽ Ngụy Đa rất phù hợp nhưng lại bị nói lấp, làm chương môn người ta sẽ cười Thượng Thanh Tông chúng ta không có người. Huống Ngụy Đa vốn thật thà thiếu tính toán, thà chết vẫn ôm chặt lấy di mệnh của Đường chương môn, la hét kêu gào khi phá vỡ quy củ chính là mở đầu cho tai họa. Y hồ ngôn loạn ngữ như vậy, đành phải phạt đến hậu sơn diện bích hồi lỗi! Những người khác thì sao? Nguru Hữu Đạo bỏ quyền, không ai muốn ra mặt gánh vác cái danh xấu này, ai cũng chỉ bo bo giữ mình!”

Nói đến đây, chính bà cũng không nhịn được mà thở dài, cuối cùng cũng là vì Thượng Thanh Tông hiện tại vừa nghèo vừa túng, lại đang bấp bênh, tương lai tràn ngập nguy cơ, làm đề đầu đàn cũng không dễ. Chữ nếu ở thời kỳ hưng thịnh, chi e có cả đồng người thờ cổ ra muốn cướp lấy cái ghế chương môn này cho được.

Tổng Diễn Thanh nói: “Cho nên, đề từ cho rằng sự tỷ thích hợp nhất!”

“Ừ, Đường Nghi là nữ nhi của chương môn, trước mắt nàng không đứng ra thì ai đứng ra? Nhưng các đề từ trong môn đều biết vì sao nàng có được vị trí này, làm sao họ phục? Làm sao chứng minh được Đường Nghi không phải vì lòng riêng? Nàng muốn gánh lấy trách nhiệm này sẽ phải trả giá cực đắt. Người cho rằng nàng nguyện ý gả cho Nguru Hữu Đạo sao? Đường Nghi muốn ngồi ở vị trí này danh chính ngôn thuận thì nhất định phải có một phương án xử lý công bằng chỗ Nguru Hữu Đạo. Nàng hy sinh chính mình cũng là vì cho trong ngoài Thượng Thanh Tông một câu trả lời, người hiểu chưa?”

Bà lấy một phong thư từ trong ống tay áo, ném xuống trước mặt Tổng Diễn Thanh đang quỳ: “Đây là thư phụ thân người mới gửi tới từ Kinh thành. Người tự xem đi!”

Mặc dù Tổng Thư là đệ tử của bà ta nhưng có vài việc Thượng Thanh Tông vẫn phải nhờ Tổng Thư, trung cầu ý kiến của ông ta. Thượng Thanh Tông cũng bắt đầu quan hệ với Tổng gia để đòi lấy một chút ủng hộ của ông ta. Tổng Thư gửi thư lại cũng tán thành việc đề Đường Nghi nhận chức chương môn.

Tổng Diễn Thanh nhặt thư lên, mở ra xem liền nhăn nhó đau khổ. Cha Tổng Thư đã nghiêm khắc cảnh cáo hần ta không được có ý đồ gì hết, phải nghe theo sự sắp xếp của Đường Tổ Tổ, nếu không sẽ nghiêm trị không tha! Đọc xong phong thư, Tổng Diễn Thanh ngồi phệt dưới đất, tinh thần chán nản, cõi lòng rí máu...

Đuổi được Tổng Diễn Thanh đi, Đường Tổ Tổ đi ra sau hậu viện, thấy La Nguyên Công và Tô Phá đang chơi cờ trong đình. Thấy bà tới, hai người cùng dừng tay, La Nguyên Công nhìn bà, hỏi: “Trần an được người bên Tổng gia rồi à?”

Đường Tổ Tổ quét mắt nhìn tình thế trên bàn cờ, nói: “Ta vừa đuổi Tổng Diễn Thanh đi rồi, chỉ cần bên Tổng Thư không có ý kiến gì thì xem như đã đại diện cho cả Tổng gia. Vấn đề bây giờ là Tổng Diễn Thanh đang rất xúc động, không chịu được khi phải chịu thiệt so với Nguru Hữu Đạo. Tên con nhà giàu này có lẽ không dám công khai nhưng cũng không biết sẽ lên lút làm gì với Nguru Hữu Đạo nữa, nếu nhờ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chúng ta cũng không thể trả lời các đệ tử bên dưới. Đến khi ấy, sẽ chẳng thể nào giải thích rõ ràng việc Đường Nghi ngồi lên vị trí kia. Ai cũng sẽ nghi ngờ là nàng làm, hậu hoạn vô tận. Tô sư huynh, việc này còn phải nhờ huynh thu xếp người đáng tin đi lo liệu, không thể để cho Tổng Diễn Thanh trông giữ Đào Hoa Nguyên kia nữa!”

“Ừm!” La Nguyên Công cũng khẽ gật đầu với Tô Phá. Tô Phá không nói gì, lẳng lặng đứng dậy rời đi.

Đường Tổ Tổ trầm ổn kiên định nhìn theo bóng lưng ông ta bỏ ra ngoài. Để dọn sạch mọi chương ngại cho Đường Nghi đăng vị, bà đã rất vất vả. Trọng phụ của bà đã chết vì Thượng Thanh Tông, nhi tử của bà cũng chết vì Thượng Thanh Tông, bây giờ, cháu bà cũng chết vì Thượng Thanh Tông. Có thể nói, cả nhà bà đã hy sinh rất nhiều vì Thượng Thanh Tông, bà đã thù hận Thượng Thanh Tông như gia nghiệp.

...

Đào Hoa Nguyên.

“Ta là Đồ Hấn, từ hôm nay sẽ lo cho việc sinh hoạt thường ngày của người!”

Không thấy Trần Quy Thạc và Hứa Dĩ Thiên, chỉ có một người đàn ông cường tráng mắt một mắt, còn một chân xuất hiện trước mặt Nguru Hữu Đạo từ giới thiệu mình. Giọng nói của gã khàn khàn nghèn nghẹt, hình như cổ họng đã bị hỏng, nhìn kỹ có thể thấy ở cổ có vết sẹo, hình như ở vị trí dây thanh quản.

Nguru Hữu Đạo nhìn người thợ này, da ngăm ngăm đen, râu quai nón kéo dài, không biết có phải vì vết sẹo kéo xiên qua một con mắt không mà nhìn khuôn mặt gã khá dữ tợn, tướng mạo này đi ra ngoài có thể dọa trẻ con khóc thét.

“Làm phiền làm phiền!” Nguru Hữu Đạo khách khí đón lấy hộp cơm trên tay đối phương.

Đồ Hấn lại hỏi: “Còn chuyện gì nữa không?”

“Vì sao lại đổi người vậy?” Nguru Hữu Đạo đang lo lắng Tổng Diễn Thanh sẽ gây bất lợi cho mình, giờ lại thay người, là ý của Tổng Diễn Thanh sao?

Thấy hần hỏi vậy, Đồ Hấn không nói gì, quay người tập tễnh đi thẳng.

Nguru Hữu Đạo im lặng, xem ra lại gặp một người không muốn nói chuyện với mình rồi.

Mấy hôm sau, Đào Hoa Nguyên bắt đầu giăng đèn kết hoa, một đám đệ tử Thượng Thanh Tông bắt đầu bận rộn trong ngoài Đào Hoa Nguyên,

chuẩn bị cẩn thận cho hai hôm sau.

Đứng trên vách núi xa xa, Tống Diễm Thanh nhìn cảnh tượng trước mắt mà trong lòng ghen ghét dữ dội. Vì Đường Nghi, hẳn ta đã ở cái nơi khi họ còn gầy này lâu như thế, tưởng rằng miếng thịt đã đưa lên đến miệng rồi, ai ngờ đột nhiên bị người ta cướp mất. Nếu là danh môn đệ tử thì hẳn ta cũng đành chịu, nhưng mà lại là thằng nhà quê này, làm sao nhin nổi chứ! Giờ còn phải trở mặt nhìn bọn họ bái đường thành thân sao? Càng nghĩ hẳn ta càng nuốt không trôi cơn tức này, cuối cùng quay người xuống núi.

Thời gian đưa com hộp đến Đào Hoa Nguyên là cố định, một đệ tử cầm hộp com, vừa đi qua cầu gỗ liền bị Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc ngăn lại.

“Hai vị sư huynh, bên trên có lệnh chuyển đưa com không làm phiền hai vị nữa.” Đệ tử kia khách khí nói một câu.

Tống Diễm Thanh từ đằng sau núi đá đi ra, đi tới trước mặt gã, đưa tay ra nói: “Đưa ra đây, ta kiểm tra một chút.”

“Cái này...” Đệ tử kia hơi khó xử.

Tống Diễm Thanh vươn tay giật lấy hộp com, quay người đi ra đằng sau núi đá.

“Tổng sư huynh...” Đệ tử kia nóng nảy đuổi theo, lại bị Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc đứng trước mặt cản lại. Y muốn nói gì đó lại thôi, không dám đắc tội với Tống Diễm Thanh. Ở Thượng Thanh Tông không ai không biết gia cảnh của Tống Diễm Thanh, ngay cả mấy vị trưởng lão cũng kiêng kị, làm sao y dám chọc vào.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chưởng Môn Phu Quân

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

May sao, hình như Tống Diễm Thanh chỉ kiểm tra sơ qua rồi nhanh chóng cầm hộp com từ sau núi đá ra trả lại, phát phát tay đuổi người: “Xem rồi, không có vấn đề gì. Đưa đi!”

Vị đệ tử kia khúm núm mang hộp com đi. Có điều y vẫn không yên tâm, đi được xa một đoạn bèn tìm một góc kín, mở hộp com ra xem, thấy đồ bên trong vẫn dàu vào đấy, hình như không bị động vào thì mới thở phào nhẹ nhõm. Y đi vào sườn núi giữa Đào Hoa Nguyên, ở đó có một hang đá, Đồ Hán đang ở tạm đây, giao hộp com cho Đồ Hán rồi gã quay về.

Đồ Hán mở hộp com, lấy một cây trâm bạc, dính một ít bột màu trắng từ trong bình sứ, cẩn thận cắm vào từng đĩa thức ăn kiểm tra. Kết quả, ngân trâm vừa rút ra, nơi vừa tiếp xúc với đồ ăn lập tức chuyển thành màu đen.

Có người hạ độc! Sắc mặt Đồ Hán tái đi, khuôn mặt vốn đã dữ tợn lại càng đáng sợ hơn, xoay mình một cái đi ra ngoài động, nhẹ nhàng nhảy xuống từ vách núi cao hai mươi trượng, chặn giữa đường núi, vừa vịn chặn được đệ tử đưa com kia. Gã liền nắm chặt vạt áo của đệ tử kia trầm giọng nói: “Trên đường đưa hộp com tới có xảy ra chuyện gì không?”

Đệ tử kia giật mình, không biết có chuyện gì, bị Đồ Hán tra hỏi liên tục nên không thể không kể chuyện nửa đường gặp Tống Diễm Thanh.

“Theo ta!” Đồ Hán giật y kéo lên.

Đồ Hán không đi luôn mà lôi đệ tử kia vào tiểu đạo, tới thẳng nơi thanh tu của hộ pháp trưởng lão.

Thân là hộ pháp trưởng lão, Tô Phá cũng không làm khó đệ tử, sau khi hỏi thăm xác định được tình hình thì căn dặn: “Việc này không được nói với bất kỳ ai. Hiểu chưa?”

Đệ tử này còn chưa biết có chuyện gì xảy ra nhưng biết chắc chắn có liên quan đến hộp com mình đưa, ần ần đoán được có thể Tống Diễm Thanh đang giờ trở gì rồi, mình không thể chen vào, nên làm sao dám nói cái gì, chỉ khúm núm gật đầu: “Đệ tử hiểu.”

Tô Phá phẩy phẩy tay ra ý cho lui. Xác nhận đệ tử kia đã lui đi, Đồ Hán quay lại, khàn khàn nói: “Trưởng lão, Thượng Thanh Tông là danh môn chính phái, có đệ tử dùng thủ đoạn hèn hạ âm độc bí ối thể này, chẳng lẽ không truy cứu sao?”

Tô Phá im lặng một lúc rồi hỏi lại: “Truy cứu? Ngươi muốn truy cứu thể nào?”

Đồ Hán phản nộ: “Tống Diễm Thanh không sợ gì căn bản là vì y vào có Tống gia chống lưng, biết Thượng Thanh Tông không dám phạt mình mới dám làm bậy như thế. Nếu không ngại làm lớn chuyện này ra, có môn quy ở đó, hai vị trưởng lão có muốn không trừng phạt cũng không được!”

Tô Phá chậm rãi nhắm mắt lại: “Hắn nguoi còn hiểu hơn bất kỳ ai khác rằng bị Ninh Vương liên lụy, triều đình đã có ý muốn dọn sạch ‘dư nghiệt’ Ninh Vương, trong giang hồ, một vài đại phái vẫn như hồ rình mồi, nếu không phải kiêng kỵ Tổng gia thì chỉ sợ Thượng Thanh Tông đã hỏi phi yến diệt rồi. Đắc tội Tổng gia, Tổng gia chỉ cần tỏ ý một chút là có thể đẩy Thượng Thanh Tông vào tuyệt cảnh! Một Tổng Diễn Thanh quan trọng, hay sinh tử tồn vong của Thượng Thanh Tông chúng ta quan trọng hơn?”

Đồ Hán nhăn nhó phản đối: “Trường lão, thực ra với Tổng gia, Thượng Thanh Tông đã không có tác dụng gì, để cho bọn họ miễn cưỡng ủng hộ là vì Tổng Thư là đệ tử của Thượng Thanh Tông, tội danh khi sư diệt tổ không phải dễ chịu đâu, nhất là với thân phận của Tổng gia, chắc chắn sẽ trở thành cái đích cho người trong thiên hạ. Bây giờ Tổng gia chỉ đang chờ một cơ hội để có thể danh chính ngôn thuận từ bỏ Thượng Thanh Tông thôi, chứ không phải Tổng gia muốn che chở Thượng Thanh Tông mãi. Ngày này sớm muộn gì cũng sẽ tới! Đệ tử vẫn đề nghị từ bỏ nơi này, tạm thời quy ẩn chờ tương lai, nếu không, sẽ chỉ ngồi chờ chết!”

“Đây có phải hành quân đánh trận đâu mà nói bỏ là bỏ được ngay. Việc này, nguoi cứ nói với ta là được, tuyệt đối không được nhắc đến với ai khác, tránh người ta nghi ngờ thân phận của nguoi!” Tô Phá khề thờ dài, nghiêng đầu nhìn gã: “Nếu nguoi có nói ra chuyện gì không nên nói thì đừng ở lại đây nữa, lập tức quay về Yêu Mã Lĩnh tìm sư phụ nguoi đi!”

Đồ Hán muốn nói gì đó lại thôi, Tô Phá đưa tay ra ngăn lại: “Được rồi, đừng nói nữa, quay về đi, nhất định phải bảo vệ Ngu Hữ Đạo. Đông Quách Hạo Nhiên tinh thông thuật chịu thu Ngu Hữ Đạo làm đệ tử tất có nguyên nhân, sẽ không phải làm chuyện thừa đâu. Đừng để hắn xảy ra chuyện gì!”

“Vâng!” Đồ Hán lẳng lặng thưa một tiếng rồi quay lưng rời đi.

Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không được. Ngày tốt đã đến, Ngu Hữ Đạo kiếp trước chưa từng được thành thân nay đã được đền bù.

Đèn lồng lớn treo khắp cây đào, chiếu sáng hoa đào rực rỡ lấp lư bên vách núi, lại có vài phần thê mỹ. Dù khắp Đào Hoa Nguyên giăng đèn kết hoa tung bừng náo nhiệt nhưng Thượng Thanh Tông cũng không công khai lo cho hôn sự, ngay cả tiệc cưới đường đường chính chính cũng không có, đừng nói đến gửi thiệp mời các môn phái khác.

Tổng Diễn Thanh đứng lẫn trong một đám đệ tử trong môn nhìn chăm chăm Đường Nghi một thân váy đỏ đội khăn hồng, cùng Ngu Hữ Đạo bái đường, hai mắt như bắn ra lửa. Hai bên trái phải hắn ta đều có người phòng bị nghiêm ngặt, một khi có gì khác thường sẽ lập tức chế trụ lại.

“Đưa vào động phòng!” Người chủ hôn hát lớn, đôi tân lang tân nương được đưa đi.

Các tân khách chỉ uống hai chén rượu mừng tỏ ý rồi cũng giải tán, hoặc thôn thức, hoặc lắc đầu. Cũng có không ít người nhìn Tổng Diễn Thanh mặt đen như đất nòi mà thâm buồn cười. Từ trên xuống dưới Thượng Thanh Tông đều biết hắn ta thích Đường Nghi. Nữ nhân xinh đẹp ai chả thích, nhưng chẳng ai dám tranh với Tổng Diễn Thanh, giờ thì hay rồi, tự nhiên nhảy ra một tiểu bối vô danh phá hỏng chuyện tốt...

Trên giường động phòng, một đôi tân nhân ngồi xếp hàng nhìn đôi nến đỏ cháy lách tách. Uống rượu giao bôi, cởi khăn hồng, nữ đệ tử dẫn lễ lui ra ngoài đóng cửa để lại không gian cho đôi tân nhân tự do.

Mùi hương nhàn nhạt nữ tính phảng phất xung quanh, Ngu Hữ Đạo hơi buồn chán thì thoảng lại quay sang nhìn tân nương tử kiều diễm mềm mại bên cạnh, không biết nên nói gì cho phải, mấu chốt là hắn cũng không hiểu những người này muốn làm gì nên vẫn luôn cảnh giác.

Đường Nghi chỉ lẳng lặng ngồi bất động ở đó, cực kỳ bình tĩnh. Hai người cứ như vậy ngồi không đến tận bình minh, còn chưa chạm vào tay nhau đã có tiếng gõ cửa bên ngoài, Đường Nghi đứng dậy rời đi.

Nữ đệ tử nổi danh quay đầu lại nói với Ngu Hữ Đạo: “Đường sư thúc nói tông môn có việc cần xử lý, đi trước đây.”

“Được!” Ngu Hữ Đạo gật đầu.

Trong phòng không còn ai, hắn ngả đầu lập tức ngủ say tới tận chạng vạng tối mới bò dậy. Khi hắn ra hỏi phòng, đình viện vẫn giăng đèn kết hoa, đèn lồng lùa đỏ lại càng làm nổi bật sự u tĩnh của nơi này, tất cả đều khiến người ta có cảm giác như vừa tỉnh khỏi một giấc mộng.

Ra cửa lớn, hắn thấy Đồ Hán đang đốt lửa cho đèn lồng dưới gốc cây. Đốt hết bên ngoài, Đồ Hán lại lẳng lặng nhìn lướt qua hắn một chút rồi đi vào trong đốt đèn.

Ngu Hữ Đạo vẫn mặc áo tân lang đứng dưới gốc cây đào, nhìn Thượng Thanh Cung trên vách núi đối diện phía xa xa cũng đang dần lên đèn. Bóng đêm dần phủ xuống, cánh hoa rụng là tả theo gió rớt trên vai hắn.

Hắn cũng chỉ gặp Đường Nghi trong ngày đại hôn, sau đó, trên cơ bản là không nhìn thấy mặt. Hắn ở đây, Đường Nghi lại không ở đây, chỉ có mỗi một lần vào dịp Tết nàng có tới một lần, ngồi đối diện với hắn ăn một bữa cơm, sau đó cũng chẳng ngủ chung phòng mà sang sương phòng nghỉ, trời vừa sáng đã lại đi.

Yên tĩnh, an bình, cô tịch, đây là cảm giác của Ngu Hữ Đạo về khoảng thời gian tân hôn của mình. Khi Trần Quy Thạc ở đây, đôi khi hắn cũng có người để tâm sự, nhưng Đồ Hán được đối tới, thực sự rất khó nói chuyện, lại còn xấu xí. Nhưng hình như Đồ Hán có chút rượu ngon, vẫn thường ôm hồ lô rượu uống đến say khướt, cũng chỉ có khi này Ngu Hữ Đạo mới có thể nói vài câu với gã, thì thoảng cũng nhạt được một vài tin tức có tác dụng. Cũng là từ Đồ Hán, hắn mới biết không lâu sau đại hôn, Đường Nghi đã trở thành chường môn Thượng Thanh Tông.

Chương 25: Ra Ngục (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Nói cách khác, hắn đã là phu quân của chủ môn Thượng Thanh Tông rồi. Nguru Hữu Đạo lại càng mơ hồ không hiểu rõ cuộc Thượng Thanh Tông có ý gì với mình. Hắn không có đầu mối, cũng không có ai nói bất kỳ điều gì.

Lại một năm gió xuân nữa thôi tới...

Dưới gốc cây đào tươi tắn như vĩnh viễn không bao giờ tàn lụi, một thanh niên anh tuấn vuông vắn chấp tay đứng đó, vừa kiên nghị vừa nội liễm, khí chất ôn hòa điềm tĩnh, mái tóc dài buộc rồi đuôi ngựa sau đầu có vẻ lười biếng. Đây chính là Nguru Hữu Đạo.

Ngày tháng trôi qua, chớp mắt một cái, Nguru Hữu Đạo đã bị giam cầm năm năm, một thiếu niên đã trở thành một thanh niên rất có phong độ. Nếu là một người thanh niên khác có khi đã bị cuộc sống buồn chán này ép tới hổng, nhưng hắn vẫn ổn. Kiếp trước tu đường, kiếp này cũng được lợi, hắn điềm tĩnh hơn, đã tọa tu luyện, thanh tĩnh vô vi, coi như bế quan tu luyện.

Việc đã đến nước này hắn cũng không vội, hắn tin rằng sớm muộn gì mình cũng có thể rời khỏi nơi này, dựa vào năng lực của mình mà rời khỏi. Dù Thượng Thanh Tông không cung cấp tài nguyên cho mình tu luyện nhưng truyền pháp hộ thân phù trong cơ thể chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Hiện giờ, hắn mới luyện hóa hấp thu được hai đạo truyền pháp hộ thân phù trong cơ thể, nhưng tu vi đã đạt tới Luyện khí đỉnh phong. Tu vi ngày càng cao, đương nhiên tốc độ luyện hóa truyền pháp hộ thân phù sẽ ngày càng nhanh. Đây chính là thực lực của hắn!

Chưa đề cập tới việc phân cấp tu vi trong truyền thuyết như Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh. Theo lời Đồ Hán nói, trong thiên hạ này chẳng có mấy cao thủ có tu vi đạt cấp Nguyên Anh kỳ. Những người có thể đạt đến cấp Nguyên Anh đều là cao thủ hàng đầu còn cấp bậc Kim Đan cũng là cao thủ tương đối khá rồi.

Hiện nay Thượng Thanh Tông chỉ có ba vị trưởng lão đạt tới cảnh giới Kim Đan, trước kia còn có hai người nữa nhưng hai vị cao thủ Kim Đan kỳ Đường Mục và Đông Quách Hạo nhiên đều đã ra đi, những người còn lại cùng thế hệ với hai người chỉ ở cảnh giới Trúc Cơ. Năm ngoái Chủ môn Đường Nghi đã mời ba vị trưởng lão liên thủ giúp mình đột phá cảnh giới Trúc Cơ còn những đệ tử khác vẫn đang ở cảnh giới Luyện Khí. Vì vậy, ước lượng một chút thì tu vi hiện tại của hắn ở Thượng Thanh Tông cũng không hề thấp, có điều hắn biết chừng mực không thể hiện ra thôi. Trước khi có thể tự bảo vệ mình, hắn không có ý định để lộ.

Hiện giờ hắn rất vui vẻ, ở đây có ăn có uống, lại yên tĩnh, là nơi tốt để yên tâm tu luyện. Nghe nói bên ngoài thế đạo hỗn loạn, chưa chắc đã tìm được nơi nào thanh tu tốt hơn nơi này, vì thế hắn cũng không vội rời đi. Thờ ải tâm tình một lát, Nguru Hữu Đạo nằm trên ghế dưới gốc cây, nghe hương hoa đào thoang thoảng.

...

Dưới màn đêm, Kinh thành Yến quốc rực rỡ đèn hoa, cửa hàng san sát, đường xá rộn ràng người qua lại, rất phồn hoa náo nhiệt, dường như cuộc sống lầm than của dân chúng bên ngoài không liên quan tới nơi này, dường như vô số ăn mày trốn rúc trong các xó xỉnh tối tăm là thuộc về một thế giới khác.

Trong một tòa phủ đệ đề tên “Tổng phủ” lại đang nháo nhào, đây là phủ đệ của Đình Ủy đại nhân Yến quốc, Tổng Cửu Minh.

Một chiếc xe ngựa đi vào, một nam tử trùm kín trong áo choàng xuống xe, vuốt râu bước lên bậc thang, khá ngênh ngang. Một người hầu vội vàng từ trong phòng gác đi ra, khom lưng chào: “Tào tiên sinh!” Một gác cổng khác vội chạy vào thông báo.

Ngoài cửa có mấy lời đáp lại, một nam tử bước nhanh ra đón lấy, người còn chưa ra cửa đã chấp tay cười ha ha chào: “Con gió nào thổi Tào tiên sinh tới nơi này thế này? Mau, xin mời vào!” Đây là trưởng tử của Tổng Cửu Minh - Tổng Toàn đi ra đón người.

Tào Phụng Đoạt này tuy không có chức vị gì nhưng gã là một trong các mưu sĩ phụ tá bên Đại Tư Không, vậy mới khiến cho Tổng Toàn tự mình ra đón. Hai người chào nhau, sóng vai cùng vào thẳng phòng khách trong nội viện dùng trà.

Chờ một lát, Tổng Cửu Minh mặc thường phục mặt mày trắng nõn khoan thai đi tới, dù là dung mạo hay khí sắc cũng đều được bảo dưỡng rất tốt, hai người trong phòng đứng lên chào.

Tào Phụng Đoạt chấp tay hành lễ: “Xin chào Đình Ủy đại nhân!”

Tổng Cửu Minh ừ một tiếng, đi thẳng tới chủ vị ngồi xuống, nghiêm túc thận trọng hỏi: “Tào tiên sinh đích thân tới là lão đại có gì ra lệnh sao?”

“Đúng vậy!” Tào Phụng Đoạt đáp, lại hạ giọng nói: “Ngày mai Nhi tử Thương Triều Tông của Ninh Vương Thương Kiến Bá sẽ ra tù.”

Ở trong sảnh nói chuyện một lúc, Tống Toàn đi ra cửa, đứng đó gọi: “Lão tam!”

Một người đàn ông có vài nét hao hao giống ông ta liền bước nhanh tới, chính là Tống Thư phụ thân của Tống Diễn Thanh. Vào sảnh một lát, Tống Thư lại vội vàng bỏ đi. Quay về trạch viện phủ đệ của mình, vừa vào cửa nhà, ông ta nói với lão bộc ra đón: “Gọi Diễn Thanh tới gấp ta!”

Lão bộc hơi khó xử: “Thiếu gia không có nhà, thiếu gia ra ngoài đi gặp bạn rồi.” Ông ta cũng không biết Tống Diễn Thanh chạy đi đâu lông nơi nào, đoán chừng đại khái là mấy nơi kia.

“Lập tức gọi về gấp ta!”

Lão bộc kia chỉ đành làm theo, cúi người đi ra.

Tống Thư đứng ngẩn người chăm chú nhìn vào ánh nến, sắc mặt càng lúc càng tối đi, không biết đang nghĩ gì. Trọn vẹn một canh giờ sau, Tống Thư mới bị tiếng bước chân gấp rút bên ngoài làm phân tâm. Dừng suy nghĩ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tống Diễn Thanh vội vàng đi tới.

“Cha, cha tìm con có việc gì sao?”

Từ khi Đường Nghi lấy chồng, Thượng Thanh Tông không còn có chút hứng thú gì đối với Tống Diễn Thanh nữa, ở lại đó không bao lâu sau hẳn ta liền quay về Kinh thành.

Tống Thư nhìn hẳn ta từ trên xuống dưới dò xét, thấy mặt vẫn chưa lau sạch vết son phấn lập tức nổi giận quở trách: “Suốt ngày chỉ biết lê la nơi phong nguyệt, ba ngày hai lần Phương Nhi chạy đến tìm ta khóc lóc sụt sùi, không lo tu luyện cho tử tế đi.”

Phương Nhi mà ông ta nói đến là phu nhân của Tống Diễn Thanh, do Tống gia cưới cho hẳn ta sau khi hẳn ta về được một thời gian ngắn.

Tống Diễn Thanh cúi đầu thì thầm “Béo quá khó coi chết đi được. Lúc đầu con đã bảo là không cưới, cha không nên ép con.”

“Khó coi đâu mà khó coi? Không phải chỉ là hơi mập thôi sao?” Tống Thư trừng trừng mắt chỉ vào mũi nhi tử nằng ăm lên: “Ta cảnh cáo con, cha nàng ta nắm mấy vạn đại quân tinh nhuệ của Kinh kỳ, phía sau còn có môn phái tu hành làm chỗ dựa. Tốt xấu gì con cũng phải khách khí với người ta một chút, nếu chọc giận ông nội con, con cũng biết hậu quả rồi đấy!”

“Được rồi, được rồi, con biết rồi!” Tống Diễn Thanh bất đắc dĩ cười khổ, nói: “Cha, nói chuyện chính đi, cha tìm con có chuyện gì?”

Tống Thư bình tĩnh lại một chút rồi trầm giọng nói: “Con lập tức thu dọn một chút rồi mau chóng về Thượng Thanh Tông..”

“A!” Tống Diễn Thanh ngẩng đầu, từ chối ra mặt: “Con không đi! Ở đây rách nát vắng tanh, người ở đây cũng ngu ngốc. Cha, thứ lỗi cho con nói thẳng, Thượng Thanh Tông chẳng có tác dụng gì, dính vào còn dễ sinh ra phiền toái nữa. Con cũng không hiểu tại sao ngày xưa cha lại chạy đến Thượng Thanh Tông làm đệ tử nữa? Làm vậy không phải tự chuốc lấy phiền phức cho mình sao?”

Tống Thư trầm mặc một lát mới thông thả đáp: “Việc đã đến nước này cha cũng không ngại nói với con mấy điều. Lúc trước Ninh Vương Thương Kiến Bá chưa từng thua trận, đại quân đánh đâu thắng đó, uy chấn chư quốc, chính là trọng thần có danh tiếng nổi danh nhất Yến quốc, còn có Thái tử làm chỗ dựa. Lúc Đại Yến kiến quốc, tổ sư khai sơn của Thượng Thanh Tông công cao chí vĩ được phong làm quốc sư, có thể nói, cho tới giờ Thượng Thanh Tông vẫn có giao tình với hoàng thất Yến quốc, quan hệ của Thương Kiến Bá với Thượng Thanh Tông cũng không tệ. Chính vì vậy, khi ấy để kiểm đường lui cho Tống gia ta, ông nội con mới đưa ta tới Thượng Thanh Tông. Ai ngờ, người tính không bằng trời tính, đột nhiên Tiên đế mắc bệnh mà băng hà, khi lâm chung để lại di chiếu truyền ngôi cho đương kim bệ hạ. Đến lúc đó, tình thế của Thương Kiến Bá thay đổi đột ngột, mới thành ra như bây giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ra Ngục (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Tống Diễn Thanh bừng tỉnh, thì thầm lầm bầm “Ông nội thật là âm hiểm, đã biết hai chân hai thuyền...”

Tống Thư nghe được giật tím mặt: “Con nói cái gì?”

“Không có gì, không có gì!” Tống Diễm Thanh vội xua tay: “Con nói là không phải hiện giờ chúng ta nên giữ khoảng cách với Thượng Thanh Tông sao? Sao cha còn muốn con tới đó?”

Tống Thư trầm giọng nói: “Ngày mai Thương Triều Tông sẽ ra ngục!”

Tống Diễm Thanh không hiểu: “Chuyện này con có nghe nói, có liên quan gì tới việc con đến Thượng Thanh Tông sao?”

“Triều đình vừa đưa ra quyết định muốn đuổi Thương Triều Tông ra khỏi Kinh thành, trục xuất tới đất phong. Xem lộ tuyến sợ là phải đi qua chỗ của Thượng Thanh Tông. Con tới Thượng Thanh Tông cần phải cảnh báo đám người đồ không thể phải pháp sư tùy tùng cho y!”

“Ha ha, chuyện nhỏ vậy mà đáng để cho con phải đi xa vậy sao? Đưa tin cho Thượng Thanh Tông là được. Chưa kể hiện giờ Thượng Thanh Tông còn chưa tự lo được cho mình, cho dù không đánh tiếng, con đoán chừng cũng không dám phái người cho y!”

Tống Thư trừng mắt: “Con biết cái gì! Từ khi Đại Yến mới kiến quốc, từ xưa đến nay Thượng Thanh Tông có thiên ti vạn lữ quan hệ với hoàng thất Yến quốc, chỉ sợ mối quan hệ với Thương Kiến Bá không chỉ có mình Đông Quách Hạo Nhiên. Trước khi lâm chung, Đường Mục đột nhiên đổi ý muốn truyền vị cho Đông Quách Hạo Nhiên đã đủ để chứng minh được phần nào. Ta hoài nghi Thượng Thanh Tông không trong sạch như vậy đâu, chỉ sợ dưới đáy còn có nhiều thứ không ai biết. Tình huống hiện giờ, có thể các môn phái khác sẽ không dám phái người đi bảo hộ Thương Triều Tông, có khả năng nhất cũng chỉ có Thượng Thanh Tông. Bảo con đi Thượng Thanh Tông không chỉ là để cảnh cáo Thượng Thanh Tông không được phái người cho Thương Triều Tông, mà còn muốn con tiếp cận Thượng Thanh Tông! Thương Triều Tông ra ngục rời Kinh thành, tin tức này truyền đi, chỉ sợ một vài kẻ cặn bã sẽ muốn nổi lên. Con tới Thượng Thanh Tông cần phải chú ý xem có động tĩnh gì khác thường không, phát hiện ra bất kỳ cái gì phải lập tức báo cáo, đây là ý của ông nội con!”

Tống Diễm Thanh đau khổ nói: “Làm gì mà phiền toái như vậy? Lại nói, bây giờ Thượng Thanh Tông sụp đổ, phượng hoàng không bằng gà, cho dù bọn họ có phái người cho Thương Triều Tông thì cũng có làm sao, cũng có gây ra nổi sóng gió gì đâu. Thương Triều Tông không có binh quyền, ông nội quá lo rồi. Theo như con thấy, nếu không, cứ cho người diệt luôn Thượng Thanh Tông đi cho bớt việc.”

Tống Thư lạnh lùng nói: “Còn tròng trăm chân chết còn gãy giữa, huống chi là Ninh Vương xưa kia nắm đại quyền binh mã Yến quốc! Ông nội con làm vậy hẳn là có suy tính của mình, con không cần quan tâm. Ta cảnh cáo con, đây không phải trò đùa, nhớ xảy ra chuyện gì, ông sẽ không tha cho con!”

Tống Diễm Thanh sờn gai ốc lưng, hẳn ta rất sợ ông nội của mình. Bình thường gặp ông còn không dám thờ mặt.

...

Chân trời hé ra ánh sáng bàng bạc, ngoài thiên lao chỉ có một chiếc xe ngựa, mã phu lái xe vẫn lẳng lặng đợi trước xe.

Một vị nam tử trung niên diện mục thanh tú ngồi bên cạnh xe ngựa, để râu dê, mặc trường sam màu xanh, khoác áo màu lam, khí khái nho nhã, hai mắt thâm thúy thì thoảng nhìn sang đại môn thiên lao.

Mãi cho đến khi mặt trời lên cao, ánh nắng vàng đầu tiên lách ra dưới chân trời, trong thiên lao mới có động tĩnh, có tiếng xích sắt loảng xoảng. Mã phu và nam tử trung niên bỗng nhiên quay đầu nhìn lại.

Chờ một lát, cửa lớn thiên lao lách cách mở ra, một thanh niên cao gầy, chỉ có da bọc xương, quần áo tả tơi đi chân trần bị một đám người đẩy ra khỏi thiên lao, tay đeo xiềng xích, chân kéo xiềng chân. Dù có vẻ khổ sở nhưng hai mắt sáng ngời, lưng eo thẳng, thả gầy chứ không chịu cong. Người này chính là ấu tử của Đại tư mã Ninh Vương Thương Kiến Bá của Yến quốc, Thương Triều Tông!

Mã phu và nam tử trung niên chờ bên ngoài thiên lao bước nhanh đến đón, lại bị thủ vệ ngăn cản, chỉ có thể lo lắng suông mà nhìn trông mong.

Thương Triều Tông được đưa ra ngoài, có người tiến tới mở xiềng xích trên tay chân, sau đó có người nâng văn thư đóng dấu lên. Sau khi Thương Triều Tông ấn chỉ ấn đồng ý trên văn thư, cai tù chấp tay cười nói: “Chúc mừng Vương gia rốt cuộc đã được tự do!”

Thương Triều Tông liếc nhìn cai tù không nói gì, hai chân trần từ tốn bước lên.

Vừa ra khỏi phạm vi cảnh giới, nam tử trung niên và mã phu kia cùng tiến lên thi lễ, có vẻ kích động không nói nên lời. Thương Triều Tông khẽ gật đầu với mã phu, mỉm cười với nam tử trung niên: “Làm phiền Lam tiên sinh tự mình đến đón!”

Nam tử trung niên kia tên Lam Như Đình, nói sâu ra vẫn là thân thích của Thương Triều Tông, là biểu đệ của mẫu thân của Thương Triều Tông. Bởi vì thiên tư thông minh nên đã được sư gia mưu sĩ thủ hạ Thương Tụng nhìn trúng, thu làm học sinh, dẫn theo bên cạnh truyền thụ thao lược. Năm năm trước, Kỳ Sư và Thương Tụng gặp nạn, ông ta thay thế vị trí của Kỳ Sư ở trong Vương phủ.

Lam Như Đình không nói nên lời, chỉ chăm chú nhìn vào cổ tay và cổ chân của Thương Triều Tông. Thịt ở hai nơi đó đã bị mài nát sinh mùi, đây là hậu quả khi bị mang xiềng xích một thời gian dài, toàn thân hôi thối, cộng thêm thân hình mảnh dẻ, có thể thấy được mấy năm nay y chịu bao nhiêu khổ sở.

Đây không phải là đãi ngộ của một Vương gia! Mối ông ta run run, nghiêng đầu nói: “Mau đỡ Vương gia lên xe!” Mã phu nhanh chóng chạy tới cùng nâng y lên.

“Không cần, ta đi được!” Thương Triều Tông đẩy hai tay không cho người đỡ, tự mình bò lên xe ngựa.

Lam Như Đình đi vào theo sau. Xe ngựa vừa đi, trong thiên lao lập tức có một con bồ câu bay lên không trung. Xe ngựa chạy trên đường, Lam Triều

Tông ngồi trong xe kiểm tra vết thương cho Thương Triều Tông, bèn thu tay lại: “Chờ tìm được chỗ nào an tĩnh, chúng tiểu nhân sẽ tắm rửa chữa thương cho Vương gia!”

“Không sao, đã ở đây bao năm vậy rồi, không ngại chút thời gian ấy!” Thương Triều Tông đẩy rèm cửa, nhìn ra bên ngoài, phát hiện không phải đường về Vương phủ.

Lam Như Đình giải thích: “Bệ hạ có chỉ, Vương gia không được ở lại Kinh thành, lập tức phải tới đất phong huyện Thương Lư.”

“Biết, trong lao có nghe ý chỉ.” Buông rèm cửa sổ xuống, Thương Triều Tông quay sang hỏi: “Đã tra ra được nguyên nhân cái chết của Phụ vương chưa?”

Lam Như Đình lắc đầu: “Việc này rất kỳ quặc, cho tới nay vẫn không có manh mối gì, chúng ta chỉ hoài nghi vị trong cung kia nhưng không có bất kỳ chứng cứ gì.”

Thương Triều Tông trầm mặc một hồi mới hỏi: “Thanh Nhi thế nào rồi? Khi phụ vương còn sống đã liên tục thông báo cho mấy huynh đệ chúng ta nhất định phải bảo vệ Thanh Nhi cho tốt.”

Thanh Nhi tên đầy đủ là Thương Thục Thanh, là muội muội của y, cũng là nữ nhi duy nhất của Thương Kiến Bá. Thương Triều Tông còn có hai người ca ca, đại ca sử chiến sa trường, mấy năm trước nhị ca gặp nạn cùng phụ mẫu, bây giờ cả nhà chỉ còn lại hai huynh muội. Mà ba năm trước vì phát hiện có người muốn đùa giỡn nữ tử con nhà lành, y bèn tới ngăn cản nên vô ý đánh chết người ta. Kết quả lớn chuyện, đủ loại công kích chỉ hươu bảo ngựa áp đến như sóng triều, bị bắt vào triều rồi mới phản ứng được mình bị người ta bày bẫy hãm hại, bị tước quyền kế thừa tước vị Thân Vương, bị giải trừ tất cả chức vị, tước vị Thân Vương cũng hạ xuống thành Quận Vương, bị nhốt vào thiên lao tới tận bây giờ, không cho phép ai vào thăm

Lam Như Đình trấn an: “Vương gia yên tâm, Quận chúa đang ẩn thân ở nơi an toàn, sau này có thể gặp được.”

Thương Triều Tông khẽ gật đầu, có vẻ như nhẹ nhàng thở ra, chợt cau mày: “Có một chuyện ta không hiểu, trong thiên lao không ngừng có người ép hỏi ta, muốn ta khai ra mười vạn Nha Tương của phụ vương đang ở đâu, khiến ta không hiểu được. Tiên sinh có biết chuyện gì đang xảy ra không?”

Lam Như Đình thở dài: “Việc này là tiểu nhân ra tay, liên lụy đến Vương gia chịu khổ.”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Anh Dương Vũ Liệt (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

“Ngươi?” Thương Triều Tông kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Lam Như Đình cười khò: “Vương gia vào tù, tiểu nhân phát hiện ra chuyện này không hề đơn giản. Có không ít người không ngừng bỏ đá xuống giếng, rõ ràng là muốn đẩy Vương gia vào chỗ chết mà. Vị trong cung kia đã kiềm kị binh quyền trong tay lão vương gia đã quá cổ, lại lo rằng không còn danh tiếng của ngài ấy sẽ không chấn nhiếp được các quốc gia xung quanh dẫn đến hậu quả xấu. Tiểu nhân biết vị trong cung kia lo lắng chuyện gì, liền thả ra lời đồn ra ngoài, nói rằng lão vương gia từng âm thầm chọn lựa ra mười vạn hồn trung chiến tử sa trường bí mật luyện ra một nhóm Nha Tương.”

Thương Triều Tông bừng tỉnh ngộ ra bèn cười: “Ta còn tưởng vị trong cung kia nhớ tới tình thân mà không giết, hóa ra là vì muốn lấy được mười vạn Nha Tương. Nói vậy, lần này ta có thể sống sót rời nhà ngục không thể tránh khỏi liên quan tới mười vạn Nha Tương kia nhỉ? Bây giờ thế cục Đại Yên thế nào rồi?”

Lam Như Đình gật đầu: “Vương gia anh minh! Lão vương gia vừa mất, mấy năm gần đây Bệ hạ đã trắng trợn thanh tẩy bộ hạ cũ của ngài ấy, huyền não khiến quân tâm bất ổn, tướng thủ phía Bắc là Thiệu Đăng Vân nổi giận, mở cửa Hiến Thành, dẫn đại quân nước Hàn đánh vào biên giới phía bắc của chúng ta. Thế như chẻ tre, khiến triều đình phải bỏ ra cái giá rất lớn mới có thể ngăn cản được thế công của đại quân nước Hàn, khiến cho một mảnh quốc thổ lớn không có ai giữ gìn, còn khiến cho rất nhiều quốc gia xung quanh nhìn chằm chằm, tình thế cực kỳ nguy hiểm. Bệ hạ không thể không đưa ra mấy Công chúa để hòa thân, lôi kéo một vài quốc gia mới miễn cưỡng ổn định được thế cục. Nhưng trong nội loạn, một vài tướng lĩnh dần nảy sinh dã tâm, có người bắt đầu thừa cơ tự chiêu binh, không nghe lệnh, loạn trong gác ngoài, nước Đại Yên bây giờ đã rất loạn rồi!”

Thương Triều Tông đăm một đăm xuống thấp ngồi, sắc mặt đầy dữ tợn: “Đưa Công chúa đi hòa thân, quả thực là nhục nhã! Thiệu Đăng Vân dám phản nghịch, đáng chết!”

Lam Như Đình im im không nói gì, có một số việc chẳng thể nói được. Không kết giao thì có mối nguy diệt quốc, vị trong cung kia có thể làm sao? Thiệu Đăng Vân không làm phản thì chỉ có một con đường chết, bảo Thiệu Đăng Vân phải làm thế nào bây giờ?

Thương Triều Tông bình tĩnh lại, thở dài: “Ta hiểu, ta có thể ra ngục vào lúc này là vì Đại Yên loạn trong giặc ngoài, vị trong cung kia nóng lòng muốn lôi mười vạn quân Nha Tương ra để ổn định thế cục, mục đích thả ta ra là vì mười vạn Nha Tương kia! Nếu không chiếm được, sợ là vị kia sẽ không chịu bỏ qua cho ta!”

Lam Như Đình lên tiếng: “Bây giờ không phải lúc cân nhắc điều này, chỉ cần Vương gia có thể thoát khỏi cái nơi nguy khốn này thì sẽ còn cơ hội. Nếu không thể rời Kinh thành, sẽ vĩnh viễn không có cơ hội nữa...”

Mặt trời mọc, Kinh thành lại bắt đầu một ngày mới ồn ào náo nhiệt, cửa hàng lần lượt mở cửa, người buôn bán bên đường bắt đầu qua lại, không biết người ngồi trong xe ngựa là ai.

Xe ngựa vừa đến cửa thành đông liền nhận được đối xử “đặc biệt”. Một đồng nhân mã đuổi người qua lại trên đường, cản người, vây quanh xe ngựa. Một người gõ trống lên xe ngựa, quát: “Xuống xe! Kiểm tra!” Lam Như Đình chui ra khỏi xe ngựa trước, đang muốn đỡ Thương Triều Tông tập tễnh khó đi thì bị từ chối, y tự mình nhảy xuống.

Hai người xem xét tình hình xung quanh là biết bọn họ có ý tới.

“A, không phải đây là Thương Tiểu Vương gia Thương Triều Tông sao?” Gã tướng thủ thành đột nhiên vui sướng hớn hờ hô lên, khiến cho bách tính xung quanh đều kinh ngạc nhao nhao nhìn lại. Gã lại reu re: “Tiểu Vương gia, sao ngài lại rách rưới như vậy?”

Thương Triều Tông lạnh lùng xem xét đối phương một chút. Y đã kể tục Vương vị, mặc dù đã bị biến từ Thân Vương xuống Quận Vương nhưng dù sao cũng là thân phận Vương gia, đối phương gọi là “Tiểu Vương gia” rõ ràng là có ý đùa nghịch.

Lam Như Đình chấp tay cười nói: “Vương gia phụng chỉ ra khỏi thành, mong Tướng quân giờ cao đánh khề.”

Gã kia cười lạnh: “Phụng chỉ ra khỏi thành đâu có xung đột với việc kiểm tra? Tiểu Vương gia đánh chết lương dân giữa ban ngày ban mặt còn có thể ngênh ngang, chúng ta là kẻ hầu người hạ thì không thể làm như ngài ấy được, chỉ biết theo quy định mà làm thôi!” Nói rồi gã vung tay lên: “Soát người!”

Một đám quân tốt cùng nhau tiến lên, trước mặt mọi người mà sờ loạn kéo quần áo trên người Thương Triều Tông. Quần áo rách nát, kéo một cái là rách, suýt lộ cả mông. Rõ ràng gã có ý nhục mạ, Thương Triều Tông căng thẳng nghiêng cứng quai hàm, sừng sững đứng nguyên mặc cho gã lục soát.

Lam Như Đình âm thầm cảm khái, xem ra mấy năm nay Tiểu Vương gia ngồi trong lao cũng không uổng phí. Chịu đựng mà luyện thành thực hơn nhiều, nếu là người trước kia sợ là đã ra tay rồi. Nếu không, làm sao mà trúng kế đánh chết người chứ? Trong họa có phúc, trong phúc có họa, đại khái là vậy đi!

Nhưng mã phu kia lại tức giận đến phát run, trợn trừng hai mắt, có nén xúc động vừa chồm bước lên liền bị Lam Như Đình bắt lấy cổ tay. Lam Như Đình lắc đầu, ra hiệu không thể xúc động.

Vừa nghe nói là quyền quý, lại nghe nói đánh chết lương dân giữa ban ngày ban mặt, bách tính vây xem xung quanh không hề suy xét đến việc Thương Triều Tông có chịu oan chịu nhục hay không, phần lớn đều là ngu dân không tin tức không kiến thức, thấy Thương Triều Tông chịu nhục đều hào hứng đứng xem, thậm chí còn có người cười trên nỗi đau người khác hoặc vỗ tay khen hay.

Kẻ âm thầm xui khiến việc này thờ ơ lạnh nhạt đứng trên cổng thành, chỉ thấy buồn cười, không biết vì sao bọn ngu dân này lại chán ghét quyền quý như thế, chỉ hận không thể nhét hết đám quyền quý vào lồng heo rồi đem ngâm nước!

Hai người ngồi trước cửa sổ, đều hé mắt nhìn qua khe cửa sổ, một người là Đình Úy Tổng Cửu Minh. Người còn lại là một gã đàn ông vừa gầy vừa cao, tóc buộc cao, bỏ lại hai lọn tóc mai bạc sương, gài một cây trâm bích ngọc, cả người sạch sẽ không vương một hạt bụi, mũi ưng, thần thái bình tĩnh, ánh mắt trầm lạnh, khoác áo choàng đen, tự có một cỗ nội liễm ung dung khiến cho người ta cảm thấy không dám tới gần.

Người có thể khiến cho Tổng Cửu Minh phải tự mình thân chinh đến đương nhiên không đơn giản, tên Ca Miểu Thủy, tên hơi lạ, là hoạn quan trong cung, ở bên cạnh Hoàng đế từ nhỏ đến lớn, địa vị cực kỳ cao, thường được người ta gọi là Thủy Công công.

“Làm vậy có ý nghĩa gì không?” Tổng Cửu Minh quay sang hỏi.

Ca Miểu Thủy bình tĩnh nói: “Làm nhục một chút, để cho y nhớ khắc cốt ghi tâm, buộc y phải sớm đánh ra quân át chủ bài của Thương Kiến Bá.”

Tổng Cửu Minh nghĩ một lát liền hiểu.

Bên dưới ồn ào náo nhiệt, một lát sau, Thương Triều Tông bị kéo rách hết quần áo khó mà che kín thân thể, chui vào xe ngựa, mã phu lại đánh xe đi. Xe ngựa vừa ra khỏi cửa thành, chợt có người từ trong nội thành đi ra, chỉ xe ngựa hô lớn: “Quan gia, mau ngăn y lại. Xe ngựa, có người trộm xe ngựa của ta!”

Như thể đã được luyện tập từ trước, quan binh ngoài thành cấp tốc vây kín lại ngăn xe ngựa lại. Người vừa hô gọi lao tới trước xe ngựa, kéo dây cương, gào khóc: “Đây là xe ngựa của thảo dân, là xe ngựa của thảo dân. Quan gia, xin làm chủ cho thảo dân!”

Gã lính thủ thành trước đó đã làm khó dễ bọn họ lại dẫn người chạy ào tới bên cạnh xe quát: “Xuống xe!”

Thương Triều Tông ngồi ngay ngắn trên xe: “Xem ra bản vương còn không có cả tư cách ngồi xe ngựa, không muốn để bản vương đến đất phong sao?”

Đào Tín, thôi kèn!” Đào Tín là tên của kẻ đánh xe ngựa.

“Khoan đã!” Lam Như Đình vội ngăn lại, chấp tay nói với Thương Triều Tông: “Vương gia, xin ngài nhẫn nại!”

Thương Triều Tông khom người chui ra khỏi xe ngựa, đứng bên càng xe, theo sau là Lam Như Đình, mặc dù quần áo bị lôi kéo rách rưới tả tơi chật vật không chịu nổi nhưng sống lưng vẫn thẳng.

Gã tướng thủ thành chỉ vào Thương Triều Tông kêu gào: “Tiểu Vương gia, vẫn nên làm rõ chuyện này vẫn tốt hơn!”

Đột nhiên Thương Triều Tông lạnh lùng quát lên: “Thôi kèn!”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Anh Dương Vũ Liệt (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Gã đánh xe ngựa Đào Tín không biết lấy đâu ra một cái sừng trâu đen nhánh đầy tang thương, đặt bên miệng, căng quai hàm thối lên.

“Ừ ừ ừ ừ...”

Tiếng tù và ngọt ngào quanh quần bên ngoài cửa thành khiến cho quân tốt xung quanh sững sờ, tướng thủ thành lại càng sững sốt. Quân lệnh!

Ngay sau đó, từ xa xa có tiếng ừ ừ vọng lại, càng ngày càng gần, rất nhanh, quân sĩ thủ thành đều tái mặt.

Ca Miểu Thủy và Tổng Cửu Minh rình coi qua khe hở nhướn mày, đẩy mở cửa sổ, chỉ thấy có hai đội kỵ binh từ hai bên trái phải chạy tới, nhìn quy mô hẳn phải đến gần hai trăm người, một đường mặc trang phục màu xanh, một đội mặc trang phục màu xám, thúc ngựa chạy đến, mặc dù không đông nhưng khí thế hùng hổ, thẳng tiến không lùi!

Hai con ngựa của Tổng Cửu Minh co rút lại, tự lẩm bẩm: “Anh Dương Vệ! Vũ Liệt Vệ!”

Khi Tiên hoàng còn sống có khen ngợi chiến công của Ninh Vương Thương Kiến Bá, có ban thưởng bốn chữ “Anh Dương Vũ Liệt”, Thương Kiến Bá bèn tách bốn chữ này ra, ban tên cho hai quân cận vệ của mình. Đây là nguồn gốc của cái tên Anh Dương Vệ và Vũ Liệt Vệ.

Năm ngàn Anh Dương Vệ, năm ngàn Vũ Liệt Vệ sát cánh bên Ninh Vương Thương Kiến Bá chinh chiến sa trường, nhiều lần lập kỳ công, uy chấn gan địch. Trận chiến kinh điển nhất là khi Thánh thượng ngự giá thân chinh gặp nạn, Ninh Vương Thương Kiến Bá tự mình dẫn hai vệ Anh Dương, Vũ Liệt bốn ba trăm dặm cứu giá, dẫn vạn người tấn công chính diện mười vạn đại quân nước Hàn, cứng rắn giết vào trùng vây, cứu được kim Thánh thượng ra. Trận ấy, hai vệ Anh Dương, Vũ Liệt danh chấn thiên hạ nhưng lại không được cảm ân của Hoàng thượng, chỉ đổi lấy kiếng kị. Bây giờ hai vệ đã trở thành quá khứ, gần như đã bị đương kim gột rửa sạch sẽ, có lẽ mấy trăm người trước mắt đây chỉ là gom được một chút còn sót lại.

Hai đội kỵ binh hợp làm một, cuốn lên khói bụi ừ ừ vọt tới, quân coi giữ cửa thành biến sắc, có người kinh hô: “Anh Dương Vệ! Vũ Liệt Vệ!”

“Tiểu Vương gia, người muốn tạo phản sao?” Gã tướng thủ thành đứng bên cạnh xe, mặt mũi trắng bệch, run rẩy hỏi. Thương Triều Tông đứng trên càng xe không để ý tới gã mà đầy kiêu ngạo nhìn đội nhân mã đang xông tới kia. Gã đánh xe tên Đào Tín kia đỏ hai mắt nhìn đội nhân mã đang vọt tới, lệ nóng lưng tràn, giờ kèn lệnh lại thối lên ừ.

Kỵ sĩ dẫn đầu là một nữ tử, đội mũ kèm lụa che mặt nên không rõ dung mạo, kèn lệnh vừa vang lên, nữ tử kia rút kiếm roạt một cái, vung lên, chỉ thẳng. Năm trăm kỵ binh cấp tốc xếp thành hình mũi tên xung kích, rút mã đao sáng lấp lóe dưới ánh mặt trời, thẳng tiến không lùi như hỏa tốc.

Ca Miểu Thủy đứng ở cửa sổ nhìn quân coi giữ dưới thành nhũn mày. Quân coi giữ không chiến mà sợ, vô thức lùi lại. Quân tốt cản trước xe ngựa đã sợ tới mức lùi lại nhường đường.

Năm trăm kỵ binh vọt tới trước xe ngựa, lập tức ghim cương, động như sấm, tĩnh như núi!

“Ca!” Nữ tử áo xanh ghim cương ngựa bên cạnh rung động gọi, chính là muội muội của Thương Triều Tông, Thương Thực Thanh. Hiển nhiên nàng ta không thể ngờ nổi ca ca lưng hùm vai gấu cường tráng khỏe mạnh lại gầy tới thế này, chịu biết bao khổ, vừa hạ nón nước mắt đã vòng quanh.

Người bị kêu là trộm xe ngựa đã sợ đến ngã trên đất run lấy bầy, mặt mũi đầy hoảng sợ, giống như cừ non chờ làm thịt.

Tướng giữ thành nuốt ngụm nước bọt khô khốc nhìn hai bên, mỗi bên một cái rồi lùi ra sau lưng thủ hạ của mình, gã cũng muốn bỏ chạy, nhưng gã biết

trên cổng thành có người đang nhìn, nếu bị dọa chạy, chỉ e sau này không có quả ngon để ăn.

“Đốt đi!” Thương Triều Tông nhảy xuống xe ngựa lên tiếng nói, đồng thời làm thủ thế, lập tức có người cầm Trảm Mã Đao tới. Tiếp đao trong tay, Thương Triều Tông xoay người chém một đao ra ngoài, một đường máu tươi như bão tố văng ra, bắn tung tóe đầy mặt đầy người hấn ta.

Tên tướng giữ thành kia mở to hai mắt nhìn, nằm mơ cũng không ngờ Thương Triều Tông lại dám giết mình ngay dưới chân thiên tử. Không kịp trở tay, cái đầu đã bay cao tận trời rồi rơi xuống đất, thân thể co quắp ngã xuống đất.

“A...” Binh lính ngoài thành bị dọa đến phải lùi về sau mấy bước lần nữa.

Sau khi Lam Nhượng Đình xuống xe trông thấy cảnh này, cũng chỉ biết im lặng đứng đó, ngay dưới chân thiên tử dám trắng trợn giết tướng giữ kinh thành!

Đào Tín vùng đao chặt đứt thông lưng xe ngựa, nhảy lên lưng ngựa, trực tiếp phóng ngựa tới cửa thành, quân giữ thành rồi rít tránh ra, quả thực là không ai dám cản, mặc cho Đào Tín vọt tới trước cửa thành lấy cây đuốc xuống rồi quay về. Đào Tín nhóm lửa cây đuốc, đi qua cửa sổ xe ném vào trong xe. Thế lửa bùng lên rất nhanh, khói đặc cuộn cuộn tỏa ra từ trong xe ngựa.

Thương Triều Tông ngồi trên một con chiến mã bỗng nhiên quay đầu lại, mặt đầy máu, nhìn về phía hai cánh cửa sổ mở toang trên cổng thành, trông thấy Ca Miêu Thủy và Tống Cửu Minh, chợt quay đầu quát: “Đi!” Một ngựa đi trước dẫn đầu, từng tốp kỵ binh phía sau thúc ngựa đuổi theo.

“Hỗ phụ không khuyến tử! (1)” Ca Miêu Thủy nhàn nhạt một tiếng, trong mắt có một luồng ánh sáng đen nhàn nhạt.

Nhìn chằm chằm đội ngũ kỵ binh từ từ đi xa, Tống Cửu Minh lại buông tiếng thở dài: “Sợ là sợ lời kêu gọi của Ninh Vương vẫn còn, hi vọng không phải là thả cộp về núi!”

Chỉ chốc lát sau, phó tướng giữ thành vọt nhanh vào trong lầu các, chấp tay cất tiếng đau buồn nói: “Công công, Thương Triều Tông giết Lý tướng quân, kính xin công công làm chủ cho Lý tướng quân ạ!”

“Dù sao cũng là con cháu hoàng tộc, huyết mạch nhà trời há ai cũng có thể nhục nhã, chết thì chết đi!” Ca Miêu Thủy hờ hững một tiếng, áo bào đen phát lên, từ trước cửa sổ xoay người bỏ đi. Lúc tới gần tên phó tướng, một luồng sức lực vô hình tuôn ra, khiến tên phó tướng phải lui lại nhường đường, té ngã xuống đất. Kèm theo bước chân rồi đi còn có một tiếng hừ lạnh: “Mấy ngàn người thế mà bị năm trăm kỵ binh dọa sợ. Một đám vô dụng!”

Tống Cửu Minh đưa mắt nhìn tên phó tướng té xuống bất tỉnh, không lên tiếng, cũng không nhanh không chậm bỏ đi, không muốn nói thêm gì nữa. Trong lòng Tống Cửu Minh hiểu rõ, sau khi tình hình cửa thành phía Đông truyền vào trong cung, vị kia trong cung đương nhiên sẽ tức giận. Dù viện có gì đi chăng nữa cũng là giả, là người giữ cổng lớn thành Đông của Thiên Tử thế mà bị mấy trăm kỵ binh dọa sợ đến như vậy, nếu thật có quân địch đột kích thì làm sao bây giờ? Còn có thể hi vọng những người này bảo vệ sự an toàn cho kinh thành sao? Đầu của tên phó tướng này chỉ e cũng không giữ nổi, binh mã giữ thành chỉ sợ có một nhóm đông người phải chịu liên lụy.

...

Hoa đào hoa mai, cảnh xuân tươi đẹp, gió nhẹ phát phơ.

Trên ghế nằm dưới tán cây đầy thảo dược xanh mướt, Ngưu Hữu Đạo nằm đọc sách, chợt có mấy cánh hoa ngịch ngợm bay xuống quấy rầy.

Dưới núi bỗng có tiếng vó ngựa cộp cộp mơ hồ truyền đến, quay đầu nhìn lại, thấy mấy kỵ binh ẩn hiện đứng ở dưới vách núi đối diện, nhìn không giống như người Thượng Thanh tông, có người dẫn theo kỵ sĩ, theo thêm đá ngoạn ngoèo đi lên.

Nhìn mà xem, những năm này hấn rút ra được kinh nghiệm, bất kể có bao nhiêu người đến thì đều không liên quan tới hấn, tiếp tục xem sách của mình. Trong hoàn cảnh như vậy đọc sách cũng là hưởng thụ, kiếp trước còn chưa bao giờ có hoàn cảnh đọc sách tốt vậy đâu.

Đọc một lát lại mệt rồi, không biết ngủ bao lâu, mơ màng tỉnh lại, lười biếng mà lật người qua lật người lại, thuận miệng biểu đạt sự lười biếng trong lòng:

“Đào hoa ồ lý đào hoa am,

Đào hoa am lý đào hoa tiên.

Đào hoa tiên nhân chùng đào thụ,

Hựu trích đào hoa hoán tử tiên.

Từ tình chỉ tại hoa tiền tọa,

Từ tụy hoàn lai hoa hạ miên.

Bán tình bán tụy nhật phục nhật,

Hoa lạc hoa khai niên phục niên.

Đã nguyện lão từ hoa từu gian,
Bất nguyện cúc cung xa mã tiền.
Xa trần mã túc quý giả thú,
Tửu trần hoa chi bản giả duyên.
Nhược tương phú quý tử bản giả,
Nhất tại bình địa nhất tại thiên.
Nhược tương bản tiện tử xa mã,
Tha đắc khu trì ngã đắc nhân.
Biệt nhân tiểu ngã thái phong điền,
Ngã tiểu tha nhân khán bất xuyên.
Bất kiến Ngũ Lăng hào kiệt mộ,
Vô hoa vô tửu sừ tác điền.” (2)

Ghi chú:

(1): Cha hổ không sinh chó con.

(2): Bài Đào hoa am ca – Lũng hoa đào của tác giả Đường Dần thời Minh. Bài thơ này được tác giả đề trong bức họa nổi tiếng Khán tuyền thánh phong đồ (Ngắm suối và lắng nghe gió) hiện được lưu giữ tại Bảo tàng Nam Kinh.

Dịch nghĩa:

Trong thành hoa đào có am hoa đào,
Trong am hoa đào có tiên hoa đào.
Người tiên hoa đào trồng cây hoa đào,
Lại hái hoa đào thay cho tiền mua rượu.
Tỉnh rượu, thấy một mình ngồi trước hoa,
Say rồi lại nằm ngủ dưới hoa.
Nửa say nửa tỉnh ngày lại ngày,
Hoa rụng hoa nở năm này qua năm khác.
Thà chết già trong rượu và hoa,
Chứ không chịu quy lụy trước xe ngựa.
Thú vui phú quý của người là bụi xe vô ngựa,
Duyên nghèo của ta là chén rượu cảnh hoa.
Nếu đem phú quý so với nghèo hèn,
Một ở đất bằng, một lên tới trời cao.
Nếu đem bản tiện so với ngựa xe,
Người phải tất tả, ta được nhàn nhẽ.
Người ra đi cười ta gió lớn cuồng quay,
Ta cười, người nhìn nhưng có hiểu đâu.

Chẳng thấy mộ của hào kiệt Ngũ Lăng đỏ sao,

Không hoa, không rượu, bị san bằng làm ruộng cây.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đào Hoa Tiên Nhân

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Giọng điệu chậm chậm có thể nói là lười biếng, thoải mái mà ngâm, vắn eo bẻ cổ lơ mơ mờ mắt, nghiêng đầu vừa mở mắt một cái, lập tức mắt tròn tròn. Chỉ thấy ba người đứng một bên, một người trước mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc, còn rất xinh đẹp, không ai khác, đúng là phu nhân Đường Nghi của hắn.

Không phải bởi vì là phu nhân của hắn mới phát hiện người này xinh đẹp, tình huống của phu nhân này là thế nào đương nhiên là tự hắn hiểu rõ, thật sự là rất xinh đẹp. Đoan trang lãnh diễm, da trắng mềm mại như mảnh sứ, ngực đầy đặn, dáng người uyển chuyển, mặc bộ váy dài màu đen quần to, đầu ngón tay giao nhau chạm bụng, có khí chất xuất trần như tiên, đang sống sò sò đứng trước mắt hắn, nhìn thôi cũng đủ cảnh đẹp ý vui.

Sau lưng nàng là Đồ Hân một mắt chống nạng, bên cạnh còn có một nữ nhân mặc áo ngắn võ sĩ màu xanh, dáng người duyên dáng, hắn thực sự không nhận ra người này, hắn vốn cũng không quen biết nhiều người Thượng Thanh tông cho lắm, huống hồ nữ nhân này còn đội nón lá, làm người ta không thấy rõ mặt.

Bình thường hàng năm, Đường Nghi đều mỗi cuối năm mới tới một lần, sao bây giờ lại chạy tới đây?

Hắn còn tưởng mình chưa tỉnh ngủ, dụi dụi mắt, xác nhận không sai, vội vàng ngồi dậy, tiện tay rất thoải mái phui chùm tóc đuôi ngựa vì ngủ mà lệch qua đầu vai một cái, cười nói: “Sao nàng lại tới đây?”

Hai chữ phu nhân hắn không thể thốt ra khỏi miệng, người ta ngoại trừ hôm đại hôn từng khách sáo một câu ra, cũng không thấy kêu hắn là phu quân lần nào, chỉ có thể xem như mình không có uy của người làm chồng, xui xẻo thôi.

Trong lòng cũng theo đó đổ mấy giọt mồ hôi. Mấy năm nay thật sự là trôi qua quá thanh tịnh, quá an nhàn, ngay cả tính cảnh giác tối thiểu cũng đánh mất. Thế mà ngay cả ba người sống sò sò đến trước mặt cũng không phát hiện ra, thật đúng là ngủ như lợn chết! Nếu thực sự trên giang hồ có người muốn gây bất lợi cho mình thì chỉ sợ ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Ba người kia đứng đó một lúc lâu không có phản ứng, ánh mắt Đồ Hân nhìn hắn trong bình thường có khác thường, giống như nhìn quái vật, còn thỉnh thoảng nhìn sang cây đào một cái.

Ánh mắt Đường Nghi nhìn hắn lại hơi phức tạp, suy nghĩ còn đang nằm trong ý thơ mà vừa rồi Ngưu Hữu Đạo điệu bộ lười biếng làm ra, cái tên này vừa xuất khẩu thành thơ? Tống Diễm Thanh liên tục làm thơ? Nàng cũng không nhận được đưa mắt nhìn sang cây đào cổ ngàn năm cánh lá trải rộng như mui xe kia thêm mấy lần.

Nàng đã sớm nghi ngờ bài thơ của Tống Diễm Thanh có liên quan đến cái tên này nhưng không tin tuổi tác của tên này có thể viết ra nhiều thơ tình như vậy. Có điều bài thơ vừa rồi làm sao lại cảm thấy hợp với tình hình đến thế? Sao lại cảm thấy hắn viết bài thơ này chính là vì tình huống trước mắt của chính bản thân hắn? Nàng thật rất khó tin dạng tiểu tử nghèo xuất thân từ vùng núi hẻo lánh như vậy, có thể làm ra bài thơ hay như vậy! Đối với lai lịch của Ngưu Hữu Đạo, nàng rất rõ ràng.

Mặc dù Đông Quách Hạo Nhiên có cung cấp bằng chứng nhưng nghe tình huống kia, Đông Quách Hạo Nhiên rõ ràng đã vội vàng thu nhận đồ đệ, Thượng Thanh tông không có khả năng mù quáng chấp nhận người nhập môn, sau khi lên tiếng hỏi xuất thân của Ngưu Hữu Đạo, lập tức phái người tới sơn thôn kia xác minh, và cũng xác nhận là không sai.

Lần đầu tiên gặp Ngưu Hữu Đạo, không ít người bao gồm cả Đường Nghi trong đó, đều ý thức được tiểu tử sơn thôn này bất phàm. Tuy quần áo tả tơi, mang giày ngay cả đầu ngón chân cũng lộ ra nhưng ánh mắt thông minh sáng suốt kia thì lại khó mà che giấu, còn có lời ăn tiếng nói nữa, đều không giống như là một tên tiểu tử sơn thôn nên có. Điều này cũng có thể dùng nguyên nhân con nhà nghèo sớm biết lo liệu việc nhà để giải thích, nhưng lấy nó ra để giải thích cho việc có thể làm ra bài thơ tiêu chuẩn như vậy thì đến nàng cũng phải nửa tin nửa ngờ.

Tuy nói từng tra được có người thư sinh nghèo từng từng dạy Ngưu Hữu Đạo một số thứ gì đó tại miếu nhỏ trong thôn, về phần thư sinh kia đã dạy Ngưu Hữu Đạo đến trình độ nào thì không ai nói rõ được. Trong thôn không có nhiều người biết đọc chữ to, nào có trình độ bình luận cao thấp, đơn giản chính là người trong thôn truyền dạy những thứ có ích cho người trong thôn mình, dù có dạy xong, không phải thôn dân nào cũng có thể học tốt.

“Tứ tinh chỉ tại hoa tiền tọa,

Tứ tủy hoàn lai hoa hạ mien.

Thơ hay, hay cho một Đào Hoa Tiên Nhân!”

Đường Nghi không lên tiếng nói tiếp, bên kia nữ nhân đội nón lá lại nhìn không được khen ngợi một tiếng tự đáy lòng, giọng nói dịu dàng êm tai, từ trong âm lượng của giọng nói nghe vào tai là biết là người từ nhỏ được gia đình dạy dỗ rất tốt. Nhìn dáng vẻ đội nón lá ngẩng đầu lên của nàng ta, hình như cũng đang đánh giá tăng hoa đào nở rộ như mây kia.

“À...” Ngưu Hữu Đạo gãi đầu một cái, chính hắn mơ màng thuận miệng nói ra mà ngay chính bản thân cũng không ý thức được, giờ nghe đối phương đọc lại, mới kịp phản ứng, cười ha ha che giấu: “Thuận miệng làm chơi thôi, không đáng để nhắc tới, không đáng để nhắc tới!” Hắn nói vậy rõ ràng là thừa nhận là mình làm.

Đường Nghi thử hỏi một tiếng: “Thơ này là do chàng tự làm?”

Ngưu Hữu Đạo hơi sững sốt, chẳng lẽ mình nói sai cái gì, chẳng lẽ trên đời này cũng có bài thơ này? Nếu thật như vậy, vậy cũng thật gây ra chê cười rồi. Lại cười ha ha nói: “Nhàn rồi nhàn chán nói lung tung thôi, có vấn đề gì không?”

Đường Nghi nhìn hắn, Ngưu Hữu Đạo vội vàng nói sang chuyện khác, nhìn về phía nữ nhân đầu đội nón lá. “Không biết vị này là...?”

Cô gái thiếu tay hành lễ nói: “Thương Thục Thanh, ra mắt Đào Hoa Tiên Nhân!”

“Đào Hoa Tiên Nhân? Ha ha ha.” Ngưu Hữu Đạo cười khoát tay áo, tỏ vẻ không nhận nổi.

Đường Nghi nghiêng người hơi nhường, chính thức giới thiệu: “Thương quận chúa là con gái của Ninh Vương Thương Kiến Bá. Ninh Vương và Đông Quách sư thúc là bạn bè cũ.”

Dù sao Ngưu Hữu Đạo cũng hơi kinh ngạc, nữ nhân đội nón lá này hóa ra là hoàng tộc Yến Quốc ư? Tuy hắn không rõ tình huống bên ngoài lắm nhưng quyền thống trị thiên hạ hắn từng nghe Trần Quy Thạc và Đồ Hán sau khi say rượu nhắc sơ qua. Võ triều thua trận, chư hầu tranh bá, giết tới giết lui, mấy trăm chư hầu các nước bây giờ chỉ còn lại bảy người xưng hung: Tấn, Hàn, Triệu, Tống, Vệ, Yến, Tề. Tên kia mang hơi hướm hơi giống một trong số Chiến quốc Thất hùng mà Ngưu Hữu Đạo biết, ý nghĩa có lẽ là như vậy, nhưng diện tích quốc thổ bảy nước lại không phải Chiến Quốc Thất hùng mà hắn biết có thể so sánh được, thực sự là chia cắt toàn bộ hành tinh, mà không phải tranh hùng trên một vùng đại lục. Quốc họ Yến quốc chính là Thương, nghe nói là hậu nhân của hoàng đế Thương Tụng triều Võ, mà Ninh Vương Thương Kiến Bá này hình như là đệ đệ ruột của đương kim hoàng đế, đứng hàng thứ nhất trong tam công Đại Tư Mã. Chức vị này tương đương với vị trí Tổng tư lệnh quân đội ở thế giới trước của Ngưu Hữu Đạo, thống lĩnh đại quyền binh mã của Yến Quốc, là nhân vật thực quyền thật sự.

Thử hỏi gia thế xuất thân như vậy, Ngưu Hữu Đạo đột nhiên nhìn thấy người con gái Đại Tư Mã này xuất hiện ở trước mặt mình làm sao có thể không kinh ngạc?

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Quận Chúa Rất Xấu (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Nghe ý trong lời nói của Đường Nghi, còn có vị quận chúa này đột nhiên xuất hiện ở đây, trong lòng Ngưu Hữu Đạo thầm nghĩ, xem ra vị Ninh Vương và Đông Quách Hạo Nhiên kia có giao tình không tệ đâu! Chẳng lẽ Đông Quách Hạo Nhiên từng làm pháp sư bên cạnh Ninh Vương?

Đường Nghi lại giới thiệu Ngưu Hữu Đạo: “Quận chúa, vị này chính là Ngưu Hữu Đạo, sau khi sư thúc gặp nạn, đệ từ phía dưới chỉ còn sót lại mình hắn!”

Thương Thục Thanh cúi người hành lễ lần nữa. “Ra mắt pháp sư!”

Ngưu Hữu Đạo chấp tay đáp lễ, nói: “Quận chúa khách khí.” Liếc mắt nhìn Đường Nghi, không biết nữ nhân kia dẫn vị quận chúa này tới là có ý gì.

“Sư đệ, chắc đệ không muốn để khách nhân cứ đứng ở cửa ra vào nói chuyện đầu nhĩ?” Đường Nghi nói một câu.

Sư đệ? Chân mày Ngưu Hữu Đạo khẽ nhúc nhích, thầm mắng một tiếng tiện nhân, trước kia tới gặp còn gọi tiếng phu quân, ở trước mặt người ngoài kêu sư đệ là có ý gì? Ông đây đẹp trai phóng khoáng để cho cô trâu già gặm cỏ non cô còn cảm thấy thua lỗ à?

Lời này chỉ dám nói trong lòng, ngoài miệng thì không dám nói ra, vội vàng đưa tay ra mời: “Là ta chậm trễ, xin mời!”

Sau khi mấy người đi vào, Đường Nghi nhìn xung quanh giới thiệu: “Quận chúa, đây chính là nơi sư thúc thanh tu khi còn sống, bây giờ bên sư thúc chỉ còn lại mình sư đệ, haiz!”

“Thanh tịnh lịch sự tao nhã, nơi tốt!” Thương Thục Thanh khen.

Lần lượt ngồi xuống nghỉ trong sân đình, Thương Thục Thanh gỡ cái hộp dài đeo sau lưng xuống đặt ở một bên.

Đường Nghi cho Đồ Hán một ánh mắt, người sau khi châm trà ngon thì rời đi. Hai nữ nhân dùng trà nói chuyện phiếm, Ngu Hữ Đạo ở bên cạnh căn bản là không lên tiếng, cũng vì không rõ tình huống của Thương Thanh cho lắm, không muốn nói nhiều gây ra rắc rối gì. Ai ngờ sau khi Đường Nghi buông chén trà xuống, lại nói: “Sư đệ, lần này quận chúa tới là tìm đệ.”

“Ta ư?” Ngu Hữ Đạo chỉ vào lỗ mũi mình, nhìn người này, rồi lại nhìn người kia, đầu đầy dấu chấm hỏi.

Thương Thục Thanh đặt hộp gỗ bên cạnh lên bàn rồi mở ra, lộ ra đồ vật trong đó cho Ngu Hữ Đạo nhìn, bên trong lẳng lẳng nằm một thanh trường kiếm. Ngu Hữ Đạo vẫn không hiểu đây là có ý gì, mắt lộ ra vẻ ngờ vực nhìn về phía Đường Nghi, như muốn hỏi “Đưa cho ta sao?”

Đường Nghi thân nhiên giải thích: “Đây là năm đó lúc Thương Thanh tông nhận ân huệ của Ninh Vương, sư thúc đưa cho Ninh Vương một thanh bội kiếm, từng nói với Ninh Vương rằng khi nào có chuyện cần, chỉ cần trong khả năng, sẽ báo ân này! Bây giờ quận chúa cầm kiếm đến đây, sư thúc không còn trên đời nữa, phần ân tình này chỉ có thể do đệ trả!”

Ngu Hữ Đạo câm nín, có lẽ không vậy, thế mà cũng được sao? Nhưng hắn cũng biết ở đây không có chỗ cho hắn nói lý, thử hỏi: “Không biết phải báo ân thế nào?”

Đường Nghi bình tĩnh nói: “Lần này Quận chúa và Tiểu vương gia cùng đi ra ngoài, bên cạnh thiếu pháp sư tùy tùng.”

Chuyện báo ân này nghe thì đơn giản nhưng Ngu Hữ Đạo đâu phải kẻ ngu, từ đâu nhảy ra một tên Tiểu vương gia, người ta mang thân phận gì đi ra ngoài. Theo tình huống của cái thế giới này, thân phận cao quý như vậy, bên cạnh có thể không có pháp sư tùy tùng ư? Đường Đường quận chúa lại đích thân chạy tới đây yêu cầu trả ân tình, mà cũng chỉ là pháp sư tùy tùng bình thường? Nghe thế nào cũng thấy có vấn đề. Hắn nhìn về phía Thương Thục Thanh, đối phương đội nón lá, không thấy rõ phản ứng.

“Chuyện này...” Ngu Hữ Đạo không tình nguyện nói: “Ta đi chỉ sợ không thích hợp lắm?”

Đường Nghi đứng lên nói: “Sư đệ, đệ ra đây một chút.” Ngu Hữ Đạo đành phải mang theo đầy bụng thắc mắc đi theo nàng.

Tiến vào chính đường, vào buồng trong, Đường Nghi bỗng nhiên xoay người nhìn hắn.

“Thương Thanh tông ta là danh môn chính phái, lời hứa ngàn vàng, tuyệt không thể đổi ý. Năm đó sư thúc đã hứa với người ta, nếu nói không giữ lời, Thương Thanh tông ta há có thể không bị người ta chế nhạo? Bây giờ sư thúc không còn nữa, ân tình sư thúc để lại, chàng có trả hay không?”

Ngu Hữ Đạo thờ dãi: “Người ta muốn là pháp sư tùy tùng, ta chạy tới tính là cái gì, nàng cảm thấy ta có thể xem là pháp sư sao?”

“Người ta là thân phận gì? Chàng cho rằng thiếu tùy tùng như chàng sao? Trong môn không biết bao nhiêu người muốn đi làm pháp sư cho người ta nhưng người ta mang lời hứa của sư thúc tới. Chàng nói xem phải làm sao bây giờ?” Đường Nghi tiếp lời.

Ngu Hữ Đạo nhìn chằm chằm vào mắt nàng, bình tĩnh nói: “Ta không đi không được ư?” Dùng ánh mắt này nói thế, làm Đường Nghi nghiêng đầu né tránh ánh mắt của hắn.

“Chàng không đi chính là làm hồng danh dự của Thương Thanh tông, sẽ bị nghiêm trị theo môn quy!”

Khóe miệng Ngu Hữ Đạo hơi lộ sự mỉa mai, mỉm cười nói: “Xem ra ta không có lựa chọn khác. Được thôi, nếu là ân tình mà sư phụ thiếu thì ta đi là được!” Thấy hắn đồng ý, Đường Nghi không nói gì nữa, xoay người bỏ đi.

Hai người trở lại đình trong sân, Ngu Hữ Đạo nhận thanh kiếm kia, tương đương đồng ý, ở trước mặt hai nữ nhân cầm kiếm trong tay, soạt một tiếng rút ra một đoạn thân kiếm lạnh lùng sắc bén. Thân kiếm mang theo đường vân, mơ hồ có sát cơ bức người lộ ra hàn ý, không khỏi khen: “Kiếm tốt!”

Vị trí gần chuôi kiếm có khắc bốn chữ “Bích Huyết Đan Tâm”, có phải kiếm của Đông Quách Hạo Nhiên hay không thì hắn không biết nhưng thời khắc này bốn chữ ấy ngược lại có mấy phần bí ẩn.

Sau khi Đường Nghi nói thêm mấy câu, Thương Thục Thanh nhìn Ngu Hữ Đạo chấp tay cảm tạ: “Tạ ơn pháp sư!”

Kiếm trong tay Ngu Hữ Đạo soạt một tiếng trở vào bao, nhìn nàng ta: “Từ đầu tới cuối Quận chúa không chịu lấy hình dạng thực sự gặp người...” Mới nói một nửa, Đường Nghi bỗng nhiên quát một tiếng cắt ngang: “Sư đệ không được vô lễ!”

“Không sao!” Thương Thục Thanh ngược lại thẳng thắn hào phóng, nói xong đưa tay vén mạng che mặt lên, lộ ra khuôn mặt.

Ngưu Hữu Đạo vốn có chút chờ mong, ai ngờ chỉ nhìn một lần đã nhìn không được giạt khóe miệng một cái, xém chút giạt mình. Nghe giọng nói, nhìn dáng vẻ, giọng nói dịu dàng êm tai, dáng vẻ mềm mại đẹp đẽ, cứ chỉ ưu nhã như vậy còn tưởng rằng dù không phải là mỹ nữ thì cũng tạm tạm. Ai ngờ mặt mũi đối phương quả thực là gương mặt Âm Dương, hơn phân nửa khuôn mặt mọc ra một bớt xanh đen, thực sự xấu xí, giữa ban ngày cũng có thể dọa người nhảy dựng một cái. Cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao đối phương vẫn một mực đội nón lá.

Đường Nghi không phản ứng gì, hiển nhiên đã từng thấy qua, lạnh lùng trừng Ngưu Hữu Đạo một cái, có vẻ như đang nói bây giờ chàng hài lòng chưa.

“Khuôn mặt tiểu nữ xấu xí, làm pháp sư bị sợ hãi.” Thương Thực Thanh khẽ hé miệng lộ ra hàm răng trắng ngà cất tiếng xin lỗi, sau đó thả mạng che mặt xuống.

Về mặt Ngưu Hữu Đạo xấu hổ, chấp tay nói: “Là Ngưu mỗ đường đột, quận chúa chớ trách.”

“Được rồi!” Đường Nghi ngăn cản hai người tiếp tục khách sáo. “Bây giờ sắc trời đã muộn, không tiện xuất hành, nhân tối nay đệ thu dọn một chút, sáng sớm ngày mai cùng quận chúa xuống núi.”

“Biết rồi.” Ngưu Hữu Đạo gật đầu.

Đường Nghi đưa tay mời Thương Thực Thanh cùng nhau rời đi. Ngưu Hữu Đạo đưa họ đến cửa ra vào, cùng Đồ Hán đứng canh giữ ngoài cửa nhìn nhau, người sau cũng theo đuôi rời đi, trong thời gian ngắn nhân khí tan đi, lại khôi phục vắng vẻ bình thường.

Hoa đào vẫn cười gió xuân như cũ, Ngưu Hữu Đạo lại đi đến ngồi dưới gốc cây đào, rút bảo kiếm trong tay ra, mũi kiếm không phí sức vạch ra một đường thật sâu trên mặt đất, vô cùng sắc bén. Trong lòng chắc chắn, trước có gương đồng giấu giếm huyền cơ, bây giờ lại nhìn bảo kiếm này, xem ra công nghệ rèn đúc trên đời này quả thật hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của mình.

Vuốt ve bảo kiếm thường thức, tâm tư lại không ở trên thân kiếm, nghĩ đến lần này cuối cùng có thể thoát khỏi chính thức rời khỏi đây nhìn xem thế giới bên ngoài, thế mà lại không cao hứng nổi. Rõ ràng hắn đã nhận ra lần này xuất hành hình như mơ hồ có che giấu chuyện gì đó, là tốt hay xấu, hắn lại hoàn toàn không biết gì cả. Hắn thật không ngờ lại dùng loại phương thức này thoát khỏi giam lỏng của Thượng Thanh tông.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Quận Chúa Rất Xấu (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Mặt trời từ từ về Tây, nằm dưới tàng cây đào rực rỡ như mây, tắm dưới ánh chiều tà, đẹp thì có đẹp nhưng không nhúc nhích, không biết hắn suy nghĩ cái gì...

Trong cung điện vắng lặng, Đường Tổ Tổ ngồi khoanh chân xếp bằng trên đệm hương bồ. Đường Nghi chậm rãi đi vào, tới bên cạnh Đường Tổ Tổ hành lễ nói: “Trưởng lão!”

“Chương môn, chuyện làm xong rồi ư?” Đường Tổ Tổ hỏi.

Đường Nghi “Ừ” một tiếng, không nhiều lời thêm nữa. Đường Tổ Tổ lại hỏi: “Có phải chương môn cảm thấy ta làm như vậy là hơi quá đáng rồi không?”

“Chẳng qua ta cảm thấy nếu năm đó Thượng Thanh tông chịu ân huệ của Ninh Vương thì hẳn nên để Thượng Thanh tông đi trả, cần gì đổ toàn bộ trách nhiệm toàn bộ lên người Đông Quách sư thúc.” Đường Nghi đáp.

“Chẳng lẽ hắn ta không phải đệ tử Thượng Thanh tông ư? Huống chi năm đó tặng kiếm hứa hẹn quả thật cũng là Đông Quách Hạo Nhiên. Bây giờ con gái Ninh Vương gặp phải rắc rối, sư phụ hứa hẹn, đệ tử đi trả cũng coi là thiên kinh địa nghĩa, không có gì là không ổn?”

Đường Nghi cúi đầu nhìn dưới đất, khẽ thở dài: “Huynh muội bọn họ đâu phải kẻ ngu, Ngưu Hữu Đạo có năng lực hay không, đi theo bên cạnh bọn họ sớm muộn cũng sẽ nhìn ra đầu mối, đến lúc đó đương nhiên sẽ hiểu rõ Thượng Thanh tông đã lừa gạt bọn họ.”

“Vậy thì sao? Nếu thật là người thông minh thì nên biết không nên tìm đến Thượng Thanh tông vào thời điểm này, không nên làm Thượng Thanh tông khó xử. Bọn họ tìm tới cửa, Thượng Thanh tông ta danh môn chính phái cũng không tiện nói không giữ lời, đương nhiên là phải giữ tròn lời hứa. Người đã cho bọn họ, bọn họ còn muốn thế nào nữa?”

“Nhưng chúng ta làm như vậy, không khác gì để Ngưu Hữu Đạo đi nộp mạng.”

Đường Tổ Tổ từ từ đứng lên, nhìn chằm chằm vào mặt Đường Nghi. “Chương môn, không phải cô đã động chân tình với hắn đó chứ? Chương môn

phải hiểu rõ một việc, cô gánh vác chính là trách nhiệm lớn phục hưng Thượng Thanh tông, mấy bà già bọn ta cố gắng giúp cô thượng vị, ôm hi vọng với cô, cô không thể vì tư tình nhi nữ mà quên mất đại nghĩa!”

Đường Nghi lắc đầu: “Trưởng lão suy nghĩ nhiều, ta và hần chẳng qua chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, ngay cả mặt mũi cũng chẳng gặp được mấy lần, ở đâu ra cái gì mà tư tình nhi nữ. Chẳng qua ta cảm thấy chúng ta làm như vậy sao có thể gọi là cách làm của danh môn chính phái?”

Đường Tổ Tổ như mèo bị dấm đuôi, giọng nói trở nên cao vút: “Vậy cũng là do Đông Quách Hạo Nhiên tự tìm, biết rõ hành động của Ninh Vương đã khiến cho tu sĩ thiên hạ căm phẫn, sớm muộn gì cũng không được chết từ tế, hần ta còn dám mất đi mây lại với Ninh Vương. Năm đó sư huynh muốn hần tiếp nhận chức chương môn, bị mấy vị sư trưởng dè xuống, sự thật chứng minh không sai. Bây giờ Ninh Vương kết quả thế nào? Nếu thật bị cuốn vào mà nói, cô cho rằng những người kia sẽ bỏ qua Thượng Thanh tông ư? Đã đến nước này, bọn họ còn dám tới tìm Thượng Thanh tông, không phải gây rắc rối cho Thượng Thanh tông thì là gì? Lây nội tình của Thượng Thanh tông bây giờ thật sự không được giầy vò, làm không tốt sẽ mang đến họa diệt môn. Cô là chương môn, phải biết nặng nhẹ!”

Đường Nghi bình tĩnh nói: “Hình như trưởng lão đã quên một chuyện, hần là phu quân trên danh nghĩa của ta, để hần ra mặt, một khi tin tức truyền ra, cùng việc Thượng Thanh tông bị cuốn vào trong đó có khác nhau chỗ nào ư?”

Đường Nghi ý thức được sự thất thố của mình, cảm xúc của Đường Tổ Tổ rất nhanh ổn định lại, thản nhiên nói: “Nha đầu à, điều này cô không cần quan tâm, ta đã sắp xếp xong xuôi. Sau này không có cơ hội dính dáng nào nữa đâu, bây giờ địa vị cô đã ổn định, đừng để lại hậu họa gì!”

Đường Nghi sợ hãi cả kinh, ý thức được thâm ý trong lời nói của bà ta, đồng tử đột nhiên co lại gắt gao nhìn chằm chằm bà ta...

Đường Nghi đi không bao lâu, một nữ đệ tử tên Điền Hương liền rào bước đi tới trước mặt Đường Tổ Tổ thì thầm vài câu. Đường Tổ Tổ nhún mày, cười lạnh, rồi thấp giọng dặn dò vài lời. Một lát sau, lại có người tới ngoài cửa bái kiến, chính là Tổng Diễn Thanh.

Tổng Diễn Thanh được cho phép đi vào gặp Đường Tổ Tổ đưa một phong thư cho Điền Hương bên cạnh, dặn dò: “Để cho Nguru Hữu Đạo xuống núi thì giao cho trụ trì Nam Sơn Tự của Tiểu Nam Sơn ở quận Quảng Nghĩa, cũng tiện đường thôi, để hần cảm đi luôn!”

“Rồi!” Điền Hương đưa hai tay đón lấy, khi quay người rời đi đã lặng lẽ liếc nhìn Tổng Diễn Thanh.

Tổng Diễn Thanh nhìn chằm chằm lá thư trong tay à, khá lưu ý, quay đầu lại cung kính hành lễ với Đường Tổ Tổ, cung kính hành lễ: “Đệ tử bái kiến trưởng lão!”

Đường Tổ Tổ vui tươi hơn hờ giờ tay lên, ra hiệu không cần đa lễ.

Tổng Diễn Thanh vẫn không tỏ vẻ gì, bình tĩnh nói: “Trưởng lão, nghe nói Nguru Hữu Đạo phải xuống núi làm tùy tùng cho Thương Triều Tông?”

Đường Tổ Tổ hơi gật đầu: “Đúng là có chuyện như vậy.”

Tổng Diễn Thanh khá căng thẳng, trầm giọng nói: “Trưởng lão, trước đó ngài đã cam đoan Thượng Thanh Tông sẽ không phái pháp sư tùy tùng cho Thương Triều Tông.” Trước khi Thương Thục Thanh quay về Thượng Thanh Tông, hần ta đã tới gặp Thượng Thanh Tông, hiện giờ Thượng Thanh Tông lại muốn phái người cho Thương Triều Tông, sau này hần ta biết báo cáo với người nhà thế nào.

Đường Tổ Tổ thờ dãi: “Thực sự là chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Thương Quận chúa lấy ra tín vật báo ân năm xưa Thượng Thanh Tông đưa cho Ninh Vương, tự mình lên núi tìm tới cửa, bảo Thượng Thanh Tông làm sao từ chối? Thượng Thanh Tông là danh môn chính phái, nợ người ta ân tình, giờ người ta đòi, nếu mình không trả, sau này Thượng Thanh Tông có mặt mũi nào gặp người trong giới tu hành nữa? Sẽ bị người ta đem ra làm trò cười. Diễn Thanh, đây không phải là một việc nhỏ làm cũng được bỏ cũng xong, thực sự là không có cách nào khác.”

“Chuyện báo ân hay không đệ tử cũng không rõ chuyện cũ nên không tiện bình luận, đệ tử chỉ biết, bên Kinh thành kia đã nhắc nhở Thượng Thanh Tông. Hiện giờ, hành động của Thượng Thanh Tông đã vượt ngoài dự đoán của bên Kinh thành, đệ tử muốn hỏi trưởng lão, đệ tử nên báo cáo lại với bên Kinh thành thế nào?” Tổng Diễn Thanh trầm giọng vừa hỏi vừa có ý đe dọa.

“Ha ha ha, quá lo lắng rồi. Tình hình Nguru Hữu Đạo thế nào, có bản lĩnh bao nhiêu, người lại không biết sao? Chỉ như hần cũng có thể làm pháp sư tùy tùng cho người ta sao? Chỉ là đáp ứng Thương Triều Tông cho có thôi.” Thực ra, ngay từ đầu, bên này đã hoàn toàn không muốn phái người đi theo Thương Triều Tông nhưng người ta đã tìm đến tận cửa, còn lấy ra cả tín vật, việc này quan hệ tới danh dự của cả một môn phái, Đường Tổ Tổ không thể từ chối trực tiếp, không thể không cân nhắc cẩn thận. Bà đề cho Thương Thục Thanh đi gặp Nguru Hữu Đạo cũng là vì muốn nàng ta biết khó mà lui, dù sao tuổi tác Nguru Hữu Đạo vẫn còn trẻ, ai mà ngờ Thương Thục Thanh mặc kệ, đồng ý, khiến cho Thượng Thanh Tông đắm lao phải theo lao.

Tổng Diễn Thanh lạnh nhạt nói: “Mấy năm nay đệ tử không có ở Thượng Thanh Tông, không biết tình hình Nguru Hữu Đạo thế nào. Đệ tử chỉ biết, bên Kinh thành có ý không thể phái người theo Thương Triều Tông, một người cũng không!”

“Người đó!” Đường Tổ Tổ chỉ hần ta, khề lắc đầu: “Ta đang nghĩ cho người đấy, chẳng lẽ người không nhìn ra được sao?”

“Áy...” Tổng Diễn Thanh hơi sùng sốt: “Nghĩ cho đệ tử sao? Đệ tử không nhìn ra được trưởng lão đang nghĩ cho đệ tử thế nào?”

Đường Tổ Tổ hững hờ nhắc nhở: “Có một chuyện có lẽ người không biết, căn bản chương môn Đường Nghi không ưa Nguru Hữu Đạo, mấy năm rồi không thèm nhìn mặt lấy một lần, đến giờ vẫn chưa viên phòng, chương môn vẫn còn là xử nữ trong trắng. Lần trước ta cũng đã nói với người, chương môn chỉ là làm vì trách nhiệm, không phải thực sự muốn trao thân cho Nguru Hữu Đạo. Làm sao chương môn có thể coi trọng một thôn phu son đã chử? Người và Nguru Hữu Đạo, chẳng lẽ nàng không nhìn ra được ai hơn ai kém sao? Nhưng chương môn là nữ nhi của chương môn tiền nhiệm, có một vài

trách nhiệm nặng cần phải gánh, người là nam nhân, phải hiểu được nỗi khổ tâm của nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Xuống Núi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Tổng Diễn Thanh ngơ ngẩn ngẩn ngơ, muốn nói lại thôi, hai mắt sáng dần lên, trái tim nhảy nhót. Đường Tổ Tổ đã ám chỉ rất rõ rồi. Đường Tổ Tổ để ý phản ứng của hắn ta, lại nói:

“Người cũng biết tình hình của Thương Triều Tông thế nào rồi, huống chi Nguru Hữu Đạo còn không thể tự vệ, đi theo Thương Triều Tông khác nào cùng vào chỗ chết? Có một số việc Thượng Thanh Tông không làm công khai được, hẳn người cũng hiểu, nhưng nếu người của Thượng Thanh Tông xảy ra chuyện ngoài ý muốn là do bị Thương Triều Tông liên lụy lại là chuyện khác. Người cũng biết quan hệ của Ninh Vương và Đông Quách Hạo Nhiên, Thương Triều Tông chỉ định tìm đệ tử của Đông Quách Hạo Nhiên để rời núi, các đệ tử khác của Thượng Thanh Tông cũng hiểu được, không nghi ngờ gì.”

Hai mắt Tổng Diễn Thanh sáng rực, không biết đang nghĩ tới điều gì mà sắc mặt cũng hòa hoãn lại.

Trong điện yên tĩnh một lát, Đường Tổ Tổ gọi quan sát sắc mặt người khác bỗng nhiên bật cười: “Đương nhiên, mọi thứ đều có vận nhất. Có lẽ Thương Triều Tông có thể vượt qua nguy cơ trùng điệp, tiện thể đảm bảo cho Nguru Hữu Đạo bình an, vậy chỉ có thể nói là do vận mệnh của hắn, quan hệ phụ thê của chương môn và hắn vẫn phải duy trì. Diễn Thanh à, Thượng Thanh Tông cũng có nỗi khổ của Thượng Thanh Tông, Nguru Hữu Đạo làm sao được coi là pháp sư tùy tùng gì. Người phải giải thích rõ ràng với bên Kinh thành giúp Thượng Thanh Tông!”

Tổng Diễn Thanh mỉm cười, liên tục gật đầu: “Đệ tử cũng là đệ tử của Thượng Thanh Tông, đương nhiên là phải nói chuyện giúp cho sư môn. Trưởng lão yên tâm, đệ tử biết phải giải thích với bên Kinh thành thế nào.”

Đường Tổ Tổ gật đầu: “Vậy là tốt rồi. Quả nhiên ta không nhìn lầm người!”

“Nếu trưởng lão không còn việc gì khác, đệ tử xin được cáo lui trước!” Tổng Diễn Thanh chấp tay cáo từ.

Đường Tổ Tổ vui tươi hơn hờ vung tay áo chào: “Đi đi, đi đi!”

Tổng Diễn Thanh cung cung kính kính lùi lại mấy bước mới quay lại rời đi.

Vừa rời đi, hắn ta lập tức đi tìm hai tùy tùng Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc giao việc. Một người đi chuẩn bị ngựa, một người đi xin tông môn cho nghỉ, lý do là muốn về Kinh thành. Chuẩn bị tất cả xong xuôi, ba người ra rồi thúc ngựa rời Thượng Thanh Tông.

Dọc đường đi, Tổng Diễn Thanh khá là hưng phấn. Đường Tổ Tổ đã nói, quan hệ giữa Đường Nghi và Nguru Hữu Đạo là hữu danh vô thực, thực sự bất ngờ mà, xem ra đóa hoa tươi này vẫn còn chờ hắn ta tới hái. Tổng Diễn Thanh quyết định lần này nhất định phải ôm được Đường Nghi vào tay. Hắn là Đường Tổ Tổ cũng lường được hậu quả nếu dám lừa không phối hợp với hắn ta!

“Sư huynh, huynh đi ngược rồi, đó không phải đường tới Kinh thành!”

Ba con ngựa rời khỏi phạm vi của Thượng Thanh Tông, vượt qua con sông cạn, chạy sang bờ bên kia, Tổng Diễn Thanh phóng ngựa chạy theo hướng khác, Trần Quy Thạc vội đuổi theo kêu gào nhắc nhở.

“Nói nhảm! Ta có mũi đầu. Đi theo ta!” Tổng Diễn Thanh quay lại mắng.

Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc nhìn nhau, không biết hắn ta muốn làm gì, đành phải tăng tốc đuổi theo.

Đường Tổ Tổ khoanh chân nhắm mắt lẳng lặng ngồi trên bờ đoàn, trong điện không đốt quá nhiều đèn, không gian mờ mờ, lúc tối lúc sáng.

Diễn Hương từ ngoài điện bước vào, ngồi quỳ xuống trước mặt bà, thấp giọng báo: “Trưởng lão, không phải đường tới Kinh thành!”

“Ngu xuẩn lại hay thích nghĩ!” Đường Tổ Tổ mở mắt cười lạnh.

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, một đệ tử Thượng Thanh Tông đi vào trong Đào Hoa Nguyên mời Nguru Hữu Đạo xuống núi, hỏi rằng có việc gì cần chuẩn bị không.

Rõ ràng tên đệ tử này khá tò mò với phu quân của chương môn nhưng Ngưu Hữu Đạo hỏi gì y cũng không chịu nói. Ngưu Hữu Đạo chẳng có gì cần chuẩn bị, chỉ đem theo hai bộ quần áo để thay và vài cái bánh bao, đeo bảo kiếm Thương Thục Thanh đưa tới lên vai, cứ như vậy mà xuống núi. Hắn đi theo con đường bậc thang không dốc lắm kéo thẳng từ đỉnh xuống đến chân núi, qua một cây cầu đá thì thấy Thương Thục Thanh đã đứng chờ sẵn. Sau lưng Thương Thục Thanh còn có bốn đại hán vạm vỡ, hai người mặc áo xanh, hai người mặc áo xám, trên cổ tay đeo hộ oản da thuộc, lưng cũng đeo thất lung da, ai nấy đều có vẻ hung hãn tức sát, trên lưng ngựa cũng đeo đao kiếm, cung nỏ.

“Pháp sư!” Thương Thục Thanh chấp tay chào.

Ngưu Hữu Đạo gật đầu cười. Điền Hương dắt một con ngựa lông đỏ thẫm tới, chào rồi chỉ vào cái bao đeo bên lưng ngựa, nói: “Sư thúc, ở đây có đồ tế nhuyễn, vàng bạc và một chút lương khô tông môn chuẩn bị cho người.” Sau đó, ả lần lượt lấy ra từng phong thư từ trong tay áo, đưa cho hắn: “Đây là phong thư chương môn nhờ ngài tiên đường gửi cho trụ trì Nam Sơn Tự ở Tiểu Nam Sơn quận Quảng Nghĩa, trên đường đi ngài sẽ đi ngang nơi đó, địa điểm cụ thể ngài hỏi thăm một chút sẽ biết. Chương môn dặn ngài nhớ đem thư tới.”

Ngưu Hữu Đạo nhận lấy thư, nhìn qua, thấy trên đó có ký tên bèn nhét vào trong bao đồ đeo trên lưng ngựa, ngẩng đầu nhìn theo hướng Thương Thục Thanh, hỏi: “Ta không cần đi chào từ biệt sao?”

Điền Hương cười đáp: “Chương môn nhấn ta là không cần bởi Quận chúa còn phải lên đường.”

“À, vậy đi thôi.” Ngưu Hữu Đạo cong cong khóe môi tự giễu. Đã nhiều năm như vậy hắn ở đây chẳng có lựa chọn nào khác, lần này cũng vậy, nói nhiều nữa cũng chỉ là nói nhảm. Hắn nắm lấy dây cương, lật mình lên ngựa.

Mấy người Quận chúa cũng nhanh chóng lên ngựa rong ruổi đi trước. Ngưu Hữu Đạo đi sau. Một nhóm người phi nước đại đuổi theo.

Dưới một gốc tùng ở vách núi bên Thượng Thanh Cung, Đường Nghi tay áo bông bành như tiên nữ đứng từ trên cao nhìn xuống, nhún nhún nhìn đoàn người ngựa, càng nghi ngờ lai lịch của Ngưu Hữu Đạo. Nhìn hắn thoải mái rong ruổi như vậy, chẳng lẽ trước kia đã từng tập cưỡi ngựa? Một tiểu tử nghèo tới từ vùng núi hẻo lánh lại có điều kiện này sao?

Trong tiếng vang giòn gập gáp của móng ngựa gõ lên nền đất, Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn lại Đào Hoa Nguyên, hoa đào vẫn rực rỡ, không biết lần này mình đi rồi còn cơ hội quay lại không nữa...

Lãnh địa của Thượng Thanh Tông không nhỏ, khoái mã rong ruổi một lúc trên đường núi mới gần ra khỏi địa giới. Đột nhiên mấy kỵ binh đi đầu vội dừng lại trên đường rừng khiến cho Ngưu Hữu Đạo đứng sau cũng vội vàng ghim cương ngựa, vurun đầu ra xem xét, chỉ thấy Đồ Hân một mắt một chân chặn trước đường.

“Quận chúa, ta có lời muốn nói riêng với hắn!” Đồ Hân chỉ Ngưu Hữu Đạo phía sau, thô kệch nói.

Thương Thục Thanh quay lại, thấy hắn không có ý kiến gì bèn phát tay dẫn theo bốn tùy tùng đi trước.

Ngưu Hữu Đạo nhảy xuống ngựa, cười hỏi: “Có chuyện gì cần nói ở đây vậy?”

Đồ Hân khập khiễng đi tới gần, đưa tay sờ sờ bao đồ trên lưng ngựa, thấp giọng nói: “Người đừng có ăn lương khô tông môn đưa, có thể không sạch sẽ! Mặt khác, nhớ kỹ, ra khỏi đây rồi, thấy cơ hội là phải lập tức rời đoàn người Quận chúa ngay, tự đi tìm nơi khác mà sống, đừng quay lại, đi càng xa càng tốt. Trước khi có khả năng tự vệ, tốt nhất là để cho Thượng Thanh tông vĩnh viễn không tìm được người. Ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, không được nhắc với bất kỳ ai về quan hệ phụ thê của người và Chương môn, nếu không sẽ dẫn đến họa sát thân, hiểu chưa? Người là người thông minh, chắc không cần ta phải nói nhiều.”

Ngưu Hữu Đạo nghe ra thâm ý trong lời dặn dò của gã, chỉ cười đáp: “Ta trời gà còn không chặt, người bảo ta đi một mình có thể đi đâu chứ?”

Đồ Hân giận tím mặt, túm cổ áo hắn, khuôn mặt vốn đã dữ tợn lại càng trở nên dữ tợn hơn, chòm râu quai nón run run: “Ta nhỏ vào, người đừng có làm ra cái vẻ này. Người đã tranh thủ khi ta say rượu lừa ta không ít, trong đó có cả học hỏi quy tắc trong tu hành. Trời gà không chặt sao? Người tưởng ta không biết người vẫn vụng trộm tự tu luyện à? Ta mặc kệ người có lai lịch thế nào, chỉ biết Đông Quách sư thúc đã thu người làm đồ đệ, còn lại ta không quan tâm.”

“Thì ra người vẫn giả say!” Ngưu Hữu Đạo cười cười.

“Không muốn chết thì làm theo lời ta dặn đi!” Đồ Hân hừ lạnh, quay đầu bỏ đi.

Ngưu Hữu Đạo gọi với: “Nếu người của Thượng Thanh Tông cứ theo dõi ta chằm chằm không tha, ta phải tự vệ thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Mời Pháp Sư Tới

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Đồ Hán dừng bước, quay đầu lại nhìn quanh, thấp giọng dặn: “Nếu xuất hiện tình huống này thật, ngươi tìm cách đến Yêu Ma Lĩnh tìm một người tên Triệu Hùng Ca. Ông ấy là sư đệ của sư phụ ngươi, bị Thượng Thanh Tông coi là sỉ nhục, trước kia đã bị trục xuất khỏi tông nhưng thực lực phi phàm. Ngươi tìm được ông ấy có thể dùng họ thân phù chứng minh thân phận, ông ấy sẽ che chở cho ngươi. Ở bên cạnh ông ấy, Thượng Thanh Tông sẽ không dám động tới ngươi.”

“Yêu Ma Lĩnh... Triệu Hùng Ca...” Ngưu Hữu Đạo lẩm bẩm nhớ kỹ, lại thắc mắc: “Thượng Thanh Tông muốn gây bất lợi cho ta, ta cũng không lấy làm lạ, ngươi lại dặn ta rồi nhóm người Quận chúa là có ý gì? Chẳng lẽ Quận chúa mời ta rồi nui là vì muốn hại ta sao?”

Đồ Hán cười lạnh: “Ngươi thực sự cho rằng đi theo vị Quận chúa có thân phận địa vị cao cao tại thượng kia là để hưởng vinh hoa phú quý sao?”

Ngưu Hữu Đạo đã sớm nghi ngờ điều này nhưng vẫn giả bộ: “Chẳng lẽ không phải sao? Ninh Vương Thương Kiến Bá là Đại tư mã đương triều cao quý, đứng hàng Tam Công, chính là quyền quý hạng nhất nước Yên. Đi theo họ còn có thể thiếu vinh hoa phú quý sao?”

“Hừ! Tinh mộng đi! Năm năm trước Ninh Vương đã chết rồi, chắc là cũng khoảng lúc Đông Quách sư thúc và chúng môn tiên nhiệm xảy ra chuyện. Trong tông môn nghi ngờ cái chết của ba người này có liên quan đến nhau nhưng lại không dám công bố ra ngoài. Ngoài nữ nhi này, Ninh Vương còn có một người con trai, tên Thương Triều Tông. Có lẽ ngươi không biết, khi Thương Kiến Bá còn sống có tư tưởng khá cực đoan, xâm phạm đến lợi ích của tu sĩ thiên hạ, nghe nói cũng khiến cho Hoàng đế bất mãn. Mặc dù Thương Triều Tông kế thừa tước Vương nhưng nghe nói phạm phải chút chuyện mà bị Hoàng đế mượn cơ hội đoạt chức, đuổi ra khỏi Kinh thành. Lần này tới huyện Thương Lư là chạy về đất phong đó. Ta nói rõ cho ngươi hiểu, vì Thương Kiến Bá có thể Thương Triều Tông cũng sẽ bị ảnh hưởng, sợ là có người không muốn cho y đường sống.”

“A! Vậy ta đi theo y sẽ bị liên lụy, phải không?”

“Hiểu là được!”

“Thượng Thanh Tông muốn cho ta đi chịu chết phải không?”

“Ngươi cảm thấy ta sẽ nói xấu tông môn của mình sao?” Đồ Hán khinh bỉ hỏi, quay đầu bước đi.

“Vậy là xong sao? Chớ đi vội, còn có rất nhiều chuyện ta không hiểu, chúng ta nói chuyện tiếp đi.”

“Ngươi tự giải quyết đi!”

Ngưu Hữu Đạo thở dài, cười nói: “Ta biết là ngươi chỉ nể mặt sư phụ ta mà thôi, nhưng mà dù sao, lão Đồ, cảm ơn ngươi bao nhiêu năm qua vẫn một mắt nhắm một mắt mở lo lắng cho ta.”

Đồ Hán vô thức sờ sờ con mắt còn lại của mình, nghiêng đầu nhỏ một bãi nước bọt: “Ta nhỏ vào. Đi đi!”

Gã lách mình nhảy vào trong rừng, chân đạp mấy cái lên cành cây rồi biến mất.

Ngưu Hữu Đạo quay lại nhìn rồi lật mình lên ngựa, tuấn mã chạy như một làn khói. Hắn ra khỏi sơn lâm, gặp mấy người Thương Thục Thanh đã chờ sẵn, cùng phóng ngựa chạy về phương xa...

Thác nước tung bay, nước như từ trên mây đổ xuống, dòng thành sông, nước sông chảy siết, rẽ vào núi sâu rồi chậm rãi chảy về bình nguyên. Xa xa, trên quan đạo, mấy trăm kỵ binh rầm rập lao vùn vụt tới bên bãi sông cận nước thì dừng lại chờ bên đường.

Đứng đầu là Thương Triều Tông và Lam Như Đình đang mong mỏi trông chờ. Dọc đường được trị liệu điều dưỡng, dù phải bốn ba vất vả nhưng khí sắc của Thương Triều Tông cũng khá hơn không ít, chỉ ít là không còn mặc quần áo rách tung tóe nữa. Hiện giờ, nhìn y có vẻ kiên nghị tuấn lãnh, tinh thần phấn chấn, rất có khí phái nam nhi.

Đằng sau hai người họ là gần năm trăm kỵ sĩ cầm theo đao kiếm cung nỏ, cùng hơn trăm thớt lương câu, có con là để đổi, có ngựa công vật tư đồ dùng. Nhóm người vừa dừng lại, năm trăm kỵ sĩ tràn đầy sát khí lập tức tản ra đề phòng bốn phía, mấy kỵ sĩ rong ruổi tới nơi cao hơn để quan sát, phối hợp khá ăn ý. Lặng lẽ chờ gần nửa canh giờ còn không thấy người, Thương Triều Tông khá lo lắng: “Đã hẹn là hừng đông gặp mặt, Thanh Nhi sẽ không sao chứ?”

Lam Như Đình nói: “Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Thế nào thì Thượng Thanh Tông vẫn còn cái bảng hiệu danh môn chính phái trên đầu, không dám công khai làm gì bất lợi với Quận chúa!”

Thương Triều Tông nhìn theo hướng Thượng Thanh Tông xa xa, thở dài một tiếng: “Đông Quách tiên sinh đi về cõi tiên rồi, chỉ sợ Thượng Thanh Tông sẽ càng lúc càng xa hoàng thất chúng ta mà thôi.”

Lam Như Đình vuốt râu không nói gì. Ông ta khó mà nói được rằng trước kia hoàng thất đã phụ Thượng Thanh Tông. Đương nhiên cũng không thể chỉ trách hoàng thất. Hoàng thất có bức bách giới tu hành cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Ông ta trầm ngâm: “Xét về mặt nào đó, đúng là Thượng Thanh Tông đã bị lão vương gia liên lụy nên mới bị các phái giới tu hành chen ép đến mức liên tục suy bại, mới nghèo đến mức này. Khi lão vương gia còn nắm đại quyền binh mã còn khó đối kháng được với các thế lực tu hành để bảo vệ họ chu toàn, huống chi hiện giờ ngài ấy đã chết, lá chắn vững vàng cuối cùng

của Thượng Thanh Tông cũng không còn, tình cảnh khá gian nan, nếu không chịu phải người hiệp trợ Vương gia cũng dễ hiểu thôi, cũng không thể oán bọn họ.”

Thương Triều Tông gật đầu: “Ta cũng không hẹp hòi đến mức oán hận vì người ta không chịu giúp mình. Nếu vậy, chẳng phải thành tiểu nhân rồi sao!” Nhưng đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, y quay lại hỏi: “Tiên sinh, ta có một chuyện không rõ, người biết rõ Thượng Thanh Tông sẽ không chịu phải pháp sư làm tùy tùng cho ta, vì sao còn đồng ý để Thanh Nhi chạy chuyện này?”

Lam Như Đình mỉm cười: “Vương gia thực sự cho rằng tiểu Quận chúa đi đòi tùy tùng thật sao?”

Thương Triều Tông kinh ngạc: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Lam Như Đình khẽ thờ dài, vân vê sợi râu ở cằm, lắc đầu: “Có một chuyện này Vương gia không biết, lúc trước khi Quận chúa mới ra đời cũng không có vết bớt kia trên mặt, nhưng cứ khốc mãi không thôi, lương y vô sách. Vừa lúc Đông Quách tiên sinh tới chơi, lão vương gia liền mời ngài ấy xem cho Quận chúa, thử xem có bệnh ẩn gì không. Đông Quách tiên sinh kiểm tra cho Quận chúa xong, nói rằng không có bệnh gì, chỉ là sinh ra số khổ nên cứ khốc mãi.”

Thương Triều Tông không hiểu nổi: “Sinh ra ở Vương phủ, là kim chi ngọc diệp, mặc cẩm y ăn ngọc thực, phụ mẫu thông tình đạt lý, sao lại nói là số khổ?”

Lam Như Đình lắc đầu: “Khi ấy tiểu nhân cũng không hiểu nhưng Đông Quách tiên sinh rất am hiểu về huyền học khí số mệnh lý, nói rằng xem căn cốt Quận chúa là hồng nhan họa thủy, khi lớn lên, tất sẽ phung hoa tuyết đại, ở thời loạn thế lấy sắc làm vui này há có thể không thấy khổ? Khi ấy lão vương gia mới khẩn cầu xin phá giải, Đông Quách tiên sinh nói, Quận chúa sinh ra ở Vương phủ, dù có khổ cũng là trước ngọt sau đắng, muốn phá đi nhất định phải cải mệnh. Lão vương gia hỏi phải làm thế nào, Đông Quách tiên sinh nói, đời trước ngọt sau đắng thành trước đắng sau ngọt. Lão vương gia nhờ ông ấy hành động, vậy là Đông Quách tiên sinh thi pháp gieo một cái bớt xấu xí trên mặt Quận chúa. Thực lạ, từ khi có cái bớt, Quận chúa dừng khóc, lại cười khanh khách. Lão vương gia mừng lớn. Đương nhiên ngài ấy cực kỳ tin tưởng vào Đông Quách tiên sinh nhưng vẫn thương cho Quận chúa phải chịu khổ vài năm. Khi đó Đông Quách tiên sinh đã nói, chờ tới khi cơ duyên tới, có thể để Quận chúa đến Thượng Thanh Tông tìm mình, ông ấy sẽ trả lại dung mạo thực sự cho Quận chúa. Chỉ là... chính Đông Quách tiên sinh cũng không tính được chưa chờ được đến khi ấy mình đã đi về cõi tiên.”

Nghe vậy, Thương Triều Tông bừng tỉnh đại ngộ, cười nói: “Ta hiểu rồi, ý của tiên sinh là, Thanh Nhi muốn tới Thượng Thanh Tông tìm người trả lại dung mạo cho mình.”

Lam Như Đình gật đầu: “Cùng một tông môn, chắc hẳn bản lĩnh của những người trên Thượng Thanh Tông cũng không kém Đông Quách tiên sinh. Nếu Thượng Thanh Tông không đồng ý phải tu sĩ hiệp trợ, hẳn sẽ không từ chối xóa vết bớt trên mặt Quận chúa, bản thân cũng có thể trả được nợ ân tình, thế nào Quận chúa cũng được như ý.”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Người Này Không Đơn Giản (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

“Toe!” Trên dốc cao phía trước có tiếng kèn báo của cảnh vệ. Đoàn người nhìn sang, cảnh vệ kia khua tay ra dấu với Thượng Thanh Tông. Chẳng mấy lâu sau, có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại, Thương Triều Tông nhìn ra thăm thẳm ra một hơi nhẹ nhõm.

Sáu kỵ mã rong ruổi chạy lại, người đi đầu đội nón phủ lụa nhưng con ngựa thứ sáu mới khiến cho Thương Triều Tông và Lam Như Đình nhìn nhau. Chẳng lẽ mình đoán sai rồi? Thượng Thanh Tông dám phải người tùy tùng sao?

Sáu con ngựa dầm nước bắn lên tung tóe vượt qua bãi sông cạn, chạy lên sườn núi, gặp mặt đoàn người bên này. Thương Thục Thanh ghim cương tuấn mã, trong trẻo nói: “Ca, Lam tiên sinh, may mắn không làm nhục mệnh, đã mời được pháp sư rồi.”

Thương Triều Tông ngờ vực ra mặt. Lam Như Đình hơi nhíu mày. Cả hai người đều đang nhìn Ngưu Hữu Đạo, cảm thấy người này trẻ quá, liệu có được tu vi pháp lực gì? Để pháp sư trẻ tuổi này làm tùy tùng quả thực là nói đùa mà, còn không biết ai phải bảo vệ ai nữa. Suy nghĩ đầu tiên của hai người đều cho rằng Thượng Thanh Tông làm vậy chỉ là để đối phó cho xong, tùy tiện đuổi người tới góp cho đủ số.

Ngưu Hữu Đạo cũng lặng lẽ quan sát bọn họ, từ đầu tới cuối vẫn treo một nụ cười hiền lành vô hại.

“Đây là Tam ca của ta, Thương Triều Tông, đây là tiên sinh nhà ta, Lam Như Đình...” Thương Thục Thanh giới thiệu hai người với Ngưu Hữu Đạo.

Hắn chấp tay cười nói: “Xin ra mắt Vương gia, chào Lam tiên sinh.”

Thương Thục Thanh lại giới thiệu Nguru Hữu Đạo với hai người: “Vị này là đệ tử quan môn của Đông Quách tiên sinh, Nguru Hữu Đạo!”

Đệ tử quan môn của Đông Quách Hạo Nhiên? Hai người Thương Triều Tông và Lam Như Đình ngạc nhiên nhìn nhau. Dù trong lòng vẫn còn lo nghĩ, nhưng trước khi xác định rõ chân tướng, hai người vẫn giữ vững tư thái lễ nghi chấp tay chào: “Làm phiền pháp sư.”

Khách sáo một hồi, thả tay xuống, Lam Như Đình thẳng thắn: “Thứ cho Lam mỗ vô lễ, Lam mỗ và Đông Quách tiên sinh cũng có thể coi là bằng hữu cũ, cũng khá hiểu nhau. Đệ tử thân truyền của Đông Quách tiên sinh Lam mỗ đều biết nhưng chưa từng nghe nói đến Đông Quách tiên sinh có một đệ tử quan môn tên Nguru Hữu Đạo.”

Nguru Hữu Đạo không hề bất ngờ khi bị hỏi như vậy. Từ khi Đường Nghi gọi hắn là sư đệ trước mặt người ngoài, hắn đã hiểu, căn bản họ không muốn để cho bên ngoài biết có một người như mình tồn tại, chỉ cười nói: “Có một số việc không tiện giải thích, tóm lại là không phải giả. Chờ có cơ hội thích hợp ta sẽ giải thích nguyên nhân cụ thể.”

Lam Như Đình liếc nhìn Thương Thục Thanh đầy thâm ý bởi vốn biết Thương Thục Thanh làm việc thế nào, chắc chắn không phải ngu phụ đầu không có não, không hiểu năng mồi người như thế này tới để làm gì.

Đoàn người không nói nhiều nữa, tiếp tục lên đường nhưng Nguru Hữu Đạo cũng cảm giác được đối phương có vẻ không nhiệt tình với mình lắm, bị kỵ binh kẹp ở giữa, như thể đang bị bao vây.

Thực ra hai người Thương Triều Tông và Lam Như Đình đã đoán đúng suy nghĩ của Thượng Thanh tông, đoán chừng chỉ là tùy tiện phái người đến để đối phó, đồng thời còn lo lắng liệu Nguru Hữu Đạo có vấn đề gì không, vì vậy mà đề phòng hắn.

Trên đường đi, tách Nguru Hữu Đạo một khoảng nhất định, Thương Triều Tông tranh thủ hỏi nhỏ Thương Thục Thanh: “Thanh Nhi, muội có mời Thượng Thanh Tông hỗ trợ xóa vết bớt trên mặt không?”

Suy nghĩ một lát, Thương Thục Thanh trả lời: “Ca, thực là không có. Đông Quách tiên sinh nói không sai, ở cái thời loạn thế này, dung mạo xinh đẹp chưa chắc đã là chuyện tốt. Hướng chi, với tình huống của chúng ta bây giờ, là thân nữ nhi lại quá xinh đẹp sẽ gây phiền phức cho chúng ta, xấu một chút cũng có sao!”

Nàng nói vậy khiến Lam Như Đình lắc đầu, nào có nữ nhân nào không thích đẹp.

Thương Triều Tông trầm giọng nói: “Sớm muộn gì muội cũng phải lập gia đình, không thể che mặt cả đời chứ!”

“Ca, muội không phải cây cỏ, cũng có tình nhi nữ nhưng sinh không gặp thời, trong loạn thế, xuất thân của huynh muội ta đã chú định phải vùng kiếm tứ phương, tình nhi nữ là quá xa xỉ. Ca, thực sự không cần quan tâm đến cái bớt trên mặt muội. Người bình thường muội còn chẳng thêm đâu. Muội tự nhận mình là minh châu long đong, người không ngại dung mạo xấu xí mới là người muội thực sự mong muốn, muội sẽ quét bụi lấy thân mình châu mà đổi đổi! Duyên đến thì đến, vô duyên thì chờ, không cần miễn cưỡng!” Nàng thông dong rong ruổi, lựa che mặt rù xuồng bông bênh.

Thương Thục Thanh nói rất có lý, Thương Triều Tông không nói gì nhưng hai gò má căng cứng, trong lòng bị phẫn. Nữ tử bình thường mười sáu mười bảy đã sắp lấy chồng sinh con, y chỉ hận mình vô năng, liên lụy đến muội muội, ngồi ngẩn ngơ trong lao suốt mấy năm, làm lỡ dở muội muội thành lão cô nương gần hai mươi tuổi. Với tình hình hiện tại của Thương gia, dù muội muội không có cái bớt kia cũng có ai dám cưới chứ? Đường đường là một Quận chúa mà phải tùy tiện tìm ai đó sao? Y không muốn bạc đãi muội muội, để cho muội chịu thiệt thòi. Khi còn sống, phụ thân vẫn liên tục dặn dò huynh đệ y phải chăm sóc muội muội cho tốt.

Nhóm người rong ruổi trên đường, đôi ngựa liên tục cho chúng nghỉ ngơi. Tới chạng vạng tối, đoàn người cắm trại nghỉ ngơi bên bờ sông, có người hạ trại, có người lấy nước nhóm lửa, có người canh giới, có người đi kiểm tra tọa kỵ.

Bên bờ sông, lều vải san sát, lửa cháy bập bùng, hương đồ ăn dần dần bay lên.

Nguru Hữu Đạo ngồi bên tảng đá mở bao đồ, móc lương khô ra, nhớ lại lời Đồ Hán, nghĩ một lát, hắn lại ném tất cả xuống sông.

Thương Triều Tông ngồi cách đó không xa vẫn lặng lẽ quan sát hắn, thấy thế không nhịn được mà hừ lạnh: “Lương khô ngon như vậy ném đi mà không tiếc sao? Thế đạo binh hoang mã loạn, không biết có bao nhiêu người ăn không no. Đương nhiên, các tu sĩ này chưa từng thiếu ăn thiếu uống, sợ là ăn ngon quen rồi.”

Lam Như Đình ngồi bên cạnh đang dùng cành cây gậy đóng lửa bèn chọc vào chân Triều Tông, cười lắc đầu. Lam Như Đình cho người đi mời Nguru Hữu Đạo sang một nơi canh nóng khác cùng ăn. Nguru Hữu Đạo cũng nghe được người ta bắt măn gì đó với mình nhưng vẫn phớt lờ. Có người đến mời, hắn vui vẻ đi tới. Có chuyện gì quan trọng hơn việc nhét đầy bao tử đây?

Thương Triều Tông quay sang hỏi: “Tiên sinh thấy ta nói đúng không?”

Lam Như Đình cười đáp: “Trước đó ta còn lo lắng người này có vấn đề gì, hiện giờ xem ra có lẽ hắn không được Thượng Thanh Tông chào đón, ta bắt đầu tin hắn là đệ tử của Đông Quách tiên sinh thật rồi đây.”

“A, sao tiên sinh biết?”

“Vương gia không phát hiện ra sao? Ba ngày hắn ăn cùng chúng ta, ngay cả lương khô thô ráp cũng ăn được, lương khô ngon thế kia lại không muốn hưởng thụ mà vứt đi, chẳng phải là quá không bình thường sao? Hơn nữa, người này bị Thượng Thanh tông phái tới chỗ chúng ta, đoán chừng hắn nghĩ

ngờ lương khô đó. Ngày mai cũng không cần theo dõi hẩn chặt chẽ như vậy đâu, không ngại buông lỏng cho mọi người cơ hội tìm hiểu nhau một chút.”

Thương Triều Tông nhìn Nguru Hữu Đạo ngồi cùng binh lính ăn uống, có vẻ khá đắm chiêu.

Thương Thục Thanh rửa mặt bên bờ sông quay lại, đêm xuống, nàng tháo nón lá có sa che mặt xuống, tóc dài buông xõa, phát phơ trong gió đêm, nhu tình như nước. Nàng đi tới, Lam Như Đình hỏi: “Quận chúa thông minh, không phải người lỗ mãng, chẳng lẽ không nhìn ra được người này quá trẻ, không có tu vi pháp lực gì, vì sao còn đồng ý cho người này đi cùng?”

Thương Thục Thanh ngồi bên bàn, vuốt vuốt hai bên tóc mai, trầm ngâm đáp: “Thanh Nhi hiểu tâm sự của ca và tiên sinh. Nói thế nào nê, đầu tiên là ta cảm thấy có vấn hơn không. Thứ hai, ta cảm thấy người này không đơn giản. Giờ là lúc ca đang thiếu người, có thêm một nửa nhân tài trợ giúp vẫn hơn là không có.”

Lam Như Đình nghe vậy lập tức hào hứng hỏi: “Vì sao Quận chúa lại cảm thấy người này không đơn giản?”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Người Này Không Đơn Giản (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Từ bên cạnh nhìn sang, dáng ngồi của Thương Thục Thanh cực kỳ ưu mỹ, nhưng dưới ánh lửa bập bùng, khuôn mặt nàng như mặt quỷ. Nàng suy nghĩ một lát, sắp xếp lại ý rồi đáp: “Đường Nghi là chương môn đương nhiệm của Thượng Thanh tông, đệ tử trong môn dù là cao hơn một bối gặp nàng ta cũng phải cung kính kính, nhưng Nguru Hữu Đạo này gặp Đường Nghi dù cũng có cung kính đấy, nhưng vẫn khiến ta cảm thấy sao ấy, khó mà nói được, đại loại là mặt ngoài cung kính, thực chất bên trong vẫn coi nàng như ngang hàng. Kỳ lạ nhất là ta phát hiện ra hình như Đường Nghi với hắn là ngoài lạnh trong nóng, nhìn như cường ngạnh cao cao tại thượng nhưng thực ra lại có hơi chột dạ, vẫn luôn hoặc cố ý hoặc vô ý tránh nhìn thẳng vào mắt Nguru Hữu Đạo.

“Chột dạ?” Thương Triều Tông khó hiểu hỏi lại.

“Ca, đừng quên muội cũng là nữ nhân, có thể hiểu phần nào từng phản ứng nhỏ của nữ nhân.”

Lam Như Đình hiểu kỳ hỏi: “Đường Nghi là chương môn Thượng Thanh Tông, người này xem chừng vẫn còn trẻ, sao Đường Nghi lại chột dạ với hắn?”

Thương Thục Thanh lắc đầu: “Tiên sinh, điều này, ta cũng rất tò mò. Mới đầu ta còn tưởng rằng mình nhìn nhầm, may mắn ta vẫn đội nón sa nên có thể quan sát kỹ được. Sau nhiều lần chú ý, ta biết cảm giác của mình không lầm. Đường Nghi đối diện hắn bị chột dạ.”

Thương Triều Tông và Lam Như Đình nhìn nhau, cùng quay sang nhìn Nguru Hữu Đạo đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, một tay cầm canh nóng một tay cầm lương khô vừa uống vừa gặm bên đồng lửa cười cười nói nói với mọi người ta có vẻ khá thoải mái.

“Đào hoa ỏ lý đào hoa am,

Đào hoa am hạ đào hoa tiên.

Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ,

Hựu trích đào hoa hoá tửu tiên...”

Tiếng ngâm thơ thanh thúy mềm mại kéo hai người quay lại, nhìn Thương Thục Thanh, khá ngạc nhiên.

Thương Thục Thanh hơi nhíu mày suy tư đọc lại bài thơ trong trí nhớ:

“Tửu tinh chích tại hoa tiên tọa,

Tửu túy hoàn lai hoa hạ miên.

Bán tỉnh bán túy nhật phục nhật,

Hoa lạc hoa khai niên phục niên.

Đản nguyện lão tử hoa tửu gian,

Bất nguyện cúc cung xa mã tiền.

Xa trần mã túc hiển giả thế,

Từu trần hoa chi ân sĩ duyên.

Nhược tương hiển giả bỉ ân sĩ,

Nhất tại bình địa nhất tại thiên.

Nhược tương hoa tửu bỉ xa mã,

Bỉ hà lục lục ngã hà nhân.

Biệt nhân tiểu ngã thái phong điền,

Ngã tiểu tha nhân khán bất xuyên.

Bất kiến ngũ lăng hào kiệt mộ,

Vô hoa vô tửu sừ tác điền!”

Nàng vốn thông minh, có thể nhìn một cái là nhớ, đương nhiên trí nhớ siêu quần. Nguru Hữu Đạo chỉ đọc bài thơ này có một lần, nàng ta cũng chỉ nghe có một lần nhưng đã thuộc. Đọc xong liền nhìn phản ứng của hai người.

Thương Triều Tông cười ha ha: “Đây là bài thơ Thanh Nhi mới sáng tác sao?”

Từu tinh chích tại hoa tiền tọa,

Từu túy hoàn lai hoa hạ miên. . .

A, thơ hay, nghe rất tiêu dao nhưng khá lười nhác. Đây là cuộc sống Thanh Nhi mong muốn sao?”

Thương Thực Thanh lắc đầu, lại quay sang xem phản ứng của Lam Như Đình.

Lam Như Đình suy nghĩ một lúc mới chậm chậm nhận xét: “Ta đã từng bãi phòng nơi Đông Quách tiên sinh thanh tu, trước cửa có một gốc đào ngàn năm, bất kể xuân hạ thu đông, hoa đào vẫn luôn rực rỡ, vĩnh viễn không tàn lụi, rất thần kỳ, cũng rất ấn tượng. Quận chúa đột nhiên đọc bài thơ này, có phải là ấn tượng đầu tiên khi nhìn thấy Nguru Hữu Đạo không?”

Nàng lắc đầu: “Thơ này không phải ta làm, là Nguru Hữu Đạo làm. Khi ấy, ta theo Đường Nghi đến Đào Hoa Nguyên. Nguru Hữu Đạo đang lười nhác nằm trên ghế dài mơ màng ngủ dưới gốc đào. Khi được biết đây chính là pháp sư sẽ đi cùng chúng ta, thực ra ta cũng không vui. Nhìn hấn trẻ thế là biết bọn họ muốn lừa gạt chúng ta rồi, vô tâm như vậy, cường cầu cũng vô dụng. Khi ta đang định trả lại kiếm cáo từ, ai ngờ Nguru Hữu Đạo lại vắn eo vắn cổ ngâm bài thơ này, tài hoa khiến cho ta phải kinh diễm. Trong thơ, hấn tự khoe mình là cao nhân ân sĩ, rất có tài nhưng không gấp thời vậy. Lúc này ta mới kiên nhẫn quan sát tiếp, sau đó nhận ra Đường Nghi có vẻ khác thường, cuối cùng, mới hạ quyết tâm không chằng bằng có, mời người này xuống núi cùng đi. Đúng rồi, mới đầu hấn rõ ràng không muốn đi theo ta nhưng sau đó không biết Đường Nghi nói với hấn cái gì đó mới chịu đồng ý. Khi hấn ra đi, Thượng Thanh tông còn chẳng thèm tới từ biệt, chỉ phái một tiểu đệ từ đuôi theo, có vẻ hấn cũng khó sống.”

“A!” Lam Như Đình vuốt râu liếc nhìn sang Nguru Hữu Đạo: “Nghe Quận chúa nói vậy, thơ này đúng là có vẻ tự khoe mình là cao nhân ân sĩ thật. Giờ nghĩ lại mới thấy khí chất của người này cũng thật không bình thường, khá thoải mái thông dong, còn có tài hoa thi từ như vậy, không giống như đệ tử Thượng Thanh tông đã từng gặp trước kia. Thú vị đấy, đợi ta tìm cơ hội thử hấn một chút xem hấn nông sâu thế nào.”

Đêm đó, người nên nghỉ ngơi đều nghỉ ngơi cả, Nguru Hữu Đạo quan sát cách đội nhân mã này bố trí phòng ngự. Mặc dù năm trăm nhân mã chia ca trực luân phiên nghỉ ngơi canh chừng nhưng xem ra trong vòng vài dặm vuông có xảy ra chuyện gì cũng khó mà thoát khỏi tầm mắt của bên này nên cũng yên tâm hơn chút.

Trong một tòa trường bằng, vén rèm lộ ra một khe hở, Lam Như Đình nhìn chăm chăm hành động của Nguru Hữu Đạo, mỉm cười thâm thi: “Thú vị đấy...”

Tàn bộ một vòng, Nguru Hữu Đạo quay về trường bằng của mình, lấy lá thư ra, mượn ánh lửa bên cạnh, rút bảo kiếm, cẩn thận mở niêm phong, rút tờ giấy bên trong ra, lật qua lật lại nhìn một chút, chỉ là một tờ giấy trắng, một chấm đen cũng không có.

Hắn gờ lá thư trước đồng lửa nhìn thử, lại đặt nó dưới mũi hít hà một hồi, cuối cùng còn thè lưỡi liếm liếm một lúc, thử đủ cách vẫn không có gì. Hắn lo người ta dùng thuốc gì đó giấu chữ đi, nhưng liếm một cái liền hiểu đây là một phong thư giả.

“Chủ trì Nam Sơn Tự ở núi Tiểu Nam quận Quảng Nghĩa... xem ra lão Đồ nhắc nhở không phải nói bừa, muốn hại lão tử à? Coi lão tử như nặn bằng bùn ra à?” Nguru Hữu Đạo lăm bầm nhử mày, nghĩ bụng nếu bị đệ tử Thượng Thanh Tông chú ý tới gây khó dễ thì đúng là phiền phức, dù sao cũng có rất nhiều chuyện hấn không hiểu rõ. Nghĩ đi nghĩ lại một lúc, định ra được chủ ý, hấn gấp tờ giấy trắng lại, bỏ vào trong phong thư.

Hôm sau, trời mới lờ mờ sáng, đoàn người đã ăn uống xong xuôi chuẩn bị xuất phát.

Lều vải có người dựng có người thu, ngựa có người chăm có người đưa tới, Nguru Hữu Đạo không cần lo việc gì, có người phục vụ hết, rõ là một đội quân đã được huấn luyện nghiêm chỉnh mà.

Đoàn người lại xuất phát rộp rộp phi nhanh, Nguru Hữu Đạo cũng nhận ra hôm nay khác hôm qua, không ai kẹp hấn vào giữa đội ngũ rồi theo dõi nữa. Chạy được một quãng, đột nhiên hấn ra roi thúc ngựa chạy lên, đi ngang hàng với ba người Thương Triều Tông.

Ba người nhìn hấn, Nguru Hữu Đạo gọi chuyện: “Vương gia, với thân phận của ngài mà chỉ có năm trăm nhân mã bên cạnh thôi sao?”

“Voi phẩm cấp của Bốn vương, nếu không có chức quan, theo tổ chế, chỉ cho phép có năm trăm thân vệ.”

“A, Ra vậy!” Nguru Hữu Đạo khẽ gật đầu. Thực ra hấn chỉ muốn lấy cớ thôi, hỏi xong bèn đi luôn trên hàng đầu không lùi lại nữa, đi đằng sau hít bụi thực khó chịu.

Lam Như Đình chợt cười hỏi: “Thứ cho Lam mỗ kiến thức nông cạn, xin hỏi pháp sư, không biết mộ của ngũ lăng hào kiệt ở đâu?”

“A...” Nguru Hữu Đạo lập tức hiểu câu hỏi này có liên quan đến bài thơ hoa đào của mình, quay sang nhìn Thương Thục Thanh, nhưng người ta che mặt, không nhìn được phản ứng thế nào, chỉ cười ha ha đáp: “Nói linh tinh thôi mà.”

Câu trả lời này thực sự khiến cho Lam Như Đình im lặng, tiếp tục hỏi thăm Nguru Hữu Đạo về Thương Thanh tông. Mặc dù hấn ở đó mấy năm trời nhưng căn bản chẳng biết gì, chỉ mượn một câu “một lời khó nói hết” đối phó qua. Thực ra hấn đều nói thật cả nhưng ba người Lam Như Đình đều cho rằng gia hỏa này chẳng có lấy nửa lời nói thật!

Hết nửa buổi sáng đoàn người qua được núi, vượt hoang nguyên, thuận đường đi tới bên bờ sông, nhìn phong cảnh dọc đường, Nguru Hữu Đạo suy tư, lục lại trí nhớ. Đến bên kia bờ sông, thấy ba cây đại thụ cứng cáp đứng song song, hấn mới xác nhận sơn thôn năm năm trước hấn rời đi cách nơi này không xa.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Đạo Gia, Hầu Tử

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Dòng sông tiến vào trong núi, khi đến trước con đường nhỏ tiến vào trong núi thì Nguru Hữu Đạo đột nhiên quay lại hỏi: “Vương gia, đến giao lộ phía trước có thể dừng lại một chút không?”

Hấn hỏi, Thương Triều Tông giơ tay lên, nhân mã lần lượt ghim chặt cương ngựa.

Thương Triều Tông hỏi: “Pháp sư có việc gì sao?”

Nguru Hữu Đạo giơ roi chỉ con đường nhỏ bên cạnh: “Không dám dối vương gia, trong này có một sơn thôn, là nơi xuất thân của ta. Ta đã rời khỏi nơi này từ khi còn nhỏ vẫn chưa quay về, giờ muốn quay lại xem thế nào, sẽ không làm chậm trễ quá nhiều thời gian đâu. Có thể xin vương gia chờ một chút không?”

Thương Triều Tông nhìn sang Lam Như Đình như có ý muốn trung cầu ý kiến.

Lam Như Đình nhìn quanh, cười nói: “Nếu vậy, vương gia, không ngại đi cùng xem nơi chung linh dực tú nào có thể sinh ra được pháp sư đi.”

Thương Triều Tông hiểu ý Lam Như Đình muốn nhân cơ hội này tìm hiểu Nguru Hữu Đạo bèn gật đầu đồng ý: “Cũng được!”

Nguru Hữu Đạo cũng biết nhưng lười giải thích, chỉ cười nói: “Chỉ là một sơn thôn nho nhỏ thôi, chỉ sợ vương gia ghét bỏ.”

“Đi!” Thương Triều Tông giơ roi chỉ, mấy người đi trước dò đường, những người khác chậm chậm đi sau.

Con đường mòn đi sâu vào trong rừng rậm, không cần phân phó, hai bên đội nhân mã đã lên cung căng nỏ, hoặc cầm sẵn vũ khí đề phòng tứ phía. Nguru Hữu Đạo quay lại nhìn họ, cảm giác được họ đều không phải quân sĩ bình thường, rất có kinh nghiệm thực chiến.

Ruyết... ruyết... ruyết!

Đột nhiên có tiếng chim hót từ trong núi vọng ra, Nguru Hữu Đạo như bị điện giật, mở to hai mắt nhìn theo hướng tiếng chim.

“Vương gia, tiếng chim kêu này không thật.” Đột nhiên một người trong số quần hộ vệ lên tiếng nhắc nhở, bọn Thương Triều Tông lập tức ghìm cương ngựa, đề phòng tứ phía cao độ. Có người che chở mấy người Thương Triều Tông, cũng có người bắt đầu vây Nguru Hữu Đạo vào giữa, cung nó cũng kín đáo nhắm thẳng vào hắn. Hình như họ cho rằng hắn cố ý dụ bọn họ vào bẫy, nếu có gì không ổn sẽ bắn ngay lập tức.

Ruyết... ruyết... ruyết! Lại có tiếng chim hót xa xa.

Nguru Hữu Đạo có vẻ kích động, nhìn quanh bốn phía, cũng chúm môi huyết lên ba lần giả tiếng chim.

Bốn phía tĩnh lặng, lát sau mới có hai tiếng chim đáp lại.

Hai mắt Nguru Hữu Đạo sáng rực, mặc kệ người bên cạnh đang uy hiếp, phẫn nộ quát: “Tránh ra!”

Lam Như Đình vẫn thản nhiên khoát tay áo ra hiệu cho nhân mã tránh ra.

Nguru Hữu Đạo phóng ngựa phi thẳng ra ngoài, không được bao xa bèn dừng lại, lại chúm môi giả thêm một tiếng chim hót thật dài nữa. Sau đó, hắn ghìm cương ngựa đứng im không ngừng quan sát tứ phía.

Không bao lâu sau, một bóng người xuất hiện trong núi rừng, một thanh niên khôi ngô vọt tới giữa sườn núi, đứng dưới một gốc cây cổ thụ tròn mắt nhìn chăm chăm Nguru Hữu Đạo dò xét, không buồn để ý đến cung nó đang nhắm thẳng vào mình.

Nguru Hữu Đạo cũng bình tĩnh nhìn đối phương đánh giá. Hai người quan sát lẫn nhau một hồi, bọn Thương Triều Tông sau lưng nhìn mà không hiểu gì.

Rõ ràng người thanh niên khôi ngô kia rất kích động, môi run run thật lâu mới run giọng hỏi: “Đạo... đạo gia... là ai?”

Hai chữ “đạo gia” này thực sự khiến cho máu nóng của Nguru Hữu Đạo sôi trào.

Hắn nắm chặt tay, hạ khuỷu xuống rồi chỉ vào người mới tới, hưng phấn gọi: “Hầu Tử!”

Tiếng gọi này cũng khiến cho người thanh niên kia kích động không kém, mặc kệ bụi gai, nhào tới nhảy xuống giữa đường núi.

Nguru Hữu Đạo xoay người xuống ngựa, hai người giang hai tay ôm chặt lấy nhau vuốt vuốt lưng đối phương, còn thâm tình hơn cả một đôi tình lữ yêu thương say đắm.

Bọn Lam Như Đình nhìn mà suýt nổi da gà, nhưng ai cũng thấy Nguru Hữu Đạo này từ khi mới gặp tới giờ lúc nào cũng thông dong bình tĩnh, khá thoải mái mà lúc này lại thất thố như vậy, hẳn là đã gặp được cổ nhân giao tình thâm sâu.

Dù vậy, các hộ vệ xung quanh vẫn không dám buông lỏng cảnh giác, đề phòng xung quanh cao độ. Đến giờ họ vẫn không biết tín hiệu giả tiếng chim hót kia là gì nhưng họ có thể khẳng định, Nguru Hữu Đạo cực kỳ quen thuộc với tín hiệu này.

Người ngoài khó mà hiểu được sự cô đơn trong cái ôm của hai bọn họ. Đó là một sự cô đơn từ sâu trong tâm linh. Người ngoài cũng chẳng thể hiểu được giao tình giữa hai người.

Sau khi hai người ổn định lại cảm xúc, bèn đẩy nhau ra, nhìn nhau chăm chú, ánh mắt tràn đầy tình cảm.

Thấy Hầu Tử vừa cao vừa lớn, cao hơn chính mình nửa cái đầu, ngẫm lại hẳn ta có được ngoại hiệu “Hầu Tử” cũng là vì vừa cao vừa gầy, Nguru Hữu Đạo đột nhiên mỉm cười. Dường như Hầu Tử mất khống chế vừa rồi không còn nữa, hẳn ta đã khôi phục lại về mặt lạnh lùng trước kia. Nhưng có một vài điều từ trong linh hồn không thể thay thế.

“Đạo Gia, ngài cười cái gì?” Hầu Tử hỏi.

Nguru Hữu Đạo lắc đầu cười ha ha: “Ngươi không cảm thấy bộ dáng của mình bây giờ rất có vấn đề sao?”

Hầu Tử sùng sốt, chột hiệu ra, khoe miệng cũng hơi cong lên, đại ý là hẳn ta cũng buồn cười.

Cố gắng nhịn cười, Nguru Hữu Đạo hỏi: “Sao ngươi lại tới đây? Ta nhớ đã thấy ngươi chạy trốn được vào hành lang mà.”

Hầu Tử bình tĩnh nói: “Không vào hành lang có lẽ còn có cơ hội sống sót.”

“Sao lại nói vậy?”

“Cả hành lang đều sập rồi, ta không có chỗ nào để trốn.”

Nguru Hữu Đạo chẳng biết nói gì. Hắn tưởng đối phương chạy nhanh thoát được, không ngờ còn thảm hại hơn, chỉ biết thở dài, nhìn tới cuối con đường nhỏ: “Ngươi cũng từ thôn Tiểu Miếu tới sao?”

Hầu Tử khẽ gật đầu, hỏi: “Ngài là Ngu Hữ Đạo?”

“Sao ngươi biết?”

“Sau khi tỉnh lại, phát hiện mình trúng tên, ta mới biết trước đây không lâu thôn đã bị bọn cướp cướp sạch. Khi đường thương, ta có nghe nói trong thôn có một người tên Ngu Hữ Đạo rất kỳ lạ, như một kẻ ngốc, cứ đi tìm người trong thôn hỏi lung tung, nói giống ta giống gì đó ta cũng không nhớ, ngài rời thôn lúc nào họ cũng không biết. Khi ấy ta đoán ra được hẳn là Đạo gia rồi, nhưng ta đang bị thương rất nặng nên không đi tìm ngài được, cũng không biết đi đâu tìm ngài.”

Bọn người Thương Triều Tông đứng hơi xa nên không nghe được hai người họ nói gì.

Ngu Hữ Đạo khẽ gật đầu, vỗ vỗ vai hắn ta: “Ta còn tưởng rằng ngươi đã thoát thân được, không ngờ ngươi cũng gặp nạn, nếu không ta cũng sẽ không rời thôn Tiểu Miếu một mình.”

“Hiểu!”

Chỉ một câu này là đủ. Ngu Hữ Đạo không giải thích nhiều, chấp tay nhìn núi rừng bốn phía, cảm khái thở dài, lại nói: “May sao lần này ta đi qua đây muốn tới thăm những thôn dân kia, còn có chút nhân tình, nếu không sợ là không biết khi nào mới có thể gặp lại. Đúng rồi, với bản lĩnh của ngươi, sơn thôn này làm sao giữ được ngươi. Ngươi không muốn ra ngoài xem à? Hay gây họa khiến cô nương nhà nào lớn bụng rồi?”

Hầu Tử tự động lược qua chuyện cô nương bụng lớn: “Nghĩ rồi. Lúc đó thực sự là bị thương nặng, đường thương non nửa năm mới dần khô lên, cũng may là nhờ có người trong thôn chiếu cố. Về sau khi lương thực chín, chính mắt nhìn thấy phi binh đánh cướp thì ta thực sự không thể nào tưởng tượng nổi. Binh lính và thổ phi ở đây chẳng có gì khác, mỗi lần lương thực chín thì đều sẽ đến cướp một lần.”

Ngu Hữ Đạo có thể hiểu được tâm tình của hắn ta, biết Hầu Tử trước đây xuất thân binh chủng đặc biệt nên có một loại cảm xúc nào đó còn vương vấn. Còn mình trong lúc vô tình giúp mẹ góa con côi Hầu Tử đường lão khám bệnh, lo lắng hậu sự, nếu không người có bản lĩnh như Hầu Tử e là cũng sẽ không đầu quân cho loại người như mình. Dù sao mình cũng là người đi trên đạo khác, Hầu Tử đi theo mình đơn thuần để trả lại những thứ đứa con bất hiếu còn nợ mẹ già, sau đó dần kết thành tình thân.

“Về sau ta nghĩ, ra ngoài cũng chưa chắc đã tìm thấy ngài, đoán sớm muộn gì ngài cũng sẽ trở về thôn này xem thử, giống như ngài nói phải trở về để trả lại ân tình nên ta quyết định ở đây chờ. Ta cũng phải trả lại ân tình cho người trong thôn, để tránh cho bọn họ bị cướp nhiều lần ta đã ở lại tổ chức huấn luyện cho người trong thôn. Còn do nội tình của cơ thể này không được tốt lắm, ta cũng nhân mấy năm nay rèn luyện cơ thể một chút, nếu không trong thế đạo rối loạn này, ra ngoài mà không có chút năng lực tự vệ thì gặp chuyện, ngay cả chết như thế nào cũng chẳng biết.”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Người Này Hơi Không Chính Cống

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Ngu Hữ Đạo gật đầu, hai người đều hiểu đối phương, xem ra hai người gặp lại cũng là chuyện tất nhiên.

“Ngài thì sao?” Hầu Tử hát cảm về phía đám người Thương Triều Tông: “Tình hình như thế nào? Rõ ràng là đi cùng với ngài nhưng hình như không quá thân mật.”

“À!” Ngu Hữ Đạo nhìn lại, mới nhớ ra mình đã gạt những người kia sang một bên rồi. Hắn vỗ lưng Hầu Tử: “Nào, giới thiệu với ngươi một chút.”

Ngu Hữ Đạo dẫn Hầu Tử sang giới thiệu với đám người Thương Triều Tông, lại giới thiệu Hầu Tử: “Đây là huynh đệ tốt của ta, tên...” Hắn gãi đầu, quay sang hỏi Hầu Tử: “Ngươi tên là gì ấy nhỉ?” Ban nãy hắn quên hỏi giờ đã quên tên mất rồi.

Cầm của đám Lam Như Đình suất chút nữa là rơi xuống, huynh đệ tốt của ngươi mà ngươi không biết tên gì? Rõ ràng giao tình của các ngươi không bình thường mà có thể mở mắt bịa đặt như vậy sao? Người Thượng Thanh tông phái tới này hơi không chính cống rồi!

Ánh mắt Hầu Tử bình tĩnh liếc nhìn mọi người, nói: “Viên Cương!”

“À! Đúng rồi, Viên Cương. Rời thôn lâu quá rồi, tên của ngươi cũng quên mất.” Ngu Hữ Đạo quay đầu về phía mọi người xấu hổ nói: “Trí nhớ của ta không được tốt lắm.”

Lời này mọi người tin hay không chuyện khác, có điều ai nấy đều vô thức chú ý đến con dao găm cột trên đùi và cánh tay Viên Cương, tuy ăn mặc trông giống thôn dân vùng núi hẻo lánh nhưng rõ ràng khí chất không giống. Ánh mắt hắn ta rõ ràng không coi họ ra gì.

Bình thường những thôn dân nhìn thấy họ mà không bị họ dọa cho nom nớp lo sợ mới là lạ, sao hắn ta lại có thể bình tĩnh như vậy? Vương gia, chẳng lẽ không biết vương gia là cái gì? Đám người Thương Triều Tông nhìn nhau, trong lòng không khỏi hồ nghi, lẽ nào người bước ra từ trong thôn này đều là tính tình như vậy sao? Nghĩ đến đây, bọn họ có chút hiếu kỳ, thật đúng là muốn xem thử rốt cuộc cái thôn này có đáng vẻ như thế nào.

“Bảo người của các ngươi đừng lộn xộn, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Viên Cương nhìn chăm chăm Thương Triều Tông lạnh lùng cảnh cáo một tiếng.

Hộ vệ bên cạnh Thương Triều Tông lập tức tức giận muốn phát tác, Thương Triều Tông liền đưa tay cản lại. Viên Cương cho hộ vệ kia một ánh mắt miệt thị, xoay người, hai ngón tay móc trong miệng huýt sáo một tiếng thật to. Trong rừng núi bên cạnh lập tức có động tĩnh, lần lượt có năm sáu tên nhóc chạy ra, trên mặt mang theo vẻ cảnh giác tới gần, rõ ràng hơi e ngại quan binh.

Đám Lam Như Đình nhìn nhau, cảm thấy phản ứng này mới giống dáng vẻ của thôn dân.

“Cương tử ca, đây là?” Một tên nhóc cầm đầu thử hỏi một tiếng.

Viên Cương chỉ Ngưu Hữu Đạo: “Đại Bồng, về trong thôn nói một tiếng, nói là Ngưu Hữu Đạo trở về, ta không trở về nữa, ta sẽ đi với huynh ấy. Sau này các ngươi cứ làm theo lời ta nói để giữ nhà, sẽ không có vấn đề gì đâu.” Không cần trung cầu ý kiến của Ngưu Hữu Đạo, hắn ta đã trực tiếp quyết định thay Ngưu Hữu Đạo, không trở về thôn nữa!

Ngưu Hữu Đạo khẽ gật đầu nở nụ cười với mấy người khác, hắn rất hiểu ý Viên Cương. Hắn ta không muốn người ngoài chạy vào trong thôn dò xét ngọn nguồn trong thôn, còn về chuyện đi cùng mình thì dĩ nhiên rồi.

“Ngưu Hữu Đạo?” Đại Bồng sững sốt một chút, nhìn chăm chăm Ngưu Hữu Đạo từ trên xuống dưới, đột nhiên lộ vẻ kinh ngạc nói: “A...! Đạo ca, thật sự là huynh sao, huynh phú quý rồi, Cương tử ca mà không nhắc, ta cũng không nhận ra huynh. Đạo ca, ta là Đại Bồng, là Đại Bồng trước kia luôn theo sau đít huynh đi chơi đấy!”

“Còn ta nữa, ta là Mạnh Tử!”

“Đạo ca, ta là Tiểu Cầu Từ...”

“Ta Đại Oản nè, Đạo ca, mấy năm nay huynh chạy đi đâu, lúc ấy không thấy huynh đâu, người trong thôn tìm huynh khắp nơi. Về sau còn có người đến thôn nghe ngóng về huynh, còn có người từng gặp huynh trong thành...”

Mấy tiểu tử này vây quanh tranh nhau chen lấn ồn ào, bộ dạng vô cùng vui vẻ.

Có người đến thôn nghe ngóng? Trong thôn còn có người gặp ta trong thành? Ngưu Hữu Đạo sững sốt một chút, sau đó đại khái đoán ra được một chút, cười ha ha một tiếng, đưa tay chỉ một lượt những tiểu thiếu niên kéo đến: “Đại Bồng, Mạnh Tử, Tiểu Cầu Từ...” Dù sao chúng đều đã tự giới thiệu bản thân một lượt rồi. “Nhớ hết, lúc trước Đại Oản và ta đi bắt cá trên sông suýt thì chết đuối...” Dù sao hắn cũng chẳng biết một tên nào, cứ chiếu theo những chuyện tiểu tử son thôn có thể sẽ làm nói lung tung một lượt.

Khóe miệng Viên Cương co rút, phát hiện Đạo gia vẫn là Đạo gia trước kia!

Đại Oản hớn hờ gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy!” Trong lòng lại đang buồn bực nghĩ, bắt cá hình như là có, nhưng có suýt chết đuối sao?

“Đạo ca, huynh về mà không quay lại thôn thăm một chút sao? Cương tử ca nói các huynh phải đi, phải đi đâu vậy?” Đại Bồng hiếu kỳ hỏi, may may không có ý thức được phải đi mà Viên Cương nói là có ý gì. Dù sao trong ấn tượng của chúng, người trong thôn này cũng chẳng đi được bao xa.

Viên Cương nói: “Đi ra thế giới bên ngoài xem thử, đừng hỏi nhiều như vậy.”

Có thể nhận ra Viên Cương rất có uy tín trong đám thanh niên, hắn ta vừa nói xong mọi người cũng liền không hỏi nữa.

Đại Bồng vỗ đầu nói: “Cương tử ca, mang bọn đệ cùng đi xem đi.”

“Bên ngoài hỗn loạn, ở trong thôn an ổn sống là hơn tất cả, những chuyện khác sau này xem tình hình hẵng tính.” Viên Cương vút lại một câu, quay đầu lại hỏi Ngưu Hữu Đạo: “Có tiền không?”

Ngưu Hữu Đạo hất hất cằm về phía con ngựa của mình: “Trong bọc, đang định đưa cho thôn.”

Viên Cương đi đến đưa tay tìm trong bọc, lấy ra một túi tiền, đưa tay lắc thử, tiếng leng keng vang lên. Hắn ta quay trở về mở túi tiền ra xem, tiền vàng, tiền bạc, tiền đồng một đồng, vàng bạc đều được đúc thành dạng tiền đồng, tiền vàng chiếm đa số, màu vàng rực rỡ chói mắt.

“Oa!” Mấy tiểu tử này chưa bao giờ nhìn thấy nhiều tiền như vậy liền vây qua, đều muốn đưa tay sờ thử, mang đầy dáng vẻ thấy tiền sáng mắt.

Viên Cương kéo dây miệng túi tiền lại, cột chặt, quăng cho Đại Bồng, nhắc nhở: “Tiền này giao cho tập thể mấy lão nhân trong thôn bảo quản, nói với họ, tuy nhiều tiền nhưng không thể đem đi mua đồ lung tung. Bên ngoài binh hoang mã loạn, lộ tiền tài dễ khiến trong thôn chuốc họa, thực sự cần dùng gấp hoặc thứ nhất định phải mua mới có thể lấy ra dùng, nhớ chưa?”

Nghe vậy, ba người Lam Như Đình lại nhìn nhau, ánh mắt nhìn Viên Cương càng lộ vẻ thú vị.

Ngưu Hữu Đạo cũng gật đầu nói: “Ừm, phung phí sau này đừng trách ta bắt thôn trả lại tiền. Tiền của ta cũng vất vả kiếm được, nó dùng để giải nạn, không phải để người ta phung phí.”

Mấy tiểu tử liên tục gật đầu, Đại Bồng vỗ ngực nói: “Đạo ca yên tâm, chúng ta biết kiếm tiền không dễ, huynh chịu bỏ nhiều tiền như vậy cho thôn đã là tốt lắm rồi, sao có thể phung phí, trở về chắc chắn ta sẽ nói rõ ràng.”

Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói: “Vậy là tốt rồi.”

Viên Cương khua tay nói: “Được rồi, quay trở về hết đi.”

Lời của hắn ta vẫn khá có tác dụng, mấy tiểu tử nghe vậy liền rời đi, vừa đi mấy bước lại quay đầu lại vẫy tay: “Cương tử ca, Đạo ca, chúng ta đi về trước, các huynh đi sớm về sớm nha!”

Ngưu Hữu Đạo mỉm cười khoát tay, Viên Cương đứng thẳng tắp đưa mắt nhìn. Đợi đến khi không thấy người đầu nữa, Viên Cương quay người nói với Ngưu Hữu Đạo: “Đi thôi!”

Lam Như Đình ngồi trên lưng ngựa cười nói: “Viên huynh đệ, biết cười ngựa không?”

Ngưu Hữu Đạo quay đầu vui vẻ nói: “Đừng nói cười ngựa, máy bay, xe tăng hắn ta còn lái được mà.”

“Máy bay? Xe tăng?”

Lam Như Đình, Thương Triều Tông, Thương Thục Thanh trăm miệng một lời cùng nhau tròn mắt, bộ dạng vô cùng mờ mịt. Ba người nhìn nhau, cho là mình nghe lầm, nhìn những người khác cũng có vẻ mông lung như mình mới biết không nghe lầm.

“Máy bay, xe tăng là vật gì?” Thương Thục Thanh hỏi một tiếng.

Về mặt Viên Cương lạnh lùng không phản ứng gì. Ngưu Hữu Đạo cũng ý thức được mình lỡ miệng, cười ha ha nói: “Đồ nông thôn ấy, các ngươi cũng chưa từng thấy, không nói nữa.”

“Chúng ta kiến thức quá hạn hẹp.” Thương Thục Thanh thở một tiếng đáng tiếc, thấy người ta không muốn hỏi thêm thì cũng không hỏi nhiều nữa.

Lam Như Đình hất cằm về phía cuối con đường núi: “Pháp sư đã trở về quê mà không muốn quay lại thăm một chút à?”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Xin Chào (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Viên Cương không muốn nhiều lời với bọn họ, đáp một câu lạnh như băng: “Mỗi lần quan binh đến đều muốn cướp sạch thôn một lần, nông dân không thể gặp được cảnh tượng hoành tráng thế này.”

Mọi người đều có thể nghe ra ý tứ trong câu nói của hắn ta, sắc mặt Lam Như Đình và Thương Triều Tông hơi ngưng trọng, không phải tức giận vì lời nói này mà vì có thể lý giải đầy đủ câu này. Không nói trước kia, chỉ riêng chuyến đi lần này họ đã nhìn thấy không ít tình huống bị thảm như Viên Cương nói.

Nhưng hộ vệ bên cạnh Thương Triều Tông lại nổi giận, giờ roi chỉ vào Viên Cương khiển trách quát mắng: “Lớn mặt! Vương gia há lại...”

Viên Cương liếc mắt nhìn, Thương Triều Tông ừm một tiếng, ra hiệu người kia ngậm miệng.

Ngưu Hữu Đạo thấy tình cảnh bị làm cho ngượng ngùng liền mỉm cười giảng hòa nói: “Chủ yếu là vì không muốn vì chút việc riêng làm chậm trễ hành trình của vương gia, không đi cũng được, không đi cũng được.”

Thương Triều Tông quay đầu lại nói: “Cho Viên huynh đệ một con ngựa!” Có thể thấy ấn tượng đầu tiên của y đối với Viên Cương còn có thiện cảm hơn so với Ngưu Hữu Đạo. Nguyên nhân rất đơn giản, y vừa nhìn đã thấy khí chất anh dương vệ, vũ liệt vệ trên người Viên Cương, trông rất thân thuộc, còn Ngưu Hữu Đạo miệng không có một câu thật thà này không giống người tốt lành gì.

Đang sau nhanh chóng có người dắt một con ngựa tới, Viên Cương nhận dây cương lật mình lên ngựa, động tác gọn gàng. Đám Lam Như Đình rõ ràng chú ý thấy Viên Cương không giống một thôn dân sơn dã, tương đối có kinh nghiệm không chế ngựa.

Thương Triều Tông ra hiệu bằng tay, cả đám người tiếp tục đi về phía trước, đội sau đổi thành đội trước quay trở về.

Nguru Hữu Đạo và Viên Cương vừa gặp mặt, có nhiều chuyện nói nên chậm rãi đi cuối đội ngũ.

Ở phía trước, Thương Triều Tông trong lúc vô tình nghe thấy Thương Thục Thanh vẫn còn lăm bầm mấy từ “máy bay, xe tăng” thì quay đầu nhìn hai người phía sau không xa, không khỏi cười nói: “Người ta không muốn nói, Thanh nhi còn ghi nhớ sao? Nếu vậy sao lúc đầu cố gắng hỏi cho đến cùng?”

Về mặt Thương Thục Thanh dưới vành nón lá không thể nhìn thấy rõ, nàng trả lời: “Người ta đã không muốn nói, muội cảm thấy Nguru Hữu Đạo kia cũng không phải là người tiện miệng nói linh tinh, mấy lời lấp liếm này làm cho muội cảm thấy rất kỳ quái. Mấy câu vô tâm đó dường như không phải là lời, mà giống như có thứ gì đó đang giấu diếm chúng ta. Hơn nữa ánh mắt Viên Cương kia nhìn chúng ta rất coi thường.”

Thương Triều Tông hồ nghi nói: “Thanh nhi, lời này của muội hình như rất mâu thuẫn, sao ta nghe thấy hồ đồ rồi?”

Thương Thục Thanh nói: “Muội cũng không thể nói rõ được, cảm thấy về mặt tâm tính hình như coi thường chúng ta, những lời hấn tỳ tiện nói ra dù sao chúng ta cũng có cảm giác nghe không hiểu, ở một mức độ nào đó, khi đối mặt với chúng ta dường như có tư thế tâm lý cao cao tại thượng.”

Thương Triều Tông à một tiếng: “Có thể cảm thấy mình là pháp sư, còn chúng ta trong mắt bọn họ chỉ là phạm phu tục tử thôi.”

“Có lẽ vậy!” Thương Thục Thanh trầm ngâm một tiếng, quay đầu lại hỏi: “Lam tiên sinh, ngài cảm thấy lúc trước hấn đồng ý cùng chúng ta vào thôn, sau đó bỗng nhiên cự tuyệt là có ý gì?”

Lam Như Đình đáp: “Có thể là một cách bảo vệ đối với thôn dân, Viên Cương này có thể không muốn cho chúng ta tiếp xúc với thôn dân.”

Thương Triều Tông nói: “Nói thì đã biết rồi, sau này muốn tiếp xúc không phải dễ như trò bàn tay sao?”

Lam Như Đình tiếp lời: “Vương gia vừa rồi chẳng lẽ không thấy sao? Nếu trên núi thật sự có thôn gì đấy thì thôn này rõ ràng không đơn giản. Từ trạm canh gác kia có thể nhận thấy, trong thôn này có biện pháp tự bảo hộ nghiêm mật, chỉ e người ngoài vừa tới gần, người trong thôn sẽ có phòng bị. Có lẽ đúng như bọn hấn nói, bọn hấn bị quan binh cướp sạch đến mức sợ rồi.”

Vừa đi ra khỏi con đường nhỏ, họ tiếp tục rong ruổi trên con đường cái.

Nguru Hữu Đạo và Viên Cương cười ngựa ở sau, kể lại những chuyện mình gặp phải trong mấy năm nay. Được gặp lại nhau họ rất vui, dù có phải đi cuối đội ngũ hít bụi cũng không quan trọng.

Với Viên Cương, Nguru Hữu Đạo không có gì phải giấu diếm, từ chuyện tình lại trong miếu hoang gặp Đông Quách Hạo Nhiên cho tới những chuyện trải qua sau khi rời núi đều kể lại hết. Ngay cả chuyện phát hiện “Càn Khôn quyết” trong gương đồng cũng không hề giấu diếm.

Viên Cương không ngờ Nguru Hữu Đạo lại bị giam lỏng năm năm: “Đạo gia, theo như ngài nói thì Thương Thanh tông kia muốn hại ngài ư?”

Nguru Hữu Đạo buông tiếng thở dài: “Tám chín phần mười là vậy, từ các dấu hiệu và nhắc nhở của Đồ Hán kia đều thấy, hấn là muốn sớm cho ta quy thiên. Không biết ta đã trêu chọc gì bọn họ, ta vô hại với bọn họ, sao phải sống mãi với ta chứ, việc này đến giờ ta vẫn chưa lần ra manh mối.”

Viên Cương hỏi: “Ồ Thương Thanh tông, bọn họ rất dễ xuống tay với ngài, sao phải kéo dài đến bây giờ?”

Nguru Hữu Đạo đáp: “Việc này ta cũng khó hiểu.”

Viên Cương lại hỏi: “Đạo gia định giải quyết việc này như thế nào?”

“Có vẻ như đi theo đám người phía trước cũng không an toàn, chờ qua Nam Sơn tự đi, đội Thương Thanh tông cho rằng ta chết rồi, đã cắt được mối họa ngầm, chúng ta sẽ lập tức rời đi. Sau này trời đất bao la, dựa vào bản lĩnh của hai huynh đệ ta sẽ đi khắp nơi xem thử.” Nguru Hữu Đạo đáp.

Hai người thương lượng xong liền quyết định như thế. Vì đề phạm trù tư duy của Viên Cương vượt ra khỏi sơn thôn kia, hiểu thêm về thế giới này để có thêm khả năng tự vệ, Nguru Hữu Đạo bắt đầu nói cho Viên Cương nghe về những chuyện liên quan đến giới tu hành mà hấn biết. Đáng tiếc là quyển sách liên quan đến giới tu hành của Thương Thanh tông không được mang ra ngoài, bằng không có thể tiết kiệm được nước bọt giải thích. Viên Cương lăn lộn trong “giới khảo cổ” nhiều năm như vậy, đọc chữ tiểu triện cũng không thành vấn đề.

Viên Cương nghe cả chặng đường, suy nghĩ cả chặng đường đột nhiên thốt lên một câu: “Người của thế giới tu hành tham gia vào thế tục thậm chí là dính líu đến tranh bá của các quốc gia, ta thật sự khó mà hiểu được.”

Nguru Hữu Đạo cười ha ha nói: “Có cái gì không hiểu chứ, không biết mới cảm thấy khó hiểu mà thôi, việc mà người không biết không có nghĩa là không tồn tại. Đã đọc “Phong Thần diễn nghĩa” chưa? Trận chiến Thương Chu trong đó có bao nhiêu tu sĩ tham gia. Chẳng hạn Khương Tử Nha, Na Tra, Dương Tiễn gì đó. Tình hình đó không khác gì lắm tình hình thế giới hiện nay chúng ta đang ở. Người cứ coi như chúng ta đang rơi vào thế giới trong sách của ‘Phong Thần diễn nghĩa’, như vậy đầu óc dễ xoay chuyển hơn.”

Viên Cương hơi cạn lời, cau mày nói: “Đạo gia, theo như ngài nói, chẳng lẽ trên đời này thật sự có thần tiên bay tới bay lui?”

Ngưu Hữu Đạo đang cầm dây cương thúc ngựa lại cười một tiếng: “Cái gọi là thần tiên phải xem thử người lý giải như thế nào. Nếu chỉ là chỉ khả năng bay qua bay lại thì có lẽ có. Có điều giờ số người có tu vi đạt đến bước đó ở thế giới này không nhiều. Thật sự muốn có tu vi như vậy đã là những kẻ đứng trên đỉnh của chuỗi sinh vật sinh tồn trong tự nhiên. Bên dưới có lẽ có cả đồng người vận chuyển lợi ích, những chuyện thông thường chần chẫn không thể khiến bọn họ phải ra mặt.”

“Thật sự có thể bay tới bay lui?” Viên Cương lắc đầu, mặc dù là người hấn ta tín nhiệm nói ra nhưng vẫn hơi không tin được: “Cái này không khoa học!”

Ngưu Hữu Đạo giang hai tay: “Rất khoa học, chẳng qua người chưa được tiếp xúc với những thứ cốt lõi bên trong nên không thể lý giải được thôi.”

Viên Cương kinh ngạc: “Khoa học? Khoa học chỗ nào?”

Ngưu Hữu Đạo hơi suy tư một chút, nghĩ xem phải giải thích cho hấn ta như thế nào. Sau khi hấn sắp xếp xong mạch suy nghĩ, liền nói: “Trước khi chúng ta tới đây, ta cũng như người, không tin có thần tiên gì đó. Nhưng sau năm năm tu luyện ở Thượng Thanh tông, so sánh giữa hai cái, ta đại khái đã hiểu ra. Người nhìn đi!”

Hấn ra hiệu Viên Cương nhìn, tay lật một cái, vận công đẩy ra lập tức thấy bụi mù do ngựa phi cuốn tới trước mặt như đang xoay tròn không tan trong lòng bàn tay hấn, sau khi tiện tay tản ra, hấn lại hỏi: “Người cảm thấy ban nãy ta làm gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Xin Chào (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Viên Cương nói: “Đây là tác dụng nội lực của khí công Đạo gia ngài tu luyện sản sinh ra.” Những tình huống cùng loại thế này trước kia hấn ta đã được chứng kiến từ trên người Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Đúng là khí công, nhưng sau khi vận công, lực này từ đâu đến, người có thể giải thích không?”

Viên Cương trầm mặc, cái này hấn ta thật sự chưa từng suy nghĩ kỹ, hấn ta chỉ biết là khí công nên lắc đầu, biểu thị không biết.

Ngưu Hữu Đạo giải thích: “Luyện khí trước kia, khi mở giác quan tinh thần thể xác ra liền có thể cảm nhận được cơ thể hút thứ gì đó vào trong cơ thể, nói theo cách của Đạo gia đó là linh khí trời đất. Ta cũng luôn mơ màng khó hiểu về lý giải này. Sau khi đến đây và có sự so sánh thì ta đã đại khái hiểu ra linh khí trời đất rốt cuộc là gì.”

Mặc dù Viên Cương bình tĩnh nhưng vẫn không kìm được hiếu kỳ hỏi: “Là cái gì?”

Ngưu Hữu Đạo trả lời: “Dùng một từ khoa học để giải thích hấn người sẽ biết ngay thôi. Vật chất ngưng, đã từng nghe thấy vật chất ngưng chưa?”

Trong mắt Viên Cương lóe lên tia kinh ngạc: “Ngài đang nói đến thứ vật chất còn nhỏ hơn điện tử và quang tử, không thể nhìn được bằng mắt thường, các nhà khoa học luôn tìm đủ mọi cách để nắm giữ đó sao?”

Ngưu Hữu Đạo gật đầu: “Không sai, sau khi ta so sánh suy nghĩ cẩn thận một hồi, thứ gọi là linh khí hấn là vật chất ngưng. Có vài thứ gọi là mê tín trước kia, ma quỷ có lẽ người không xa lạ, dường như tồn tại mà lại như không tồn tại. Có điều trong điển tịch của Thượng Thanh tông ta xác định ở đây thật sự có ma quỷ tồn tại. Ta nghĩ cái gọi là ma quỷ thực ra là do những vật chất ngưng mắt thường không nhìn ra được kia tạo thành. Sau khi con người chết đi, tư tưởng và tư duy có thể mượn vật chất ngưng làm môi giới để tạo thành cái gọi là quỷ hồn. Đạo lý đó thật sự giống như ta và người chiếm hữu nhục thân bây giờ. Chúng ta chẳng khác gì quỷ hồn có điều có khác biệt ở môi giới vận hành tư tưởng mà thôi. Vũ trụ mênh mông, tính đa dạng cùng tồn tại, chuyện nhân loại không hiểu còn nhiều lắm. Những chuyện chưa tiếp xúc không có nghĩa là việc không tồn tại.”

“...” Viên Cương có chút cạn lời nhìn hấn.

“Không cần nhìn ta như vậy, không có gì phải ngạc nhiên. Nếu ta không đoán sai, cái gọi là nội lực và pháp lực cao thấp thật sự chỉ là kết quả của năng lực điều khiển vật chất ngưng phóng thích ra uy lực năng lượng lớn hay nhỏ thôi.” Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, vung tay ngăn ít bụi mù bay tới, tiếp tục nói: “Sau khi ta ở đây tu luyện mới phát hiện, linh khí thế giới này cũng vượt xa vật chất ngưng mà ta có thể lý giải. Lúc trước ở nơi chúng ta ở rất dồi dào. Ta đã kiểm tra nhiều lần, tốc độ tu luyện ở đây vượt xa bên kia. Từ một vài điển tịch xem ra, nơi trước kia cũng không có nhiều linh khí lắm, dĩ nhiên cũng không có bao nhiêu tu sĩ. Về sau, Thương Tụng quốc vương khai quốc của nước Vũ đã chọn thung trời, thế là linh khí không ngừng lọt vào thế giới này. Cụ thể có chuyện gì xảy ra ta cũng không rõ. Đúng rồi, người vẫn luyện ngành khí công chứ?”

Viên Cương gật đầu: “Sau khi thương thế tốt lên vẫn đang luyện, bản lĩnh phòng thân cũng nên có một chút.”

Ngưu Hữu Đạo mặt mày nghiêm ngặt nói: “Nganh khí công luyện thể chân chính thực ra cũng là phối hợp vài thuật thổ nạp, cũng là muốn hấp thu linh khí, cũng chính là người có thể hiểu được vật chất ngậm. Nếu ta đoán không nhầm, tiến độ tu luyện Nganh khí công của người hiện nay chắc chắn vượt xa trước kia.”

Viên Cương trầm mặc không nói, không sai, hoàn toàn đã bị Đạo gia đoán chính xác. Lúc trước hắn ta vẫn không thể nghĩ thông chuyện gì xảy ra, giờ đã bị những lời nội dung sâu sắc, giải thích dễ hiểu của Đạo gia giúp cho hiểu rõ thêm một chút.

Ngưu Hữu Đạo vui tươi hơn hờ: “Cần Khôn quyết ta tu luyện cũng không tệ, để sau này ta kiểm tra cơ thể giúp người, xem thể chất người bây giờ có thích hợp tu luyện hay không. Nếu như thích hợp thì người cũng luyện đi.”

Viên Cương lắc đầu: “Ta không hứng thú với mấy chuyện ngồi xuống giết thời gian, có thời gian ta tình nguyện đi làm vài chuyện có ý nghĩa.”

Ngưu Hữu Đạo hí mắt: “Người đừng ngốc, thể đạo này khác với trước kia, thực lực tự vệ mạnh một chút không tốt sao? Kéo dài tuổi thọ trì hoãn già yếu sống lâu một chút cũng tốt.”

Viên Cương vẫn lắc đầu: “Tồn nhiều thời gian ngồi một chỗ, sống lâu cũng có ý nghĩa gì? Sinh mệnh là phải vận động!”

“Hầu Tử, ta nói người nghe...”

“Đạo gia, đừng khuyên, ta không giống ngài luôn si mê thứ này. Ta không hứng thú với mấy thứ huyền hoặc khó hiểu. Thái độ của ta đối với cuộc sống hẳn là ngài hiểu.”

“Được, ta không nói nữa.” Ngưu Hữu Đạo thở dài, tiếp tục chỉ vào hắn ta nói: “Có điều Nganh khí công kia người đừng từ bỏ. Ta đoán Nganh khí công người luyện không tầm thường. Trong những truyền thuyết của đạo giáo ở nơi trước kia có thể thấy được một ít manh mối. Lượng linh khí từng có có lẽ cũng khá ổn, về sau không biết chuyện gì xảy ra, linh khí cực kì mỏng manh. Năm tháng dài lâu, phạm là những công pháp năng lực cảm nhận và hấp thụ kém một chút, tu luyện không ra kết quả chắc chắn đều đã bị đào thải. Đến thời kỳ của chúng ta những công pháp còn có thể tu luyện hiệu quả hẳn đều không đơn giản. Ở đây không chừng có thể tu luyện ra hiệu quả hoàn toàn khác biệt, điểm ấy ta không nói hẳn người cũng có thể cảm nhận ra.”

Viên Cương ừm một tiếng, sau khi im lặng một lúc liền hỏi: “Đạo gia, sau này ngài có dự định gì?”

Ngưu Hữu Đạo ngắm nhìn trời đất xung quanh, cười mở miệng nói: “Nhập gia tùy tục, tặng thể giới này hai chữ!”

“Hai chữ?” Viên Cương không hiểu, nghi hoặc nói: “Hai chữ nào?”

“Xin chào!”

Ngưu Hữu Đạo nhún mày vút ra câu đó sau đó quất mạnh roi, cười ngựa phóng nhanh đi.

“Xin chào?” Viên Cương sững sốt một chút, nhìn xung quanh, sau đó cũng quất roi thúc ngựa đuổi theo, một trước một sau nhanh chóng lao đi.

Núi Tiểu Nam, Quận Quảng Nghĩa..

Núi xanh xanh, rừng cây tĩnh mịch, lúc chạng vạng tối, ba kỵ binh xông vào phá vỡ sự yên tĩnh trong núi, thỉnh thoảng còn khiến cho chim bay thú chạy. Giữa bóng rừng ven đường có một tiểu đình để che mưa chắn gió, trong tiểu đình có dựng một tấm bia, chữ “Nam Sơn tự” khắc trên tấm bia đã bị thời gian mài mòn.

Tổng Diễn Thanh, Hứa Dĩ Thiên, Trần Quy Thạc ghim ngựa dừng lại, nhìn nhìn dòng chữ trên bia xác định không đi nhầm chỗ mới ngừng đầu lên nhìn thêm đá quanh co trước mắt, trên núi rừng rậm rạp ẩn hiện một góc mái cong, hẳn là vị trí chùa miếu. Tổng Diễn Thanh nghiêng đầu ra hiệu, gót chân Hứa Dĩ Thiên thúc vào bụng ngựa, phóng ngựa xông lên thêm đá, theo sau là Tổng Diễn Thanh, Trần Quy Thạc đi theo cuối cùng.

Trên đỉnh núi là một tự viện cổ kính, không gian thanh u, phía trước có một tiểu tăng quét rác nhìn ba người nhảy xuống ngựa thì tiến tới thì lễ nói: “Ba vị thí chủ, sắc trời đã tối, không biết...”

Tổng Diễn Thanh mất lạnh ngao nghể, không coi ai ra gì, đưa tay đẩy tiểu tăng ra, nhanh chân xông vào cửa. Hứa Dĩ Thiên, Trần Quy Thạc cũng trực tiếp dẫn ngựa vào cửa chính của tự viện. Tăng nhân vội vàng ném cái chổi chạy về thông báo. Rất nhanh, có hơn mười tăng nhân thanh niên trai tráng xông đến cầm gậy xếp thành một hàng ngăn ba người với đại viện, tăng bào của ai nấy đều giặt trắng tinh, trông khá giản dị.

Tổng Diễn Thanh lấy một vốc tiền từ túi tiền bên hông ném ra, tiền rơi leng keng dưới chân các tăng nhân. Tất cả đều là tiền vàng, vàng óng ánh chứ không phải chỉ vài đồng tiền, cả đám tăng nhân hai mặt nhìn nhau.

“Tiền hương hỏa! Chuẩn bị cho chúng ta sương phòng thật tốt, ngựa phải ăn loại cỏ khô thượng đẳng!”

“Hóa ra các thí chủ là khách hành hương!” Tăng quân quần sự dưới mái hiên chính điện ôi chao một tiếng, bước nhanh chân tới, phất tay ra hiệu đám côn tăng buông vũ khí xuống, tự mình chào hỏi Tổng Diễn Thanh: “Đạo này bình hoang mã loạn, trong núi có không ít thổ phỉ, thấy các vị thí chủ dẫn ngựa xông vào còn tưởng rằng là kẻ xấu. Hiểu lầm, hiểu lầm, mời vào bên trong, mời vào bên trong.” Đưa tay mời bọn hắn vào phòng khách.

Ba con ngựa tự có người dắt đi chăm sóc, những côn tăng kia bắt đầu nhặt tiền vàng trên mặt đất.

Chương 40: Trụ Trì Viên Phương

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

“Người là trụ trì của bốn viện?” Tống Diễn Thanh chấp tay đi dưới hành lang mái hiên hỏi một tiếng.

“Không phải, không phải, bản tăng Như Hối, là thủ tọa Đông viện.” Như Hối khách khí tự báo thân phận, nhìn thấy Tống Diễn Thanh có vẻ là kẻ giàu có nên vô cùng nịnh bợ.

Tống Diễn Thanh liếc gã ta một cái. “Bảo trụ trì của các người tới gặp ta.”

Như Hối lắc đầu nói: “Không khéo rồi, trụ trì ra ngoài thăm bằng hữu, ngày mai mới trở về.”

Đêm đó, ba người Tống Diễn Thanh ở trong phòng khách. Nhà bếp của chùa vừa mới tắt lửa không lâu, có hai tiểu tăng đưa com chay tới. Sau khi bày xong com chay, hai tiểu tăng lui ra, Hứa Dĩ Thiên bước đến trước bàn nhìn nhìn, chỉ là một nồi com nhão với rau xanh, quá đơn giản.

Hứa Dĩ Thiên lấy một bình sứ nhỏ ra, rắc chút bột trắng vào trong nồi com nhão, cầm cái thìa quấy quấy, sắc mặt rất nhanh biến đổi, màu sắc nồi com nhão hơi biến sang màu đen. Hắn ta quay đầu sang nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Sư huynh!”

Tống Diễn Thanh và Trần Quy Thạc bước lại gần xem thử, sắc mặt cũng thay đổi theo, trong com chay này có độc, may là kiểm tra thử một chút, nếu không không biết có chuyện gì xảy ra. Ai mà ngờ một ngôi chùa trông phù hợp quy củ thế này mà có thể làm ra chuyện như vậy.

“Một đám tặc ngốc!” Trần Quy Thạc nghiêng răng nghiêng lợi một tiếng, quay người muốn đi tìm đám hòa thượng tính sổ.

Tống Diễn Thanh đưa tay ra kéo y lại, vẫy hai người đến gần, chụm đầu nói thầm.

Một lát sau, Hứa Dĩ Thiên bưng nồi com chay đến nơi hẻo lánh xử lý, sau khi chỉnh sơ lại đồ đạc trên bàn, ba người gật đầu ra hiệu với nhau, lần lượt ngã trên mặt đất không nhúc nhích.

Chưa tới nửa canh giờ sau, một cánh cửa sổ trong góc được kéo ra một khe nhỏ, một con mắt nhìn vào trong phòng rồi biến mất.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hai côn tăng đẩy cửa tiến vào, đằng sau có một lão hòa thượng mặc áo cà sa, người không cao, có vẻ hơi cồng, da đen nhánh, vòm râu bạc trắng, hai mắt sáng ngời có thần, chính là trụ trì Viên Phương của Nam Sơn tự.

Mấy côn tăng bên ngoài tràn vào, Như Hối thủ tọa Đông viện kia cũng đi theo bên trái lão hòa thượng, bên phải là Như Minh thủ tọa Tây viện. Có đệ tử bưng cái nồi không hướng về phía có ánh sáng, nói: “Ăn sạch rồi.”

Nhìn mấy người nằm dưới chân, Như Minh thủ tọa Tây viện chấp tay trước ngực buông tiếng thở dài: “Sai lầm, sai lầm. Trụ trì, chúng ta lại tạo sát nghiệp rồi!”

Trụ trì Viên Phương buông tiếng thở dài: “Thế đạo loạn như vậy, dân chúng lầm than, bách tính không tự lo được cho mình, ai còn tới quyên tiền hương đèn? Nam Sơn tự lại ở sâu trong núi cách xa thành quá không nghĩ ra vài cách thì ở đâu ra tiền nhang đèn? Nếu mọi người ngay cả ăn cũng không đủ no, nếu người đều đi cả, đều tan rã hết, vậy thì còn nói gì tới chấn hưng Nam Sơn tự? Cho ta thêm thời gian vài năm nữa, tích lũy đủ tiền ta nhất định sẽ xây một ngôi chùa lớn trong thành, hoàn thành di nguyện của trụ trì, đến lúc đó tiền hương hỏa mỗi ngày sẽ tăng lên, chúng ta sẽ không cần làm những chuyện thế này nữa.”

“Haiz!” Vài tiếng thở dài lại vang lên trong chúng tăng nhân.

Như Hối phát tay ra hiệu, vài côn tăng tiến lên lục soát ba người nằm trên mặt đất.

Ai ngờ đột nhiên xảy ra dị biến, một côn tăng “a” một tiếng thảm thiết bị Hứa Dĩ Thiên một chân đạp bay ra ngoài, đụng vài người ngã theo.

Tống Diễn Thanh cũng bỗng nhiên đứng dậy, bóp cổ một côn tăng, cười lạnh nói: “Hay cho một đám tặc hòa thượng giết người cướp của!” Dứt lời, tay vặn một cái, cổ họng côn tăng trong tay rắc một tiếng, đầu bị bẻ gãy. Hắn ta lại xoay tay chụp giữa hư không một cái, bảo kiếm sau lưng rút ra khỏi vỏ, hút qua, nắm chặt trong tay.

Ba đạo kiếm quang đột khởi, một đám côn tăng vung gậy gõ cản lại nhưng sao có thể cản được. trong khoảnh khắc những kẻ bị giết huyết nhục văng

tung tót, tiếng kêu thảm thiết liên tục, những người còn lại bị dọa cho hoảng hốt lui ra sau, chỉ còn trụ trì Viên Phương vùng thiên trượng lên keng keng ngăn cản, yểm hộ tăng chúng rút lui, trên người ngấm hiện lên yêu khí.

“Hóa ra là một yêu tinh!” Tổng Diễn Thanh cười lạnh một tiếng, một kiếm hung ác vỗ xuống, thiên trượng của Viên Phương chặn lại, chấn cho cánh tay Tổng Diễn Thanh run lên.

Rõ ràng Viên Phương không phải đối thủ của đám Tổng Diễn Thanh, bất kỳ một người nào dường như cũng có thể đánh cho lão không có sức hoàn thủ, lão ngoài sức lực kinh người ra thì tu vi thực sự chẳng ra làm sao.

Điều khiến ba người thấy kỳ lạ là Viên Phương đã chịu vài kiếm, y phục trên người đã bị chém rách rưới nhưng mũi kiếm lại khó làm bị thương người lão, giống như đang mặc bảo giáp hộ thân gì đó, nếu không cái mạng nhỏ của Viên Phương sớm đã chẳng còn rồi. Từ những vết rách trên y phục có thể thấy thứ xù xì như lông lộ ra. Mũi kiếm xẹt qua chúng lại có thể phát ra tiếng kim loại ma sát.

Có điều, ba người nhanh chóng phát hiện ra sơ hở của Viên Phương, mũi kiếm chém xuống cũng vô dụng, chỉ đâm mới có thể xuyên qua da thịt Viên Phương. Dù Viên Phương da dày thịt béo, nhiều lần tránh được chỗ yếu hại nhưng liên tiếp bị đâm vài kiếm cũng không thể chịu đựng được, trong lúc né tránh máu tươi tí tách chảy xuống.

Sau một hồi, Tổng Diễn Thanh khẽ nâng tay ra hiệu, Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc dừng tay, ngừng công kích. Ba người đứng ba góc vây Viên Phương mặt đã vô cùng hoảng sợ chật vật vào giữa.

Toàn bộ tăng lữ trong chùa dường như đều hiện thân, ngoài hơn chục người vừa chết trong tay ba người Tổng Diễn Thanh, hiện trường còn hai mươi tên tăng lữ, trên tay cầm côn sắc mặt ai nấy đều vô cùng sợ hãi. Bọn hắn thấy đám Tổng Diễn Thanh lợi hại như vậy thì không dám đến gần, nhưng cũng không muốn vứt Viên Phương lại chạy trốn.

Viên Phương máu tươi chảy tí tách thờ hồn hển, thiên trượng cầm ngang chậm rãi xoay vòng cảnh giác nhìn ba người.

“Muốn chết hay muốn sống?” Tổng Diễn Thanh nhàn nhạt hỏi một tiếng.

Viên Phương cắn răng nói: “Ta nói muốn sống người có thể tha cho ta sao?”

Tổng Diễn Thanh nói: “Đương nhiên không có chuyện tốt như vậy. Muốn sống thì phải nghe lệnh ta, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, nguyện vọng vào thành xây chùa của người thì ta sẽ thực hiện giúp người, còn có thể khiến triều đình cho người một thân phận chính thức. Bằng không, yêu tinh người có chạy đến đâu cũng đều nguy hiểm đến tính mạng, những tu sĩ trăm yêu trừ ma kia sẽ không dễ dàng buông tha người đâu!” Hắn ta lật tay để lộ một tấm lệnh bài. Chữ “Hinh” trên lệnh bài khiến con người Viên Phương co rút lại.

Sau một lát, đám tăng lữ thò chết cáo khóc bắt đầu xử lý thi thể người bên mình, đám Tổng Diễn Thanh thì đi đến một căn phòng khách sạch sẽ khác.

Trong phòng khách, trước mặt đám Tổng Diễn Thanh, Viên Phương đã băng bó xong vết thương thì cho đệ tử lui ra, một thân lông vàng kia đã khiến đám Tổng Diễn Thanh hiểu rõ, chẳng qua chỉ là một con yêu tinh bất tài, còn chưa hoàn toàn hóa người.

Nhìn quần áo Viên Phương vừa mới mặc lại xong, Tổng Diễn Thanh kỳ quái nói: “Theo ta được biết, Nam Sơn tự này hình như đã có từ rất lâu. Một đám tăng lữ sao lại để một yêu tinh như người làm trụ trì?” Những tăng lữ khác hắn ta vừa giao thủ đã xác định, đó đều là người thật mà trụ trì lại là một yêu tinh, sao có thể không kỳ quái cho được.

Viên Phương đề phòng vết thương bị rách ra nên chậm rãi mặc lại y phục, cười khò nói: “Thực ra ta không phải trụ trì Viên Phương..”

Đợi sau khi lão ta kể xong chân tướng sự việc, đám Tổng Diễn Thanh mới hiểu, hóa ra trụ trì Viên Phương thật sự hai năm trước đã viên tịch. Còn lão ta là một con gấu được đám tăng lữ trong Nam Sơn tự nhặt được trong núi đem về nuôi dưỡng hai năm trước. Có lẽ do thường nghe Phật pháp, dần dần thông linh tính, tự ngộ ra một môn pháp hấp thu linh khí thiên địa, dần dần có tu vi, sau đó ở trong núi tu luyện. Lúc lão ta có tu vi nhất định bắt đầu hóa hình, đối tượng tham chiếu hóa hình là trụ trì Viên Phương, thế nên đã biến thành hình dáng Viên Phương. Có điều tu vi không đủ, hóa hình vẫn chưa hoàn toàn, còn đang đợi tiến bộ.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Có Bữa Ăn Khuya Ăn Sao? (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Đúng như lão đã nói, thế đạo quá loạn, Nam Sơn tự muốn duy trì được rất khó khăn. Lúc trụ trì Viên Phương còn tại thế chính lão đã không ngừng cung cấp tài vật từ bên ngoài mới giúp Nam Sơn tự miễn cưỡng chống đỡ không bị sụp đổ. Lúc trụ trì Viên Phương viên tịch cũng không muốn Nam Sơn tự

sụp đổ nên mới phó thác Nam Sơn tự cho lão. Có điều tên này vì hoàn thành di nguyện của trụ trì Viên Phương, bắt đầu dẫn dắt đám tăng lữ làm những chuyện xấu xa, chẳng những giết người cướp của trong chùa mà còn mang theo chúng tăng Nam Sơn tự mai phục cướp của trên đường. Tuy nhiên có vài tăng lữ trước kia lạng lẽ nhận tài vật lão đem về để sống thì còn được, muốn họ tự mình làm những chuyện thế này thì không chịu được. Đệ tử Phật môn đi ăn cướp thì còn ra thể thống gì nữa? Thế là họ bỏ đi. Ngôi chùa trên trăm người chỉ còn lại chưa đến một nửa, kết quả vụ giết người cướp của lần này lại bị rơi vào tay Tống Diễm Thanh.

“Thực ra ta cũng làm không ít chuyện tốt, ở rừng núi kể bên có vài đám thổ phi đều bị ta lạng lẽ dẫn đệ tử Nam Sơn tự quét sạch, đến nhóm nào chúng ta quét nhóm đó. Đám thổ phi kia quá đáng ghê tởm, thấy người là cướp, thấy nữ nhân là bắt về sơn trại. Chúng ta không giống vậy, chúng ta chỉ cướp kẻ có tiền, đối người nghèo tuyệt đối không đụng đến cây kim sợi chỉ. Vào mùa thu hoạch tương đối khá, thỉnh thoảng chúng ta đến các thôn trang xung quanh xin chút lương thực bố thí, không tin các người có thể đi hỏi thăm thử. Sau khi ta lên làm trụ trì, các thôn trang lân cận cuối cùng đã không cần lo lạng thổ phi, đêm không cần đóng cửa cũng được. Mặc dù bọn họ không biết Nam Sơn tự giúp họ giải quyết phiền phức, nhưng chỉ sẽ nói Nam Sơn tự tốt, sẽ không nói xấu một chữ nào. Danh tiếng Nam Sơn tự ở xung quanh đây chắc chắn không vấn đề!” Viên Phương ra sức nhấn mạnh điều này với ý đồ chứng minh thực ra mình là người tốt.

Ba người Tống Diễm Thanh sau khi nghe xong tròn mắt hốc mồm, đối với vị trụ trì này thì kinh động như gặp thiên nhân. Đây đâu phải sư trụ trì? Đây rõ ràng phải là đại ca cầm đầu mới đúng chứ!

Sau khi giao lưu một lát, Viên Phương cáo lui, Tống Diễm Thanh phái Hứa Dĩ Thiên đi bồi tiếp, trên thực tế là trông giữ không để Viên Phương chạy. Với Tống Diễm Thanh mà nói, Viên Phương có chấp nhận chuyện chiêu an hay không là một chuyện khác, ít nhất không thể để Viên Phương làm hỏng chuyện tốt của mình, tạm thời phải không chế Nam Sơn tự trong tay mình.

Sau khi Viên Phương đi, Tống Diễm Thanh hơi buồn cười mắng một tiếng: “Con yêu gấu này khá thú vị đấy!”

Trần Quy Thạc tiến đến trước mặt hắn ta, trừng mắt nhìn, nói: “Gấu, lông vàng, lông tóc đao thương bất nhập! Sư huynh, huynh có chút ấn tượng nào không?”

Ánh mắt Tống Diễm Thanh ngưng lại, hơi vuốt cằm nói: “Lão ta cởi quần áo để lộ một thân lông vàng ta liền nhận ra, chính là Kim Vương Hùng trong ghi chép dị thú. Lấy lông tóc này bên thành y giáp sẽ có lực phòng ngự rất mạnh, vật hiếm có như vậy mà lại bị chúng ta gặp phải ở đây. Nhìn bộ dạng của lão chắc chưa tiếp xúc gì với người của giới tu hành, nếu không tu vì yếu thấp như vậy sao dám tùy tiện bại lộ mình ở đây. Không cần vội, chuyện sau này sau này hẵng nói, giờ xem lão có thức thời hay không, làm cho tốt chuyện trước mắt cái đã.”

Trần Quy Thạc ừ một tiếng, phát hiện yêu gấu này cũng coi như mạng lớn. Nếu không phải chưa hoàn toàn hóa hình thành công có một thân lông vào ngăn cản, chỉ e vừa mới bắt đầu động thủ đã bị bọn hắn làm thịt rồi. Sau đó, Trần Quy Thạc lại bồi Tống Diễm Thanh đi xem xét khắp nơi trong Nam Sơn tự, quan sát hoàn cảnh để chuẩn bị.

Sau khi ba người bọn hắn rời khỏi Thương Thanh tông, gần như ngựa đi suốt không ngừng vó để đến bố trí trước. Nhờ vào gia cảnh của Tống Diễm Thanh, dọc đường có thể tìm dịch trạm đổi ngựa, bằng không tọa kỵ của ba người sẽ không thể chịu nổi với tốc độ đi này.

...

Trăng sáng chiếu xuống bờ sông, trên bờ sông là từng tòa lầu vãi, sóng sông cuộn cuộn ánh trắng. Trên bờ sông là một đình nghỉ mát, Thương Triều Tông chấp tay dựa vào lan can nhìn ánh trăng trên sông.

Lam Như Đình từ không xa bước tới, chậm rãi bước vào trong đình, hỏi: “Vương gia ngắm sông buồn bã, có tâm sự gì sao?”

Thương Triều Tông than nhẹ một tiếng: “Tuy ta rất tự tin cổ vũ sĩ khí nhưng tình hình của mình tự mình rõ, bên người không có pháp sư pháp lực cao cường bảo hộ, cũng chẳng biết có thể đến đất phong bình an không. Qua được quận Quảng Nghĩa chỉ cách huyện Thương Ngô đã không xa, càng đến lúc cuối cùng ta càng lo lắng.”

Lam Như Đình an ủi: “Vương gia yên tâm, trước khi có được Thập Vạn Nha Tướng kia, con đường này của chúng ta sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn, hẳn là sẽ đến nơi bình an. Thần lại lo bên đất phong, e là triều đình đã chuẩn bị trước gì đó.”

Thương Triều Tông quay đầu lại nói: “Ta đang suy nghĩ, với tình hình bây giờ chúng ta có buộc phải đi huyện Thương Ngô không?”

Về mặt Lam Như Đình nghiêm lại, liên tục khoát tay nói: “Vương gia, tuyệt đối không thể, dọc theo con đường này triều đình chắc chắn bố trí rất nhiều tai mắt. Nếu chúng ta thành thật đi thẳng đến còn có thể an toàn, nếu như đi lệch phương hướng e là sẽ lập tức bị người ta truy sát. Ngoài ra, thuộc hạ ở kinh thành đã phí hết tâm tư áp ủ, thúc đẩy bọn họ trực xuất vương gia đi định cư ở đất phong huyện Thương Ngô cũng không phải không có nguyên nhân, tiền vương lúc còn sống đã hơi có chuẩn bị chút vốn liếng ở huyện Thương Ngô. Đây là hy vọng cuối cùng của vương gia. Trên tay chúng ta đã không còn tài nguyên gì để sử dụng, không thể dễ dàng từ bỏ như vậy!”

Thương Triều Tông yên lặng gật đầu, nói: “Hi vọng có thể cho những huynh đệ thế sống chết đi theo này một công đạo!”

Đúng lúc này Quan Thiết - một trong năm bách phu trưởng bước nhanh tới, đằng sau còn có một ông lão râu tóc bạc trắng, chân hơi què.

Hai người một trước một sau tiến vào trong đình, Quan Thiết ôm quyền bẩm báo một tiếng: “Vương gia, Phương thúc tới.”

Ông lão tóc trắng kia quỳ một chân trên đất hành lễ, trong giọng nói mang chút rung động: “Tiểu nhân Phương Bình tham kiến Tiểu vương gia... Không tham kiến vương gia!”

“Phương thúc, mau mau đứng lên!” Thương Triều Tông bước nhanh đến trước, hai tay đích thân đỡ ông lão dậy.

Ông lão này nguyên là một thân binh dưới trướng Ninh vương Thương Kiến Bá, sau đó vì bị thương trên chiến trường, đi đứng không tiện nên xuất ngũ trở về quê, nhà ở vùng này.

Chờ ông đứng lên, Lam Như Đình hỏi: “Phương Bình, trước đó ta có sai người bảo ông chuẩn bị dụng cụ vượt sông, ông chuẩn bị xong chưa?”

Phương Bình mặt xấu hổ lắc đầu nói: “Tiểu nhân vô năng, đến nay chỉ chuẩn bị mấy cái bè gỗ mà thôi.”

Lam Như Đình nhíu mày: “Mấy chục người mà mấy ngày nay chỉ chuẩn bị mấy cái bè gỗ, chuyện gì xảy ra?” Năm đó Thương Kiến Bá đã để một ít binh lính xuất ngũ, cố ý bố trí ở vùng này không phải không có nguyên nhân, chính là vì chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Phương Bình thở dài: “Lam tiên sinh có chỗ không biết, sau khi thái thú quận Nghĩa Quảng Phụng Lăng Ba tự xây dựng quân đội đã nảy sinh xung đột với đại quân triều đình mấy lần, không tránh được tác động đến những thôn xung quanh, cộng thêm cường chinh những thanh niên trai tráng làm lính, mấy chục người chúng ta đã chết một nửa, còn một nửa bị người của Phụng Lăng Ba bắt đi, sống chết không biết, cũng chỉ có tiểu nhân tuổi tác quá lớn, cộng thêm đi đứng không tiện khiến người ta chú ý, bởi vậy tránh thoát một kiếp.”

Lam Như Đình rơi vào trầm mặc.

“Thì ra là thế! Phương thúc, không cần lo lắng nhiều, cái này không trách được thúc.” Thương Triều Tông nghe vậy an ủi một tiếng, quay đầu chỉ con sông lớn. “Nếu ta nhớ không nhầm, chỗ hẹp của mặt sông thượng du có cây cầu. Nếu thực sự không được, chúng ta đi đường vòng xa một chút.”

Lam Như Đình cười khổ nói: “Vương gia có chỗ không biết, xung đột của Phụng Lăng Ba và đại quân triều đình thuộc hạ đều có chú ý, để đề phòng địa quân triều đình đánh lén, thuyền cả vùng ven sông này đều bị Phụng Lăng Ba khống chế không nói, phạm tất cả những cầu nổi có thể lui tới trên sông cũng bị Phụng Lăng Ba làm hỏng hết. Thật sự muốn đi đường vòng, ít nhất phải đi vòng hơn tám trăm dặm. Mấy người chúng ta không đi mấy ngày trời e là không vòng qua được. Sau khi vòng qua sông lại phải đi vòng đoạn đường rất xa, được không bù mất, còn chẳng bằng bện bè gỗ vượt sông!”

Thương Triều Tông hơi trầm tư, sau đó quả quyết nói: “Nếu như thế, sau khi trời sang thì đi đồn củi!”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Ca Một Bài Không Chết Được (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Chuyện được quyết định như vậy, Quan Thiết vừa tiễn Phương Bình đi nghỉ ngơi thì Thương Thục Thanh đội nón vải sa ôm cổ cầm đi tới, mấy người đi theo sau còn mang hộp cơm đến.

Thương Triều Tông nhìn thấy nàng ta như vậy, không khỏi vui mừng nói: “Thanh nhi, xem ra là có nhả hứng.”

Thương Thục Thanh lắc đầu nói: “Ca, hai vị gia e là không muốn tâm sự với chúng ta, thế nhưng ngày đẹp cảnh tốt, không ngại mời đến uống vài chén rượu. Thanh nhi nguyện đánh đàn trợ hứng chư vị, sau khi hứng trí rồi nói không chừng có thể giải được khúc mắc.”

Thương Triều Tông do dự nói: “Muốn muội đánh đàn trợ hứng? Đường đường là quận chúa lại hạ mình như vậy. Thanh nhi, có phải muội quá mức coi trọng bọn hán rồi không?”

Thương Thục Thanh nói: “Ca, chiêu hiền đãi sĩ không mất mặt. Coi như đối phương không phải hiền sĩ, chúng ta rơi vào tình trạng như thế, đâu còn có tư cách nói hạ mình hay không hạ mình gì đó, cứ coi như khách quý nhiệt tình chiêu đãi một phen cũng là chuyện nên làm, chẳng thua thiệt gì. Lỡ như đối phương thật sự là hiền sĩ, có thể trợ giúp chút sức lực thì càng tốt. Ca, tình hình của chúng ta không sợ kết giao thêm bằng hữu, chỉ sợ không có bằng hữu, huynh thấy sao?”

Trong lòng Lam Như Đình âm thầm cảm khái, vị quận chúa này thông minh vô cùng, còn có lòng dạ mà nam nhi cũng khó có được, đáng tiếc lại là thân nữ nhi, không có nhiều đất dụng võ!

“Ta đúng là quá thiên cận, thụ giáo!” Thương Triều Tông thành ý chấp tay, ra về thụ giáo chọc cho Thương Thục Thanh cười khúc khúc. Thương Triều Tông cũng mỉm cười, quay đầu gật đầu với Lam Như Đình, ra hiệu đi mời người.

Ai ngờ Thương Thục Thanh nói: “Vẫn là chúng ta cùng đi mời đi, để thể hiện thêm chút thành ý.”

Thương Triều Tông gật đầu: “Cũng được!”

Thế là Thương Thục Thanh bày xong cỗ mâm, lại dẫn dò một tiếng để quân lính dọn xong thịt rượu, lúc này mới cùng Thương Triều Tông và Lam Như Đình đi về phía trước.

Ba người tìm tới lều vải của Nguru Hữu Đạo, vừa tới gần, Thương Triều Tông đi trước đã dừng bước, cảm giác như chân đạp phải thứ gì. Bên này còn chưa kịp phản ứng một bóng người đã từ trong lều vải lao ra, cơ thể trắng kiện của Viên Cương kia đột nhiên xuất hiện, ngăn bên ngoài, một thanh chủy thủ cầm chặt trong tay, ánh mắt nhìn chăm chăm ba người.

Thương Thục Thanh cùng Lam Như Đình đều chú ý tới sự dị thường của Thương Triều Tông, thuận theo chân y nhìn lại mới phát hiện dưới chân Thương Triều Tông đạp phải một sợi tơ. Ba người không khỏi hai mắt nhìn nhau, hóa ra có người lặt lẽ bày bố một thiết bị dự phòng trong bụi cỏ này. Một khi có người tiếp cận xung quanh lều vải sẽ lập tức bị người trong trướng phát hiện. Trước đó Nguru Hữu Đạo không làm thứ này xung quanh lều vải, họ đã từng tiếp xúc thể này nhưng không hề bị phát hiện, người trang bị những thứ này không cần nhiều lời, ba người cùng nhìn về phía Viên Cương.

Thương Triều Tông nhìn về phía Viên Cương, trong mắt càng toát lên tia hứng thú. Nhiều thủ hạ nhìn chăm chăm như vậy mà không hề có ai phát hiện ra Viên Cương này đã lặt lẽ động tay động chân.

Thấy là bọn họ, giọng Viên Cương cũng lạnh lẽo như mặt hán ta. “Chuyện gì?”

Thương Triều Tông nói: “Đoạn đường này bốn ba, chiều dài không chu đáo, khó gặp được ngày hay cảnh tốt như hôm nay, ta có chuẩn bị rượu thịt bên bờ sông, mời pháp sư cùng Viên huynh đệ cùng đến uống mấy chén rượu!”

Viên Cương lạnh lùng nói: “Không cần, pháp sư đã ngủ rồi!”

Ba người sững sờ cứ nghĩ là mình đụng phải trắc trở rồi, ai ngờ trong trướng đột nhiên vang lên tiếng Nguru Hữu Đạo: “Có bữa ăn khuya ăn sao?”

Mành lều vén lên, Nguru Hữu Đạo chui ra, tiện tay phất đuôi ngựa trên vai sang một bên. Nhìn thấy ba người, ánh mắt hán lóe sáng, lại vui tươi hơn hờ bồi thêm một câu: “Có bữa ăn khuya sao?”

“Ăn... khuya? À, có bữa ăn khuya, ở trong đình bờ sông.” Thương Triều Tông đáp.

Nguru Hữu Đạo quay đầu nhìn về phía cái đình ở bờ sông, lại quay đầu lại hỏi Viên Cương: “Người có đói bụng không? Không đói bụng thì người đi ngủ đi.” Dứt lời lại đáp lễ nói với Thương Triều Tông: “Làm phiền, làm phiền, mời!”

Mấy người quay người rời đi, Viên Cương lách mình trở về trong trướng.

Ba người Thương Triều Tông thấy Viên Cương thật sự quay về ngủ, không ai ngờ Viên Cương rất nhanh lại lách người trở ra, trên tay có thêm một thanh bảo kiếm, chính là bội kiếm tùy thân của Nguru Hữu Đạo. Hán ta cũng không nói có đói bụng hay không, im lặng không lên tiếng đi sau Nguru Hữu Đạo, ánh mắt nhìn xung quanh.

Đến đình bờ sông, Nguru Hữu Đạo quay tới quay lui một lát, cuối cùng dừng lại dựa vào lan can, nhìn sông trăng sáng liền cảm khái một tiếng: “Đúng là ngày tốt cảnh đẹp!”

“Pháp sư, mời ngồi!” Thương Triều Tông nhiệt tình mời.

Nguru Hữu Đạo mỉm cười ngồi xuống, Lam Như Đình cũng ngồi xuống, Viên Cương lại không có ý đó, hán ta xách kiếm canh giữ sau lưng Nguru Hữu Đạo.

“Viên huynh đệ, mời!” Thương Triều Tông đưa tay ra hiệu.

Viên Cương lạnh lùng nói: “Không đói bụng!” Chẳng hề nề mặt một chút nào, chọc cho Thương Triều Tông hơi xấu hổ.

Nguru Hữu Đạo lại giải vây giúp: “Hán ta là người như vậy, toàn cơ bắp, không hiểu nhân tình thế sự, ta không biết đã nói hán ta bao nhiêu lần rồi nhưng vẫn vô dụng, vương gia không cần phải quan tâm đến đâu.”

“Không sao, không sao cả!” Thương Triều Tông xấu hổ cười một tiếng.

Thấy Thương Thục Thanh không có ý định ngồi xuống, Nguru Hữu Đạo cũng vội vàng mời: “Quận chúa mời ngồi!”

Thương Thục Thanh cười khê từ chối nhã nhặn: “Dung mạo Tiểu nữ xấu xí, sợ ảnh hưởng đến khẩu vị của pháp sư, ta ở bên đánh đàn trợ hứng cho mọi người thôi.” Dứt lời nàng liền đi đến ngồi bên cây đàn cầm, điều chỉnh tư thế người và đàn.

Nguru Hữu Đạo cũng thừa nhận nữ nhân này có dung mạo khiến người ta phải giật mình. Nói không đẹp là khách sáo rồi, trên thực tế đúng là có thể ảnh hưởng khẩu vị. Nếu người ta thật sự muốn ngồi xuống dùng bữa chắc chắn phải coi nón lá ra, thế chẳng phải sẽ ảnh hưởng khẩu vị người khác sao.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, nữ nhân có thể cười thân nhiên tự nhận mình xấu xí như vậy thì trong lòng chắc chắn đủ mạnh mẽ. Kể sống cả hai đời như hán cũng hiếm khi gặp được người như thế này, chính vì thế Thương Thục Thanh càng khiến hán cảm thấy hơi thú vị.

Nhưng Thương Triều Tông nghe nói vậy thì vẻ mặt hơi âm trầm. Nếu lần trước muội muội đi Thượng Thanh tông thật sự bỏ qua cơ hội trừ bỏ vết bớt, chi e sẽ làm lỡ dở cả đời này. Thấy Thương Triều Tông thất thần, Lam Như Đình vội ho một tiếng nhắc nhở.

Thương Triều Tông lấy lại tinh thần, nâng chén mời nói: “Pháp sư, một đường bốn ba chưa từng khoản đãi thật tốt, mời uống cạn chén này!”

“Lời này của vương gia khiến Nguru mỗi xấu hổ, Nguru mỗi kính vương gia!” Nguru Hữu Đạo nâng chén muốn uống trước rồi nói.

Ai ngờ Viên Cương đột nhiên đưa một tay nhấn lên vai hắn, nhắc nhở một tiếng: “Đạo gia!”

Nhiều chuyện không cần phải nói, đừng nói Nguru Hữu Đạo, ngay cả Thương Triều Tông cùng Lam Như Đình đều đã hiểu, đây là đang nhắc nhở Nguru Hữu Đạo cẩn thận rượu này có vấn đề, khiến hai người không khỏi nhìn Nguru Hữu Đạo xem như thế nào.

Nguru Hữu Đạo không hề nói gì, tiếp tục ngửa đầu uống cạn một chén, lắc cái chén đã cạn thấy đáy cho hai người đối diện nhìn, trông vô cùng lỗi lạc.

Thấy hắn không nghe, bàn tay Viên Cương rời khỏi vai hắn cũng không nói thêm gì, hắn ta chỉ cần nhắc nhở đúng mức, thực hiện hết chức trách của mình, những cái khác không cần dong dài. Hắn ta tin Đạo gia tự có quyết đoán.

Hành vi của Viên Cương chắc chắn bên này không thể lý giải, dù sao cũng chẳng quen thuộc gì đột nhiên mạo muội mời rượu, có chỗ hoài nghi cũng không quá đáng. Có điều khiến Thương Triều Tông thấy kỳ quái là Viên Cương này nhìn thế nào cũng giống thủ hạ hoặc hộ vệ tùy hành của Nguru Hữu Đạo, không giống huynh đệ cùng thôn. Nhưng nhìn diện mạo thì hình như Viên Cương còn lớn tuổi hơn Nguru Hữu Đạo một chút.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Ca Một Bài Không Chết Được (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Điều càng làm mấy người thấy kỳ quái là dọc đường Viên Cương luôn gọi Nguru Hữu Đạo là “Đạo gia”, không phải các huynh đệ lớn lên cùng thôn không cần xưng hô mang theo chữ “gia” sao? Nguru Hữu Đạo còn trẻ như vậy, dùng hai chữ “Đạo gia” để xưng hô thật sự là hơi quá.

Tiếng đàn tình tang chậm rãi vang lên, Thương Thực Thanh gảy dây đàn, cố gắng điều chỉnh cho âm điệu nhẹ nhàng chậm rãi, che lấp đi không khí không hòa hợp sắp hiện ra.

Ánh trăng ngoài đình chiếu vào giống như thủy ngân rắc lên người Thương Thực Thanh đang ngồi ngay ngắn đánh đàn, khiến cho quanh thân nàng ta như được bao phủ trong ánh trăng mỏng lung. Tư thế ngồi nghiêng đánh đàn dịu dàng ưu nhã kia khiến Nguru Hữu Đạo sau cơn choáng váng lại âm thầm thốt thức, nữ nhân này thật sự là bị gương mặt kia làm hỏng, không cầu khuôn mặt thật đẹp, chỉ cần một gương mặt bình thường, không dọa người một chút là được. Với nội tại như thế này chi e cũng có thể hấp dẫn không ít nam nhân, thật sự là đáng tiếc, lão thiên gia đôi khi không khỏi quá không công bằng!

Có tiếng đàn ưu mỹ trợ hứng, bầu không khí thực sự thoải mái sôi nổi hơn nhiều.

Nhân cơ hội khó được, Lam Như Đình có ý định dùng vài câu để thăm dò thực hư, nào là tình hình Thượng Thanh tông, hoặc Đông Quách Hạo Nhiên đã xảy ra chuyện gì, hoặc là tu vi như thế nào nhưng đều bị Nguru Hữu Đạo trả lời qua loa. Có vài việc không phải Nguru Hữu Đạo không đành lòng mà vẫn câu nói đó, tình hình Thượng Thanh tông hắn thật sự không rõ. Chuyện của Đông Quách Hạo Nhiên lại dính đến cái gương đồng kia, hắn không muốn nói nhiều với người ngoài. Còn tu vi của bản thân, trong năm năm gần gũi hắn đã tiến bộ quá nhanh, nếu phải nói hắn chỉ có thể nói những lời không thật, đành phải trả lời qua loa cho xong.

Thấy tên nhai này vẫn chỉ nói những câu không đáng tin, trong lòng Thương Triều Tông một lần nữa có đánh giá không tốt về Nguru Hữu Đạo. Lam Như Đình dù sao cũng lão luyện thành thực, với những lời hồ ngôn loạn ngữ của Nguru Hữu Đạo thì biết đối phương cố ý né tránh những chuyện này. Lam Như Đình không muốn không khí tẻ ngắt nên đổi chủ đề nhẹ nhàng hơn: “Nghe quận chúa nói, pháp sư tài hoa hơn người, xuất khẩu thành thơ. Không biết pháp sư có muốn để cho ta được mở rộng tầm mắt không?”

Nguru Hữu Đạo vẫn khoát tay hàm hồ nói: “Quận chúa quá khen, thuận miệng bịa một vài câu thôi.”

Lam Như Đình cười ha ha nói: “Pháp sư lại thuận miệng bịa thêm một lần nữa xem sao?”

Nguru Hữu Đạo vẫn chối từ: “Thi từ chính là tiểu đạo, không đáng là gì, không thể so được với thiết kỵ tung hoành của vương gia, không đề cập tới cũng được!”

Lam Như Đình lại nói: “Lời ấy sai rồi, thi từ sao lại là tiểu đạo, có câu võ có thể bình thiên hạ, văn có thể an bang trị quốc... Câu này nói có thể hơi quá một chút nhưng thực sự vẫn đúng một điểm, một bài thơ hay có thể cổ vũ được sĩ khí tướng sĩ. Nếu mà nói thô tục hơn một chút, ở kinh thành một bài thơ hay giá trị ngàn vàng, đủ cho một người bình thường cả một đời áo cơm không lo, đại tặc đại nhã (1) đều đủ cả, sao lại không đáng là gì?”

(1)Đại tặc, đại nhã: ý chỉ những nhu cầu vật chất bình thường đến nhu cầu lớn hơn về tâm hồn.

Mắt Ngưu Hữu Đạo sáng lên, thử hỏi một câu: “Giá trị ngàn vàng? Đáng tiền thế sao?” Trong lòng hắn đang nghĩ thầm, nếu đúng như vậy thì sau này vẫn đề kinh tế của mình và Hầu Tử có cách giải quyết rồi. Xuất thân từ “khảo cổ”, thứ khác có lẽ không có, một bụng những thứ cổ đại lại không hề ít, dùng Thương Triều Tông thử hàng có lẽ được đấy.

“Đương nhiên!” Lam Như Đình cười tùm tùm lại mời: “Quận chúa đích thân đánh đàn trợ hứng cho pháp sư, lại thêm ngày tốt cảnh đẹp thế này, hẳn pháp sư sẽ không làm mất hứng chứ.”

“Thi từ ta thật sự không biết.” Ngưu Hữu Đạo vẫn có tâm che giấu, nhưng thấy người ta đào ra đủ lý lẽ nên quyết định miễn cưỡng ứng phó một chút vì đối phương cứ nói mãi không thôi. Dù sao đã ăn của người ta rồi, sau này còn có một vài việc phải nhờ vả, thế là hắn chỉ tay về phía Viên Cương đứng sau: “Có điều huynh đệ này của ta thì có biết một chút, cứ để hắn ta làm thay là được rồi!”

Viên Cương vẫn âm thầm quan sát bốn phía, nghe vậy cũng sờ nhìn Ngưu Hữu Đạo, còn tưởng rằng mình nghe lầm, bắt ông đây làm thơ sao? Đạo gia, đầu óc ngài không bị bệnh đấy chứ?

Thương Triều Tông nghe xong lại hứng thú, dĩ nhiên hứng thú với Viên Cương hơn Ngưu Hữu Đạo rất nhiều, con mắt tỏa sáng, chẳng lẽ là văn võ song toàn sao? Lúc này y liền nâng chén mời: “Nguyện rửa tai lắng nghe!”

Viên Cương nói một câu chặn ngược trở lại. “Không!”

“...” Thương Triều Tông lại lúng túng, chén rượu trong tay đặt xuống không phải, không đặt xuống cũng không xong.

Bầu không khí lại trở nên gượng gạo, Ngưu Hữu Đạo lập tức quay đầu khiển trách quát: “Ta nói này Hầu Tử, người có bị sao không thế, người cứ làm đại một bài chẳng phải xong rồi sao!”

Viên Cương nhìn hắn chằm chằm, muốn hỏi tội mười tám đời tổ tông của hắn. Ta làm thơ cái quái gì, ta đâu có cái tài này, ngài bắt ta phải làm thế nào đây, cái này mà cũng có thể miễn cưỡng được sao?

“Nhanh! Tùy tiện làm một bài đi, nhanh lên!” Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu thúc giục một tiếng, đồng thời đưa mắt liếc một cái ra hiệu.

Hai người phối hợp coi như ăn ý, thường chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu ra ý đối phương. Viên Cương vừa nhìn ánh mắt ý vị thâm trường kia liền hiểu rõ, Đạo gia há có thể không biết mình không biết làm thơ, ép buộc như vậy hóa ra không phải bắt mình làm thơ mà bắt mình đạo một bài thơ!

Trong lòng Viên Cương thầm mắng một tiếng xem như ngài lợi hại. Hắn ta quay đầu nhìn xung quanh, ánh mắt dừng trên mặt sông một chút, lại xoay xoay đầu, mặt không biểu cảm, nhử mày nhìn nhìn Ngưu Hữu Đạo, ánh mắt bao hàm thâm ý.

Ngưu Hữu Đạo bị ánh mắt này của hắn ta nhìn cho hơi hải hùng khiếp vía, bởi vì thực sự hiểu rất rõ hắn ta. Hầu Tử cũng không phải loại lương thiện gì, tuyệt đối là hạng giết người không chớp mắt. Hắn cảm thấy Hầu Tử đang nén xấu hổ làm bậy thì hơi hối hận, giả vờ cúi đầu yên lặng thưởng rượu.

Viên Cương đột nhiên mở miệng:

“Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông,

Sóng bạc cuốn phăng hết anh hùng!”

Chỉ một câu đã khiến Ngưu Hữu Đạo không kìm được ho khan một tiếng, suýt chút nữa bị nghẹn. Hắn không ngờ Hầu Tử lại đọc ra bài này.

“Đúng - sai, thành - bại tan đâu cả,

Tro lại núi xanh với áng hồng,

Trên bến đôi ngư tiêu bạc tóc,

Quen ngắm trăng thu, đón gió xuân.

Nhấn nha kim, cổ cười thành tiếng,

Vui bầu rượu đục nghĩa tương phùng.”

Viên Cương đều đều đọc xong bài thơ thì ngậm miệng. Một bài thơ hay qua miệng đọc của hắn ta lại hoàn toàn không có vận luật và cảm giác đẹp dễ gì.

Mặc dù như vậy nhưng cũng đủ làm cho Thương Triều Tông và Lam Như Đình sợ ngây người. Bài thơ này quá hợp tình hợp cảnh, đủ khiến trong lòng hai người trăm mối cảm xúc ngổn ngang!

Tiếng đàn cũng đã ngừng, Viên Cương vừa đọc được một nửa, Thương Thục Thanh đang đánh đàn cũng vô thức dừng lại lắng nghe. Nàng kim lòng không động, lúc này đang nghiêng đầu nhìn về phía Viên Cương mặt không đổi sắc, đôi mắt sáng dưới tấm khăn sa sũng sờ thất thần, nhìn chăm chú về phía Viên Cương, trong ánh mắt chợt lộ lên thần thái kinh diễm đánh giá từ trên xuống dưới. Không ngờ, thật sự không ngờ!

“Thơ hay! Nên uống cạn một chén lớn!” Thương Triều Tông cao giọng khen hay, vô cùng hưng phấn đứng lên nâng chén.

Lam Như Đình cũng đứng lên nâng chén, lắc đầu sợ hãi than nói: “Không ngờ Viên huynh đệ đầy bụng tài hoa thâm tàng bất lộ!”

“Hi hi! Thơ hay, thơ hay!” Ngưu Hữu Đạo cũng bùng chén rượu mang theo nụ cười bí ối.

Viên Cương lại nhân nhặt buông một câu. “Ta làm gì biết làm thơ, đây là bài từ trước kia Đạo gia làm, chẳng qua ta chỉ lấy ra đọc lại thôi.”

Thương Triều Tông, Lam Như Đình, Thương Thục Thanh đồng loạt sững sờ nhìn Ngưu Hữu Đạo.

“Đừng có nói lung tung, chính là ngươi làm, làm một bài thơ có chết được đâu.” Ngưu Hữu Đạo quay đầu đánh Viên Cương, trừng mắt với hắn ta, hóa ra tên này mai phục ở đây đánh trả mình. Hắn vội quay đầu cười nói với ba người: “Đúng là thơ hay, nên uống cạn một chén lớn, uống rượu uống rượu!”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Hắc Nói Chúng Ta Là Phế Vật (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Ai ngờ Viên Cương lại lạnh lùng nói: “Bài từ này chẳng những Đạo gia làm mà Đạo gia còn phổ khúc cho nó, đàn hát còn rất êm tai! Ta đây toàn cơ bắp, không hiểu nhân tình thế sự, chưa bao giờ nói dối!”

“Phụt...” Ngưu Hữu Đạo đang uống ngụm rượu liền dừng lại, phun ra, liên tục xoa ngực ho khan suýt nữa là bị sặc chết. Cứ tưởng Hầu Tử làm chuyện xấu là xong, không ngờ còn giấu hậu chiêu độc ác hơn, biết vậy ban đầu đã không làm thế!

Ba người đối diện sững sờ nhìn hắn phụt rượu lên bàn thì đều hơi tròn mắt. Toàn là nước bọt của tên này, rượu và đồ ăn chắc không thể nào ăn được nữa rồi. Tương đối mà nói, ba người vẫn tương đối tin tưởng Viên Cương, đều cảm thấy Ngưu Hữu Đạo không đáng tin lắm.

Lam Như Đình vừa lau rượu tung tóe trên mặt vừa lên tiếng hỏi: “Đàn hát? Pháp sư còn biết nhạc khí?”

Viên Cương tiếp tục lạnh như băng bỏ đao: “Há lại chỉ có từng đó, nhạc khí cổ điển không gì ngài ấy không biết, ngài ấy am hiểu nhất là kéo nhị hồ!”

“Khụ khụ...” Con ho khan của Ngưu Hữu Đạo chưa dừng lại nên nhất thời bị nghẹn lại, liên tiếp đánh vào tay hắn ta, ra hiệu hắn ta ngậm miệng.

“Kéo nhị hồ là gì?” Thương Thục Thanh hiếu kỳ một tiếng, bên này không có nhị hồ, nàng tưởng lầm “kéo nhị hồ” là một món nhạc khí, không biết “kéo” là một động từ.

Đây quả thực là bỏ thêm một đao, Ngưu Hữu Đạo “Khụ khụ” không ngừng, suýt chút thì tắt thở, vội vàng vận khí áp chế, ổn định cảm xúc.

Hắn đau xót hông mặc dù đã nhanh chóng vận công để áp chế xuống nhưng dường như vẫn ho khan kịch liệt, ho đến mức khiến người ta cảm giác phổi cũng sắp ho cả ra. Ngưu Hữu Đạo ho khan chỉ chỉ mình, khoát tay với mọi người ra hiệu mình không xong rồi, không cách nào phụng bồi được, trực tiếp rời tiệc, ho khan rồi đi.

Cứ thế bỏ chạy sao? Mấy người im lặng nhìn nhau.

Thương Thục Thanh im lặng, nghe Viên Cương nói vậy, ban nãy nàng ta vốn còn định mời Ngưu Hữu Đạo đàn một khúc, kết quả người ta căn bản không cho nàng ta cơ hội mở miệng.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng Ngưu Hữu Đạo rời đi, khóe miệng Viên Cương co giật. Người khác không hiểu chứ hắn ta sao có thể không hiểu rõ Đạo gia là hạng người gì. Rõ ràng hắn mượn ho khan làm lý do để lần đi. Vốn hắn ta định chơi lại Đạo gia một võ, kết quả Đạo gia vẫn là Đạo gia, ngay cả một câu giải thích cũng chẳng cần, cứ như một con lừa thuận thế núi lăn xuống!

Viên Cương cũng cạn lời, không nói gì, cũng không cáo từ mấy vị khác, cứ như người xa lạ cầm kiếm quay người bước nhanh rồi đi.

Sau đó ba người Thương Triều Tông cũng phản ứng lại, Ngưu Hữu Đạo đây là mượn cơ trốn mất sao!

Nhìn rượu và đồ ăn trên bàn đã bị Nguru Hữu Đạo phun rượu lên, không cách nào ăn được nữa, Lam Như Đình lắc đầu nói: “Thơ thì đúng là thơ hay rồi đấy, nhưng không biết ai mới nói thật!”

Thương Triều Tông hừ lạnh một tiếng: “Người cảm thấy lời của ai đáng tin hơn, còn cần phải nói nữa sao?”

Bước sen của Thương Thục Thanh nhẹ nhàng dời đi, quay người tựa vào lan can, nhìn dòng sông cuộn cuộn dưới ánh trăng, chậm rãi ngâm:

“Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông,

Sóng bạc cuộn phăng hết anh hùng!

Đúng - sai, thành - bại tan đâu cả

Tro lại núi xanh với áng hồng...

Hay cho câu Tro lại núi xanh với áng hồng...”

Ngưng một chút, nàng ta lại tiếp:

“Tinh rượu ngắm nhìn hoa khoe sắc,

Say khướt giăng màn dưới hoa bay!

Một bài phóng khoáng tang thương, một bài thi tửu điền viên nhưng cả hai đều lộ ý coi nhẹ danh lợi thế gian, rất có khả năng là cùng một người làm! Có điều vẫn chưa chịu lộ tâm tình, cố ý giữ khoảng cách với chúng ta. Ca, người này e là chúng ta không giữ được, sợ là sớm muộn gì cũng mỗi người đi một ngã thôi!”

Mặt Thương Triều Tông có vẻ không vui: “Đi theo chúng ta nguy hiểm, cầu bình an cho bản thân, chuyện này hợp tình hợp lý!”

Lam Như Đình thờ dãi: “Bất kể nói thế nào, chí ít đối phương đi đủ để chứng minh một điểm, không phải ngoại bộ phái đến mưu đồ bất chính!”

Trong trường, Nguru Hữu Đạo ngồi xếp bằng trên một tấm chăn. Viên Cương tiến vào, nhàn nhạt hỏi một câu: “Bữa khuya ăn ngon không?”

“Có gì ngon chứ, trừ hấp, luộc, nướng vẫn là hấp, luộc, nướng. Trình độ ẩm thực ở bên này kém quá. Đợi ổn định lại phải giải quyết chuyện này thôi!” Nói đến đây, Nguru Hữu Đạo mở hai mắt ra liếc xéo, tức giận nói: “Hầu Tử, người được lắm, khuấy tay xoay ra ngoài nhé!”

Ngài còn có mặt mũi nói câu này sao? Viên Cương vút cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, lười đời co với hắn mấy chuyện này, bảo kiếm với vô kiếm cầm ngay trước mặt hắn, quay người trái chân phía đối diện ngồi xuống. “Đạo gia, ở đây cách Nam Sơn tự không xa rồi, ngài chắc chắn có người sẽ ra tay với ngài ở Nam Sơn tự chứ?”

Nguru Hữu Đạo cũng lập tức vút chuyện vừa rồi ra sau đầu. Giữa hai người bọn họ, chút chuyện ban nãy đối với họ căn bản chẳng phải là chuyện gì. Hắn hơi suy nghĩ rồi nói: “Đồ Hán không nhắc nhở, e là ta cũng không nghĩ tới. Nếu Đồ Hán đã nhắc nhở rồi, có bức thư giả kia, chuyện này e tám chín phần là thật. Muốn động thủ với ta ở Nam Sơn tự có hai khả năng, hoặc là người của Thượng Thanh tông trốn ở Nam Sơn tự xuống tay với ta, hoặc có người khác muốn xuống tay với ta ở Nam Sơn tự.”

Viên Cương hỏi thẳng: “Vậy ngài định làm như thế nào?”

Nguru Hữu Đạo: “Đầu tiên, ta vẫn chưa đến mức thấy sống quá phiền, ta vẫn chưa muốn chết. Biện pháp giải quyết tốt nhất ta nghĩ là để Thượng Thanh tông hiểu lầm cho rằng đã giải quyết được ta, như vậy sẽ chặt đứt khả năng Thượng Thanh tông cứ nhìn chăm chăm ta không buông, cũng cho chúng ta thời gian thoải mái rời đi và nâng cao thực lực của bản thân. Như vậy cho dù sau này Thượng Thanh tông phát hiện ta còn sống, chúng ta tự có thực lực, cũng không cần sợ chúng. Đây chính là biện pháp ổn thỏa nhất. Nếu không cứ bị cao thủ Thượng Thanh tông quần lấy, e là sẽ rất nguy hiểm. Chúng ta chưa quen với cuộc sống ở đây nên tương đối thiết tha, đây chính là nguyên nhân ta cứ dè dặt chưa dám rời khỏi đội ngũ này. Dù gì Thương Triều Tông cũng là vương gia. Không có đại nhân vật mở miệng, chuyện công nhiên tập kích người của Thương Triều Tông, Thượng Thanh tông vẫn chưa dám làm!”

Hai người phối hợp rất ăn ý nhiều năm, nói tới đây Viên Cương đại khái đã hiểu ra Nguru Hữu Đạo muốn làm gì, hỏi: “Thay mặt đối đảo?”

Nguru Hữu Đạo vuốt cằm nói: “Nếu như vậy, hai khả năng ở Nam Sơn tự có thể mang theo hai kết quả có ý nghĩa khác nhau. Nếu người của Thượng Thanh tông động thủ với ta, tám chín phần mười đối phương biết ta, thay mặt đối đảo cũng vô dụng, về sau vẫn sẽ đuổi theo ta. Nếu không phải Thượng Thanh tông thì quá thuận lợi rồi!”

Viên Cương hỏi: “Kế hoạch cụ thể?”

Nguru Hữu Đạo đáp: “Người nhất định phải tìm từ trong năm trăm người này, tìm một kẻ hình dáng bên ngoài tương tự với ta. Người nghĩ cách hóa trang cho hắn một chút, đưa hắn đến Nam Sơn tự. Nếu không phải người của Thượng Thanh tông, nhìn thấy người cầm thư giả chắc chắn sẽ hạ độc thủ, người vừa chết, sát thủ tưởng rằng đã đắc thủ, người của Thương Triều Tông chắc chắn cũng sẽ đi tìm người của mình, chúng ta có thể nhân cơ hội nhanh

chống rồi đi. Nếu là người của Thượng Thanh tông thì sẽ không ra tay đánh rần động cỏ. Nếu người thấy người bình an bước ra thì lập tức phát tín hiệu cầu cứu, dẫn người của Thương Triều Tông gấp rút tiếp viện, một là tranh thủ người của Thương Triều Tông cuốn lấy hung thủ, hai là để hấp dẫn sự chú ý của hung thủ, chỉ ít không để cho hung thủ biết hướng đi của chúng ta, chúng ta có thể nhân cơ hội chạy trốn! Tóm lại mặc kệ là kết quả nào, chúng ta không cần thiết bởi hai huynh muội này mạo hiểm, sau khi châm lửa xong lập tức rời đi!”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Hắc Nói Chúng Ta Là Phế Vật (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Viên Cương gật đầu: “Rõ, việc này ta đi xử lý, ngài ổn định đám Thương Triều Tông đi!”

Ngưu Hữu Đạo than thở nói: “Ban này ta muốn ổn định bọn hắc, người làm rồi cái gì chứ?”

Viên Cương lắc đầu một cái, nằm trên chăn nhắm mắt đi ngủ, làm như không nghe thấy gì hết.

Bình minh ngày hôm sau, Viên Cương đi múc nước, giúp Ngưu Hữu Đạo chuẩn bị sẵn nước cần dùng. Ngưu Hữu Đạo ở ngoài lều rửa mặt xong hết thì nhìn đông tới nhìn tây, thấy người ngựa bên tàu liền quay đầu hỏi: “Tình hình thế nào?”

“Nghe nói lên núi đồn cũi, bện bè gỗ vượt sông!” Viên Cương đáp.

“Ủầy!” Ngưu Hữu Đạo nhìn bốn phía.

Rửa mặt xong, Ngưu Hữu Đạo tản bộ xung quanh, nhìn thấy đám Thương Triều Tông đang đứng trên sườn bờ sông chỉ trở mặt sống, Ngưu Hữu Đạo chủ động bước tới. “Vương gia, động tĩnh lớn như vậy là muốn làm bè gỗ vượt sông sao?”

Mấy người quay đầu lại nhìn, cũng lần lượt chào hỏi, Lam Như Đình cười nói: “Đúng vậy! Nếu chỉ có người qua sông thì dễ xử lý, nhiều ngựa thế này, không làm trên trăm bè gỗ thì e là không tiện.”

Ngưu Hữu Đạo nhìn xuống phía dưới, hiểu kỳ nói: “Thượng hạ du không có cầu sao?”

Lam Như Đình nói: “Pháp sư có chỗ không biết, thái thú Phụng Lăng Ba quận Quảng Nghĩa tự xây dựng quân đội riêng, để đề phòng đại quân triều đình đã không chế chặt thuyền lui tới trên sông, còn cầu nối qua sông cũng đã bị đốt hết. Đi đường vòng thì quá xa, chúng ta chỉ có thể làm bè gỗ vượt sông.”

“Xây dựng quân đội riêng?” Ngưu Hữu Đạo đi vào giữa đám người, nhìn cảnh vật lờ mờ bờ bên cạnh. “Chỉ là một quận trưởng mà cũng dám đối kháng với đại quân triều đình. Phụng Lăng Ba này rất lợi hại sao?”

Huỳnh muội Thương Triều Tông liếc nhìn nhau, ngay cả điều này cũng không biết sao, liệu có phải Ngưu Hữu Đạo đã biết rõ còn cố hỏi không.

Lam Như Đình mỉm cười, vuốt râu nói: “Thực lực một quận đối kháng với cả triều đình dĩ nhiên không được, chẳng qua triều đình hiện nay đang đối mặt với đại quân nước đối địch áp cạnh, không thể tạo thêm nội loạn. Còn Phụng Lăng Ba này đúng là cũng có chút thực lực, có môn phái tu hành làm chỗ dựa không nói, dưới trướng còn có mười vạn đại quân tinh nhuệ, trưởng tử Phụng Nhục Nghĩa, thứ tử Phụng Nhục Tiết đều là hổ tướng năng chinh thiện chiến. Ngay cả nữ nhi Phụng Nhục Nam cũng là nữ tướng hào kiệt không thua gì đấng mày râu. Phụng Lăng Ba có hai nhi một nữ làm tướng, liên tiếp đánh bại đại quân triều đình chinh thảo nhiều lần, khiến triều đình tạm thời chỉ có thể trấn an, không dám bắt họ hoàn toàn làm phản. Cộng thêm quận Quảng Nghĩa là nơi đất lành, khí hậu ôn hòa, lương thực sung túc, nhân khẩu dĩ nhiên cũng không ít, có thể nói là đã tạo điều kiện cho Phụng Lăng Ba tự lập, bởi vậy họ mới dám nhân lúc triều đình lo ngoại hoạn mà đối kháng!”

Một quận trưởng bên dưới mà cũng dám tự xây dựng quân đội riêng, xem ra phiền phức của nước Đại Yên này không nhỏ! Ngưu Hữu Đạo lại lộ vẻ đâm chiêu, thăm thì trong miệng: “Phụng Nhục Nam...”

Hắn nhớ tới một chuyện, năm đó lúc từ miếu nhỏ trong thôn dọc theo con sông trôi đi từng gặp một nữ tướng, lúc gọi hang từng bảo hắn tìm đến quận Nghĩa Quảng nương tựa, hắn nhớ kỹ trên lệnh bài bắn cho hắn có khắc một con Phụng Hoàng, còn có một chữ “Nam”.

Lam Như Đình nghe hắn lẩm bẩm vậy thì ước hỏi: “Pháp sư quen Phụng Nhục Nam nữ nhi Phụng Lăng Ba sao?”

“Ha ha!” Ngưu Hữu Đạo cười lắc đầu.

Đúng lúc này, nơi tạm đóng quân phía sau đột nhiên xuất hiện động tĩnh rối loạn, Thương Triều Tông bỗng nhiên quay đầu lại quát: “Xảy ra chuyện gì?”

Ngưu Hữu Đạo quay đầu sang nhìn thì thấy Viên Cương bị một đám người vây quanh, lông mày hơi giật giật. Sau đó mấy người nhanh chóng bước tới, Bách phu trưởng Quan Thiết tiến đến mở đường, đám người vây quanh tránh ra, thấy Viên Cương đang đối mặt với thân vệ của mình, Thương Triều Tông lại một lần nữa quát: “Xảy ra chuyện gì?”

Viên Cương đứng sừng sững tại chỗ không nhúc nhích, mặt không cảm xúc. Trần Thụ Lâm - một Bách phu trưởng khác đứng đối diện gã chỉ vào Viên Cương, sắc mặt giận dữ nói: “Vương gia, hần ta nói người của nhị vệ Anh Dương, Vũ Liệt chúng ta là phế vật!”

Mọi người nhanh chóng nhìn chằm chằm Viên Cương, Thương Thục Thanh âm thầm cảm thấy kỳ quái. Viên Cương này tuyệt đối không phải người nhiều chuyện, sao lại có thể nói ra những lời này?

Thương Triều Tông hỏi: “Viên huynh đệ, có chuyện như vậy sao?”

Viên Cương thờ ơ nói: “Là ta nói.”

Một câu càng kích thích chúng nộ, sắc mặt của những người xung quanh đều giận dữ, ngay cả sắc mặt Thương Triều Tông cũng trầm xuống, Lam Như Đình cùng Thương Thục Thanh liếc nhìn nhau.

Ngưu Hữu Đạo tay cầm thanh kiếm đi đâu cũng làm thành quảỉ trượng, hững hờ nói một câu: “Hầu Tử, nói hươu nói vượn gì vậy?”

Viên Cương lạnh nhạt nói: “Không có nói hươu nói vượn, nói sự thật thôi, nếu ai không phục có thể so tài thử xem!”

Hai vệ thân binh lập tức xoa nắm đấm, rõ ràng đang chuẩn bị để đánh Viên Cương một trận.

Thương Triều Tông thì mừng rỡ, lần đầu tiên gặp Viên Cương y đã vừa mắt. Với cổ khí chất trên người Viên Cương, y tin chắc mình không nhìn nhầm. Y sớm đã muốn thăm dò bản lĩnh của Viên Cương như thế nào, giờ thời cơ đã đưa đến trước mắt, không khỏi quát: “Được! Vị huynh đệ nào ra bởi Viên huynh đệ chơi thử đi!”

“Thuộc hạ!”

“Đề thuộc hạ!”

“Vương gia, đề thuộc hạ!”

Cả đám người tranh nhau chen lấn, cuối cùng vẫn là Bách phu trưởng Trần Thụ Lâm hét lên một tiếng đề ép ý kiến những người khác xuống, đích thân ra trận.

Viên Cương vẫn đứng bất động, bộ dạng rõ ràng muốn nói họ muốn thay ai lên cũng được.

Ngưu Hữu Đạo cũng hét lên: “Hầu Tử, chớ làm loạn, mau trở về, đây không phải nơi để ngươi làm bậy!”

“Ta không làm bậy, ta thua sẽ mặc cho vương gia xử trí.” Viên Cương hứa hẹn.

Thương Triều Tông nghe vậy mừng thầm, đang muốn thu thập Viên Cương về dưới trướng. Từ lúc gặp hần ta ở miếu nhỏ trong rừng kia, thấy hần ta có thể dẫn dắt thôn dân chống phi binh đánh cướp cũng đủ để chứng minh người này có tố chất chỉ huy tác chiến nhất định.

Viên Cương cũng hát cầm với Trần Thụ Lâm phía đối diện: “Nếu ngươi thua thì sao?”

Trần Thụ Lâm cũng nói: “Ta thua cũng tùy ý ngươi xử trí!”

Viên Cương lạnh nhạt nói: “Ngươi là lính của vương gia, lời của ngươi có tác dụng sao?”

“...” Trần Thụ Lâm bị chặn á khẩu không trả lời được, không khỏi nhìn về phía Thương Triều Tông xin giúp đỡ.

Thương Triều Tông cười ha ha, nói: “Chuẩn!”

Viên Cương nghiêng đầu nhìn về phía y, nói: “Ta không muốn xử trí ai, chỉ là đoạn đường này bôn ba, muốn tìm một chân chạy việc. Nếu ta thắng, vương gia cho phép ta tùy ý chọn một chân chạy việc, không biết ý vương gia như thế nào?”

Thương Triều Tông vùng tay lên. “Được!”

Ngưu Hữu Đạo lại kêu lên: “Hầu tử, đừng làm loạn!”

Có điều lời của hần dường như không hề có tác dụng. Đám thân vệ sao có thể nghe lời hần, ngay cả Viên Cương cũng thờ ơ, những người khác càng không cần nói.

Tiền cược của trận đấu đã đặt xong, tất cả mọi người đều lên tinh thần. Cả chặng đường dài bôn ba đúng là quá buồn tẻ vô vị, bây giờ có màn náo nhiệt để xem, ai nấy đều lần lượt lui sang hai bên, nhường sân bãi rộng rãi lại, hai con ngựa được dắt đến trước mặt hai người, hai trăm mã đao tiêu chuẩn thân

vệ được dâng lên.

Trần Thụ Lâm trở mình lên ngựa, đón trăm mã đao được ném tới, chụp lấy dây cương phóng ngựa ra xa rồi dừng lại xoay người nhìn bên này.

Nguru Hữu Đạo không lui ra, đợi sau khi người đưa đao đưa ngựa lui xuống mới tiến lên trách cứ Viên Cương: “Người làm càn cái gì vậy!” Sau đó mới thấp giọng nhẹ nhàng bồi thêm một câu. “Người có được hay không đấy? Đừng cậy mạnh!”

Viên Cương cũng thấp giọng đáp lại một câu. “Ồ thôn miếu nhỏ kia ta đã đánh nhau với phi binh mấy năm. Ngài đoán không nhầm đâu, tốc độ tu luyện Nganh khí công ở đây vượt xa tưởng tượng.”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Đúng Là Hồ Tướng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Nghe hẳn ta nói vậy, Nguru Hữu Đạo yên tâm, có nắm chắc là được. Hắn lại chỉ Viên Cương mắng một chập rồi thấy giờ có mắng cũng vô ích nên cuối cùng phát tay áo quay người bỏ đi, cùng đám Thương Triều Tông quan sát bọn họ.

Ở phía xa, Trần Thụ Lâm điều võ giương oai, vung vẩy trăm mã đao trong tay bày ra đủ động tác khiêu khích. Viên Cương nhìn nhìn, dây cương trong tay ném trở về yên ngựa, trăm mã đao trong tay đập vào hông chiến mã, chiến mã bị đau nên chạy sang một bên, bị thân vệ bên cạnh kéo lại. Những người quan chiến hai bên ngạc nhiên, Trần Thụ Lâm đang điều võ giương oai cũng trở mất, không biết Viên Cương là có ý gì.

Nhưng động tác tiếp theo của Viên Cương càng khiến người ta giật mình. Viên Cương tiện tay lật qua lật lại trăm mã đao, tiện tay ném sang một phía.

Vụt! Trăm mã đao bay tới, cắm trên mặt đất trước mặt Thương Triều Tông.

Đám người không khỏi ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau. Tình huống gì vậy, chẳng lẽ còn định tay không tác sát đối chiến với Trần Thụ Lâm phóng ngựa rong ruổi sao? Nếu đúng như vậy, so về sức mạnh đối chiến chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn. Sức mạnh xông tới của chiến mã rất kinh người, bị chiến mã tung vào không chết cũng tàn phế, người ở trên chiến mã uy lực khi đánh ra một đao sẽ càng thêm đáng sợ.

Hai mắt Thương Triều Tông sáng ngời có thần, nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Viên Cương. Từ trên người Viên Cương có thể thấy được khí độ ung dung không nóng vội khi lâm trận, rất có phong thái của đại tướng. Trong lòng y càng mong muốn thưởng thức không thôi.

Nguru Hữu Đạo chống kiếm làm trượng, thần thái bình tĩnh trong ánh mắt cũng lộ thêm tia hứng thú, cũng muốn xem thử thực lực của Viên Cương hiện nay như thế nào.

Trước mắt bao người, chợt thấy Viên Cương giơ một cánh tay lên, nắm tay dựng ngón tay cái với Trần Thụ Lâm, sau đó nắm đấm xoay chuyển, ngón tay cái hướng xuống!

Dù cả hiện trường người biết ý nghĩa của động tác này chỉ có mình Nguru Hữu Đạo nhưng tất cả mọi người không ngạc nhiên, đều có thể đoán ra đây là một loại thế tay khiêu khích mà mình nhìn không hiểu.

Trần Thụ Lâm đối diện mặt nở nụ cười lạnh, trong lòng bốc hỏa, nắm tay không tác sát khiêu khích, chẳng phải không thèm coi mình ra gì sao!

“Giá!” Trần Thụ Lâm vung đao vồ lên hông ngựa. Hai chân thúc vào bụng ngựa, chiến mã lập tức vung bốn vó băng băng lao tới. Bùn đất cùng cỏ xanh dưới bốn vó bắn ra, người và ngựa như con con gió vọt tới.

Viên Cương hạ cánh tay xuống bất động như núi, hai chân đứng dạng ra, hai cánh tay rủ xuống tự nhiên dần siết chặt nắm tay, xương cốt trên người lộ rõ phát ra tiếng rắc rắc trầm đục. Hai mắt nhìn chăm chăm chiến mã đang vọt tới. Đột nhiên, cả người gã như con báo đi săn bỗng nhiên nhảy lên ra, phóng thẳng ra đối đầu với chiến mã.

Không ít người hít sâu một hơi, đều nói thầm cái thằng này điên rồi sao?

Mất thấy người và chiến mã sắp đụng vào nhau, Trần Thụ Lâm một tay cầm đao đang phóng nhanh tới liền đưa tay lật đao một cái, lưỡi đao đổi thành sóng đao, vung mạnh đao bổ về phía Viên Cương. Hành động lần này cũng coi như gió cao đánh khẽ, thân là người ở cạnh vương gia ít nhiều cũng nhận ra vương gia rất thích người này. Dù sao tí thì như thế này không phải để giết người, lúc lâm trận giấu đi lưỡi đao, đổi lại là sóng đao gỡ xuống giáo huấn là được rồi!

Một động tác giả dụ địch, dụ đao thế của Trần Thụ Lâm bỏ xuống, Viên Cương mượn thế xông lên đột nhiên rạp xuống sát đất né sang bên trái, tránh

được đao thế công kích của Trần Thụ Lâm, cả người giống như sụt qua móng ngựa đang lao nhanh tới. Tay hắn ta thuận thế vung mạnh ra, bàn tay đang móc một cái vào móng trước bên trái của ngựa!

“Hí hí... hí!” Chiến mã hí lên giống như gặp phải thùng gạt ngựa, trong nháy mắt lật ngựa rồi ngã lộn nhào trên mặt đất. Trần Thụ Lâm trên lưng ngựa bị quăng mạnh vào không trung, kêu lên: “A!”

Thân vệ quan chiến hai bên lần lượt hét lên kinh ngạc.

Trần Thụ Lâm rơi xuống lộn lộn trên mặt đất chưa dừng lại, Viên Cương thuận thế xông đến, đuổi theo sát Trần Thụ Lâm đang lộn.

Trần Thụ Lâm rong ruổi tác chiến trên lưng ngựa trường kỷ cũng được coi là kinh nghiệm lâm trận phong phú. Sau khi bị quăng khỏi ngựa liền biết nên tự vệ như thế nào. Trần Thụ Lâm mượn lực đạo của mặt đất lộn để giảm bớt lực, người còn chưa đứng vững liền nghe đám đông đội thốt lên một tiếng: “Cẩn thận!”

Vừa nhìn lại, còn chưa không kịp phản ứng, Viên Cương đã lao tới phi thân đập một cái trúng sau lưng Trần Thụ Lâm. Phịch một tiếng, Trần Thụ Lâm lại bay ra ngoài, bay ra xa hai trượng, rồi đập trên mặt đất, mã trảm đao trong tay cũng bị đập bay ra ngoài.

Viên Cương vội vàng xông đến, mũi chân hất trên mặt đất, móc trảm mã đao của Trần Thụ Lâm rơi xuống đất, thuận thế cầm đao trong tay, tiếp tục đi về phía Trần Thụ Lâm đang lộn.

Thương Triều Tông thấy thế gấp giọng hét: “Thù hạ lưu tình!”

Ngã liên tục hai cái, lại chịu một cú đập mạnh, cả người gã đã bị ngã tới không tỉnh táo, miệng mũi đều ứa máu. Sau một hồi lắc lắc đầu, gầy dựa muốn đứng lên, Trần Thụ Lâm liền phát hiện trên cổ mát lạnh. Gã thấy hai bóng người ở trước mắt. Trên thực tế là Trần Thụ Lâm đã bị ngã tới hoa mắt, chỉ có một mình Viên Cương một tay cầm đao kề lên cổ gã mà thôi!

“Hộc...” Trần Thụ Lâm thở mạnh một hơi, gang rộng tứ chi, nằm trên mặt đất cười khổ.

Viên Cương dịch chuyển lưỡi đao, tiện tay phập một tiếng cảm ngược trảm mã đao trên mặt đất, mặt không đổi sắc, yên lặng quay người rời đi. Cơ thể cao lớn, bước đi trầm ổn, không hề có chút rung động nào, những ánh mắt sợ hãi than thán hoàn toàn không có ảnh hưởng gì với hắn ta.

Ngưu Hữu Đạo chống “gậy” đứng đó miệng nở nụ cười, phát hiện Nganh khí công của Hầu Tử bây giờ thực sự ghê gớm, còn dám dùng tay không đi kéo móng ngựa đang phi nhanh.

“Đúng là hổ tướng!” Thương Triều Tông tự lẩm bẩm một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Viên Cương, không thể nói là thương thức chừng nào, giống như nhìn thấy mỹ nhân tuyệt thế vậy. Với ánh mắt của y có thể nhìn ra hạng người này trên chiến trường có thể phát huy uy lực như thế nào. Không chỉ có vũ lực, năng lực đề trên chiến trường không sợ hãi, tùy cơ ứng biến rất quan trọng.

Quan Thiết ở bên nghiêng đầu nhìn vương gia, nhận ra vương gia rất động lòng với Viên Cương này thì không khỏi ngậm cười khổ.

Thương Thục Thanh và Lâm Như Đình không kim được, lại một lần nữa nhìn nhau. Dĩ nhiên hai người cũng hiểu rõ có thể có được một lương tướng có ý nghĩa như thế nào. Trên chiến trường lúc hai quân đang chém giết, có thể có được một viên lương tướng hữu dụng hơn một pháp sư tùy tùng rất nhiều. Pháp sư có điều kiện tự nhiên có thể hấp dẫn đến được, lương tướng chỉ có thể gặp không thể cầu.

Thân vệ hai bên nhìn Viên Cương đi tới âm thầm lưu lưỡi, tay không tác sát mà dám đụng vào móng ngựa đang phi nhanh, người bình thường chỉ e sớm đã bị móng ngựa đá cho bàn tay máu thịt be bét, xương gãy vụn rồi. Vậy mà người này còn có thể làm cho ngựa trượt chân, sức lực này quả thực lớn đến đáng sợ! Không ít người trước kia cảm thấy phần nộ vì lời của Viên Cương, giờ thì đã phục hơn rất nhiều, không vì cái gì khác, chỉ vì người ta hoàn toàn có tư cách để nói mạnh mẽ như vậy, có lẽ người ta không hiểu rõ chiến tích của Anh Dương, Vũ Liệt vệ!

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Rơi Vào Nguy Hiểm (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Một nhóm người chạy tới, có người đi kiểm tra xem con ngựa bị quăng đang bò dậy có tổn thương gì không thì thấy cần phải kịp thời trị liệu. Nên biết trong thời đại chiến ngựa là tài nguyên rất quan trọng. Cũng có người diu Trần Thụ Lâm ngã xuống đất đứng dậy, đỡ hai tay hai bên diu đi.

Viên Cương đi đến nhìn Thương Triều Tông đối diện một cái, làm như không nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Thương Triều Tông chỉ lẳng lặng đi ra sau Ngưu Hữu Đạo đứng im.

Ngưu Hữu Đạo thì cười ha ha với Thương Triều Tông: “Tỷ thí ấy mà. Vương gia đừng để trong lòng, vụ cá cược kia cũng không cần tính đâu.”

Thương Triều Tông ngược lại bị nhắc nhở, nhìn chằm chằm Viên Cương nói: “Bản vương nói lời giữ lời, năm trăm thân vệ Viên huynh đệ muốn ai làm chân chạy việc vặt cứ việc nói!”

Viên Cương lạnh nhạt nói: “Đến lúc đó lại nói!”

“Làm loạn!” Ngưu Hữu Đạo quay đầu quát một câu, lại cười nói với Thương Triều Tông: “Vương gia, mọi người bận rộn, chúng ta không quấy rầy nữa!” Nói xong hần chấp tay, mang Viên Cương nghênh ngang rời đi, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Thương Triều Tông đưa mắt nhìn chột không kìm được, nắn cổ tay thở dài một tiếng: “Hỗ tướng như vậy không đi sa trường danh dương thiên hạ, lại đi theo bên cạnh hần làm tùy tùng chạy việc, đúng là lãng phí, đáng tiếc!” Y thật sự sẵn sàng đem một đồng người đổi một mình Viên Cương với Ngưu Hữu Đạo. Có điều, giờ trong tay y chẳng có vốn liếng gì để đi đàm phán với Ngưu Hữu Đạo. Người ta vốn ghét bỏ y.

Thương Thục Thanh và Lam Như Đình đều than nhẹ một tiếng, có thể hiểu được tâm tình của Thương Triều Tông. Thương Triều Tông giờ đang lúc thiếu nhân mã, thiếu chiến tướng. Đương nhiên pháp sư cũng thiếu, cũng không chỉ là pháp sư, cái gì cũng thiếu. Thay vào đó bên này cũng nhận ra Ngưu Hữu Đạo e là đã quyết định sẽ đi, chẳng biết là lúc nào những sẽ sớm chào từ biệt thôi!

Hai ngày sau, một lượng lớn bè gỗ đã đóng xong, bên này phái một ít người lên bè gỗ đi sang bờ bên kia, đánh tiếng trước với người quận Quảng Nghĩa, tránh cho bên kia hiểu lầm. Sau khi được người đóng giữ bờ bên kia cho phép, bên này mới đưa toàn bộ chiến mã lên bè gỗ, kể thành một đội chèo sang bờ bên kia.

Đến bờ bên kia, dưới sự giám thị của nhân mã đóng giữ, cả đám một lần nữa lên bờ.

Tướng lĩnh đối phương mang theo thuộc hạ nhanh chóng đến bái kiến Thương Triều Tông, bên này vẫn chưa hoàn toàn tạo phản, trên danh nghĩa vẫn là người của triều đình. Còn Thương Triều Tông cũng vẫn là vương gia triều đình, về tình về lý đều phải tới bái kiến. Nói tóm lại, bên này khá lịch sự hữu lễ với Thương Triều Tông, họ đều biết Thương Triều Tông cũng không tính là người của triều đình, đó còn chưa nói có thể còn là kẻ thù.

Tướng lĩnh bên này vốn muốn thiết yến khoản đãi nhưng Thương Triều Tông khéo léo từ chối, chỉ cần chút tiếp tế. Với những phản quân tự xây dựng quân đội này, y cũng không có mấy thiện cảm, dù sao y cũng là Hoàng tộc. Có điều bên này vẫn khách khí, cố ý phái một tiểu đội mười người hộ tống nhóm Thương Triều Tông, nói là hộ tống Thương Triều Tông ra khỏi quận Quảng Nghĩa mới thôi. Thương Triều Tông cũng không từ chối, cũng không thể từ chối được. Y biết nói là hộ tống nhưng trên thực tế là giám thị, dù sao trên tay y cũng đang nắm năm trăm kỵ binh tinh nhuệ, thế trận bày ra hoàn toàn đủ để xông pha một trận chiến, dù là mấy ngàn bộ binh kết trận e là cũng không cần nói, hoàn toàn có thể phối hợp hành động của triều đình. Quan hệ của quận Quảng Nghĩa và triều đình đã như vậy, người ta không thể không phòng.

Cả nhóm một lần nữa lên đường, đằng sau có một chi theo đuôi, tiểu tướng dẫn đội tên là Khuất Ngũ, dọc đường đi theo giám thị, gặp dịch trạm thì lại đi báo cáo tình hình dọc đường.

Tiến vào trong cảnh nội quận Quảng Nghĩa, đã cách núi Tiểu Nam không xa lắm, ngày hôm sau là có thể đến chân núi Tiểu Nam. Vùng đồi núi bên đường cái quan kia được gọi là núi Tiểu Nam rồi.

Thương Thục Thanh nghiêng đầu gọi: “Ca!”

Sắc mặt Thương Triều Tông ngưng trọng hơi giờ tay lên, sờ dĩ sắc mặt ngưng trọng là vì mấy người bên này sớm đã phán đoán. Ngưu Hữu Đạo sớm muộn gì cũng đi con đường khác với bọn y, không thể giữ lại được. Sờ dĩ hần còn chậm chạp chưa rời đi, e là liên quan đến chuyện đưa thư, đến núi Tiểu Nam có lẽ sẽ là lúc từ giả Ngưu Hữu Đạo. Cả đám người nhìn thấy thế tay thì kỷ luật nghiêm minh, đều ghì chặt dây cương, nhân mã đứng lại trên đường.

Thương Thục Thanh ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, đầu đội nón lá mảnh che, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, nghiêng đầu nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo: “Pháp sư, không phải pháp sư muốn đưa thư sao? Đến núi Tiểu Nam rồi.”

“Ồ! Tới rồi sao?” Ngưu Hữu Đạo làm ra vẻ giờ mới biết.

Sở Trạch là Bách phu trưởng phụ trách tiền tiêu, dò đường chỉ vào con đường lên núi cách đó không xa, nói: “Đây là đường vào Nam Sơn tự!”

Ngưu Hữu Đạo quay đầu chỉ chỉ cái bao mà Viên Cương đang treo trên lưng ngựa, nói: “Hầu Tử, thư ở trong bọc, người giúp ta đi một chuyến đi!”

Viên Cương yên lặng gật đầu, kéo mạnh dây cương trên tay rời khỏi đội ngũ, đi vòng tại chỗ nửa vòng, giờ roi chỉ vào một thân vệ trong đội ngũ, không chút khách khí nói: “Người, bồi ta đi một chuyến!”

Thân vệ kia tên Tô Kiệt Nhân, thấy chỉ mình thì không khỏi ngạc nhiên. Gã ta nhìn đầu lĩnh của mình. Thương Triều Tông quay đầu ra hiệu một chút, gã ta phóng ngựa rời đi. Viên Cương hất dây cương, phóng ngựa chạy lên đường núi, Tô Kiệt Nhân đi theo phía sau!

“Đề phòng!” Lam Như Đình kêu lên, đồng thời liếc mắt ra hiệu với Quan Thiết ở bên cạnh.

Quan Thiết hiểu ý, khẽ gật đầu, dẫn một chi nhân mã đi một hướng khác cảnh giới, phần lớn năm trăm kỵ binh đều phụng mệnh tán ra cảnh giới.

Tiểu tướng Khuất Ngũ quận Quảng Nghĩa phụ trách giám thị dẫn người chạy tới, hỏi: “Vương gia, sao vậy?”

Lam Như Đình cười thay trả lời: “Không có gì, phái người đi Nam Sơn tự đưa thư, chờ người trở về, sẽ không tốn bao nhiêu thời gian đâu.”

Khuất Ngũ “à” một tiếng, dẫn người lui lại, một mực hết nhìn đông tới nhìn tây dò xét...

“Đi theo ta!”

Viên Cương đang rong ruổi trên đường núi đột nhiên quay đầu lại gọi một tiếng. Kéo ngựa chuyển hướng, quẹo xuống đường núi, xông vào trong khu rừng rậm địa thế bằng phẳng. Tô Kiệt Nhân rẽ theo, tiến vào rừng rậm không xa, Viên Cương trước mặt bỗng siết cương cho ngựa dừng lại, yên lặng quan sát xung quanh.

Tô Kiệt Nhân ở bên cũng dừng lại, hoài nghi hỏi: “Viên huynh đệ, không phải muốn đi Nam Sơn tự đưa thư sao?”

“Xuống ngựa!” Viên Cương buông một câu, vén chân nhảy xuống ngựa, lấy cái bọc trên lưng ngựa xuống, cầm một bộ y phục ra, đây chính là y phục của Nguru Hữu Đạo.

Tô Kiệt Nhân vừa xuống ngựa, trở tay không kịp tóm lấy bộ quần áo Viên Cương ném sang, lơ lơ ôm lấy.

Viên Cương hát cầm với gã ta, ra hiệu nói: “Thay quần áo!”

“Vì sao?” Tô Kiệt Nhân không hiểu.

Viên Cương lại nói: “Bảo người thay thì thay đi, sao nhiều lời vậy?”

Tô Kiệt Nhân có chút bất đắc dĩ, đành phải làm theo, động tác hơi chậm, Viên Cương lại hét: “Nhanh lên!”

Sau khi thay đồ xong, Viên Cương lại tiến đến cầm tóc gã ta, muốn đổi kiểu tóc. Lần này Tô Kiệt Nhân không làm, che búi tóc lui lại, cảnh giác nói: “Rốt cuộc người muốn làm gì?” Viên Cương cũng không miễn cưỡng, “Người không tình nguyện thì quay về đi, về nói với vương gia người không muốn làm chân chạy việc vặt cho ta, để vương gia thay một người tình nguyện tới.

“...” Tô Kiệt Nhân im lặng, không còn cách nào khác, cuối cùng đành phải nghe theo.

Chỉ một lát sau, Viên Cương đã đổi kiểu tóc của gã ta thành kiểu tóc buộc đuôi ngựa tùy tiện sau đầu của Nguru Hữu Đạo, gã đập một phong thư vào ngực Tô Kiệt Nhân: “Công việc rất đơn giản, giả mạo pháp sư đi Nam Sơn tự đưa thư. Người cứ nói người là Nguru Hữu Đạo, đệ tử Thượng Thanh tông, phụng mệnh chương môn đưa thư, cầu kiến trụ trì! Đưa thư chỉ là thứ yếu, nhiệm vụ chủ yếu là quan sát tình hình trong chùa, nhớ kỹ chưa?” Câu cuối cùng thuần túy là đang nhắc Tô Kiệt Nhân, trong chuyện này có tồn tại chút nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Rơi Vào Nguy Hiểm (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Sau khi căn dặn xong, hai người lại lên ngựa ra rừng rậm, trở lại đường núi tiếp tục tiến về phía trước. Hai người đi đến vị trí lờ mờ thấy Nam Sơn tự trên đỉnh núi thì Viên Cương lại xoay ngựa nấp vào trong rừng, Tô Kiệt Nhân một mình phóng ngựa xông tới đỉnh núi. Viên Cương trốn trong rừng hẻo lánh, sắp xếp cho ngựa xong thì nhanh chóng đi bộ lên đỉnh núi, cuối cùng nấp trong một tán cây đại thụ quan sát. Hắn ta tận mắt nhìn thấy Tô Kiệt Nhân tiến vào trong cánh cửa lớn của chùa.

“Trụ trì, bên ngoài có một người, tự xưng là Nguru Hữu Đạo, đệ tử Thượng Thanh tông, nói là phụng mệnh chương môn đến đưa thư cho trụ trì.”

Trong chính sảnh hậu viện, trụ trì Viên Phương đang ngồi uống trà nói chuyện với nhóm người Tổng Diễn Thanh thì một đệ tử đi vào bẩm báo một tiếng.

Viên Phương còn chưa đáp lời, Tổng Diễn Thanh đã bỗng nhiên đứng lên, hai mắt sáng lên. “Quả nhiên đến rồi!” Quay đầu lại nói với Viên Phương: “Cho người vào đi!” rồi hắn ta khoát tay với Hứa Dĩ Thiên, Trần Quy Thạc, dẫn hai người tạm thời tránh trong một gian phòng nhỏ bên cạnh. Cửa sổ giấy của gian phòng bị Tổng Diễn Thanh liên tục chọc vài lỗ thủng.

Viên Phương rất bất đắc dĩ, lão vốn không muốn tham gia vào thị phi giữa các môn phái tu hành. Đây không phải chuyện một tiểu yêu như lão có thể chọc vào nhưng lão làm gì còn cách nào khác, chỉ có thể phát tay với đệ tử đến thông báo: “Mời vào đi!”

Rất nhanh, Tô Kiệt Nhân vừa đi vừa quan sát xung quanh tiến vào, sau khi thấy Viên Phương thì làm kiến lễ, lấy bức thư trong ngực hai tay dâng lên.

Tổng Diễn Thanh trong gian phòng nhỏ bên cạnh nhủ thầm. Hắn ta há lại không biết Ngưu Hữu Đạo. Người đến chỉ là một người ăn mặc giống Ngưu Hữu Đạo mà thôi, liền quay đầu nói với Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc: “Các người ra xem thử có chuyện gì xảy ra!”

Hai người lĩnh mệnh, trực tiếp bước ra khỏi gian phòng bên cạnh, căn bản không hề tránh né Ngưu Hữu Đạo giả này, nhanh chân rời đi.

Viên Phương mở thư ra, giữ ra một tờ giấy viết thư bên trong, nhìn lên nhìn xuống, nhìn trái nhìn phải, lật tới lật lui nhìn, sừng sốt không hiểu gì cả. Quả thật lão không hề tìm được bất kỳ chữ viết nào, rõ ràng chỉ là một tờ giấy trắng mà!

Tổng Diễn Thanh đi ra một tay đoạt lấy bức thư, liếc mắt nhìn Tô Kiệt Nhân từ trên xuống dưới rồi lại quay đầu nhìn bức thư trong tay, ánh mắt sừng sờ, tình huống gì thế này? Hắn ta cũng lật qua lật lại kiểm tra.

Ở cửa lớn của Nam Sơn tự, Hứa Dĩ Thiên lao nhanh ra, thuận theo bậc thang chạy xuống núi, ánh mắt luôn dò xét hai bên.

Viên Cương trốn trong tán cây lặng lẽ chú ý, ánh mắt bỗng nhiên lóe lên. Hắn ta thấy trên bức tường của ngôi chùa có một bóng người, dẫm chân trên đầu tường một cái, lật không lao đến, rơi lên ngọn cây bên ngoài ngôi chùa, mượn lực của ngọn cây lại một lần nữa khinh thân bắn lên, nhẹ như phi yến. Người cứ đập lên ngọn cây bay tới, ánh mắt cũng đang tìm kiếm xung quanh.

Người đến chính là Trần Quy Thạc phối hợp với Hứa Dĩ Thiên cùng đi kiểm tra.

Viên Cương âm thầm kêu khổ, đúng là trùng hợp đến mức không thể trùng hợp hơn được. Trần Quy Thạc đang bay thẳng về phía hắn ta đang ẩn nấp, giờ muốn thay đổi vị trí cũng không dám, chỉ cần khẽ động thì rất có thể bị phát hiện. Hắn ta đành ngồi yên không nhúc nhích, chỉ hy vọng Trần Quy Thạc không chú ý đến bên này.

Có điều Viên Cương không may mắn như vậy, Trần Quy Thạc từ tán cây phía trước bắn người lao tới, còn chưa đáp lên tán cây bên này mắt đã sáng lên, khóa chặt lấy hắn ta, con người bỗng nhiên co rút lại, bang một tiếng, tiện tay rút kiếm trực tiếp đánh về phía Viên Cương đang ẩn nấp. Viên Cương nhún người trượt xuống, đập lên một nhánh cây, mượn lực bắn vọt lên, cũng nhảy ra ngoài, từ trên cây này bay sang một cây khác.

Vù vù vài tiếng, cành lá bay toán loạn, kiếm quang lấp lóe, mấy cành cây làm vướng Trần Quy Thạc đã bị kiếm trong tay cắt vụn. Chân đạp trên tàng cây một cái, không hề dừng lại, người như phi yến xuyên mưa trực tiếp xuyên qua tán cây, một người một kiếm tiếp tục truy sát Viên Cương.

Viên Cương bay nhào lên một cây khác thì niumột cành cây đáp xuống đất, lách mình chạy nước đại trong rừng. Hắn ta thấy đối phương có thể gặm lên ngọn cây phi hành nhẹ như chim yến thì biết mình đã rơi vào nguy hiểm. Tuy nhiên hắn ta căn bản không phải võ sĩ bình thường.

Trần Quy Thạc đuổi theo phía sau không đáp xuống đất, đập trái đập phải lên những cành cây trong rừng, tốc độ này không phải Viên Cương có thể bị được. Sau khi đuổi theo một lát, Trần Quy Thạc bắn ra “Huỳnh Thanh Chưởng”, chưởng lực cách không đánh về phía Viên Cương. Viên Cương phát hiện ra nguy hiểm không kịp tránh né, phía sau lưng gồng lên, miễn cưỡng chịu một chưởng, cả người bị chấn liên gia tốc lao nhanh ra ngoài, đột nhiên kéo giãn khoảng cách với kẻ đuổi giết, tiếp tục chạy như điên.

Trần Quy Thạc kinh ngạc “a” một tiếng, không ngờ đối phương bị mình đánh một chưởng thế mà người không việc gì, tiếp tục nhảy lên thân cây mượn lực của cành cây tránh né lung tung. Trần Quy Thạc lại đuổi đến gần, đã có bài học kinh nghiệm nên liền lảng không dám ra một kiếm.

Viên Cương né nhanh sang một bên, cánh tay chụp lấy một cành cây trước mắt, cả người thuận thế vòng ra sau cây, có thể nói là quán quanh cây một vòng, một quyền gào thét đánh tới, đánh về phía Trần Quy Thạc ở sau cây.

Trần Quy Thạc đang cầm kiếm đuổi theo không ngại Viên Cương đánh giết từ một phía khác, không thể ngờ Viên Cương còn dám phản công, khi nghe thấy tiếng quyền phong, lực đạo hình như còn rất mạnh thì vội vàng vồ ra một chưởng, đỡ một quyền kia.

Rầm! Một âm thanh vang vọng, cơ thể Viên Cương bị chấn cho mất khống chế, ngã ra sau lăn lông lốc xuống núi. Trần Quy Thạc cũng bị chấn cho rơi xuống đất lui liên tục vài bước, chân sau khẽ chống xuống sườn dốc mới đứng vững, có chút kinh hãi, sức lực của thằng nhãi này lớn thật đấy!

Một quyền của Viên Cương cũng đã hoàn toàn khơi dậy sát tâm to lớn của Trần Quy Thạc. Lúc này Trần Quy Thạc một lần nữa phi thân lên, nhanh chóng lại đuổi kịp, kiếm quan từ trên không rơi xuống, chụp lấy Viên Cương ở bên dưới, lần này không hề có ý giữ người hỏi cung mà đã ra tay hạ sát thù!

Nhưng vào lúc này, tiếng vù vù gấp gáp vang lên, kiếm thế của Trần Quy Thạc bay trên không thay đổi, kiếm hoa vung ra bên cạnh. Trong tiếng leng keng, năm sáu mũi tên bị loạn kiếm của Trần Quy Thạc đánh bay, hơn trăm người mai phục sẵn bên dưới do Quan Thiết dẫn đầu đột nhiên xông ra, bụng cung nỏ đi bộ xông đến.

Trước đó Quan Thiết được Lam Như Đình ra hiệu đã mang theo người dưới trướng của mình lặng lẽ đi theo xem xét, ai ngờ vừa hay thấy Viên Cương gặp nạn, biết vương gia cực kì thích vị này, làm sao có thể không cứu.

Nhờ một đợt mũi tên công kích, Viên Cương nhanh chóng thoát hiểm.

Trần Quy Thạc vội vàng rơi xuống đất, không kịp ẩn nấp, và lại số lượng rất nhiều, mấy chục mũi tên dày đặc phóng đến. Y có huy kiếm cũng khó có thể cản được toàn bộ nên liền vội vàng vung tay thi pháp, pháp lực phóng ra ngoài kết thành pháp cương hộ thể.

Mấy chục mũi tên cùng bắn đến trước mặt Trần Quy Thạc thì nhanh chóng ngưng trệ rồi dừng lại giữa không trung. Chúng đã bị pháp lực của y hãm ở đây, những mũi tên này cách Trần Quy Thạc vừa gần lại vừa xa, gần thì cách mặt của Trần Quy Thạc chỉ một ngón tay, suýt chút nữa là làm cho Trần Quy Thạc kinh ngạc mồ hôi ướt sũng.

Sở dĩ những mũi tên bị hãm lại xa gần không giống nhau là vì những mũi tên liên tiếp công kích suýt chút nữa đã phá đi phòng ngự pháp lực của Trần Quy Thạc. Quy tắc rất đơn giản, mũi tên liên tiếp bắn tới, những mũi tên tới trước đối diện với phòng ngự khá mạnh, đồng thời cũng tiêu hao một bộ phận lực phòng ngự đạo, những mũi tên đến sau dĩ nhiên gặp phải lực cản nhỏ hơn, khoảng cách công kích dĩ nhiên càng gần hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Kế Hoạch Xảy Ra Sơ Hở

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Thế này vẫn chưa xong, Quan Thiết vùng tay lên, lại một đợt mưa tên phóng tới. Trần Quy Thạc sao còn dám ngang ngạnh chống lại, tu vi luyện khí cảnh căn bản không cách nào có thể ngăn trở được quá nhiều mũi tên công kích liên miên. Y phát tay, quét bay những mũi tên bị hãm giữa không trung trước mặt mình đi, nghiêng người bỏ nhào về phía trước, lách mình nấp sau một cây địa thụ. Những tiếng soạt soạt gấp gấp vang lên, có mũi tên dính lên cành cây, đuôi tên rung mạnh, cũng có mũi tên sượt qua cây đại thụ.

Trần Quy Thạc bị áp chế lại, Viên Cương cũng xông vào trong đám đông, dưới sự bảo vệ của mọi người, tạm thời thoát hiểm.

Quan Thiết một tay cầm đao dò xét Viên Cương từ trên xuống dưới, thấy không có chuyện gì liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Viên Cương hờ hững nói: “Không rõ.”

Thấy chỉ có một mình hắn ta, Quan Thiết dường như nhớ ra gì đó: “Tô Kiệt Nhân đâu?”

Viên Cương nhìn về phía đỉnh núi, nói: “Còn ở trong chùa!”

Quan Thiết không nói hai lời, lập tức khua tay nói với các huynh đệ thủ hạ: “Lên!” Định đi vào Nam Sơn tự cứu người.

Viên Cương kéo cánh tay hắn ta lại, cảnh cáo nói: “Không phải chỉ một tu sĩ, nguy hiểm!”

Quan Thiết trầm giọng nói: “Anh Dương, Vũ Liệt vệ không có chuyện vứt bỏ huynh đệ không để ý!”

Về mặt Viên Cương khựng lại, kinh ngạc nhìn Quan Thiết, ánh mắt phức tạp.

Quan Thiết không suy nghĩ nhiều, một lần nữa hét đầu với đám thủ hạ. “Đi!” Cả đám bắt đầu xông lên núi, ép về chỗ Trần Quy Thạc ẩn nấp.

Viên Cương muốn theo kế hoạch thừa cơ thoát thân, quay đầu nhìn về hướng xuống núi, lại một lần nữa quay đầu nhìn đám người xông lên núi, gương mặt căng thẳng, cuối cùng không thoát thân theo kế hoạch đã định mà theo đám người xông tới. Hắn ta mượn một thanh trảm mã đao của một thân vệ tay mang nỏ để dùng một lát, tăng nhanh tốc độ vọt tới trước xông ra trước nhất để áp trận.

Mọi người đã tiến đến gần chỗ Trần Quy Thạc ẩn nấp, tán cây trên không đột nhiên có một người bay ngược xuống, chính là Hứa Dĩ Thiên. Vừa xông vào đám người, kiếm quang lóe lên bốn phía, trong khoảng khắc vung ra những đóa huyết hoa. Trong thoáng chốc, năm sáu người đã bị đánh ngã khiến đám người kết trận liền bị hỗn loạn.

Hứa Dĩ Thiên vọt thẳng vào trong đám người, những người xung quanh không ai dám bắn tên, sợ làm bị thương người một nhà, họ lần lượt rút đao xông lên liều mạng nhưng mà đều không phải đối thủ của Hứa Dĩ Thiên.

Quan Thiết thấy từng huynh đệ ngã xuống, hai mắt muốn nứt, gầm thét: “Hương tiền!”

Viên Cương vừa quay đầu nhìn, Trần Quy Thạc nấp sau cây bỗng nhiên lách mình lao ra, một kiếm đâm tới, Viên Cương phát giác ra liền giơ đao chém ngang!

Keng! Một tiếng vang giòn, đao kiếm va nhau, Trần Quy Thạc lại lĩnh giáo được sức mạnh của Viên Cương, thân kiếm bị chấn cho vang lên tiếng kêu, bàn tay cũng bị chấn cho rung lên.

Ngược lại Viên Cương dường như không bị sao, vung đao chém loạn Trần Quy Thạc đang khựng lại. Sức mạnh to lớn đã ép cho Trần Quy Thạc liên tiếp lui ra sau ẩn nấp. Trần Quy Thạc trở tay đánh ra “Huyền Thanh chuông”. Chuông lực cách không đánh lên người Viên Cương làm Viên Cương lão

đào lui lại, nhưng Viên Cương dậm chân ổn định thân hình, rồi lại lập tức vung đao vọt lên điên cuồng bỏ xuống.

Mấy mũi hường tiễn lần lượt kéo lên, mấy đạo lưu quang vu vu phóng lên trời, liên tiếp nổ tung pằng pằng trên không trung.

Sau một tiếng kinh ngạc, đám người chờ trên quan đạo bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Nam Sơn tự thì thấy một đạo hồng quang nổ tung trên không, ngay sau đó lại là mấy tiếng nổ vang kèm theo mấy đạo hồng quang thoáng hiện trên không trung, đây là tín hiệu cầu viện khẩn cấp!

Cho dù là Thương Triều Tông hay Thương Thục Thanh, tất cả mọi người đều lập tức xông lên ngựa, nhân mã phân tán gần xa cảnh giới đều nhanh chóng lao tới, tiếng chân rầm rầm, mấy trăm nhân mã cung nỏ, chiến đao nơi tay, khẩn cấp thúc ngựa lao đi, mau chóng tụ quần tiến đến gấp rút tiếp viện.

Lông mày Ngưu Hữu Đạo nhíu chặt, tình hình sao vậy? Sao lại xuất hiện ra mấy đạo tín hiệu cứu viện? Chuyện đã hơi vượt ngoài kế hoạch, Ngưu Hữu Đạo lo Hứa Dĩ Thiên xảy ra chuyện cũng phóng ngựa đuổi theo.

Đám Khuất Ngủ bên quận Quảng Nghĩa thấy bọn Thương Triều Tông vô cùng lo lắng chạy đi, Khuất Ngủ cũng nhảy lên ngựa khua tay nói: “Đi, xem thử chuyện gì xảy ra!” Mười người lên ngựa phi nhanh đuổi theo.

...

Trong phòng khách Nam Sơn tự, Tô Kiệt Nhân đang trả lời chu toàn nghe thấy tín hiệu cầu viện cũng đột nhiên quay đầu.

Tổng Diễn Thanh và Viên Phương cũng ngạc nhiên, mấy người liền chạy ra, thấy trên không trung tín hiệu nổ rộ.

Sắc mặt Tô Kiệt Nhân kịch biến, keng một tiếng rút kiếm trong tay định lao ra.

Mắt Tổng Diễn Thanh sáng lên, lật tay đánh ra “Huyền Thanh chuông” đánh vào giữa lưng Tô Kiệt Nhân làm gã ta roi mạnh trên mặt đất.

“Canh giữ!” Tổng Diễn Thanh quay đầu rống lên với Viên Phương rồi lắc mình, thả người nhảy lên nóc tiền điện, nhanh chóng chạy đi xem động tĩnh.

Ở nơi kịch chiến trong rừng, thấy đối phương phát ra tín hiệu cầu viện, biết chắc là khó dây dưa tiếp, lại thấy Trần Quy Thạc bị bức tới luống cuống tay chân, Hứa Dĩ Thiên liền trờ tay đánh ra “Huyền Thanh chuông”. Một chuông đánh ngã mấy người, cơ thể lóe lên, đâm kiếm giết khỏi trùng vây, phi kiếm đâm đến Viên Cương đang xoay lưng lại.

“Cẩn thận!” Quan Thiết nhắc nhở một tiếng, người cũng lao ngang ra cản, một đao bổ về phía Hứa Dĩ Thiên.

Keng! Kiếm của Hứa Dĩ Thiên đầy bay trăm mã đao bổ tới ra, kiếm thuận thế tóe ra một đóa hoa máu, mũi kiếm trực tiếp đâm vào ngực Quan Thiết.

Viên Cương được nhắc nhở liền đưa đao về, có bổ vào Hứa Dĩ Thiên nhưng Hứa Dĩ Thiên đã thả người lật trên không, phi cước đạp vào một thân cây, rống lên: “Đi!” Trần Quy Thạc lập tức quay đầu gấp thoát thân.

Soạt soạt vài mũi tên nhanh chóng bắn ra, một đám thân vệ xông lên nhanh chóng bắn tên, trong rừng rậm dù sao cũng khó có thể phát huy được hiệu quả lớn nhất. Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc nhờ thân cây che chắn, thả người nhảy lên thân cây, phi thân vài cái rồi biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Cả đám lao đến nâng cung nỏ đề phòng, có người khác đỡ Quan Thiết ngã xuống đất, cất tiếng đau buồn nói: “Đại nhân! Đại nhân...”

Cả đám chen chúc đến bên Quan Thiết đang hướng bàn tay máu về phía Viên Cương đang im lặng đứng thẳng không nói gì, mặt mũi tràn đầy mong đợi nhìn Viên Cương. Cả đám cũng đều nhìn về phía Viên Cương, có hai người vội nhường đường cho hắn ta.

Viên Cương tiến đến, cầm bàn tay máu của Quan Thiết, chậm rãi ngồi xuống. Quan Thiết nắm chặt lấy tay hắn ta, dùng hết sức nói: “Viên huynh, lưu lại, lưu... lại...”

Viên Cương không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn cho đến khi Quan Thiết không nói được tiếng nào nghiêng đầu một cái, ngã vào lòng một người bên cạnh, Viên Cương cũng không cho Quan Thiết một câu trả lời mà người sắp lâm chung muốn nghe.

Viên Cương không nhìn ánh mắt bi phẫn của những người xung quanh, về mặt hồ hững, đao chống xuống đất chậm rãi đứng lên, phóng nhãn nhìn sang. Chỉ một chốc lát, hơn trăm thân vệ Quan Thiết dẫn đến đã chết hơn ba mươi người!

...

Ngoài Nam Sơn tự, Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc quay về lại trước cửa chùa thì gặp phải Tổng Diễn Thanh.

Thấy trên người Hứa Dĩ Thiên có không ít máu tươi, Tổng Diễn Thanh lập tức hỏi: “Đắc thủ?”

Hứa Dĩ Thiên lắc đầu: “Không thấy Ngưu Hữu Đạo mà đụng phải một đám quân lính tinh nhuệ, đánh nhau, đều là nhân mã thân vệ của Thương Triều Tông!”

“Tiểu tặc giáo hoạt lắm, chẳng lẽ hẳn nghĩ Thương Triều Tông có thể bảo vệ hắn ta?” Tổng Diễn Thanh cười lạnh một tiếng.

Chính lúc này, tiếng bước chân rầm rầm từ dưới núi truyền tới, rõ ràng là đang xông lên núi.

Trần Quy Thạc hơi lo lắng nói: “Sư huynh, hẳn là đội ngũ khác của Thương Triều Tông tới, chúng ta có cần tránh đi một chút không?”

Tổng Diễn Thanh quay đầu quát: “Sợ cái gì, chỉ dựa vào người của Thương Triều Tông có thể giữ chúng ta lại sao?”

Trần Quy Thạc rầu rĩ nói: “Thương Triều Tông dù sao vẫn là quận vương, chúng ta động thủ với quận vương có phải không phù hợp không. Nếu truyền ra ngoài chỉ e phiền phức không nhỏ, bên nào cũng không chịu nổi trách nhiệm.”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chưa Thấy Ai Biết Giả Vờ Tới Vậ (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

“Ai nói phải động thủ với Thương Triều Tông? Ta không muốn chọc hấn, nhưng hấn cũng đừng có chọc ta, một quận vương vô dụng thì có thể làm được gì?” Tổng Diễn Thanh khinh thường một tiếng, cười lạnh nói: “Ta đã tới, Thương Triều Tông phải cho ta một công đạo, nhất định phải giao Nguru Hữu Đạo ra!”

Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc nhìn nhau, ngấm lại cũng đứng. Với thực lực của Thương Triều Tông giờ muốn giữ mấy người hấn ta lại, căn bản không thể.

“Tập trung người trong chùa đến cả đây, tránh tên yêu gấu kia bỏ chạy!” Tổng Diễn Thanh quay đầu phân phó một tiếng, sau đó dạo bước đi đến bậc thang xuống núi, chấp tay lạnh lùng nhìn xuống đường lên núi bên dưới, bộ dạng đang chờ đợi. Trần Quy Thạc thì nhanh chóng đi tập hợp người trong chùa lại.

Mấy trăm nhân mã vội tới giữa sườn núi, hợp đội với nhân mã sở thuộc của Quan Thiết. Thương Triều Tông nhảy xuống ngựa nhanh chóng đi vào khu rừng bên con đường lên núi, đứng trước thi thể Quan Thiết, ánh mắt liếc nhìn mấy chục thi thể xung quanh. Nhân mã bốn phía vẫn duy trì đề phòng cao độ.

Sau đó Nguru Hữu Đạo cũng đuổi nhanh tới, nhìn thấy Viên Cương bình yên vô sự lẳng lặng đứng yên thì cuối cùng cũng thở phào nặng nề, chỉ hơi không hiểu vì sao Viên Cương lại không rời đi theo kế hoạch.

Hầu kết khẽ run, mặt Thương Triều Tông tràn đầy lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Vương gia, chúng ta tới đây xem xét, thấy Viên huynh đệ bị tập kích, liền ra tay giải cứu...” Một thân vệ kể lại kỹ càng mọi chuyện.

Sau khi nghe xong chuyện xảy ra, Nguru Hữu Đạo nhíu chặt mày, nhìn chăm chăm Viên Cương lặng im không nói.

Biết Tô Kiệt Nhân có thể còn ở trong chùa, ánh mắt Thương Triều Tông nhìn lên mặt Viên Cương, rồi nhìn lên mặt Nguru Hữu Đạo, cuối cùng phát tay quát: “Lên núi!”

Trên thực tế người Quan Thiết đem tới có một phần đã lên đỉnh núi giám thị xung quanh trước. Thương Triều Tông ra lệnh một tiếng, mấy trăm nhân mã kết trận đi thẳng lên đỉnh núi. Bản thân Thương Triều Tông tay cầm trăm mã đao, lợi kiếm của Thương Thục Thanh cũng tuốt ra khỏi vỏ, đi theo bên cạnh ca ca.

Đám Khuất Ngủ nhìn thấy tình huống này cũng chỉ đành đi theo lên núi.

Nguru Hữu Đạo đi đến bên cạnh Viên Cương, đưa tay vỗ vai hấn ta, không nói gì, cũng đi theo lên núi.

Bên ngoài Nam Sơn tự, trên bậc thang xuống núi, Tổng Diễn Thanh đứng chấp tay, đứng trên cao nhìn một đám người đang cùng lên núi. Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc hộ vệ trái phải. Đám người phía sau là trụ trì Viên Phương đứng đầu cùng với hơn hai mươi chứng tăng, ai nấy tay cầm trường côn, Tô Kiệt Nhân khỏe miệng dính máu bị áp giải trong tay bọn họ.

Tổng Diễn Thanh thấy Nguru Hữu Đạo sau lưng đám người Thương Triều Tông thì khẽ nhếch khóe môi cười. Vốn hấn ta còn đang lo Nguru Hữu Đạo bỏ chạy thì khá phiền phức, giờ người vẫn còn thì ổn rồi. Vừa nghĩ đến chuyện có thể làm thịt nam nhân, bãi đường với Đường Nghi, trong lòng hấn ta lập tức cảm thấy hưng phấn không thể áp chế được, đó là một loại khoái cảm giống như cuộc chiến tranh giành địa bàn của giống đực.

Nguru Hữu Đạo đi theo sau mọi người lên núi, nhìn thấy ba người Tổng Diễn Thanh trấn giữ ở giao lộ thì sửng sốt. Ban nầy khi nghe thân vệ Thương Triều Tông kể chuyện giao thủ thì hấn đã kết luận thực lực kẻ tập kích không quá cao, không ngờ đúng là ba tên này. Sau khi thành thân với Đường Nghi, đã mấy năm hấn không gặp bọn chúng, Thượng Thanh tông phái ba tên này đến giết hấn sao? Nghĩ lại, hấn Thượng Thanh tông cũng không có ý xem

thường mình. Mình ở Thượng Thanh tông luôn cố gắng khiêm tốn, có thể phải ra ba kẻ thế này tới đối phó mình đã xem như rất dễ ý mình rồi. Lúc trước hẳn còn lo gặp cao thủ gì đó, giờ xem ra... Con người ấy mà, lúc bình thường khiêm tốn một chút cũng không phải chuyện xấu.

Giao lộ bị trấn giữ, Thương Triều Tông cũng không có ý định dài dòng với Tổng Diễn Thanh, y dừng bước trên bậc thang bên dưới, ngẩng đầu nhìn lên quát: “Các ngươi là ai, dám động vào nhân mã của bản vương!”

Tổng Diễn Thanh biết Thương Triều Tông, trước kia lúc trở về kinh thành đã ngẫu nhiên gặp Thương Triều Tông, có điều lúc đó Ninh vương vẫn còn, Tổng Diễn Thanh không có tư cách gì để đến gần bên cạnh Thương Triều Tông. Còn hẳn ta trước kia lại trường kỳ ở tại Thượng Thanh tông, mấy năm trở lại kinh thành Thương Triều Tông lại đang ngồi tù, nên Thương Triều Tông lại không biết hẳn ta.

Lam Như Đình tay cầm kiếm ở bên, lập tức thấp giọng nhắc nhở: “Người này tên Tổng Diễn Thanh, là tôn tử của Tổng Cửu Minh, nhi tử của Tổng Thư, cả hai cha con đều là đệ tử Thượng Thanh tông.” Gã nhận ra hẳn ta.

Đệ tử Thượng Thanh tông? Thương Triều Tông đột nhiên quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo phía sau, rất muốn hỏi Ngưu Hữu Đạo rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Thương Thục Thanh thấy Tô Kiệt Nhân bị áp giải, nhìn cách ăn mặc của Tô Kiệt Nhân giống Ngưu Hữu Đạo, trong nháy mắt đã hiểu ra, âm thầm kinh hãi, cũng đột nhiên quay đầu nhìn Ngưu Hữu Đạo phía sau. Trong lòng nàng ta thầm nghĩ, người này trông thì có vẻ thông dong lười nhác nhưng không ngờ lại là hạng người bụng dạ cực sâu!

Tổng Diễn Thanh đối mặt với Thương Triều Tông cũng không có ý định hạ thấp mình, vẫn đứng ở trên cao nhìn xuống chấp tay nói: “Trước kia ở kinh thành gặp qua tiểu vương gia, hôm nay gặp lại, hết sức cảm khái, Tổng Diễn Thanh hữu lễ! Về phần ta là người như thế nào, chắc hẳn Lam tiên sinh bên cạnh vương gia hiểu rất rõ, ha ha!” Biết rõ Thương Triều Tông đã là quận vương chính thức mà vẫn gọi là tiểu vương gia, có ý gì ai cũng có thể hiểu rõ.

Viên Phương phía sau hải hùng khiếp vía, Thượng Thanh tông lão không thể trêu vào, Tổng gia kinh thành lão càng không thể trêu vào, bây giờ lại xuất hiện thêm một tiểu vương gia gì đó, rốt cuộc mình đã bị cuốn vào chuyện gì vậy?

Thương Triều Tông nói: “Hóa ra là tôn tử của Tổng đình úy, bản vương hỏi ngươi, ngươi dựa vào cái gì mà hạ độc thủ với người của bản vương?”

Tổng Diễn Thanh lắc đầu: “Tiểu vương gia, ngươi phải hiểu rõ một chuyện, không phải chúng ta hạ độc thủ với người của ngươi, mà là người của ngươi bắn tên hạ sát thủ với chúng ta trước, chúng ta chỉ tự vệ thôi. Đạo lý này ở đâu mà chả hiểu rõ, cho dù có đến kinh thành thừa kiện, ta cũng chiếm lý mà thôi!” Trong lòng hẳn ta hiểu rõ ràng, cho dù hẳn ta không có lý, giờ sức ảnh hưởng của Thương Triều Tông ở kinh thành không thể sánh bằng Tổng gia, huống chi Tổng gia trên tay chấp chương đại quyền tư pháp. “Có điều nề mặt tiểu vương gia, chỉ cần ngươi giao người này ra, việc này ta sẽ không truy cứu nữa!” Ngón tay chỉ về phía Ngưu Hữu Đạo.

Mọi người đều nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo.

Ngưu Hữu Đạo không phản ứng gì, kiếm cầm trong tay lại đặt xuống đất, hứng thú nhìn Tổng Diễn Thanh không lên tiếng, cũng đang chờ xem Thương Triều Tông trả lời như thế nào. Đám Thương Thục Thanh đã quen với phong cách cầm kiếm của Ngưu Hữu Đạo. Người khác kiếm như quân tử, vị này lại là kiếm như quái trượng.

Ánh mắt Thương Triều Tông rời khỏi người Ngưu Hữu Đạo, nhìn chăm chăm về phía Tổng Diễn Thanh, trầm giọng nói: “Giết người của ta, còn muốn người của ta. Họ Tổng, uy phong của ngươi lớn thật đấy!”

Tổng Diễn Thanh tiếp lời: “Ngưu Hữu Đạo rõ ràng là đệ tử của Thượng Thanh tông, từ lúc nào đã thành người của tiểu vương gia?”

Thương Triều Tông đáp: “Chỉ ít hiện giờ hẳn vẫn đang là pháp sư tùy tùng của bản vương!”

“Pháp sư tùy tùng?” Tổng Diễn Thanh nhin không được cười ha ha, còn chuyện Ngưu Hữu Đạo có đủ tư cách trở thành pháp sư tùy tùng không, hẳn ta không muốn đầu võ mồm trước mặt mấy người này. “Ta khuyên tiểu vương gia vẫn nên giao hẳn ra đi.”

Thương Triều Tông lãnh đạm nói: “Bản vương không giao ra thì sao?”

Tổng Diễn Thanh lại nói: “Ta cũng là muốn tốt cho tiểu vương gia thôi, con đường lên núi này vừa cao vừa hiểm trở, mang theo hẳn vương tử, e là tiểu vương gia không thể bình yên tới đích đâu.”

“Ngươi đang uy hiếp bản vương?” Thương Triều Tông bỗng nhiên hí mắt, lạnh lùng nói: “Tổng gia quả thật uy phong thật to, xem ra ngay cả hoàng thất Đại Yên cũng không coi ra gì!”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chưa Thấy Ai Biết Giả Vờ Tới Vậy (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

“...” Cái mũi này chụp hơi lớn rồi, chặn cho sắc mặt Tổng Diễn Thanh cứng đờ. Hắn ta có to gan mấy cũng không dám nói ra mấy lời khinh nhờn hoàng thất Đại Yên trước mặt mọi người, một khi truyền đến kinh thành, đừng nói là vị ở trong hoàng cung kia, e là ngay cả Đại tư không Đồng Mạch cũng sẽ khiến Tổng gia đẹp mặt, phải làm ra vẻ cho tất cả hoàng tộc họ Thương một công đạo. Hắn ta lập tức giải thích: “Tiểu vương gia, lời này không thể nói lung tung, Nguru Hữu Đạo hẳn vẫn chưa có tư cách đại diện cho hoàng thất Đại Yên!”

Thương Triều Tông đột nhiên nổi giận quát: “Bốn vương không giao ra thì sao? Người có bản lĩnh thì động đến đầu ngón tay của bốn vương thử xem!”

Tổng Diễn Thanh trần mặt xuống, trong mắt cũng lóe lên lửa giận nhưng đúng như Thương Triều Tông nói, hắn ta không dám loạn động, đã làm rõ thân phận, lại công nhiên động vào quận vương một nước, đó là gây rắc rối cho Tổng gia. Muốn động cũng phải âm thầm ra tay, không thể lưu lại dấu vết. Gia đình xuất thân như Tổng gia không phải là kẻ ngay cả đạo lý này cũng không hiểu.

Thương Triều Tông vung tay lên: “Người phản kháng giết chết bất luận tội, bắt hết lại cho ta!” Không biết thân phận Tổng Diễn Thanh còn có thể thôi, biết thân phận Tổng Diễn Thanh rồi, y lại muốn xem thử Tổng Diễn Thanh có dám lỗ mãng hay không!

Mấy trăm thân vệ lập tức cùng nhau tiến lên tụ tập về phía đình núi. Thương Triều Tông lấy thế đè người, đám Tổng Diễn Thanh biến sắc, không ngờ Thương Triều Tông lại cường ngạnh như vậy. Bọn hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, bị những người kéo đến ép lui ra sau.

“Sư huynh, lệnh bài!” Hứa Dĩ Thiên nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Tổng Diễn Thanh tỉnh ngộ lại, lật tay lộ ra tám lệnh bài một mặt, đưa đến trước mặt đám Thương Triều Tông: “Phụng mệnh làm việc, Thương Triều Tông, người muốn tạo phản sao?”

Trên lệnh bài có một chữ “Hình” dễ thấy, đây chính là lệnh bài của Đình úy tả hữu giám, chuyên làm công việc truy nã.

Đám thân vệ vây tới nhìn thấy lệnh bài đều dừng bước chân, ngay cả Thương Triều Tông cũng lộ vẻ do dự, kiêng dè. Y lấy thế đè người, Tổng Diễn Thanh lại lấy quyền chế nhân, cái gọi là quyền thế, quyền nằm trước thế, có quyền mới có thể có thế, lệnh bài trên tay Tổng Diễn Thanh đại diện cho người nắm quyền!

“Vương gia, bảo người lui ra đi!” Giọng Nguru Hữu Đạo từ sau truyền đến.

Đám người nhìn lại thì thấy Nguru Hữu Đạo đang tách đám đông chậm rãi đi lên phía trước, đi tới bên cạnh Thương Triều Tông. Thương Triều Tông nhìn chằm chằm hắn, cũng không mấy thiện cảm. Thương Triều Tông cũng đã nhận ra, việc hôm nay có lẽ là do vị này làm ra, hao tổn của y mấy chục huynh đệ!

Nguru Hữu Đạo hơi hạ thấp người nói với y: “Vương gia, bảo người lui ra đi, nếu đã đến vì ta, việc này ta sẽ tự giải quyết!”

Thương Triều Tông đáp: “Hắn giết người của bốn vương, bắt người của bốn vương, việc này đã không đơn thuần là việc của người rồi!”

“Việc này ta sẽ cố gắng trả cho vương gia một công đạo!” Nguru Hữu Đạo cũng không dài dòng, nói đến đây thì dừng, nhìn về phía Tổng Diễn Thanh. “Tổng sư huynh, chuyện này chúng ta tự giải quyết, không đáng liên lụy những người khác, thả người của vương gia ra đi!” Hắn hất cằm về phía Tổng Diễn Thanh.

Người Tổng Diễn Thanh muốn chính là hắn, không có ý định sống mái tới cùng với Thương Triều Tông, hắn ta hừ hừ cười lạnh một tiếng, đưa tay phui xuống. Trần Quy Thạc ở bên lập tức phẩy tay ra hiệu Viên Phương thả người. Viên Phương bên kia lập tức đẩy Tô Kiệt Nhân ra, thân vệ bên này lập tức có người nhanh chóng tiến lên giúp Tô Kiệt Nhân lui ra.

Lam Như Đình đụng vào tay Thương Triều Tông một cái, ra hiệu xem trước một chút hăng nói. Lúc này Thương Triều Tông mới gượng tay lên, đám người vây quanh mới từ từ lui ra sau một khoảng cách.

Vò kiếm chống trên đất, Nguru Hữu Đạo một tay chống trên chuôi kiếm, nhàn nhạt hỏi: “Tổng sư huynh, việc này ta có chút khó hiểu, các người đuổi tới đây tìm ta là có ý gì?”

Tổng Diễn Thanh hỏi lại: “Có quan trọng không?”

Nguru Hữu Đạo nhìn xung quanh, hỏi: “Chỉ ba người các người thôi sao?” Cái này vẫn nên xác nhận một chút, đừng có cao thủ nào ẩn nấp là tốt nhất.

Tổng Diễn Thanh: “Người cho rằng người là ai?” Ngụ ý có ba người chúng ta còn chưa đủ à?

Nguru Hữu Đạo cười, hỏi: “Người muốn như thế nào?”

Tổng Diễn Thanh đáp: “Người xúc phạm môn quy, chúng ta đến thanh lý môn hộ!”

“Xúc phạm môn quy? Thật đúng là muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do, xem ra Tổng sư huynh không định cùng ta phân rõ phải trái.” Nguru Hữu Đạo bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, chợt lại nhẹ giọng thì thầm nói: “Kỳ thực con người ta ghét nhất chém chém giết giết, thật sự chuyện sinh

tử đã gặp quá nhiều rồi cho nên hi vọng Tổng sư huynh có thể giờ cao đánh khẽ tha ta một mạng!”

Tổng Diễn Thanh nhếch miệng cười, đã từng thấy kẻ già vờ nhưng chưa thấy ai biết giả vờ như vậy. Đến một kẻ luôn bị giam lỏng như người cũng dám nói gặp quá nhiều chuyện sinh tử sao? Đợi lát nữa xem người khóc như thế nào. Hắn ta nghiêng đầu ra hiệu một tiếng: “Bắt sống!”

Dám cướp nữ nhân của ta? Vừa nghĩ tới cảnh Nguru Hữu Đạo cùng Đường Nghi bái đường thành thân, trong lòng hắn ta liền cảm thấy uất ức khó chịu, định bắt Nguru Hữu Đạo để ngược đãi một phen, trút sạch cơn giận, không cho Nguru Hữu Đạo chết quá dễ chịu.

Hứa Dĩ Thiên một bên bỗng nhiên lách người lao ra, một tay cầm kiếm một tay chụp lấy Nguru Hữu Đạo, ngay cả kiếm cũng chẳng muốn tuốt ra khỏi vỏ, có thể thấy được là khinh thường tới mức nào. Trong mắt mọi người, tốc độ của Hứa Dĩ Thiên đã rất nhanh, thoáng một cái đã đến trước mặt Nguru Hữu Đạo, một tay chụp lấy vai Nguru Hữu Đạo, còn Nguru Hữu Đạo thờ ơ như không kịp phản ứng lại.

Nhưng biến hóa chỉ trong một sát na, ngay khi ngũ trảo của Hứa Dĩ Thiên sắp đụng vào vai Nguru Hữu Đạo, tay đỡ kiếm của Nguru Hữu Đạo khẽ động, tay kia đột nhiên dùng khí thế sét đánh không kịp tung một chưởng vào ngực Hứa Dĩ Thiên, một tiếng bịch trầm muộn vang lên.

Một chưởng quả quyết hữu lực vang lên, đánh ngay chính giữa ngực Hứa Dĩ Thiên! Trong âm thanh trầm đục còn nghe cả tiếng xương cốt gãy rắc rắc, Hứa Dĩ Thiên liền bay ngược ra ngoài, phụt một ngụm máu tươi ra khiến những người đứng xem giật mình.

Hứa Dĩ Thiên rơi xuống đất không ngừng lao đảo lui ra sau, miệng mũi tuôn máu dữ dội, đồng thời tròn mắt nhìn Nguru Hữu Đạo. Trong mắt y tràn đầy vẻ khó tin. Y quả bất cân, bất cân cho tới khi ý thức được gì đó không bình thường thì đã không kịp ngăn cản nữa, đồng thời cũng chưa nâng sức phòng ngự lên mức cao nhất.

Đối với những người đứng xem mà nói, cảnh này khiến người ta hơi hoa mắt rối loạn, bao gồm mấy người Thương Triều Tông cũng kinh hãi. Một chiêu đã khiến đối thủ bị thương thành ra thế này, chẳng lẽ thực lực của hai bên chênh lệch lớn đến thế? Nếu chênh lệch lớn vậy, sao trông người này lại hơi khinh địch?

Một chưởng ẩn của Nguru Hữu Đạo vẫn giữ nguyên vị trí, sau khi đánh lui đối thủ, hắn mới chậm rãi buông xuống, người vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, thần sắc bình tĩnh như trước, trong lòng lại như đang suy nghĩ. Đây là lần đầu mình đường đường chính chính thí nghiệm “Càn Khôn chưởng” của mình trên cơ thể người, không biết đối phương có tư vị như thế nào.

Hứa Dĩ Thiên cứ đập lui ra sau mãi không dừng cho tới khi được Trần Quy Thạc đưa tay ra đỡ lại mới dừng được. Tổng Diễn Thanh và Trần Quy Thạc nhìn máu tươi ở miệng, mũi Hứa Dĩ Thiên vẫn không ngừng chảy ra thì biết rằng y đã bị một chưởng của Nguru Hữu Đạo đánh cho trọng thương! Hai người không khỏi trầm mắng Hứa Dĩ Thiên khinh địch, lại bị một chưởng đã thương ra thế này. Bọn hắn đều cho rằng Hứa Dĩ Thiên quá mức khinh địch, khinh địch đến mức không có kế hoạch. Ít nhất người cũng phải kiêng kỵ truyền pháp hộ thân phù trên người đối phương một chút chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Người Cho Rằng Ta Sợ Tổng Gia Người

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Thật tình bọn hắn không biết Hứa Dĩ Thiên có nỗi khổ khó nói. Lúc này trong cơ thể y lại có một kinh đạo cương dương bá liệt và một kinh đạo âm nhu đang hỗ trợ lẫn nhau, một lạnh một nóng dây dưa không ngớt, khuấy cho pháp lực trong cơ thể hỗn loạn, căn bản không cách nào thi pháp áp chế điều hòa khí tức. Nội tức hỗn loạn rối tinh rối mù, quả thực là bị làm cho không há nổi miệng, không cách nào mở miệng nói chuyện được.

Sự chấn kinh trong lòng y đối với Nguru Hữu Đạo không thể nào hình dung được. Y có thể khẳng định chắc chắn, Nguru Hữu Đạo không phải tu luyện “Thượng Thanh Tâm Kinh” của Thượng Thanh tông, công pháp của Thượng Thanh tông không bá đạo như vậy! Tiếc là dù trong lòng chấn kinh nhưng lại không thể nào truyền đạt được cho hai người bên cạnh.

Trong lòng Tổng Diễn Thanh cũng có chút ảo não, hối hận. Đáng lẽ lúc trước không nên thuyết phục Thượng Thanh tông cho Nguru Hữu Đạo tu luyện công pháp, xem ra mấy năm nay tên kia ít nhiều cũng tu luyện được chút thành quả, nếu không cũng không thể nào đã thương Hứa Dĩ Thiên được. Không cần mở lời, Trần Quy Thạc thả Hứa Dĩ Thiên ra, bước nhanh tới, đằng không rút kiếm giữa trời, một đạo kiếm quang chỉ thẳng Nguru Hữu Đạo, lẳng không đánh tới.

Nguru Hữu Đạo giống như trước đó, vẫn đáng vẻ thờ ơ, mắt thấy Trần Quy Thạc sắp từ trên không bỏ nhào đến, tay cầm kiếm khẽ chống, cả người lấy kiếm chống đất làm điểm tựa, xoay người lật ngược lên, hai chân liên kích giữa trời. Một cước đá trúng cạnh thân kiếm đang bỏ tới, đẩy thanh kiếm ra, một cước đá bay một tay khác đang tung chưởng tới của Trần Quy Thạc, một chân khác lại thu về đá xoay vào chính giữa ngực y. Một tiếng “phịch” vang lên, trong lúc đám người còn đang hoa mắt thì thấy Trần Quy Thạc vừa lao đến còn chưa kịp đáp xuống đất đã bị Nguru Hữu Đạo một cước đạp bay trở về.

Tổng Diễn Thanh thấy tình thế không đúng, xông ra, lẳng không đập một cước lên người Trần Quy Thạc đang bay ngược trở về, tránh đi đồng thời cũng một lần nữa phi lên cao, kiếm kêu lên một tiếng, lẳng không xuất kiếm, kiếm quang lẳng lệ lấp lóe, từ phía trên bao phủ xuống, chụp lấy Ngưu Hữu Đạo ở bên dưới.

Ngưu Hữu Đạo còn đang chống trên thân kiếm tung bay cũng vẫn chưa đáp xuống đất. Lúc cả người lẳng không xoay tròn, thân hình đột nhiên hơi cong như con tôm, chợt thi triển ra tư thế ngã xoay tròn lật lên, xoẹt một tiếng hàn quang ra khỏi vỏ, chân điểm trên vỏ kiếm cắm trên mặt đất một cái, cả người ngang nhiên bay lên không, huy kiếm phóng lên bầu trời, vẩy ra quang ảnh lẳng lệ, chiêu kiếm này tên là: Thái Ất Phân Quang Kiếm!

Một kiếm này, bằng tu vi kiếp trước của Ngưu Hữu Đạo căn bản không thi triển ra được!

Một mảnh kiếm quang như tấm màn buông xuống, kiếm quang chói mắt dưới ánh nắng chói xạ.

Tổng Diễn Thanh lẳng không lộn ngược xuống bị dọa cho hồn phi phách tán. Kiếm ánh sắc bén xông lên tận trời kia, nhìn từ trên xuống giống như đóa hoa sen nở rộ. Hắn ta đã không còn phân biệt rõ đâu là thật đâu là giả, không biết nên ngăn cản như thế nào. Giờ khắc này hắn ta mới biết Ngưu Hữu Đạo căn bản không phải Ngưu Hữu Đạo trong tưởng tượng của hắn ta.

Tiếng leng keng rối loạn vang lên, một cánh tay của Tổng Diễn Thanh bay ra, ngay cả thanh kiếm đang dùng cũng bay ra ngoài. Lúc lướt qua người Tổng Diễn Thanh, Ngưu Hữu Đạo xoay người chém ra một mảnh huyết quang. Hắn bay lên không đập một cái, “phịch” một tiếng vào giữa ngực Tổng Diễn Thanh, lại một cước đập bay Tổng Diễn Thanh giữa trời. Giữa trời chỉ lưu lại hai cái đuôi máu tươi tung bay.

Vỏ kiếm dựng trên đất sắp ngã, Ngưu Hữu Đạo bay trên không lẳng không ném kiếm, một tiếng keng vang lên, hàn quang giữa trời bắn xuống, nhập vào trong vỏ kiếm, giúp vỏ kiếm sắp ngã đứng thẳng lại.

Trần Quy Thạc rơi ầm trên mặt đất. Ngay sau đó, Tổng Diễn Thanh lại rơi ầm.

Chờ một lát nữa mới thấy một bóng người tay áo khề tung bay, nhẹ nhàng từ trên trời giáng xuống. Ngưu Hữu Đạo đáp xuống đất nhẹ nhàng đưa tay ra, thuận tay chống lên chuôi kiếm.

Không ai nhìn thấy trên kiếm phong nhuộm máu, lợi khí sát thương này vẫn là một cây quái trượng chống trong tay Ngưu Hữu Đạo, kiếm tên: Bích Huyết Đan Tâm!

Hai đuôi bị chặt đứt ngay ngắn giữa không trung tung bay rơi xuống hai bên trái phải.

Mọi người chung quanh im lặng, một màn vừa xảy thực sự khiến bọn họ nhìn hoa cả mắt, một chương đánh bại Hứa Dĩ Thiên, một chân đánh bại Trần Quy Thạc, một kiếm đánh bại Tổng Diễn Thanh. Người trước thì thôi đi, mọi người còn nhìn thấy rõ. Hai người sau quá trình giao thủ quá mau lẹ, họ nhìn mà hoa mắt.

Đợi tới khi hai đuôi bị chặt rơi xuống đất, mọi người mới nhìn lại Tổng Diễn Thanh ngã trên mặt đất thở chút hơi tàn. Lúc này bọn họ mới biết một cánh tay và hai đuôi của Tổng Diễn Thanh đã bị Ngưu Hữu Đạo chém mất. Ai nấy đều âm thầm kinh hãi. Tu sĩ quả nhiên là tu sĩ, vũ phu bình thường không thể nào so sánh được.

Trước đó không biết bao nhiêu người vì tuổi tác của Ngưu Hữu Đạo mà xem thường hắn, bao gồm cả Thương Triều Tông, Thương Thục Thanh, Lam Như Đình. Lúc này bọn họ mới biết mình nhìn sai rồi, trong khoảnh khắc liên tiếp đánh bại ba tu sĩ Thượng Thanh tông, cho dù là ba tu sĩ Thượng Thanh tông mình không thể đánh lại vậy mà cũng bại dưới vị Ngưu Hữu Đạo trông trẻ tuổi này!

Trông mặt mà bắt hình dong thẹn với lời dạy của tiên phụ! Thương Triều Tông không khỏi âm thầm xấu hổ, là mình không biết nhận ra người tài, trên đường trong cách ăn nói luôn lãnh đạm với hắn. Y nhớ tới lúc mình thấy Ngưu Hữu Đạo ném lương khô, đã không kim được mà châm chọc khiêu khích, thật sự là người ta rộng lượng không so đo với mình.

Viên Cương đứng trong đám người yên lặng nhìn Ngưu Hữu Đạo, trong lòng khẽ than thở một tiếng, thực lực Đạo gia vượt xa lúc trước.

Một đám côn tặc, nhất là trụ trì Viên Phương trên mặt đầy vẻ kinh hoàng thấp thòm, trong lòng gào thét, vốn mình không muốn cuốn vào thị phi của mấy đại nhân vật, giờ thì hay rồi... Bây giờ lão có muốn chạy cũng không dám chạy!

Trần Quy Thạc ôm ngực bò dậy, nhìn Tổng Diễn Thanh thê thảm ngã trên mặt đất phía sau, sắc mặt càng thêm trắng bệch, hơi hoảng sợ nhìn Ngưu Hữu Đạo, chuyện cũ rõ mồn một trước mắt.

Hứa Dĩ Thiên đứng lên rồi cả người lại ngã xuống, miễn cưỡng chống đỡ đứng dậy lại “phụt” ra một ngụm máu tươi, đứng không vững, trong người như dòi non lấp lóe, đành đặt mông ngồi phịch xuống mặt đất. Có điều một ngụm máu tươi phun ra, khí tức cuối cùng cũng thông thuận chút, miễn cưỡng có thể áp chế hỗn loạn trong cơ thể.

Cả đám mới dần dần hồi phục thần trí. Lam Như Đình âm thầm than nhẹ một tiếng, không biết Ngưu Hữu Đạo vì sao tình nguyện hạ thủ lưu tình với hai vị kia nhưng lại xuống tay độc ác với Tổng Diễn Thanh như vậy. Chẳng lẽ hắn không biết bối cảnh của Tổng Diễn Thanh sao? Người biến người ta thành ra thế này, Tổng gia sẽ buông tha cho người sao? Các môn phái tu chân mà Tổng gia có thể điều khiển thúc đẩy chỉ e một Thượng Thanh tông không thể so sánh được.

Thật tình đối với Ngưu Hữu Đạo không biết chuyện mà nói, từ khi thấy Tổng Diễn Thanh ở đây, biết Tổng Diễn Thanh đến để giết mình thì đã biết mình không thể nào hòa bình được với Tổng Diễn Thanh. Không nói đến mối hận bị giam lỏng năm đó, mình hoành đao đoạt ái cưới Đường Nghi đã là cái tội.

Hắn làm người hai đòi, hiểu rất rõ loại người như Tống Diễm Thanh. Lần này người tha cho Tống Diễm Thanh, Tống Diễm Thanh cũng sẽ không bỏ qua người, hắn ta sẽ kiếm người lợi hại hơn đến gây rắc rối cho người. Nếu tha hay không tha kết quả cuối cùng đều vậy, vậy thì chỉ có thể vớt đủ vốn trước rồi tính sau!

Đạo gia kiếp trước trên giang hồ có thể bao dung, cũng có thể nuốt giận nhưng không phải loại lương thiện chưa từng thấy máu tươi!

Giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn Tống Diễm Thanh dưới đất, Nguru Hữu Đạo chống kiếm chậm rãi đi qua, đứng từ trên cao nhìn xuống Tống Diễm Thanh trước mặt, vô kiềm nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Tống Diễm Thanh: “Ày, ta nói rồi, ta không thích chém chém giết giết, chúng ta hòa khí kết thúc tốt bao nhiêu, tất cả mọi người không thiệt thòi, người không nên ép ta xuất thủ, sao phải khổ như vậy chứ? Người cho rằng ta sợ Tống gia người sao? Tống gia người trong mắt lão tử chỉ là thứ nhà quê, chả là cái thá gì!”

Đám Thương Triều Tông nghe thấy vậy cũng rất cạn lời, hào môn như Tống gia trong mắt người ta chỉ là như nhà quê?

Tống Diễm Thanh cố sức ngẩng đầu lên, khuôn mặt đau đớn đến biến dạng, hắn ta miễn cưỡng nở nụ cười: “Sur đệ, sur đệ, ta sai rồi, đại nhân ngài không chấp tiểu nhân, tha cho ta, tha cho ta có được không? Người muốn cái gì cứ nói, chỉ cần người chịu buông tha cho ta!”

Nguru Hữu Đạo mặc kệ, quay đầu nhìn về phía Thương Triều Tông: “Vương gia, bảo người của người tránh ra một chút, ta có chút chuyện muốn hỏi tên khốn này!”

Lúc này Thương Triều Tông phát tay ra hiệu hai bên lui xuống.

Trụ trì Viên Phụng rụt đầu quay người định chạy, ai ngờ Nguru Hữu Đạo nhàn nhạt lên tiếng: “Ta cho các người đi sao? Vương gia, cho vài người không chê đám này lại thâm văn một chút, lát nữa nếu đối chứng không khớp với đám khốn này thì tính sổ cũng chưa muộn!” Hắn chỉ cả Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc.

Không cần nói, một nhóm thân vệ xông tới, trực tiếp trói hai mươi tên hòa thượng này lại. Đám hòa thượng không một ai dám phản kháng, ngay cả Viên Phụng cũng ngoan ngoãn gơ tay chịu trói, chúng tăng Nam Sơn tự cứ vậy bị đưa đi. Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc dĩ nhiên cũng có kết cục tương tự. Chúng đã nhìn thấy sự lợi hại của Nguru Hữu Đạo, cộng thêm có thương tích trong người, biết chạy cũng không được.

Xung quanh thanh tịnh, vô kiềm trong tay Nguru Hữu Đạo khẽ vỗ lên mặt Tống Diễm Thanh: “Nói, vì sao muốn giết ta?”

Tống Diễm Thanh gào lên: “Sur đệ, không phải ta muốn giết người, là ý của Đường trưởng lão, ta cũng bất đắc dĩ thôi.” Hắn ta căn bản không phải loại cốt khí gì, chỉ biết còn sống là tốt hơn cả, dĩ nhiên có thể đẩy được trách nhiệm cho ai thì đẩy.

“Đường trưởng lão muốn giết ta?” Nguru Hữu Đạo sững sốt một chút, nhớ lại lão thái bà kia hình như không hề có thiện cảm gì với mình, lần đầu tiên gặp suýt chút nữa đã giết mình.

“Từ lúc ta bắt đầu gia nhập Thượng Thanh tông luôn bị giam lỏng ở Đào Hoa nguyên, tự thấy chưa từng làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với Thượng Thanh tông, vì sao bà ta muốn giết ta?” Nguru Hữu Đạo hỏi.

Đám Thương Thục Thanh nghe xong liền kinh ngạc. Luôn bị giam lỏng?

“Nguyên nhân rất đơn giản, không cần nghĩ cũng biết, Đường trưởng lão muốn để Đường Nghi ngồi vững chức chương môn, chỉ cần người còn sống một ngày, chương môn Đường Nghi kia danh không chính ngôn không thuận, bất cứ lúc nào cũng có người lật ngược bàn án vì người...” Tống Diễm Thanh gào thét nói ra một đại bí mật kinh thiên động địa ngoại giới không hề biết.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Bí mật này thật sự làm cho Nguru Hữu Đạo sợ ngây người!

Chương môn? Nguru Hữu Đạo nằm mơ cũng không nghĩ tới, cũng bởi vì mình được Đông Quách Hạo Nhiên nhận làm đồ đệ trong miếu hoang mà mình đã trở thành chương môn của Thượng Thanh tông? Bí mật này khiến Nguru Hữu Đạo một hồi lâu mới chậm rãi tiêu hóa được, vẫn cảm thấy vô cùng khó tin. Giờ khắc này, rất nhiều những chuyện khó hiểu cuối cùng cũng được giải đáp, rất nhiều nghi hoặc cuối cùng cũng đã như vén mây nhìn thấy mặt trời.

Cuối cùng hắn đã hiểu vì sao Đường Tổ Tổ vừa nhìn thấy mình, không cho lấy một cơ hội giải thích đã ra tay hạ sát thủ.

Cuối cùng hắn đã hiểu vì sao lại giam lỏng mình ở Đào Hoa nguyên không cho tiếp xúc với bất kỳ ai, đó là vì không muốn để hắn biết tình hình Thượng Thanh tông, không muốn để hắn biết môn quy Thượng Thanh tông. Bằng không một khi hắn chạy ra ngoài, về mặt môn quy Thượng Thanh tông không tiện áp chế hắn.

Cuối cùng hắn hiểu rõ vì sao đột nhiên có một ngày gọi mình đến trước mặt mọi người của Thượng Thanh tông hỏi mình có muốn làm chương môn không. Đây là cái bẫy được gài sẵn, buộc hắn không nhận chức chương môn.

Cuối cùng hắn hiểu rõ vì sao đột nhiên lại ép mình bái đường thành thân với Đường Nghi, nói trắng ra là cho trên dưới Thượng Thanh tông một công đạo, chứng tỏ không bạc đãi Nguru Hữu Đạo hắn, cũng để Đường Nghi tiếp nhận chức chương môn được danh chính ngôn thuận, chương môn trở thành vạ hắn, cái có tốt biết bao?

Cuối cùng hắn đã hiểu rõ vì sao không cho đệ tử Thượng Thanh tông mình chút tài nguyên tu luyện nào, đó là sợ sau khi hắn quật khởi có một số chuyện gây không thể gói được lừa.

Cuối cùng hắn đã hiểu rõ vì sao muốn giết mình ngoài Thượng Thanh tông. Thượng Thanh tông trên dưới nhiều người nhìn như vậy, trong tình huống Nguru Hữu Đạo hắn không hề có bất kỳ sai lầm nào, ai dám giết một người vốn nên là chương môn như hắn ở Thượng Thanh tông? Đây hẳn cho bên Thương Triều Tông, tình cảnh của Thương Triều Tông dù có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cũng quá bình thường.

Nguru Hữu Đạo cũng hiểu vì sao Đường Tổ Tổ nhất định phải giết mình. Đúng như Tống Diễn Thanh nói, có rất nhiều người ở Thượng Thanh tông đều hiểu rõ, vị trí chương môn của Đường Nghi kia không quang minh chính đại, ai dám cam đoan sau này có xảy ra tình huống nào đó khiến vài người đem chuyện này ra nói? Thế là sau khi Đường Nghi ngồi vững trên chức chương môn hắn sẽ trở thành tai vạ ngầm, cho nên để bảo vệ sự đoàn kết của nội bộ Thượng Thanh tông, phải diệt trừ hắn.

“Ha ha! Thật đáng buồn, buồn cười quá...” Nguru Hữu Đạo lắc đầu khẽ bật cười, trong nụ cười có chút đắng chát, người lừa ta gạt cuối cùng kết quả như thế nào chứ.

Hóa ra náo loạn nửa ngày, hắn mới chính là chương môn Thượng Thanh tông. Chiếc gương đồng Đông Quách Hạo Nhiên đưa cho hắn không cần phải giao cho Đường Mục, cũng không cần giao cho Thượng Thanh tông, hắn cảm cũng vậy thôi. Nếu Thượng Thanh tông đường đường chính chính để hắn làm chương môn, dùng hết tài nguyên ủng hộ hắn tu luyện, hắn cảm thấy mình chắc chắn sẽ an tâm tu luyện, cũng sẽ coi Thượng Thanh tông là nhà mình ở thế giới này, cũng dùng toàn lực báo đáp, thật là chuyện tốt đẹp nhường nào, cần gì phải làm ra thế này?

Viên Cương trầm mặc không nói, trước đó nghe Đạo gia nói sơ qua tình hình, không ngờ đằng sau còn giấu ẩn tình thế này.

Dưới tấm màn sa rủ xuống Thương Thực Thanh nhìn về phía Nguru Hữu Đạo với ánh mắt đồng tình. Lúc đầu gặp vị này ở Đào Hoa nguyên còn tưởng vị này sống tự nhiên tự tại, không ngờ lại bị giam lỏng trường kỳ ở đó, ngay cả mũi cũng không cho phép xuống một bước.

Thương Triều Tông cũng không ngờ vị trước mắt vốn nên là chương môn Thượng Thanh tông, bị người ta cưỡng ép tước đoạt thân phận chương môn trong tình huống không biết rõ tình hình, hơn nữa giữa đường còn muốn lấy tính mạng vị này, lừa gạt giữa người với người quả nhiên hung hiểm!

Lam Như Đình khẽ thở dài, nói: “Môn quy của Thượng Thanh tông ta đại khái cũng có biết, có quy định như vậy là để phòng tranh đoạt nội loạn quá mức. Trong lịch sử, chương môn đều do chương môn tiền nhiệm chỉ định để phòng ngừa những người có tư cách khác đoạt quyền, chẳng hạn như các trưởng lão cũng có môn quy ngăn cản, một khi tấn thăng làm trưởng lão sẽ mất đi cơ hội giành quyền vị chương môn, nhưng thế gian nào có cái gì là biện pháp an toàn tuyệt đối, chung quy vẫn có lỗ hổng, bị người ta lợi dụng!”

Tóm lại bất kể nói thế nào, ba người coi như đã xác nhận, Nguru Hữu Đạo này thật sự là đệ tử Đông Quách tiên sinh đích thân nhận hàng thật giá thật.

“Sur đệ, chuyện này không liên quan đến ta, thật sự không liên quan đến ta, ta cũng là phụng mệnh làm việc, sur đệ cứu ta...” Tống Diễn Thanh nằm trên mặt đất kéo dài hơi tàn ra sức đùn đẩy trách nhiệm. Chẳng những ngoại thương mà nội thương cũng nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt không có huyết sắc, gào thét cầu cứu.

Mấy người nhìn về phía Nguru Hữu Đạo, xem hắn xử lý như thế nào, tóm lại hôm nay thù này xem như đã kết với Tống gia, hai đùi, một tay của Tống Diễn Thanh. Tống gia há có thể từ bỏ ý đồ? Chắc hẳn Nguru Hữu Đạo cũng không có điều kiện lấy ra lý do gì để Tống gia dừng tay.

Nguru Hữu Đạo không để ý đến lời cầu khẩn của Tống Diễn Thanh, hắn chống kiếm chậm rãi xoay người đi, đưa lưng về phía sau.

Viên Cương chậm rãi tiến lên, ngồi xổm xuống đỡ Tống Diễn Thanh. Tống Diễn Thanh như được đại xá, tưởng rằng muốn cứu mình, tiếc là lời cảm kích còn chưa nói ra khỏi miệng, Viên Cương đột nhiên rút ra một chủy thủ ở đùi, một đạo hàn quang xẹt qua cổ Tống Diễn Thanh, bắn ra một đạo huyết hoa, sau đó lại thuận thế hai tay dùng sức “rắc” một tiếng trực tiếp bẻ gãy cổ Tống Diễn Thanh. Đầu xoay một vòng, mặt quay ra sau, mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Bọn người Thương Triều Tông im lặng, đúng là dám trực tiếp làm thịt con cháu Tống gia, lẽ nào thật sự không biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào sao? Dù sao nắm con tin trong tay cũng tốt mà! mấy người này coi như đã nhìn ra, Nguru Hữu Đạo và Viên Cương hẳn không phải lần đầu làm loại chuyện thế này, phối hợp quá ăn ý, Nguru Hữu Đạo thậm chí không cần lên tiếng hoặc ra hiệu gì Viên Cương đã biết biết nên làm như thế nào.

Viên Cương thủ pháp gọn gàng lau sạch vết máu của Tống Diễn Thanh trên chủy thủ, thu hồi chủy thủ vào trong vỏ dao trên đùi.

Nguru Hữu Đạo đưa lưng về phía hắn ta nhẹ nhàng dặn dò một tiếng: “Thẩm vấn thử hai tên khác đi.”

Viên Cương yên lặng gật đầu một chút, quay người nhanh chân tiến vào trong chùa, thăm vấn Hứa Di Thiên và Trần Quy Thạc.

“Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!” Nguru Hữu Đạo hơi có vẻ phiền muộn than, hần chống kiếm đi đến bên mép núi, nhìn dãy núi chập trùng phía xa, ánh mắt ngưng trọng.

Ba người đứng sau nhìn nhau, không biết có phải ảo giác hay không nhưng họ luôn cảm thấy trên người Nguru Hữu Đạo có một mặt trưởng thành không phù hợp với tuổi tác. Dưới sự thoải mái là một sự âm thầm, chuyện lợi dụng thân vệ không cần phải nói rồi. Ba người đều không phải là người ngu xuẩn, chuyện xảy ra vừa rồi rất rõ ràng, e là Thượng Thanh tông cũng không biết thực lực thực sự của vị này, nếu không sẽ không phải mấy tên Tổng Diễn Thanh đến tìm chết. Vị này cũng không biết nguyên nhân mình bị Thượng Thanh tông giam lỏng mấy năm trời, điều này không cần nghĩ cũng thấy rõ.

Thương Triều Tông và Lam Như Đình cũng đi theo vào trong chùa. Chết mất mấy chục huynh đệ, có một số việc phải xử lý, không thể bỏ mặc không quản được.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Có Mắt Không Biết Đá Giấu Ngọc (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Còn về phần kẻ cầm đầu hại chết mấy chục huynh đệ kia, từ sau khi xác định đối phương thực sự là đệ tử của Đông Quách tiên sinh, bất kể có nên con giận hay không thì cũng vì nể mặt Đông Quách tiên sinh mà không tiện truy cứu nữa. Hơn nữa sau khi thấy bản lĩnh của đối phương, cho dù có truy cứu chỉ e cũng chẳng làm khó được đối phương, việc này chỉ có thể tạm thời gác sang một bên.

Ánh tịch dương soi chiếu, con gió nhẹ nhàng thổi bay tấm màn sa rủ xuống, Thương Thục Thanh chậm rãi đi tới mép núi, đứng sừng vai với Nguru Hữu Đạo, thử hỏi: “Pháp sư muốn về Thượng Thanh tông lấy lại những thứ thuộc về mình?”

Nguru Hữu Đạo biết nàng ta đang ám chỉ điều gì, đó là chức chương môn Thượng Thanh tông. Hai tay gác lên nhau, chống lên chuôi kiếm phía trước, hần cười nhạt nói: “Không cần phải vậy, đều đã qua rồi, ta cũng không có ý định quay lại Thượng Thanh tông.”

Thương Thục Thanh kinh ngạc nói: “Không quay lại? Chức chương môn cứ từ bỏ như vậy sao? Là vì Đường Nghi sao?”

Nguru Hữu Đạo nhún nhún vai. “Không liên quan gì đến Đường Nghi. Vốn chỉ là cơ duyên xảo hợp. Nguru mỗ có tài đức gì mà ngồi lên vị trí chương môn kia? Huống chi sự việc đã rõ ràng, có một số việc cũng không phải sức một mình Đường Tổ Tổ có thể làm được. Môn quy còn đó, Đường Tổ Tổ há có thể một tay che trời? Hiên nhiên cũng đã được những người khác ngầm đồng ý! Nếu cả Thượng Thanh tông đã không muốn ta làm chương môn, đều đã không chào đón ta, ta cần gì phải chạy về để nhìn sắc mặt người khác, cần gì phải chạy về để làm khó người khác cũng như làm khó chính mình?”

Không biết có phải do ảo giác của mình không, Thương Thục Thanh cảm giác trong những lời nói nhẹ nhàng thoải mái này có sự chua xót. “Pháp sư rộng lượng, nhưng Đường Nghi làm sao bây giờ? Nàng dù sao cũng là thê tử bá đường của ngài!”

“Có quan trọng không? Mọi người đã không muốn gặp lại nhau, đều đã qua rồi mà!” Nguru Hữu Đạo nhếch miệng, ý tự giễu.

Thương Thục Thanh muốn nói lại thôi, còn muốn hỏi thử có phải hần chuẩn bị rồi đi không nhưng lời đến khóe miệng cuối cùng cũng không nói ra, không xé rách tấm giấy mỏng kia.

Không lâu sau, Viên Cương trở lại, mắt nhìn Thương Thục Thanh đứng bên Nguru Hữu Đạo không lên tiếng. Thương Thục Thanh rất tinh tế, nàng biết hai người có chuyện riêng cần nói nên chủ động tìm cái cớ né tránh. Đợi sau khi Thương Thục Thanh rời đi, Viên Cương thấp giọng nói với Nguru Hữu Đạo: “Đạo gia, hai người kia có cốt khí hơn Tổng Diễn Thanh, miêng tương đối cứng, mấy chuyện linh tinh khác thì khai ra hết nhưng chuyện liên quan đến Thượng Thanh tông thì không chịu hé một câu, muốn cạy mở miệng của bọn chúng có thể phải cần chút thời gian.”

Nguru Hữu Đạo tùy ý phát tay: “Được thôi, bỏ qua đi, thả chúng về.”

Viên Cương nhắc nhở: “Bối cảnh Tổng Diễn Thanh không nhỏ, chi bằng diệt khẩu hai người này.” Vừa rồi trước mặt Thương Thục Thanh chính là không muốn nói điều này.

Nguru Hữu Đạo biết ý hần ta, nếu thả hai người kia trở về, chắc chắn sẽ nói Tổng Diễn Thanh bị chết trong tay Nguru Hữu Đạo hần, sẽ dẫn đến báo thù của Tổng gia. Hần khẽ lắc đầu nói: “Nhiều người nhìn thấy như vậy, muốn diệt khẩu trừ phi giết sạch mọi người ở đây. Huống chi ba người đó làm gì trong lòng Thượng Thanh tông biết rõ. Trước tiên giải quyết phiền phức bên Thượng Thanh tông đã, hy vọng Tổng gia không biết rõ tình hình, Đường Tổ Tổ có thể kéo cả Tổng gia vào đây. Thả bọn chúng về, ta có lời muốn bọn chúng chuyển về.”

Thấy Nguru Hữu Đạo quyết đoán, Viên Cương cũng không nói thêm gì, hần ta quay về chùa đầy Hứa Di Thiên và Trần Quy Thạc bị trôi ra. Nhìn thấy thi

thể Tống Diển Thanh bên ngoài, trong lòng hai người phát lạnh, đều có thần sắc thấp thòm lo âu.

Nguru Hữu Đạo xoay người lại, thẳng thắn nói: “Phiền hai huynh giúp ta tiện thể nhắn về Thượng Thanh tông, Thượng Thanh tông đã khiến sự tình đến bước đường cùng thế này, ta đã không còn gì để nói. Nhớ đến ân tình của sư phụ, ta cũng không trách, có điều từ nay về sau, ta và Thượng Thanh tông ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn bất kỳ liên quan gì nữa! Bảo bọn họ yên tâm, ta không hề húng thú với vị trí chưởng môn kia đâu, ta cũng sẽ không quay về Thượng Thanh tông nữa. Hy vọng Thượng Thanh tông cũng đừng gây rắc rối cho ta, cũng đừng ép ta. Nếu không ta sẽ tung hô toàn bộ những chuyện của Thượng Thanh tông ra, để người trong thiên hạ đến phân xử giúp!”

Dứt lời hần vung tay lên. “Thả bọn họ đi!”

Xong rồi! Hứa Dĩ Thiên và Trần Quy Thạc trong lòng thờ dài một tiếng, vốn khi biết họ được thả đi thì cảm thấy có thể thở phào nhưng cảm xúc lại nặng nề vì Nguru Hữu Đạo, không cần đoán cũng biết, chắc chắn Tống Diển Thanh kia không kín miệng, đã khai hết mọi chuyện, nếu không Nguru Hữu Đạo sao có thể biết mà nói ra những lời kia? Tống Diển Thanh nói bí mật này ra đồng nghĩa với để Nguru Hữu Đạo nắm được đằng chuôi của Thượng Thanh tông, trở về hai người không biết nên báo cáo sao với Đường Tổ Tổ, e là sẽ làm Đường Tổ Tổ thẹn quá hoá giận mất!

Viên Cương giờ tay chém xuống, chùy thủ cắt đứt dây thừng trên người Trần Quy Thạc, một cước đá vào sau lưng Trần Quy Thạc, đạp Trần Quy Thạc lăn lóc xuống bậc thang.

Đội Trần Quy Thạc bò lên nhìn lại, con ngươi bỗng nhiên co rút lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, chỉ thấy một đạo hàn quang cửa qua cổ Hứa Dĩ Thiên, máu nóng phun ra. Một dao cắt đứt cổ Hứa Dĩ Thiên, Viên Cương lại trừng lớn mắt, Hứa Dĩ Thiên trong miệng đang ứa máu liền bị đạp lăn xuống. Trần Quy Thạc nhìn thấy Hứa Dĩ Thiên lăn đến dưới chân mình co giật thì hầu kết run run, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thực lực của Nguru Hữu Đạo bày ra ở đó, mình còn mang theo thương tích, mới tình hình này muốn chạy cũng không chạy thoát.

Nguru Hữu Đạo hai tay chống lên thanh kiếm trước mặt, mặt không cảm xúc, cũng không hỏi Viên Cương vì sao muốn giết Hứa Dĩ Thiên, cũng chẳng thèm nhìn đến động tĩnh của Viên Cương. Ngược lại, Viên Cương nói với hắn: “Trở về để nhắn tin thì một người là đủ rồi!”

Nguru Hữu Đạo vẫn không lên tiếng, mắt cũng không nháy lấy một cái. Lúc trước ở sườn núi khi nghe thân vệ nói về quá trình chém giết, trong lòng hắn đã có suy đoán, vì hắn hiểu rất rõ Hầu Tử, cái chết của Hứa Dĩ Thiên trước mắt đã chứng minh phán đoán trong lòng hắn trước đó. Hứa Dĩ Thiên đánh nhiều thân vệ như vậy, Hầu Tử sẽ không để y sống sót rồi đi!

“Cút!” Viên Cương lại hét lên với Trần Quy Thạc phía dưới.

Trần Quy Thạc không dám chần chừ, được cho phép, lập tức quay đầu, cấp tốc xuống núi rồi đi.

Nguru Hữu Đạo về mặt bình tĩnh, nhắc kiếm trong tay, quay người tiến vào tham quan ngôi chùa.

Điều kiện có hạn, không tiện mang theo thi thể ba mươi thân vệ rồi đi, tình hình bây giờ cũng không tiện đưa về quê. Đây gọi là núi xanh nơi nơi chôn trung cốt, cả đám người liền chọn một vùng đất nắp gió tụ nước ở trong khu rừng bên cạnh, đào mộ an táng những thân vệ tử chiến ở đó. Nhiều người cùng làm nên tốc độ cũng nhanh, có người bỏ gổ làm bia mộ, sau khi khắc bi văn xong lại đóng từng cọc trước từng ngôi mộ.

Bên cạnh mọi người đang bận rộn, Thương Thục Thanh lại tìm người trong cuộc lúc xảy ra chuyện này, hỏi kỹ càng cụ thể chuyện xảy ra thêm lần nữa, được biết trước khi chết Quan Thiết đã từng giữ Viên Cương lại, nàng lại hỏi kỹ càng về hành động chi tiết của Viên Cương trước và sau lúc đó. Sau khi hỏi nắm được tình hình, Thương Thục Thanh rơi vào trầm tư.

Sau khi an trí xong cho tất cả những thân vệ chiến tử, Thương Triều Tông gọi Thương Thục Thanh đến, cùng mời rượu, dâng hương, tiễn biệt, nhang thì lấy từ trong chùa ra.

Làm xong tất cả nghi thức, sắc trời đã tối, mọi người lục đục tản đi, nên cảnh giới thì cảnh giới, nên về chùa nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, tóm lại tâm trạng ai nấy đều rất nặng nề, còn chưa tới đất phong đã tổn thất hơn ba mươi tính mệnh.

Thương Triều Tông, Lam Như Đình, Thương Thục Thanh vừa trở lại cửa chùa, chợt có một thân vệ chạy tới bẩm báo một tiếng với Thương Triều Tông: “Vương gia, Viên Cương đến mộ các huynh đệ.”

Thương Triều Tông khẽ gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, đang định vào cửa chùa, Thương Thục Thanh lại nói: “Ca, muội quay lại một chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Có Mắt Không Biết Đá Giấu Ngọc (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Thương Triều Tông nghiêng đầu thờ dài: “Chết nhiều huynh đệ như vậy, tâm trạng của mọi người không tốt, có những chuyện ghi nhớ kỹ trong lòng cũng tốt, nghĩ thử xem an trí cho người nhà của họ như thế nào mới là thượng sách, không cần quá chú ý đến hình thức bên ngoài, đều là huynh đệ cũ, trong lòng đều hiểu rõ, không cần phải vờ vịt. Huống chi tình hình bên này chúng ta vẫn chưa quen thuộc, muội là một nữ nhân thế đơn lực bạc, ở bên ngoài không thích hợp, không nên nghĩ nhiều, trở về nghỉ ngơi, dưỡng đủ tinh thần, sáng sớm mai còn phải lên đường sớm.”

Thương Thục Thanh biết ý hiểu lầm, cho rằng mình muốn đi giữ mộ. “Ca, muội đi gặp Viên Cương, nói không chừng có thể thuyết phục hắn ta ở lại giúp đỡ ca!”

“Ồ?” Thương Triều Tông chậm rãi quay người. Lam Như Đình cũng quay người nhìn nàng, đều có vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Thương Thục Thanh gạt đầu ra hiệu với hai người rồi chột quay người bước nhanh đi, dáng người ưu mỹ phiêu nhiên xuống núi.

“Thanh Nhi có ý gì? Thật sự có thể thuyết phục Viên Cương ở lại sao?” Thương Triều Tông quay đầu hỏi Lam Như Đình.

Lam Như Đình lắc đầu. “Không chắc lắm. Rõ ràng Viên Cương như thiên lôi, Nguru Hữu Đạo sai đâu đánh đó. Tuy Nguru Hữu Đạo là đệ tử Đông Quách tiên sinh nhưng lại chưa từng được Đông Quách tiên sinh dạy bảo, tâm tính không khác những tu sĩ khác, e là không muốn chọc vào phiền phức này. Có điều quận chúa thiên tư thông minh, sẽ không nói lung tung, nếu đã nói như vậy thì chắc hẳn có nguyên nhân gì đó, vương gia cứ thử chờ xem!”

Sắc trời dần tối, trong núi xanh, những ngôi mộ mới san sát.

Viên Cương ngồi bên cạnh bồi hồi một lúc, hái một ít hoa dại bó thành một bó xinh đẹp, cầm bó hoa đi đến trước ngôi mộ mới. Bìa mộ Quan Thiết ở trước tiên, rất dễ tìm. Viên Cương đi đến trước mặt, xoay người cúi xuống, bó hoa bày ngăn ngăn trước bìa mộ, lại đứng thẳng dậy, lẳng lặng nhìn tên trên bìa mộ, ánh mắt dường như hơi hoảng hốt, không biết đang suy nghĩ gì.

Âm thanh đi qua cô đại rất khẽ truyền đến, Viên Cương bỗng nhiên quay đầu, tay đã vô thức mò đến chuỗi chuỗi, kết quả là nhìn thấy Thương Thục Thanh đầu đội nón lá vài sa trong trạng thái căng cứng như báo săn chậm rãi đi tới, ngón tay cũng rời khỏi chuỗi.

Thương Thục Thanh dừng bước ở bên cạnh hắn ta, nhìn chằm chằm bó hoa trước bìa mộ. “Nghỉ thức tặng hoa trước bìa mộ là lần đầu ta nhìn thấy đấy.”

Viên Cương hờ hững nói: “Không phải nghỉ thức gì cả.”

Nhìn sắc trời, Thương Thục Thanh không định vòng vo với hắn ta, nói: “Trước khi Quan Thiết lâm chung hy vọng Viên huynh lưu lại, Viên huynh một mực không cho trả lời chắc chắn, bây giờ có thể cho Viên huynh một câu trả lời chắc chắn không?”

Viên Cương không chút rung động nói: “Chúng ta không phải người đi cùng một con đường, ta không thể lưu lại.”

Thương Thục Thanh liền hỏi: “Vì sao không thể lưu lại?”

Viên Cương chậm rãi trả lời: “Bởi vì Đạo gia sẽ không lưu lại.”

Lời này khiến Thương Thục Thanh có chút bất đắc dĩ, nói: “Hắn là tu sĩ, tình cảnh hai huynh muội ta không tu sĩ nào dám gạt bừa, nếu không tất nhiên sẽ bị các tu sĩ khác liên thủ chèn ép. Huống chi hắn lại trêu chọc tới Tổng gia, mục tiêu cố định rất dễ rơi vào ngoan thủ của Tổng gia. Hắn không muốn lưu lại chúng ta cũng có thể lý giải, nhưng huynh và pháp sư không giống nhau, huynh lưu lại sẽ không ai cố ý nhắm vào huynh, Tổng gia sẽ không chú ý tới huynh. Viên huynh, ca ta rất thích huynh. Ánh mắt nhìn người của huynh ấy không sai, ta tin vào con mắt của huynh ấy. Bây giờ huynh muội chúng ta không có gì để cho huynh cả, chỉ có một tấm lòng chân thành, huynh muội chúng ta thật tâm thật ý mời huynh ở lại, ta nghĩ đây cũng là điều Quan Thiết hy vọng nhìn thấy.”

Viên Cương tiếp lời: “Ta biết huynh muội các người nghĩ như thế nào, các người cảm thấy tu vi của Đạo gia không cao, đó là do các người có mắt không biết đá giấu ngọc, đối với tình cảnh của các người mà nói, người như Đạo gia quan trọng hơn tu vi của hắn, các người đã giữ sai đối tượng rồi!”

Thương Thục Thanh hứng thú nói: “Xin lắng tai nghe!”

Ai ngờ Viên Cương mặt không biểu cảm: “Đạo gia ở lại, ta ở lại. Đạo gia đi, ta đi!”

Ra chỉ nói chuyện vô ích, Thương Thục Thanh cười khổ nói: “Vậy làm sao mới có thể khiến pháp sư ở lại?” Nàng thật sự không ôm chút lòng tin có thể khiến Nguru Hữu Đạo ở lại.

Viên Cương lạnh nhạt nói: “Đạo gia trước kia thường nói một câu... Giang hồ cười ngựa, gió cũng tốt, mưa cũng được!”

Thương Thục Thanh sửng sốt một chút, chợt hiểu rõ ý câu này. Việc có thể khiến Nguru Hữu Đạo quan tâm không quá nhiều, có điều từ trong câu nói đó của đối phương có thể nghe ra được một tia hy vọng. Nếu không đối phương đã không cần thiết nhắc đến chuyện trước kia của Nguru Hữu Đạo, xem ra mình phán đoán không sai, nàng ta nảy sinh chút hưng phấn: “Không biết làm sao mới có thể khiến Đạo gia giang hồ ghim ngựa?”

Viên Cương yên lặng một hồi lâu, cuối cùng nhìn chằm chằm bìa mộ Quan Thiết nói một câu: “Đạo gia tương đối hứng thú với chuyện trong tu hành!” Sau khi dứt lời lập tức nhanh chân quay đầu bước đi, không nói nhiều thêm một lời. Thật sự hôm nay hắn ta đã làm chuyện không nên làm, cũng đã nói lời không nên nói, đã khiến Đạo gia rơi vào phiền phức rồi.

Thương Thục Thanh đưa mắt nhìn, đôi mắt sáng dưới vành nón lá lộ ra tia phấn chấn. Trước đó tiếp xúc với Ngưu Hữu Đạo nàng luôn cảm thấy hân không nói được một câu đáng tin cậy, khó chơi, một mực không tìm thấy hướng hạ thủ, Viên Cương chẳng khác nào đã chỉ điểm phương hướng.

...

Trong Nam Sơn tự, đến giờ cơm vẫn chưa thấy bóng dáng Thương Thục Thanh, đồ ăn đã bày trên bàn, Thương Triều Tông ngồi xếp bằng hỏi Lam Như Đình đối diện: “Thanh Nhi sao còn chưa trở lại?”

Lam Như Đình khẽ lắc đầu, đưa tay nói: “Vương gia dùng bữa trước đi, đồ ăn sẽ làm nóng cho quận chúa, bên quận chúa không cần phải lo lắng, đã có người coi sóc, có việc gì sẽ kịp thời thông báo.”

Lời vừa dứt, ngoài cửa có một thân vệ tiến đến, chấp tay bẩm báo nói: “Vương gia, quận chúa truyền lời, bảo vương gia và Lam tiên sinh dùng bữa trước, không cần chờ.”

Thương Triều Tông nhún mày: “Quận chúa có chuyện gì không?”

Thân vệ đáp: “Không biết ạ, chỉ biết quận chúa đến chỗ pháp sư.”

Thương Triều Tông và Lam Như Đình hai mặt nhìn nhau.

...

Trong phòng một ngọn đèn dầu lơ lửng, Ngưu Hữu Đạo xếp bằng trên một bồ đoàn, trước mặt là một cái bàn nhỏ, bên trên có một cái đĩa, trên đĩa là một khối thịt lớn, khối thịt nạc rất lớn tỏa khói nghi ngút, nghe nói đây là một con lợn rừng được săn cách đây không lâu.

“Haiz!” Ngưu Hữu Đạo cảm thấy lên vài lần, không kìm được than, lại là thịt luộc, còn cả một miếng lớn như vậy, bảo sao người ta nuốt cho nổi đây!

Đương nhiên, hắn cũng phải thừa nhận, Thương Triều Tông không bạc đãi hắn chuyện cơm nước, lần nào cũng dâng cho hắn thứ tốt nhất. Ngay từ đầu, trên đường khi có điều kiện được ăn thịt, thân vệ bên dưới liền dâng lên cho hắn miếng thịt mỡ dày, thịt mỡ trắng bóng nhìn mà hoa cả mắt khiến người nhìn cũng muốn ỏi. Nhưng hắn cũng có thể lý giải, đối với những người kia mà nói, đối với những bách tính loạn thế ăn không đủ no mà nói, đối với một đám võ phu tiêu hao nhiều thể lực mà nói, đây tuyệt đối là thứ tốt, miếng thịt mỡ lớn nhất đều cho người, như vậy là đã đối xử với người tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa. Có điều hắn không thể nuốt trôi, sau đó hắn dặn, nói mình không ăn thịt mỡ, chỉ ăn thịt nạc, kết quả trước mặt là một miếng thịt nạc lớn.

Thịt nạc thì thịt nạc, ít nhất các người cũng cắt từng miếng nhỏ tinh tế một chút, một cục lớn như vậy tùy tiện bỏ vào nước trong nấu với chút muối là bùng lên vậy đây à? Văn hóa nấu nướng của thời đại này hắn thật không dám mong đợi. Đối với hắn mà nói, ít đậu hũ trộn hành còn ngon hơn thứ này.

Hắn đã tự nói với mình không biết bao nhiêu lần, đợi ổn định xong, vấn đề ẩm thực nhất định phải cải thiện một chút.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Người Có Chuyện, Ta Gánh!

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Có điều với điều kiện này cũng không thể ép người ta làm ra những thứ không có, tạm thời cứ chấp nhận vậy.

Vừa cầm con dao nhỏ cắt thịt trong tay, đang chuẩn bị cắt thịt thì trước cửa xuất hiện một bóng dáng yếu đuối, ngoại trừ quận chúa Thương Thục Thanh còn có thể là ai. Không thấy bóng dáng Hầu Tử, nữ nhân này lại tới, khá thú vị! Ngưu Hữu Đạo hơi híp mắt lại mỉm cười, đưa tay ra dấu mời vào, cũng để con dao nhỏ trong tay xuống.

Thương Thục Thanh đi đến bên cạnh bàn, quỳ chân ngồi đối diện Ngưu Hữu Đạo: “Quấy rầy Đạo gia dùng bữa, đắc tội!”

Đạo gia? Ngưu Hữu Đạo nở nụ cười như không cười, đối phương lại đổi giọng thành “Đạo gia”, xưng hô như vậy ở kiếp này không phải chỉ có mình Hầu Tử sao. Hắn cười nói: “Không sao, không sao, cũng không muốn ăn lắm.”

Thương Thục Thanh: “Thủ nghệ của người dưới không hợp khẩu vị Đạo gia sao?”

Vậy cũng xứng xưng là thủ nghệ? Ngưu Hữu Đạo thầm oán không thôi. Lười đã kích đối phương, hắn lắc đầu: “Là do chuyện hôm nay ảnh hưởng khẩu vị, sợ vương gia và quận chúa trách cứ!”

Thương Thục Thanh trầm mặc, chậm rãi nói: “Người mất đã mất nhưng cầu người sống có thể sống tốt hơn, có thể cho người chết một công đạo, như vậy là tốt nhất. Tất cả mọi người đều nên nhìn về phía trước, không cần thiết cứ sa vào quá khứ không cách nào tự vực dậy được!”

Hai người đều đang mập mờ suy đoán, đều không nói toạc mọi chuyện ra.

Nguru Hữu Đạo cười nói: “Quận chúa sao có nhã hứng chạy đến tìm Nguru mỗ nói chuyện phiếm vậy?”

Thương Thục Thanh đi thẳng vào vấn đề nói: “Có phải Đạo gia chuẩn bị rời đi không?”

Nguru Hữu Đạo mỉm cười: “Cũng có ý định này!”

Thương Thục Thanh đứng thẳng ưỡn ngực, đường đường chính chính nói: “Thanh nhi nay tới đây là hi vọng Đạo gia có thể ở lại giúp huynh muội ta một tay!”

Nguru Hữu Đạo cười tủm tỉm: “Ta chẳng qua chỉ là một tiểu tu sĩ cảnh giới Luyện Khí, e là không có năng lực giúp đỡ các cô một tay, vẫn nên đổi một cao nhân khác đi.”

Thương Thục Thanh: “Không dối gạt Đạo gia, cũng không phải vô lễ với Đạo gia, huynh đệ ta ở tình trạng nghèo túng thế này, tiền đồ khó lường, nguy cơ trùng trùng, đã không ai nguyện ý dính dáng đến chúng ta, mọi người đều tránh như tránh tà. Huynh muội chúng ta cũng không có tư cách kén chọn. Nhưng phàm là người có bản lĩnh, huynh muội chúng ta đều sẽ cố gắng hết sức giành lấy, góp gió thành bão, tích cát thành tháp, tin chắc cuối cùng cũng sẽ có ngày cuốn cuộn mệnh mông. Huống hồ Đạo gia là đệ tử của Đông Quách tiên sinh!”

Nguru Hữu Đạo cười ha ha nói: “Ta cũng không rõ sự phụ ta có quan hệ gì với các ngươi nhưng mối quan hệ đó cũng không buộc được ta, kéo sự phụ ta vào đây để nói không có ý nghĩa gì đâu, vẫn nên luận sự làm việc tốt hơn. Dựa vào cái gì mà ta phải lưu lại đây bán mạng cho các ngươi?”

Thương Thục Thanh nói: “Đạo gia giúp chúng ta một tay, chúng ta sẽ dốc hết sức lực cung cấp tài nguyên tu luyện cho Đạo gia!”

Nguru Hữu Đạo nhún mày, chậm rãi nói: “Tự thân các ngươi còn khó đảm bảo, liệu có tài nguyên tu luyện có thể cung cấp cho ta không?”

“Cho nên nguyện cùng Đạo gia dặt tay nhau cùng cố gắng chứ không phải bắt Đạo gia nghe theo hiệu mệnh của chúng ta! Chưa nói đến Đạo gia đắc tội Tổng gia, chỉ với cái danh đệ tử Thượng Thanh tông, tu sĩ thiên hạ này e là rất khó dung, Đạo gia muốn đạt được tài nguyên tu hành rất khó. Mặc dù huynh muội chúng ta hiện tại chưa có tài nguyên tu hành gì nhưng chỉ cần đoạt được thứ gì thì đều sẽ là của Đạo gia. Giúp chúng ta chút sức lực, chúng ta toàn lực tranh giành tài nguyên tu hành cho Đạo gia!” Thương Thục Thanh cương quyết.

Nguru Hữu Đạo cầm con dao nhỏ trên bàn lên thưởng thức, sau khi nghe xong có vẻ như hơi không kiên nhẫn nói: “Được rồi, lải nhải trong đông dãi không có ý nghĩa gì, quyết định như vậy đi!”

“Hà?” Thương Thục Thanh hơi không hiểu, nghi ngờ nói: “Đạo gia có ý gì?”

Nguru Hữu Đạo thờ ơ nói: “Ta đồng ý ở lại!”

“Ồ...” Thương Thục Thanh sững sốt, vô cùng khó tin, dễ như vậy đã thuyết phục được rồi? Nàng ta đã chuẩn bị để công thành, đã ừ ừ các lời lẽ thuyết phục, cuối cùng chưa kịp dùng tới đã thành công rồi? Nàng ta nghi hoặc hỏi: “Lời này là thật sao?”

Nguru Hữu Đạo giương mắt nhìn về phía đối phương, hỏi lại: “Hắn trong mắt quận chúa Nguru mỗ là loại người lật lọng?”

Thương Thục Thanh nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ, vội vàng đứng lên sửa sang lại y phục, khom người rồi lại đứng thẳng người, hưng phấn nói: “Đạo gia chờ một chút, ta mời ca ta tới đáp tạ!”

“Ta thì miễn đi. các người cũng chẳng bỏ ra được thứ gì để tạ. Máy thứ hư ảo kia thì chẳng cần đâu, vẫn nên nghe ta nói xong cái đã.” Ngón tay sờ sờ lưỡi dao trên tay, ánh mắt Nguru Hữu Đạo lạnh lẽo nhìn chằm chằm đối phương, nói: “Ồ lại thì được nhưng ta có điều kiện, không cho phép để Hầu Tử xông pha chiến đấu, không cho phép dùng Hầu Tử làm vũ khí, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Con dao nhỏ tuột ra khỏi tay, cắm vào miếng thịt trong đĩa.

Thương Thục Thanh khẽ giật mình, rơi vào hai cái khó. Ca ca mình muốn lưu Viên Cương lại không phải vì cảm thấy Viên Cương có năng lực ở phương diện kia sao? Nếu không để Viên Cương đi xông pha chiến đấu, vậy thì cần để làm gì? Nếu chỉ vì võ lực cá nhân, Nguru Hữu Đạo đúng là hoàn toàn thích hợp hơn Viên Cương. Do dự mãi, chuyện này không khó lựa chọn, không đáp ứng có thể đối phương đi ngay, không có được gì cả, đáp ứng chỉ ít còn có thể lưu được hai nhân thủ. Căn bản đã đến mức này, không còn phương án nào tốt hơn nữa, cuối cùng Thương Thục Thanh vẫn gật đầu nói: “Được, ta đồng ý với Đạo gia, bên ca ta ta có thể cam đoan.”

Nguru Hữu Đạo gật đầu. “Vậy một lời đã định!”

Sau khi, ai người khách sáo một phen Thương Thục Thanh cáo từ, lúc đến phần chấn tinh thần tới, lúc đi lại có hơi mất hứng. Người thì lưu lại rồi nhưng không đạt được hiệu quả như dự đoán.

Sau khi Thương Thục Thanh đi không lâu, ngoài cửa lại xuất hiện một người, Viên Cương yên lặng đi đến. Nguru Hữu Đạo khoanh chân ngồi tĩnh tọa, nhìn thấy đĩa đồ ăn trước mặt không hề động đến, Viên Cương ngồi xếp bằng đối diện nói: “Vừa thấy quận chúa từ đây ra, có chuyện gì vậy?”

Ngưu Hữu Đạo thật yên lặng nói: “Còn có thể có chuyện gì? Với cái bộ dạng quái dị kia của nàng ta, ta có thể nói chuyện yêu đương với nàng ta được sao? Nàng ta hy vọng chúng ta có thể ở lại trợ giúp chút sức lực cho hai huynh muội bọn họ... Ta đã đồng ý rồi!”

Viên Cương hơi cúi đầu, nói: “Việc này trách ta...”

Lời còn chưa dứt, Ngưu Hữu Đạo đã cắt ngang: “Không liên quan gì đến ngươi, điều kiện đưa ra ta khó mà cự tuyệt, nàng ta đồng ý rằng nếu sau này việc thành hai huynh muội sẽ toàn lực cung cấp tài nguyên tu luyện cho ta.”

Viên Cương cúi đầu im lặng nói: “Đạo gia, chuyện ngày hôm nay ta làm sai, là ta nói những lời không nên nói, thật xin lỗi!” Trong lòng hắn ta biết rõ, có một số việc không thể gạt được Đạo gia. Hai người hiểu rất rõ nhau, Đạo gia vì hắn ta nên mới lưu lại.

Ngưu Hữu Đạo vẫn hững hờ chậm rãi nói: “Nói lỗi phải gì đó thì hơi quá rồi, làm người hai đời, huynh đệ một kiếp, ngươi có chuyện, ta gánh!”

Viên Cương im lặng, gương mặt hơi căng thẳng.

Ngưu Hữu Đạo đưa tay gõ bàn một cái nói, tức giận nói: “Ngươi nhìn đi, ngươi nhìn đi, lại là một cục lớn, mọi người đều là người có văn hóa, có thể để người ta có tương ăn một chút được không hả? Ngày nào cũng ăn theo phương pháp thùng cơm thế này, nhìn thôi cũng thấy nóng máu rồi. Đợi yên ổn lại, ngươi phải nghĩ vài biện pháp đây.”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Có Đánh Cược Không? (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Viên Cương không nói gì, đưa tay rút con dao nhỏ trên khối thịt lớn ra, bắt đầu cắt khối thịt thành từng miếng, dao pháp thành thạo, độ dày của miếng thịt bằng nhau. Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới cầm đũa lên, gấp thịt bỏ vào miệng chậm rãi nhai nuốt.

Cắt xong khối thịt, Viên Cương trực tiếp dùng tay lấy từng miếng thịt nhét vào trong miệng, nhai kỹ nuốt chậm. Hai người cứ như vậy không nói lời nào, ngồi đối diện nhau chậm rãi ăn xong một đĩa thịt.

Đợi sau khi Viên Cương thu dọn sạch sẽ, Ngưu Hữu Đạo nuốt lưng một cái, chụp kiếm làm thủ trọng đặt một bên lên, đứng dậy: “Đi, ăn nó đi tiêu com!”

Đi ra ngoài phòng, đình viện u ám, đèn lồng dưới mái hiên lắc lư, lúc sáng lúc tối. Đi dạo đông đi dạo tây, cuối cùng đặt chân dạo đến viện lạc của Thương Triều Tông. Có người đi vào thông báo một tiếng, Thương Triều Tông, Lam Như Đình và Thương Thục Thanh đều đi ra.

“Đạo gia!” Gặp mặt chào hỏi, cách xưng hô đều đã đổi, có điều cách xưng hô này thốt ra từ miệng người có tuổi như Lam Như Đình nghe thấy hơi là lạ.

Ngưu Hữu Đạo hơi giật mình, mắt nhìn Thương Thục Thanh, rõ ràng lời cam đoan của nữ nhân này rất hữu hiệu, bên này đều đã đáp ứng rồi. Nếu vậy, hắn cũng không vòng vo nữa: “Ta luôn bị giam lỏng ở Thượng Thanh tông, không hiểu rõ tình huống bên ngoài, với xuất thân chư vị chắc hẳn địa đồ là chuyện bình thường. Ta cần địa đồ, còn cần nắm được tình hình và trạng thái xung quanh, nhất là vùng đất phong huyện Thương Ngô!”

Nếu là trước đây, hắn căn bản không muốn đến huyện Thương Ngô đất phong của Thượng Thanh tông, cho nên hắn không để ở trong lòng. Nhưng giờ thì khác nên hắn đã bắt đầu chú ý.

Viên Cương đứng bên mừng rỡ, Ngưu Hữu Đạo đã mở miệng nói vậy, với tác phong này khiến hắn ta lại nhìn thấy hình bóng Đạo gia từng hô phong hoán vũ trên giang hồ ngày xưa. Hắn ta ý thức được giờ Đạo gia đã muốn làm thật, đã chính thức muốn tham gia vào chuyện của nhóm người này.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, trong ấn tượng của bọn họ, tu sĩ tùy tùng bình thường chỉ bảo vệ an toàn của mục tiêu hoặc làm những chuyện mà các võ phu bình thường không thể làm được, nghe khẩu khí đòi địa đồ này thì hình như có chút gì đó không đúng. Có điều Thương Triều Tông vẫn vuốt cằm nói: “Có, Đạo gia vào trong chờ một chút!” Đưa tay mời vào.

Cả đám người tiến vào, rất nhanh có người lấy mấy bản địa đồ tới, nhỏ là địa đồ chi tiết của huyện Thương Ngô, lớn là lược đồ nước Đại Yên cũng có. Bên này đang định giúp hắn mở địa đồ thì Ngưu Hữu Đạo giơ tay lên một cái. “Không vội, hỏi tình hình trước cái đã, hi vọng vương gia có thể nói chi tiết.”

Mấy người nhìn nhau, Thương Triều Tông gật đầu. “Đạo gia cứ nói đừng ngại!”

Nguru Hữu Đạo cau mày nói: “Không đi huyện Thương Ngô không được sao?”

Mấy người đại khái biết ý hẩn, Lam Như Đình nói tiếp: “Đạo gia có chỗ không biết, nếu dám chệch hướng lộ tuyến, sợ là lập tức sẽ chọc cho triều đình phái quân truy sát. Dựa vào thực lực chúng ta căn bản không có năng lực phản kháng, nguy hiểm này chúng ta không gánh nổi!”

Nguru Hữu Đạo ồ một tiếng: “Triều đình đã đối đãi như vậy, cần gì phải thả các người ra khỏi kinh, chẳng lẽ huyện Thương Ngô này là nơi ghê gớm gì đó có thể như cái lồng vây khốn vương gia, để vương gia không thoát thân được sao?”

Nguyên nhân thực sự bên trong khiến mấy người Thương Triều Tông hơi khó mở miệng. Nguru Hữu Đạo nhìn phản ứng của mấy người kia lạnh nhạt nói: “Đi theo các người tức là đi liều mạng. Hai huynh đệ ta chỉ có một cái mạng, không muốn chết mơ hồ, ta muốn nghe nói thật! Nguyên nói thì nói, không muốn nói, hai chúng ta lập tức rời đi!”

“Ca, Lam tiên sinh!” Thương Thục Thanh bỗng nhiên lên tiếng, khẽ gật đầu với hai người.

Thế là Thương Triều Tông cũng chậm chậm gật đầu, Lam Như Đình thở dài một tiếng, cười khổ nói: “Lúc trước triều đình tìm có bắt vương gia, rõ ràng là muốn dồn vương gia vào chỗ chết, ta thấy tình hình không ổn, liền thả phong thanh...”

Phong thanh đơn giản là chuyện mười vạn Nha tướng kia.

Sau khi nghe xong chân tướng, Nguru Hữu Đạo hiểu rõ triều đình vốn muốn diệt cỏ tận gốc thế lực của Ninh vương, vốn Thương Triều Tông hẳn phải chết không nghi ngờ. Vị Lam tiên sinh này vì muốn cứu Thương Triều Tông đã cố ý tung tin đồn nhằm, mất thấy nước Đại Yên thù trong giặc ngoài, bấp bênh, biết cơ hội đã đến, lại bỏ thêm dầu vào lửa, ám chỉ nơi cất giấu mười vạn Nha tướng kia là ở huyện Thương Ngô, như vậy mới giúp Thương Triều Tông ra khỏi thiên lao, thấy lại ánh mặt trời.

Hắn cũng hiểu rõ vì sao mấy người này không muốn nói rõ chân tướng. Lỡ như hắn là thám tử do triều đình phái tới, một khi moi được chân tướng từ miệng bọn họ, triều đình biết mười vạn Nha tướng chỉ là lời đồn thì hậu quả không cần nghĩ cũng biết. Việc liên quan đến sinh tử của nhiều người như vậy có thể lý giải.

Hắn không khỏi một lần nữa liếc mắt nhìn Thương Thục Thanh, ban này rõ ràng do nữ nhân này ra hiệu đối phương mới mở miệng. Hắn phát hiện nữ nhân này thật sự khá thú vị. Suy nghĩ của hắn xoay chuyển, Nguru Hữu Đạo lại hỏi: “Lam tiên sinh hẳn là sẽ không vô duyên vô cớ ám chỉ nơi cất giấu mười vạn Nha tướng kia là ở huyện Thương Ngô?”

Lam Như Đình giải thích: “Huyện Thương Ngô địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, sau khi vương gia đến đó dễ có chốn đặt chân.”

Nguru Hữu Đạo lạnh lùng liếc mắt: “Năm trăm kỵ binh tác chiến ở đất bằng còn được, địa thế hiểm yếu ngược lại thành uy hiếp cho kỵ binh, căn bản không thi triển được. Cho dù địa thế huyện Thương Ngô hiểm yếu thì đã sao, chỉ 500 nhân mã canh giữ ở huyện Thương Ngô có thể ngăn cản đại quân triều đình sao? Hẳn Lam tiên sinh nghĩ ta tuổi trẻ dễ lừa gạt?”

Lời này làm Lam Như Đình có chút xấu hổ, Thương Thục Thanh vội lên tiếng giảng hòa nói: “Phụ vương lúc còn sống ít nhiều vẫn có chút bộ hạ cũ đang ẩn nấp, họ được bố trí ở huyện Thương Ngô.”

Nguru Hữu Đạo hỏi: “Có bao nhiêu người?”

Thương Thục Thanh khẽ thở dài: “Phụ vương khi còn sống mặc dù chấp chương binh mã Đại Yên nhưng cây đổ bầy khi tan, cộng thêm cường lực hiện nay thanh tủy, người đáng tin không nhiều, chỉ có hơn ngàn người đang chờ ca ca ở huyện Thương Ngô, người bình thường cũng không dám tùy tiện gọi đến.”

Nói đến chuyện này, Nguru Hữu Đạo lại thấy hơi kỳ quái: “Uy danh Ninh vương ta có từng nghe nói đến, sa trường danh tướng há lại là hạng người không nào, cho dù muốn khôi phục võ triều cường thịnh áp chế tu sĩ thiên hạ cũng đâu cần phải nói rõ ra, tội gì phải đắc tội với tu sĩ trong thiên hạ?” Có câu lời chưa nói ra chưa chắc đã như vậy. Đường đường một đại soái binh mã bên cạnh có một đám cao thủ tu sĩ bảo hộ, há có thể dễ dàng gặp chuyện như vậy?

Nhắc đến điều này lại là một chuyện khiến mấy người lúng túng, chủ trương của Ninh Vương xâm phạm lợi ích của tu sĩ trong thiên hạ, vị Đạo gia này dù sao cũng là tu sĩ. Thương Triều Tông luôn yên lặng quan sát Nguru Hữu Đạo, từ từ nói: “Việc này sợ là không thoát khỏi liên quan đến đương kim Thánh thượng.”

Nguru Hữu Đạo “A” một tiếng: “Lời này là thế nào?”

Lam Như Đình thở dài: “Tu sĩ, các môn các phái trong thiên hạ cần có người phát ngôn thế tục nâng đỡ để vận chuyển lợi ích, cũng tức cái được gọi là tài nguyên tu luyện. Có điều những người phát ngôn kia cũng không cam tâm làm con rối bị người ta khống chế mãi, vậy nên họ đứng giữa lôi kéo các môn các phái chen ép áp chế lẫn nhau, không để cho một phái nào được yên ổn, nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng. Thế là tạo thành cục diện thiên hạ như bây giờ. Thực ra triều đình các nước không ai muốn bị người trong giới tu hành cưỡng ép, trong lòng chắc cũng không khác gì Ninh vương, có điều không ai dám biểu hiện ra ngoài thôi. Ninh Vương cũng không ngốc, vì sao lại công nhiên làm mọi người phẫn nộ như vậy. Chuyện này chung quy cũng do có người ở sau lưng quỷ phá. Năm đó, Tiên Hoàng kỳ thật cố ý truyền vị cho Ninh Vương, lại đột nhiên tuôn ra tin Ninh vương chủ trương cực đoan, dưới sự ép bức của các thế lực tu hành, áp lực của tiên hoàng lớn đến mức không người ngoài nào có thể tưởng tượng được. Cuối cùng, Tiên Hoàng đột nhiên băng hà, chết không rõ ràng, sau đó di chiếu là truyền vị cho đương kim hoàng thượng, trong chuyện này lộ ra rất nhiều điểm kỳ quái!”

Chương 58: Có Đánh Cược Không? (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Những lời này Nguru Hữu Đạo vừa nghe đã hiểu, nói trắng ra đằng sau là chuyện tranh giành hoàng quyền. Hắn không hứng thú chuyện này, chỉ muốn tìm hiểu tình hình, sau khi biết rồi cũng không nói thêm nhiều, tìm địa đồ nước Đại Yên trải ra trên bàn.

Thương Triều Tông có vẻ thờ ơ lạnh nhạt, muốn xem thử vị Đạo gia này muốn làm gì.

Ánh mắt dưới khăn lụa của Thương Triều Tông thỉnh thoảng liếc về phía Nguru Hữu Đạo, hơi có chờ mong. Nàng ta nhớ kỹ Viên Cương trước đó nói qua, với hoàn cảnh của các người mà nói, con người Đạo gia quan trọng hơn tu vi của hắn. Mặc dù nàng ta vẫn hoài nghi điều này nhưng cũng không phải là không hề tin. Trước kia bởi vì người ta tuổi trẻ mà xem thường tu vi người ta, kết quả vừa ra tay kinh người, rất có hương vị thâm tàng bất lộ, bởi vậy có chút chờ mong.

Trên bản đồ, diện tích quốc thổ nước Đại Yên bằng quốc gia khác, đông có Tống quốc, bắc có Hàn Quốc, tây có Triệu quốc, Nam Lâm biển rộng mênh mông. Huyện Thương Ngô thuộc quận Thanh Sơn Nam châu nước Yên, vừa hay quận Thanh Sơn có vị trí gần biển, phía đông giáp với quận Quảng Nghĩa, mặt tây cách một huyện, sắp tiếp giáp nước Triệu.

Hạ hạt Nam châu có mười một quận, quận Thanh Sơn và quận Quảng Nghĩa đều thuộc Nam châu. Châu mục tuần phủ hiền chính là địa thần tâm phúc của đương kim thánh thượng nước Yên, vì thánh thượng trấn thủ một phương, khá có năng lực, luôn áp chế Thái thú quận Quảng Nghĩa Phụng Lăng Ba.

Nói liên miên một hồi, sau khi nghe Lam Như Đình giới thiệu xong về trạng thái xung quanh huyện Thương Ngô, Nguru Hữu Đạo chỉ vào quận Quảng Nghĩa trên địa đồ, hỏi: “Phụng Lăng Ba chỉ là một quận mà dám xây dựng quân đội riêng, e là môn phái tu hành đứng sau thực lực không kém?”

Lam Như Đình vẻ râu gật đầu: “Đúng là như thế, đứng sau ủng hộ Phụng Lăng Ba chính là Thiên Ngọc môn, là một trong số ít những đại phái tu hành của nước Yên. Thế từ Phụng Lăng Ba là Bành Ngọc Lan, chính là nữ nhi của Bành Hựu Tại chương môn đương nhiệm của Thiên Ngọc môn. Phụng Lăng Ba có thể có thành tựu ở quận Quảng Nghĩa, có thể nói thành cũng do Bành Ngọc Lan, bại cũng do Bành Ngọc Lan.”

“Ồ! Xin chỉ giáo.” Nguru Hữu Đạo lĩnh giáo.

Lam Như Đình giải thích nói: “Chính vì cưới Bành Ngọc Lan, được đại lực của Thiên Ngọc môn ủng hộ Phụng Lăng Ba mới dám, cũng mới có được khí tượng như hiện nay. Nhưng cũng vì cưới Bành Ngọc Lan, các môn phái khác không dám để Phụng Lăng Ba phát triển an toàn, sợ sau khi Phụng Lăng Ba đắc thế sẽ khiến Thiên Ngọc môn độc chiếm lợi ích to lớn, vì vậy nên áp chế.”

“Thì ra là thế...” Nguru Hữu Đạo sờ cằm suy tư, nhìn chằm chằm địa đồ, trầm ngâm một hồi lâu, từ từ nói: “Không biết sau khi vương gia đến huyện Thương Ngô thì có dự định gì?”

Thương Triều Tông gần từng chữ: “Đạo gia, đây không phải vấn đề tín nhiệm hay không tín nhiệm, từng vấn đề người hỏi đều chí mạng, một khi tiết lộ phong thanh, không biết bao nhiêu người phải đầu rơi xuống đất.” Ngụ ý là có vài việc không tiện nói cho người.

Nguru Hữu Đạo mỉm cười, đối phương không nói, hắn còn đang hoài nghi, nói thế này thì hắn càng nắm chắc hơn, ngón tay chỉ vào vị trí huyện Thương Ngô trên địa đồ. “Nơi này chật hẹp, cho dù có một ngàn nhân mã hậu bị thì sao? Chuyện mười vạn Nha tướng chỉ có thể lừa gạt triều đình nhất thời, lừa gạt không được lâu dài, một khi triều đình muốn động thủ, chút thực lực trong tay vương gia căn bản không thể ngăn được. Huống chi triều đình dám thả vương gia đến đây thì chắc chắn ở huyện Thương Ngô đã có chuẩn bị. Chắc hẳn bên vương gia đã mưu đồ xong đường lui. Đường lui chỉ có đơn giản vài đường, phía đông Tống quốc cách rất xa, vương gia không có cơ hội đi tìm nơi nương tựa, phía tây Triệu quốc có chút cơ hội. Có điều trên đường đi vương gia không cam lòng khi thấy Nguru mỗ vút lưng khô, đoán khả năng vương gia đầu hàng địch không lớn. Huống hồ Triệu quốc chưa chắc đã cho vương gia cơ hội tái khởi, vậy thì nghĩ đi nghĩ lại...”

Ngón tay hắn hướng trượt xuống dưới, chỉ về phía hải vực phía nam huyện Thương Ngô: “Cũng chỉ có ra biển con đường này! Vương gia đã kinh doanh nhiều năm, chắc hẳn có biện pháp tránh tai mắt mọi người thoát thân, đến huyện Thương Ngô có thể xem tình hình rồi quyết định. Một khi tình hình không ổn, lập tức thu nạp nhân mã, theo con đường bí mật xuôi nam ra biển! Trước tự bảo vệ mình, sau đó mưu đồ đông sơn tái khởi, không biết Nguru mỗ đoán đúng không?”

Lời này vừa nói ra, Thương Triều Tông, Lam Như Đình cùng Thương Thực Thanh đều lộ vẻ mặt kinh hãi. Trước đó Thương Triều Tông ở thiên lao còn chưa biết, Lam Như Đình và Thương Thực Thanh ở ngoài lao đã mưu đồ bí mật chuẩn bị đường lui từ rất lâu. Sau này Thương Triều Tông mới biết và chỉ có ba người biết bí mật này. Không ngờ rằng nó lại bị Nguru Hữu Đạo một câu nói toạc ra, chuyện này nếu thật sự tiết lộ ra ngoài thì chắc chắn sẽ chặt đứt đường lui cuối cùng của họ.

Viên Cương quan sát phản ứng ba người một chút, xem ra Đạo gia đã đoán đúng rồi. Ngón tay Nguru Hữu Đạo lại chỉ vào quận Quảng Nghĩa. “Vương gia, theo ta thấy, huyện Thương Ngô tạm thời không đi vội, ngại gì mà không ở quận Quảng Nghĩa kéo dài chút thời gian.”

Thái độ Thương Triều Tông trong nháy mắt thay đổi, chấp tay thỉnh giáo: “Xin lắng tai nghe!”

“Giờ đi huyện Thương Ngô kết quả trên cơ bản không có đường khác để đi. Nhi tử Ninh vương, không quốc gia nào dám tùy tiện thu nhận, vương gia chỉ có xuôi nam ra biển tránh họa, đi lần này tương đương với từ bỏ nơi sống yên ổn cuối cùng ở Yên quốc. Vương gia trốn như vậy, nói không chừng còn bị chụp cái mũ phản quốc, sau này khó thu nạp bách tính lòng dân ở Yên quốc. Chỉ cần Yên quốc không sợ là sau này vương gia rất khó có cơ hội trở về. Hơn nữa sao có thể chắc chắn đương kim hoàng thượng sẽ không phái người ra biển tìm kiếm tiếp tục đuổi giết?” Nguru Hữu Đạo chỉ vào quận Quảng Nghĩa nói: “Phượng Lăng Ba có quân đội riêng chính là cơ hội của vương gia. Có thể liên hợp với Phượng Lăng Ba chống lại triều đình.”

Thương Triều Tông cười khổ: “Chút thực lực trong tay ta e là Phượng Lăng Ba chẳng thèm nhìn thấy một cái, sao có thể liên hợp với ta. Hơn nữa, Thiên Ngọc môn e là cũng không muốn thấy ta và Phượng Lăng Ba hợp tác với nhau.”

“Lời này của vương gia sai rồi, thực lực cứng của vương gia hơi kém một chút nhưng thực lực mềm thì vẫn có. Chỉ dựa vào chiêu bài nhi tử Ninh vương của vương gia thì đã rất có triển vọng.” Nguru Hữu Đạo an ủi một câu, lại nở nụ cười gian xảo nói: “Chỉ bằng Nguru mỗ và vương gia đánh cược nhé, thế nào?”

Lời này vừa nói ra, Thương Thục Thanh cùng Lam Như Đình hai mặt nhìn nhau, Thương Triều Tông ồ một tiếng, hứng thú nói: “Không biết cược cái gì?”

Nguru Hữu Đạo mỉm cười nói: “Ta nguyện vì vương gia đến quận Quảng Nghĩa một chuyến, mượn Phượng Lăng Ba một đạo nhân mã, có thể bảo vệ vương gia yên ổn đặt chân đến huyện Thương Ngô, không biết ý vương gia thế nào?”

“...” Ba người Thương Triều Tông sững sờ có vẻ muốn nói người đang nói chuyện hoang đường gì vậy? Đừng nói là liên hợp với người ta, Phượng Lăng Ba không đuổi chúng ta đi là tốt lắm rồi, còn muốn người ta cho mượn người mượn ngựa, thế này chẳng phải đang kể câu chuyện cười sao, nếu Phượng Lăng Ba là đồ đàn thì còn tạm được.

Trong mọi người chỉ có mình Viên Cương là không chút rung động.

Thương Thục Thanh lên tiếng nói: “Đạo gia, việc này không đùa được đâu.”

Nguru Hữu Đạo khoát tay. “Chỉ hỏi vương gia có đánh cược hay là không?”

Thương Triều Tông quả quyết nói: “Được! Bỏn vương cược! Không biết tiền cược là thứ gì?”

Nguru Hữu Đạo chỉ về phía Viên Cương: “Nếu ta không thể mượn được nhân mã, để Hầu Tử nghe theo lệnh vương gia, nếu ta mượn được nhân mã, e là phải để vương gia chịu chút tội thân nho nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Cũng Không Phải Là Ba Hoa Chích Choè (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Thương Thục Thanh cảm thấy trong lời nói có điều gì đó, dường như hơi lo lắng ca ca mình chịu thiệt thòi, sợ ca ca vội vàng đồng ý liền hỏi: “Tội thân nho nhỏ? Không biết Đạo gia có thể chỉ rõ không?”

Lam Như Đình nghe vậy cũng gật đầu, ông cũng lo lắng điều này.

Nguru Hữu Đạo lạnh nhạt nói: “Cũng không tính là tội thân gì, thật sự tài nguyên có thể sử dụng trên tay vương gia có hạn, lần này ta đi để đạt được mục đích có thể sẽ làm vài chuyện không từ thủ đoạn, đến lúc đó mong rằng vương gia có thể phối hợp, đừng trách cứ.”

Thương Thục Thanh nói: “Cái gọi là binh bất yếm trá, Đạo gia lần này đi thi triển một vài thủ đoạn dĩ nhiên có thể hiểu được, nhưng nếu là quá mức thương thiên hại lý, dễ hại ca ta...”

Nguru Hữu Đạo gio tay lên cằm ngang: “Quận chúa yên tâm, vương gia cũng có thể yên tâm, Nguru mỗ ở đây cam đoan, tuyệt đối sẽ không để vương gia phải gánh thanh danh thương thiên hại lý, cũng sẽ không làm ra hậu quả gì khiến vương gia khó có thể chịu đựng. Tóm lại lần này đi sẽ không làm chuyện gì có hại cho vương gia mà ngược lại, vương gia có thể thừa nhận không có bất kỳ liên quan gì với ta.”

Vừa nghe vậy, mấy người hơi yên tâm nhưng vẫn khó có thể tin được như trước, Phụng Lăng Ba sao có thể cho mượn binh chứ?

Lam Như Đình trầm mặc suy tư đột nhiên lên tiếng nói: “Đạo gia, nấn ná ở quận Quảng Nghĩa quá lâu e rằng không thích hợp, phía triều đình bên kia không biết sẽ có phản ứng gì. Còn cả Tống gia bên kia, Đạo gia giết Tống Diễn Thanh, giờ lại lưu lại ở quận Quảng Nghĩa, mục tiêu quá mức rõ ràng, e là Tống gia sẽ làm những chuyện bất lợi cho Đạo gia.

“Bên triều đình dễ xử lý thôi, mấy chục thân vệ hi sinh, vương gia có thể sầu não một chút, buồn bã đi té bái, chậm chạp không muốn rời đi, dừng lại mấy ngày không phải là không tạm tin được.” Nguru Hữu Đạo không chút nào áy náy vì cái chết của những thân vệ kia. “Còn Tống gia, lần này đi là để giải quyết chuyện này, ta tự có biện pháp ứng đối!”

Thương Triều Tông gật đầu: “Làm như Đạo gia nói đi, không biết Đạo gia định khi nào xuất phát, cần chuẩn bị gì?”

“Việc này không nên chậm trễ, xuất phát trong đêm đến quận Quảng Nghĩa. Ngoài ra, xin vương gia cử hai mươi thân vệ thông minh cơ trí một chút đồng hành với ta, hơn nữa còn cần chút tài vật, một vạn kim tệ!” Nguru Hữu Đạo trả lời.

“Một vạn kim tệ...” Trên mặt Thương Triều Tông và Thương Thục Thanh lộ vẻ khó xử. Con số này không phải con số nhỏ, số tiền đó đủ để nuôi vài trăm nhân mã trong vài năm. Hai huynh muội không nghĩ ra cần nhiều tiền như vậy làm gì? Chẳng lẽ cầm tiền này đi đổi nhân mã? Tuy một vạn kim tệ không ít nhưng nếu nói đem đi để đổi một chi nhân mã đủ để đặt chân ở huyện Thương Ngô chắc chắn là không đủ, Phụng Lăng Ba cũng sẽ không đồng ý. Người ta còn chưa nghèo đến mức cho người nhân mã vì một vạn kim tệ.

Lam Như Đình cười khỏ nói: “Không đối gat Đạo gia, nếu đến huyện Thương Ngô, gom góp một vạn kim tệ không thành vấn đề, hiện tại trong tay cộng lại còn chưa tới một ngàn kim tệ, một vạn kim tệ thật sự là không bỏ ra nổi.”

Nguru Hữu Đạo vung tay lên. “Không có thì thôi, tiền là việc nhỏ, đến quận thành ta nghĩ biện pháp khác, lấy trước một trăm kim tệ cho ta để dùng khi khẩn cấp.”

Mấy người nhìn nhau, dù là đối với xuất thân như bọn họ, một vạn kim tệ cũng không phải con số nhỏ, không biết vị này định đến quận thành quận Quảng Nghĩa làm thế nào để kiếm ra một vạn? Chẳng lẽ định dựa vào thân thủ đi ăn cướp sao? Đùng có mà gây ra chuyện nào loạn gì ở quận Quảng Nghĩa chọc lấy Phụng Lăng Ba, một người có thể gây dựng được quân đội như vậy ở quận Quảng Nghĩa chắc chắn không phải bình dân bách tính, chắc chắn sẽ không đơn giản.

Không bỏ ra nổi một vạn kim tệ là thật, ban nãy Lam Như Đình ít nhiều còn nghi ngờ có phải Nguru Hữu Đạo định cuỗm tài vật rồi bỏ trốn, nhưng sau khi nghe thấy một trăm kim tệ thì lập tức ý thức được mình đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, với thân thủ của người ta thì chẳng đến mức phải phí nhiều sức như vậy.

Lại nhìn ý Thương Triều Tông một chút, Lam Như Đình vuốt cằm nói: “Đạo gia chờ một lát, ta đi lấy, tiện thể sắp xếp nhân thủ tùy hành.”

Nguru Hữu Đạo lập tức bàn giao nói: “Nhớ lấy, tránh đội của Khuất Ngũ, đừng để bọn họ phát hiện, chờ chút thời gian để ta lo liệu chu toàn.”

“Rõ!” Lam Như Đình chấp tay bước nhanh rồi đi an bài việc này.

Còn hai huynh muội Thương thị cũng thật sự tò mò Nguru Hữu Đạo làm thế nào để mượn nhân mã, cuối cùng Thương Thục Thanh không kìm được hỏi: “Đạo gia, không thể lộ ra sao?”

Nguru Hữu Đạo cười ha ha nói: “Hiện tại vẫn chưa thể nói rõ. Tình hình cụ thể tùy cơ ứng biến, đến lúc đó xem thử.”

Lại chẳng có một câu nói thật, vẻ không đáng tin cậy. Thương Thục Thanh hơi lo lắng, có điều trước đó thấy đối phương một câu đã nói toạc ra đường lui của mình, thấy kiến thức của Nguru Hữu Đạo cũng không phải bình thường nên đã coi trọng hơn.

Viên Cương ở bên không lên tiếng đột nhiên nói: “Đạo gia, hai tên Thượng Thanh tông kia cung khai nói, trụ trì Viên Phụng là yêu gấu.”

“Ủa...” Nguru Hữu Đạo ngạc nhiên quay đầu. “Yêu? Yêu tinh?”

Thương Triều Tông nói tiếp: “Không sai, người bên dưới có thẩm tra, trụ trì Viên Phụng thật sự đã qua đời, trụ trì Viên Phụng hiện tại chính là một con gấu nhỏ được tặng nhân Nam Sơn tự nhặt từ trong núi về nuôi hai năm trước, giờ có được chút đạo hạnh hóa thành Viên Phụng. Nam Sơn tự và Thượng Thanh tông này không có quan hệ gì, trước kia do Tống Diễn Thanh đến giao thủ nên mới ép yêu gấu này khuất phục thôi.

Ánh mắt Nguru Hữu Đạo chớp liên tục. Yêu tinh? Còn là yêu gấu? Hẳn vô cùng hứng thú. Mặc dù biết trên đời này có yêu tồn tại nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp được, chưa từng thấy nên dĩ nhiên cũng muốn xem thử. Ban nãy Viên Cương nhắc tới dĩ nhiên là cũng có hứng thú, cũng muốn gặp cho biết một chút. dù sao giờ hắn còn chuyện quan trọng khác phải làm, không thể từ từ nghiền cứu yêu quái, hắn đành dặn dò: “Vương gia, yêu tinh kia đừng thả, chờ ta quay về trò chuyện một chút.”

Thương Triều Tông cười nói: “Được, giúp Đạo gia giữ lại!”

Chờ một chút, Lam Như Đình đi vào, một túi tiền được dâng lên, hai mươi nhân mã cũng sắp xếp xong xuôi.

Sau khi hai bên một lần nữa bí mật mưu đồ một phen, mấy người Thương Triều Tông cố ý ra khỏi Nam Sơn tự làm ra chút động tĩnh hấp dẫn sự chú ý của mọi người, chẳng những muốn hấp dẫn đám người Khuất Ngũ mà còn tuân theo ý của Nguru Hữu Đạo, hấp dẫn ánh mắt của giám thị triều đình có

thế đang ẩn nấp trong bóng tối. Tất cả những chuyện này đều để yểm hộ Ngưu Hữu Đạo rời đi. Còn Ngưu Hữu Đạo dẫn Viên Cương và hai mươi nhân mã nhân lúc trời tối lặng lẽ xuống núi.

Ngoài Nam Sơn tự, trong mây chậu than ánh lửa hừng thực, nhóm Thương Triều Tông ra về đang hóa vàng mã tế điện những thân vệ hy sinh. Giữa đường một thân vệ tiến vào, đến sát bên Thương Triều Tông thấp giọng bẩm báo nói: “Vương gia, người đã rời đi thuận lợi.”

“Ừm!” Thương Triều Tông khẽ gật đầu, lần lượt thả mấy tờ tiền giấy trong tay vào chậu than, đồng thời nhìn Lam Như Đình ở bên nói: “Cũng không biết hẳn nói thật hay giả, càng không biết có thể thành hay không, hỏi cũng hỏi không rõ, tóm lại không có câu lời thật tình khiến cho người ta nghe mà không hề nắm chắc.”

Lam Như Đình chân chờ nói: “Người này làm việc, nhìn thủ pháp lão đạo, lòng dạ thật không giống với người tuổi này, giống như chuyện gì cũng không muốn để người khác sờ rõ ngọn nguồn của mình, làm người ta cảm thấy không giống với người trong chính đạo, thật sự không biết mắt nhìn của Đông Quách tiên sinh tại sao lại nhận đệ tử như vậy? Ngược lại quận chúa hình như hơi tin tưởng hẳn.”

Thương Thực Thanh nói: “Tổng hợp tình hình các phương diện thì nếu hẳn có vấn đề đã không giết Tống Diễn Thanh. Ca, tiên sinh, chuyện tới nước này chúng ta đã không còn có quá nhiều lựa chọn, để hẳn thử một chút cũng không tổn thất gì lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Cũng Không Phải Là Ba Hoa Chích Choe (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Thương Triều Tông thả một chồng tiền giấy vào chậu than, nhìn tro bụi từ từ bay lên, khẽ thở dài: “Rửa mắt mà đợi đi!”

...

Trong thành quách, đèn đuốc rã rời, một bóng dáng từ đầu đường đi tới, đến ngoài một gian từ lâu, ngừng đầu nhìn chiều bài, chính là Trần Quy Thạc

Hỏa kế nhiệt tình tiến lên chào hỏi. “Khách quan, mấy vị?”

Trần Quy Thạc không để ý đến gã ta, một tay đẩy gã ta sang một bên, trực tiếp xông đến trước quầy, nhìn chăm chăm lão chương quỹ sau quầy. Lão chương quỹ ngừng đầu nhìn lên, sừng sốt một chút, chợt nghiêng đầu ra hiệu với hỏa kế đang dây dưa bên cạnh, hỏa kế đành phải lui ra.

Thời gian đã muộn, đã sắp đóng cửa, lâu trên vẫn còn một bàn khách nhân, lão chương quỹ nhìn xung quanh, dùng tay làm dấu mời với Trần Quy Thạc, dẫn Trần Quy Thạc đến một gian tĩnh thất vắng vẻ của hậu đường.

Vừa đóng cửa, lão chương quỹ nhìn Trần Quy Thạc từ trên xuống dưới một chút: “Có chuyện gì không?”

Kỳ thật Trần Quy Thạc cũng không biết lão chương quỹ này là ai, thậm chí ngay cả tên của đối phương cũng không biết nhưng trước đó đi theo Tống Diễn Thanh đi đường tắt tới đây đã có từng tiếp xúc. Y đại khái đoán ra từ lâu này có thể là một cứ điểm hoặc nhân tuyến mà Tống gia an bài bên này. Tống gia quyền quý như vậy có an bài thế này cũng không có gì kỳ quái.

Trên thực tế tuy y và Hứa Dĩ Thiên là đệ tử Thượng Thanh tông nhưng về sau cũng dần bị Tống gia thu về thành nhân tuyến, tiền đồ mà Tống gia cho, dù Thượng Thanh tông có sụp đổ y cũng không sợ. Tống Diễn Thanh gặp phải chuyện lớn như vậy, y không thể không bẩm báo cho Tống gia.

“Xảy ra chuyện.” Trần Quy Thạc tề liệt ngồi trên ghế buông tiếng thở dài.

Lão chương quỹ nhướng mày. “Xảy ra chuyện gì?”

Trần Quy Thạc nặng nề lắc đầu nói: “Sư huynh Tống Diễn Thanh của ta chết rồi.”

“À!” Lão chương quỹ giật nảy cả mình, vội hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Chúng ta đi Nam Sơn tự...” Trần Quy Thạc kể lại kỹ càng mọi chuyện đã xảy ra, sau đó lại trả lời vào câu hỏi của lão chương quỹ, nói: “Tin tức người nghĩ cách truyền về kinh thành, ta còn phải chạy về Thượng Thanh tông báo tin, giúp ta an bài một con ngựa, tốt nhất là giúp ta làm một thân phận để ta có thể đổi ngựa ở dịch trạm ven đường!”

Lão chương quỹ nhanh chóng sắp xếp xong xuôi những chuyện này, xử lý cực kỳ nhanh nhẹn.

Sau khi cho người đưa Trần Quy Thạc đi, lão chường quỹ lại đến mật thất của tửu lâu cấp tốc viết mật báo, sau đó chụp một con mãnh cầm cơ thể đen nhanh hai cánh màu vàng ở trong chiếc lồng bên cạnh ra, nhét mật tín vào trong cái ống rỗng nhỏ trên chân mãnh cầm.

Con chim này tên “kim sĩ”, cho dù là tốc độ hay sức bền đều không phải dạng bình thường, Thần kỳ nhất chính là, dù con chim này ở nơi xa nhường nào cũng có thể tìm được nơi mình đẻ trứng, cho dù cách nhau bao xa cũng đều có thể phân biệt chính xác phương hướng tìm về, cũng bởi vậy nên chim “kim sĩ” mới sau khi được thuần dưỡng dùng để đưa tin xong thì có giá cả đắt đỏ. Còn chim trống thì không có năng lực này, chỉ có thể dùng để giao phối, cũng không đáng tiền.

Bỏ thư xong, lấy một mảnh vải che “kim sĩ” trong tay, lão chường quỹ vội vàng ra khỏi mật thất, đi vào một gian không thấy ánh đèn, đẩy cửa sổ ra, kéo vải che, thuận tay vung “kim sĩ” ra ngoài cửa sổ, con chim nhanh chóng vỗ cánh đi, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

...

Sáng hôm sau, nhóm Thương Triều Tông rời khỏi Nam Sơn tự, một lần nữa đến tế bái trước mộ thân vệ chiến tử, thần thái bi thương. Đây là đang làm theo lời Ngưu Hữu Đạo nói, muốn kéo dài ở đây thêm vài ngày.

Lúc ánh sáng mặt trời xé rừng núi chiếu vào, một thân vệ đi vào bẩm báo, Ngưu Hữu Đạo đã bố trí thân vệ tùy hành trên đường đi, muốn cơ cấu thành một đường dây liên lạc tạm thời với bên Thương Triều Tông ở quận Quảng Nghĩa này, duy trì tin tức thông suốt.

Đạo lý rất đơn giản, một con ngựa phải phi nhanh đường dài sẽ không chịu nổi, cần đổi ngựa mới có thể duy trì tiết tấu đưa tin hiệu suất cao, dĩ nhiên Ngưu Hữu Đạo đã chuẩn bị trước cho điều này.

Lam Như Đình nghe thấy thì khẽ gật đầu: “Cũng không phải chỉ ba hoa chích choè, người này quả nhiên không đơn giản!”

Cạnh đường lớn có trạm dịch, dây hàng rào vây quanh, bên trong là cỏ khô chồng chất như núi. Nơi xa, một con ngựa khản cấp vọt tới, đến gần trạm dịch thì giảm tốc độ, Trần Quy Thạc trực tiếp phóng ngựa quẹo vào trong trạm dịch.

Ghìim ngựa đi vào, nhảy xuống ngựa, giờ một tám lệnh bài về phía tiểu lại chạy ra đón. Rất nhanh, tiểu lại dắt một con ngựa tốt đã nghỉ ngơi dưỡng sức khỏe mạnh ra cho y, Trần Quy Thạc xoay người lên ngựa, lại vọt thẳng ra khỏi trạm dịch, ra roi thúc ngựa, ngựa người không ngừng nghỉ.

Trên đường lớn nào đó ở biên giới Quảng Nghĩa, Ngưu Hữu Đạo dẫn đầu một nhóm mười kỵ binh, chạy băng băng, đoạn đường đi tới này dù sao bọn họ không có trạm dịch có thể dừng, cần suy xét đến tiêu hao thể lực của ngựa. Toàn bộ thân vệ của Thương Triều Tông đã thay thương phục, một phần được Ngưu Hữu Đạo sắp xếp ở ven đường, một phần thì cùng đi theo.

Trước mặt, tường thành đồ sộ của quận thành đã xuất hiện trong tầm mắt, Viên Cương làm thủ thế, hai kỵ binh hai bên đi sau cùng ở lại, quẹo vào núi rừng bên cạnh ẩn thân, chịu trách nhiệm chi viện truyền đạt tin tức. Nhóm còn lại ngựa vẫn không ngừng vó, đến cửa thành xuống ngựa tiếp nhận kiểm tra, đã có thân vệ Thương Triều Tông tiến lên chuẩn bị ứng phó vượt qua kiểm tra. Thương Triều Tông tuy nghèo túng nhưng cũng không phải người bình thường có thể so sánh, dưới tình huống không phải thời chiến cần đề phòng chu đáo chặt chẽ, chuẩn bị thân phận yểm trợ thương hộ vào thành có lẽ không thành vấn đề.

Tiến vào quận thành Quảng Nghĩa thì có thể phát hiện vùng đất giàu lắm cá nhiều thóc và đông đúc này đúng là không tầm thường. Đầu đường tương đối sầm uất, người đi đường như thoi đưa, cửa hàng san sát, không ít người ăn mặc quý phái, không phải kiểu bên ngoài rách nát tiêu điều có thể so sánh. Ngưu Hữu Đạo cười trên lưng ngựa cao to băng qua đám người, một đường hết nhìn Đông tới nhìn Tây, đánh giá thể gian phồn hoa này.

Tìm một nhà trọ không tệ, ngựa đã có tiểu nhị của nhà trọ dắt đi chăm sóc, thân vệ được dẫn vào phòng dành khách đã chuẩn bị sẵn.

Một nhóm tìm tới nhận biết căn phòng khách dành cho mình, sau đó tụ tập lại ở cùng nhau, Viên Cương sai ba người vào thành tìm hiểu tin tức cần thiết, tiếp đó lại nói với ba người khác: “Một đường bốn ba vắt vả, nắm chặt thời gian thay phiên nghỉ ngơi.”

“Dạ!” Ba người chấp tay nhận lệnh, xoay người trở về phòng khách của mình.

Còn Viên Cương sau đó cùng Ngưu Hữu Đạo ra khỏi nhà trọ, tản bộ trên đầu tường của quận thành. Hai người thấy mình đường đường chính chính đi dạo, gặp được tiệm bán tơ lụa, Ngưu Hữu Đạo chạy vào ôm lấy cuộn tơ lụa tốt vuốt ve, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Viên Cương chặc chặc một tiếng: “Người nhìn công nghệ hàng dệt kim này mà xem, thật là khéo léo, đẹp đẽ. Không tồi không tồi!” Lời khen này làm chủ tiệm vui vẻ. Có điều Ngưu Hữu Đạo chỉ hỏi giá tiền mà không mua, quay đầu bỏ đi, hại chủ tiệm mừng hụt. Cửa hàng đồ trang sức, buôn chim bán thú gì gì đó, khắp nơi đều để lại bóng dáng hỏi giá tiền của Ngưu Hữu Đạo. Tóm lại hai người không hề giống với dáng vẻ đến để làm việc, mà giống như là tới mua đồ.

...

Kinh thành, Tổng phủ.

Tổng Cửu Minh mặc thường phục đứng trên bậc thang bên ngoài phòng khách đón khách, người khách có thể làm cho đường đường Đình úy đại nhân đích thân chờ đợi nghênh đón đương nhiên không phải đơn giản. Tổng Cửu Minh nhìn như nhân tần đứng đó nhưng hai bên góc, cao thủ hộ vệ lại lúc ẩn lúc hiện.

Chờ một lát, bình phong ở cổng bên kia xuất hiện một nhóm người, một tên râu quai nón cường tráng đi như rồng bước như hổ tới, gương mặt đánh lại tỏ vẻ rất không vui. Người này chính là Đại thống lĩnh một trong bốn đại cảnh vệ Kinh thành, tên là Vương Hoành. Cấp bậc chức quan tuy không bằng Tổng Cửu Minh nhưng trong tay nắm giữ mấy vạn đại quân, cả cái kinh thành này chẳng ai dám khinh thường. Vương Hoành cũng chính là cha vợ của

Tổng Diễn Thanh, nữ tử mập mạp cúi đầu nhắm mắt đi theo phía sau chính là phu nhân Vương Lư Phương của Tổng Diễn Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Có Người Nhà Mẹ Để

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Vợ chồng Tổng Thư ở bên cạnh vừa cười vừa đi theo, đích thân đưa ông thông gia đi vào từ ngoài cửa lớn. Tuy nhiên lúc này hình như ông thông gia không được nề tình cho lắm, sắc mặt trông không được tốt.

Hai bên trái phải của Vương Hoành có bốn tên tu sĩ hộ vệ đi theo, trên đường đi bốn người này luôn cảnh giác xung quanh. Đi đến dưới bậc thang phòng khách, Vương Hoành ôm quyền chấp tay nhìn lên trên, lạnh như băng nói: "Hạ quan tham kiến Đình úy đại nhân!"

Gương mặt Tổng Cử Minh trước giờ luôn không thay đổi bỗng mỉm cười, bước nhanh xuống bậc thang, bắt lấy cổ tay Vương Hoành. "Ông thông gia đa lễ rồi, nơi đây không có hạ quan và thượng quan gì hết, đều là người một nhà. Đại thống lĩnh, mời vào bên trong!" Đích thân bắt lấy tay Vương Hoành, nhiệt tình kéo vào trong sảnh. Hai người ngồi xuống, mấy người Tổng Thư chỉ có thể chia nhau ra đứng, Vương Lư Phương cúi thấp đầu, đáng vẻ âm ỉ đứng ở sau lưng phụ thân Vương Hoành của mình.

Tội tớ dâng trà lên, chủ khách bưng trà nhấp một hớp, Tổng Cử Minh đã hỏi vào chính đề: "Ngon gió nào thổi Đại thống lĩnh tới đây vậy?"

Cạch! Chén trà trên tay Vương Hoành gần như là đập lên bàn trà, rất không khách khí nói: "Ta mà không đến, chỉ sợ tiểu nữ không sống nổi nữa. Vương Hoành ta nhà nghèo cửa nhỏ, không trèo cao nổi tới Đình úy đại nhân, hôm nay đến là muốn xin nhà họ Tổng một phong thư bỏ vợ cho tiểu nữ!"

Tổng Cử Minh kinh ngạc hỏi: "Có gì Đại thống lĩnh lại nói ra lời ấy? Phương Nhi nhu thuận hiền lành, nhà chúng tôi yêu thương còn không hết, sao mà không sống nổi nữa? Phu thê tui nó vợ chồng son ân ái, sao lại nhắc đến thư bỏ vợ làm gì? Chẳng lẽ Đại thống lĩnh muốn dùng gậy đánh uyên ương ư?"

Vương Hoành dưng râu trợn mắt nói: "Đình úy đại nhân, năm đó người muốn cưới là nhà họ Tổng các người, cưới được rồi lạnh nhạt với người ta cũng là nhà họ Tổng các người! Con gái gả ra ngoài như nước đổ đi, gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì phải theo chó, vợ chồng son tui nó sống thế nào đó là chuyện riêng của tui nhỏ, ta làm sao quản được rộng như vậy. Nhưng cũng không phải dễ ăn hiếp như tên khốn kiếp Tổng Diễn Thanh kia nghĩ đâu!"

Rầm! Lại thêm một chưởng vỗ lên bàn trà, làm chén trà nhảy lộn xộn lên. Một tiếng mắng "Khốn kiếp" ấy làm khoe miệng Tổng Thư giật giật, Tổng Diễn Thanh là tên khốn kiếp, vậy ông ta chẳng phải thành con rùa à. Người nhà họ Tổng đều thấy xấu hổ, vậy đều biến thành con rùa hết ư.

"Đại thống lĩnh quá lời rồi!" Tổng Cử Minh nhàn nhạt một tiếng.

Vương Hoành nói tiếp: "Chẳng quá chút nào hết, tên khốn kiếp Tổng Diễn Thanh kia ở ngoài ăn chơi đàng điếm, lưu luyến nơi trăng gió, không phải ta không biết. Tất cả mọi người đều là nam nhân, chút giao tiếp xã giao thông thường ta có thể hiểu được, ta cũng đâu phải người không thông tình đạt lý, có một số việc ta cũng mắt nhắm mắt mờ cho qua, coi như không nhìn thấy. Hắn ta chơi bời ở bên ngoài, ta có thể mặc kệ, ta cũng không thể dùng dây thừng trói lại được nhưng cái gì cũng phải có mức độ thôi chứ. Hắn ta là người đã có gia đình, không thể chơi đến ngay cả vợ mình cũng không để ý, ngay cả người mà tiểu nữ này cũng thường xuyên không gặp được, đây là xảy ra chuyện gì? Lần này còn quá đáng hơn, cả tháng trôi qua, tiểu nữ ngay cả cái bóng cũng không gặp được, mỗi ngày phòng không gối chiếu lấy nước mắt rửa mặt, có cần ức hiếp người như vậy không? Nếu không sống nổi nữa, vậy thì đừng miễn cưỡng, lấy thư bỏ vợ ra, dứt khoát chia tay đi!"

Giọng kia xém chút xóc cả óc nhà lên, con gái lão Vương Lư Phương đứng ở phía sau đỏ vành mắt chùi nước mắt, đáng vẻ âm ỉ không chịu được.

Người nhà họ Tổng rất xấu hổ, hiếm khi đụng phải loại người tới nhà vừa gào thét vừa đập bàn thế này, đổi thành người bình thường đương nhiên là không có tư cách làm như vậy, ai dám làm vậy thử xem? Có điều gia thế bối cảnh của Vương Lư Phương dù sao cũng không giống bình thường. Nhà họ Tổng dù đối với Vương Lư Phương thấy không hài lòng lắm nhưng từ trên xuống dưới vẫn khách khách khí khí đối với nàng ta. Về mặt đãi ngộ sinh hoạt tuyệt đối đều là nhất, dù trong lòng có ý kiến với nàng ta, kể cả là cha mẹ chồng cũng phải dùng lời nhẹ nhàng mềm mỏng mà khuyên lơn.

Tổng Cử Minh mất hết thể diện, tức lộn ruột, lặng lẽ nhìn về phía Tổng Thư, bỗng nhiên chỉ tay nổi giận: "Nuôi không dạy, lỗi của cha! Hôm nay ta hứa câu này ở trước mặt ông thông gia, sau này nếu như còn xảy ra chuyện như ông thông gia nói, ta sẽ đánh gãy chân tên khốn kiếp kia."

Vương Hoành ngẩng đầu nhìn trần nhà, không lên tiếng, mặc kệ Tổng Cử Minh răn dạy Tổng Thư, nói cái gì mà thư bỏ vợ đó chỉ là nói cho có, hôm nay đến ra mặt cho con gái mới là thật.

Mắng chửi một lúc lâu, làm Tổng Thư phải khúm núm Tổng Cử Minh mới đứng lên, đi đến cạnh Vương Hoành, vẻ mặt ôn hoà nói: "Đại thống lĩnh, điều tại ta sợ sẩy. Ông yên tâm, sau này sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa đâu. Mặt khác, việc này có thể Đại thống lĩnh đã hiểu lầm tên vô liêm sĩ kia rồi."

"Hiểu lắm?" Vương Hoành nhíu lông mày, từ từ đứng lên, còn tướng Tổng Cửu Minh phải nhận lỗi, sau đó hai bên hòa hòa khí khí nói mấy câu có ích rồi sẽ cho qua, không muốn tiếp tục âm ỉ gây ra hiểu lầm gì nữa. Lúc này Vương Hoành lập tức không vui, đây thật đúng là xem thường nhà họ Vương mà, ngay cả Vương Hoành như vậy mà cũng không nể mặt, sau này con gái ở nhà họ Tống còn có thể sống dễ chịu ư?

Tổng Cửu Minh khẽ giọng tay, ra hiệu kêu ông thông gia cứ an tâm đừng nóng, kẻ sát thấp giọng rì tai: "Một tháng trước, trước khi vị kia ra khỏi thiên lao, bề trên đã nói, trời tối đầy sao chạy về Thượng Thanh tông có chuyện quan trọng xử lý. Cũng không phải là ở bên ngoài lưu luyến không về, nó cũng coi như thân bất do kỷ, mong Đại thống lĩnh thông cảm hiểu cho!"

"Hừm!" Vương Hoành chớp chớp mắt, có lẽ đã hiểu ra là có ý gì, vẻ giận dữ trên mặt từ từ tiêu tan, thần sắc lộ ra mấy phần suy tư.

Mà đúng lúc này, quản gia Tống phủ lại xuất hiện ở ngoài cửa, nhìn vào bên trong kêu lên với Tống Toàn: "Đại gia!" Tống Toàn bước nhanh ra ngoài, thấy thần sắc lão quản gia không đúng, biết có thể đã xảy ra chuyện, kéo lão quản gia tới cùng một chỗ dưới mái hiên gần đó, hỏi: "Chuyện gì?"

Quản gia thấp giọng nói: "Đích thiếu gia nhà Tam gia đã xảy ra chuyện," đồng thời dâng lên một phong mật báo. Tống Toàn nhận lấy xem xét, sắc mặt dần lộ ra nặng nề, nhanh chóng xoay người trở vào nhà, mời Tống Cửu Minh đang thấp giọng trò chuyện với Vương Hoành qua một bên. Sau khi thì thầm mấy câu thì chuyển phong mật báo kia tới.

Tống Cửu Minh nhìn qua phong mật báo ấy thì từ từ nhắm nghiền hai mắt, tất cả mọi người trong phòng đều nhìn ra không đúng, ai nấy đều đang ngó chừng lão. Sau khi mở mắt ra lần nữa, Tống Cửu Minh nhìn về phu nhân Hồ Quý Chi mẹ của Tống Thư, nói: "Mẹ lão Tam, dẫn Phương Nhi ra ngoài đi dạo đi!"

Hồ Quý Chi thừa vâng, đến bên cạnh Vương Hoành mời Vương Lưu Phương đi dạo. Vương Lưu Phương lại nhìn về phía cha mình, Vương Hoành ý thức được hẳn là Tống Cửu Minh có chuyện gì đó, bèn giọng tay, để con gái rời đi.

Không còn người bị chuyện này ảnh hưởng nữa, Tống Cửu Minh chuyển mật báo trên tay cho Vương Hoành. Sau khi Vương Hoành xem xong, sắc mặt đại biến, bỗng nhiên nhìn về phía Tống Cửu Minh. "Minh công, mật báo lần này là thật chứ?"

"Dù là giả cũng không đáng lấy chuyện này ra để giả." Tống Cửu Minh nhàn nhạt một tiếng.

Vương Hoành yên lặng ngồi xuống, cảm thấy xui xẻo ở trên ghế, thần sắc có mấy phần mờ mịt, hộ vệ sau lưng hai mặt nhìn nhau, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

"Lão Tam, con phải chuẩn bị sẵn tâm lý cho tốt." Tống Cửu Minh nghiêng đầu nhìn về phía con trai mình. "Diễn Thanh xảy ra chuyện, đã gặp nạn!"

Tống Thư sùng sốt, khó mà tin được, chột cật bước đến trước mặt Vương Hoành, giật lấy phong mật báo xem xét. Sau khi nắm rõ tình hình, lão đảo mấy bước ra sau, lưng lay sắp đổ, Tống Toàn nhanh chóng bước tới đỡ lấy ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Phụng Nhược Nam (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Đờ Tam đệ mặt đầy đau buồn phẫn nộ, Tống Toàn có thể hiểu được bi thương trong lòng Tam đệ mình, Tam đệ chỉ có mỗi đứa con trai độc nhất là Tống Diễn Thanh thôi.

"Đại thống lĩnh, nhà họ Tống ta có lỗi với ông rồi!" Tống Cửu Minh thờ dài một tiếng, chấp tay cúi đầu với Vương Hoành.

Vương Hoành có thể nói là tâm loạn như ma, nhưng lão cũng biết, việc này không thể trách nhà họ Tống, mệnh trời khó cãi, chết là cháu trai nhà họ Tống, so với lão nhà họ Tống còn khổ sở hơn. Theo lý thuyết tên khốn kiếp Tống Diễn Thanh kia chết là tốt nhất, trong lòng của lão không chỉ từng chửi mắng một lần thôi đâu, nhưng đến khi việc này biến thành sự thật, lão không biết quay đầu phải ăn nói với con gái lão thế nào nữa.

Mà lúc này hộ vệ theo lão tới đây có lẽ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, một tên hộ vệ lạnh nhạt hỏi: "Ai làm?" Trong giọng nói rõ ràng đã xuất hiện sát cơ.

Nghe lời này, Vương Hoành hơi lấy lại tinh thần, hỏi: "Tên Ngưu Hữu Đạo này có lai lịch ra sao, dám giết con cháu nhà họ Tống, chán sống rồi à?"

Tống Toàn vừa đỡ Tam đệ mình vừa giải thích: "Đệ tử của Đông Quách Hạo Nhiên."

"Đông Quách Hạo Nhiên?" Vương Hoành biết người này, lúc Ninh Vương còn sống, người này là một trong số các tu sĩ qua lại rất thân cận với Ninh Vương, cũng là nhân vật có tiếng tăm trong kinh thành, lão không chỉ từng gặp một lần, lúc Ninh Vương còn sống tay cầm binh quyền, lão nào dám tùy

tiện trêu chọc đến Đông Quách Hạo Nhiên. Lúc này không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thì ra là đệ tử của lão tặc này, ta chắc chắn lão tặc này thấy nào trò này!"

Tổng Toàn nói: "Đông Quách Hạo Nhiên đã qua đời."

"Chết rồi?" Vương Hoành ngạc nhiên, dưới tình huống Thượng Thanh tông cố ý giữ bí mật, tin tức Đông Quách Hạo Nhiên đã qua đời thật ra không bị lan truyền ra ngoài. Lão lấy lại tinh thần, mặt lại lộ vẻ dữ tợn, "Ninh Vương chết rồi, Thượng Thanh tông còn dám phách lối, ta sẽ san bằng cả Thượng Thanh tông!"

Tổng Cửu Minh giờ tay lên nói: "Thượng Thanh tông không thể tự tiện động vào, bề trên có việc nhìn chăm chăm, Đại thống lĩnh tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không sẽ tự tìm phiền phức."

Vương Hoành cả giận nói: "Có thể có chuyện gì? Xảy ra chuyện ta sẽ đến trước mặt bề hạ tự mình thỉnh tội!"

Tổng Cửu Minh lắc đầu, ra hiệu ý bảo lão không nên hỏi nhiều, nói: "Đại thống lĩnh tốt nhất vẫn nên nghe ta thì hơn, ta không tiện nói là chuyện gì, có điều ta có thể nói cho ông biết, nếu ông dám làm bừa mà nói, không phải một câu thỉnh tội là có thể giải quyết, chắc chắn bề hạ sẽ không tha cho ông đâu!"

Có một số việc ông không tiện nói rõ ràng cho Vương Hoành biết, chuyện mười vạn tướng quạ là không thể xem thường, bề trên vẫn luôn nghi ngờ có liên quan đến Thượng Thanh tông, trong lúc quan sát, nếu Vương Hoành dám phá hỏng việc này mà nói, tất nhiên sẽ làm bề trên tức giận, dù Vương Hoành có mười cái đầu cũng không đủ chặt!

"Chẳng lẽ lại bỏ qua như vậy?" Vương Hoành giận dữ tròn mắt thét hỏi.

Tổng Cửu Minh bình tĩnh nói: "Giết người thì đền mạng! Tạm thời cứ như vậy đi, những thứ khác để sau rồi nói."

Vương Hoành đã hiểu, tên Ngưu Hữu Đạo kia có thể giết, những thứ khác bây giờ còn chưa phải lúc làm xằng làm bậy, mặt lạnh lùng nói: "Chuyện này để ta giải quyết."

Tổng Cửu Minh lập tức nghiêm khắc cảnh cáo: "Bên cạnh Thương Triều Tông có người khác ở, hiện giờ không thể động vào Thương Triều Tông, ông đừng làm loạn."

Vương Hoành: "Minh công yên tâm, ta lập tức đưa tin cho Phụng Lăng Ba, để ông ta giúp ta cản người lại, ta sẽ không động vào Thương Triều Tông, chỉ kêu Phụng Lăng Ba áp giải tên Ngưu Hữu Đạo kia đến kinh thành, ta muốn đích thân bóc thịt lột xương hắn!"

Đối với chuyện này, Tổng Cửu Minh ngược lại không lên tiếng nói gì, xem như ngầm cho phép.

Bởi vì trong lòng ông rõ ràng, tuy Phụng Lăng Ba nắm giữ trọng binh chống lại triều đình, nhưng dù sao vẫn còn chưa tạo phản, người có địa vị như Vương Hoành mở miệng, bắt một tên tu sĩ quen là chuyện không hề phí sức chút nào, chút thể diện này Phụng Lăng Ba không đến mức không cho Vương Hoành. Phải biết rằng trước khi Phụng Lăng Ba còn chưa hoàn toàn trở mặt với triều đình hắn ta vẫn còn một số người thân và sản nghiệp ở kinh thành, cũng không cách xa kinh thành lắm, chỉ vì một tên tu sĩ quen mà đắc tội với Vương Hoành thì không đáng, nếu như lần này không nể mặt, quay đầu Vương Hoành chắc chắn sẽ tìm đến người thân và sản nghiệp của Phụng Lăng Ba ở kinh thành gây rắc rối.

Được Tổng Cửu Minh ngầm đồng ý, tên nam nhân thô lỗ Vương Hoành lại để lộ thần sắc âm trầm, nói: "Minh công, ta muốn đưa Phương Nhi về nhà ở lại một khoảng thời gian."

Tổng Cửu Minh gật đầu, thờ dãi: "Cũng tốt! Tuy Diễn Thanh không còn nữa, nơi này vẫn là nhà của con bé, nhà họ Vương có chuyện gì cứ mở miệng, nằm trong khả năng, nhà họ Tống sẽ không chối từ!" Xem như cho lão cam đoan, hi vọng đối phương đừng bởi vì Tống Diễn Thanh chết mà từ bỏ quan hệ hai nhà.

Vương Hoành khẽ gật đầu, ngay cả cấp bậc lễ nghĩa cũng không chu toàn, quay đầu bỏ đi, trong lòng rối ren một mảnh, việc này lão thật không biết nên mở miệng nói với con gái mình thế nào...

Tổng Toàn đích thân đưa tiễn, sau khi trở về, đưa mắt nhìn Tam đệ ngồi yên trên ghế, than nhẹ một tiếng, quay đầu để vợ lão Tam biết sự việc này còn không biết sẽ khóc rống thành cái dạng gì nữa.

Tổng Cửu Minh chấp tay nhìn ra cửa bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, "Đường Tổ Tổ lá gan không nhỏ, không cho phép Thượng Thanh tông phái người cho Thương Triều Tông, cô ta lại dám lá mặt lá trái!"

Tổng Toàn nói: "Phụ thân, căn cứ vào tin tức tình báo, chỉ sợ Đường Tổ Tổ đã có lòng riêng, Diễn Thanh e là bị Đường Tổ Tổ lợi dụng, nếu không Ngưu Hữu Đạo đi theo Thương Triều Tông rồi đi lâu như vậy, sao Diễn Thanh lại không báo cáo? Chỉ sợ Diễn Thanh cũng ăn gấu tư tâm cô ý giấu diếm đây!"

Tổng Cửu Minh hơi gật đầu, hiểu rõ ý trong lời nói của Tổng Toàn, Vương Hoành không hiểu rõ tình huống của Thượng Thanh tông, nhưng nhà họ Tống ông lại nắm giữ rõ ràng, Tống Diễn Thanh yêu thích Đường Nghi không phải bí mật gì, có thể làm cho tên thiếu gia ăn chơi đàng điếm như Tống Diễn Thanh canh giữ không công ở sơn dã nhiều năm như vậy, có thể tưởng tượng được Tống Diễn Thanh có bao nhiêu yêu thích đối với Đường Nghi, nếu không phải nhà họ Tống tạo áp lực, chỉ sợ Tống Diễn Thanh sẽ không chịu từ bỏ, bên này vừa nhìn thấy tin tức mật báo có lẽ đã nắm chắc tâm lý rồi.

Mắt nhìn Tống Thư hoang mang lo sợ, Tổng Cửu Minh nhàn nhạt dặn dò: "Thượng Thanh tông tạm thời không tiện động vào, có điều mục giả tự cho là

đúng kia thì đúng là cũng nên cho mọi người biết một chút, thông báo với Thượng Thanh tông bên kia, tung việc này ra đi!"

"Dạ!" Tống Toàn thưa vâng.

Nội thành quận Quảng Nghĩa, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương dạo quanh một vòng rồi quay về nhà trọ, ba thân vệ được phái ra ngoài tìm hiểu cũng đã trở về, đang chờ bọn họ.

Tụ tập trong cùng một phòng, vừa đóng cửa, một tên thân vệ lập tức mở một tấm bản đồ của quận thành Quảng Nghĩa ra, chỉ vào đường đi ngang dọc trong thành nói: "Đạo gia, nơi này chính là phủ Thái Thú của quận thành, cũng là biệt viện thường trú của Phụng Lăng Ba, bên ngoài có trọng binh canh giữ, người không phận sự khó mà tới gần. Con trai trưởng Phụng Nhượng Nghĩa thường xuyên lĩnh quân đóng ở nơi trọng yếu tại phía Đông quận Quảng Nghĩa thời gian dài, con trai thứ Phụng Nhượng Tiết thường xuyên lĩnh quân đóng ở nơi trọng yếu tại phía Tây quận Quảng Nghĩa thời gian dài, và trước sau nắm giữ tình huống tương ứng. Con gái Phụng Nhượng Nam lĩnh quân đóng giữ trong quận thành, căn cứ vào tin tức tìm hiểu được, bình thường không ở phủ Thái Thú, phần lớn thời gian đều ở quán doanh cửa phía Đông chủ thành." Chỉ tay vào một chỗ biểu thị là vùng đất gần cửa thành Đông trên bản đồ.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Phụng Nhượng Nam (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Ngưu Hữu Đạo im lặng quan sát một lúc, hỏi: "Phụng Lăng Ba có ở trong phủ Thái Thú không? Phụng Nhượng Nam có trong quán doanh ở đó không?"

Thân vệ kia trả lời: "Nghe nói, thượng gia gần phủ Thái Thú nói sáng hôm nay mới nhìn thấy Phụng Lăng Ba từ bên ngoài tuần tra trở về, cạnh quán doanh thành Đông cũng có người nhìn thấy Phụng Nhượng Nam cỡi ngựa gào thét huấn luyện một đám quân sĩ, chắc là đều có mặt."

"Việc này không nên kéo dài, vậy chờ chậm trễ nữa, gọi các huynh đệ dậy đi." Ngưu Hữu Đạo nói với Viên Cương một tiếng.

Rất nhanh, một nhóm ra khỏi nhà trọ, cưỡi ngựa đi thẳng đến vùng đất ở cửa thành đông, trên đường còn thuê một chiếc xe ngựa.

Một góc bên cạnh cửa thành đông, không dành cho phòng ốc bình dân, toàn bộ mảnh đất này đều dành cho quán doanh, mảnh đất trống bên ngoài được hàng rào bao lại, có quân sĩ canh giữ, người không phận sự miễn tới gần.

Nhóm người Ngưu Hữu Đạo muốn đi vào, đương nhiên bị thủ vệ lên tiếng ngăn cản.

"Làm phiền thông báo Phụng tướng quân một tiếng, nói cố nhân Ngưu Hữu Đạo tới chơi." Nhảy xuống ngựa Ngưu Hữu Đạo cười tủm tỉm báo với thủ vệ một tiếng, hẳn không tin Khuất Ngưu bên kia một đường nhìn chăm chăm chưa từng thông báo cho bên này biết, chắc hẳn Phụng Nhượng Nam đã từng nghe nói đến cái tên Ngưu Hữu Đạo hẳn rồi.

Nhìn người tỏ thái độ là thái độ bình thường của chúng sinh, thủ vệ cũng không cho rằng là bá tánh bình dân mà trực tiếp mở cửa, dù sao cả đám đều cưỡi ngựa đó, thoạt nhìn cũng không phải là người bình thường, lúc này mới có người chạy đi thông báo.

Không đợi bao lâu, bên này cho đi, có điều ngựa thì không được vào, phải xét người bỏ lại toàn bộ vũ khí mới được đi vào.

Ngưu Hữu Đạo ném kiếm cho thân vệ, kêu những người khác ở ngoài chờ, chỉ dẫn theo Viên Cương đi vào.

Một tên thủ vệ dẫn đường, dẫn hai người tới sân huấn luyện, chỉ thấy một đám binh sĩ vung đao luyện thương luyện tập ở đó, tiếng hò hét âm ỉ.

Trên bục chỉ huy, một tướng lĩnh người mặc khôi giáp vóc dáng cao lớn, cảm thương đứng thẳng, quan sát cẩn thận binh lính thao luyện.

Phó tướng bên cạnh thì thầm một tiếng với nàng ta, người tướng lĩnh kia mới quay đầu, nhìn về phía Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương đứng dưới bục chỉ huy.

Nàng ta quay đầu xem xét, Ngưu Hữu Đạo đối mặt với thì sững sốt, âm thầm đổ vài giọt mồ hôi, nếu không phải từ một số đặc điểm trên người nhìn ra đây là nữ nhân mà nói, có lẽ hẳn đã bắt đầu nghĩ cho rằng đây là đàn ông rồi.

Vóc dáng của vị nữ tướng này còn cao lớn hơn so với nam nhân bình thường, có thể gọi là cường tráng lưng hùm vai gấu, cũng không ăn mặc trang điểm tô son trét phấn như bình thường, có thể nói là mày rậm mắt to, hai mắt sáng ngời có thần, ánh mắt nhìn người khác cũng rất hùng hổ đáng sợ, về mặt khí chất thì hơi thanh tú khác biệt với nam nhân bình thường.

Ngưu Hữu Đạo tương đối nghi ngờ nữ nhân này không phải là nữ nhân mà năm đó từng nhìn thấy lúc mình trôi trên bè trúc, năm đó vị kia phong trần một mồi, lại ngồi trên lưng ngựa, không thấy rõ không biết có phải nữ nhân không, chỉ nghe giọng nói phát ra là giọng của nữ nhân.

Nữ tướng trên bục vung tay lên, động tác thao luyện lập tức ngừng, binh sĩ thao luyện thu quân, trước tiên bước chân tập kết thành đội, sau đó do đội trưởng mang đi.

Xung quanh khôi phục yên tĩnh, đưa mắt nhìn đội ngũ rời đi rồi, nữ tướng mới từ từ xoay người, thương trong tay đột nhiên chuyển một cái, cánh tay lớn vung lên, vèo một tiếng cầm trường thương trong tay ném mạnh ra ngoài, gào thét bắn về phía Ngưu Hữu Đạo.

Mặt Ngưu Hữu Đạo mỉm cười, đứng im tại chỗ không nhúc nhích, lúc trường thương đến gần, bên cạnh xuất hiện một cánh tay to, bắt được cán thương, làm trường thương theo đà bắn tới đứng yên như chết.

Viên Cương bắt lấy trường thương trong tay, chuyển tay vung lên, trường thương gào thét bay ra ngoài hai mươi mét.

Roạt một tiếng, trường thương trực tiếp đâm xuyên vào cột cờ ở hai mươi mét xa, cắm ở độ cao chừng mười thước trên cột cờ, muốn lấy xuống đoán chừng hơi khó, cũng coi cách Viên Cương biểu đạt sự khó chịu của mình.

Lực cánh tay này, độ chính xác này, làm hai mắt nữ tướng sáng lên, ánh mắt nhìn về phía Viên Cương tỏa ra ánh sáng kì dị. Không phải nàng ta không có kinh nghiệm nhìn người, cũng nhìn ra Viên Cương không phải tu sĩ, bởi vì lúc Viên Cương phát lực không khách khí thả khí kinh, ví dụ như khi quần áo bị thổi bay, nàng ta không tin Viên Cương còn trẻ như vậy mà tu vi đã có thể đạt tới loại cảnh giới hơi thở hoàn toàn nội liễm làm văn gió bất động, vậy thì chỉ còn một khả năng, khí lực thực sự!

Viên Cương vừa ra tay, rèm sau bục chỉ huy khẽ động, chớp mắt xuất hiện bốn người, lách mình rơi vào trái phải bên cạnh nữ tướng, một màu áo đen, đeo kiếm, toàn bộ đều là nữ nhân, lạnh lùng nhìn chằm chằm bên này. Ngưu Hữu Đạo chỉ nhìn một cái, lập tức nhìn ra bốn người này đều là tu sĩ, nhìn tốc độ, tu vi của hai người trong đó chỉ sợ không phải mình có thể so sánh được.

Có thể có tu sĩ làm hộ vệ, không cần suy nghĩ nhiều, người nữ nhân mạnh mẽ to lớn này chỉ sợ là Phụng Nhục Nam.

Nữ tướng đi tới bên này, đứng ở đường biên bục chỉ huy, từ trên cao nhìn xuống quan sát hai người, ánh mắt đảo vài vòng trên mặt hai người, hỏi: "Ai là Ngưu Hữu Đạo?" Trọng điểm của ánh mắt lại chăm chú vào gương mặt Ngưu Hữu Đạo, rõ ràng đã đoán được ai là chính chủ.

Ngưu Hữu Đạo chấp tay nói: "Tại hạ chính là Ngưu Hữu Đạo, tham kiến Phụng tướng quân!"

Không sai, vị nữ tướng này chính là con gái út trong ba người con của Phụng Lăng Ba - Phụng Nhục Nam, nghe vậy lông mày nàng ta hơi nhướng lên. "Cố nhân? Ta và ngươi xem là cố nhân gì?"

Ngưu Hữu Đạo cười đáp: "Tướng quân có còn nhớ bè trúc bên bờ sông quận Từ Văn năm đó không? Ngưu mỗ ngược lại khắc sâu ấn tượng đối với tướng quân đây, tránh thoát mũi tên tướng quân bắn tới lại xem chút chết công dưới sông luôn."

Khỏe môi Phụng Nhục Nam cong lên, việc này nàng ta vẫn nhớ, xem như không nhận được thông báo của đám người Thương Triều tông, nàng ta rất có ấn tượng đối với cái tên Ngưu Hữu Đạo này. Năm đó sau khi bắn ra mình bài rồi bỏ đi nàng ta mới nhớ tới, tiểu tử kia sẽ không chết công dưới sông đó chứ? Sau đó muốn quay trở về xem sao, nhưng suy xét đến dòng chảy của con sông, đoán chừng cũng không tìm được, bèn xem như thôi. Mà sau đó điều khiến ấn tượng tăng thêm chính là người Thượng Thanh tông cầm mình bài đến tìm nàng ta xác minh xem phải chăng có thật sự gặp mặt Ngưu Hữu Đạo, nàng ta mới biết được tên tiểu tử thông minh nhanh nhạy trên bè trúc đó tên là Ngưu Hữu Đạo, đã vào Thượng Thanh tông, chỉ là việc này đến giờ Ngưu Hữu Đạo vẫn chưa biết mà thôi.

Sau đó chính là gần đây, vừa nghe nói pháp sư tùy tùng của Thương Triều Tông là đệ tử Thượng Thanh tông, tên là Ngưu Hữu Đạo, nàng ta lập tức nhớ ra là ai. Mà theo tin tức sáng nay mới nhận được, Ngưu Hữu Đạo liên tiếp đánh bại ba sư huynh đệ Tổng Diễn Thanh, càng làm cho nàng ta vô cùng kinh ngạc bởi tên Ngưu Hữu Đạo này mới gia nhập Thượng Thanh tông mấy năm mà lại có thực lực bậc ấy? Vừa rồi ném mạnh một thương ra là có ý thăm dò, không ngờ Viên Cương lại cắt ngang.

"Thì ra là ngươi à!" Phụng Nhục Nam hơi khinh thường, mặt mang vẻ châm chọc hỏi: "Sao đây? Hôm nay chạy tới là muốn tìm bốn tướng quân báo thù ư?"

Ngưu Hữu Đạo đáp: "Không dám, hôm nay là phụng lệnh vương gia đến quận thành mua sắm, nhớ tới có vị cố nhân ở đây, nên đặc biệt tới thăm hỏi."

Phụng Nhục Nam: "Chỉ vì chuyện này?"

Ngưu Hữu Đạo cười khan một tiếng: "Đương nhiên, còn có chút việc nhỏ muốn xin tướng quân giúp đỡ chút."

Phụng Nhục Nam không khỏi cười lạnh, như rõ ràng muốn nói dựa vào cái gì ta phải giúp ngươi? Chẳng qua ngoài miệng vẫn sáng khoái nói: "Nói sơ một chút nghe xem."

Ngưu Hữu Đạo chà xát hai tay, hơi ngưng ngừng nói: "Muốn tìm tướng quân mượn ít tiền, không biết trong tay tướng quân có tiện không?"

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Tiền Ta Muốn, Người Ta Cũng Muốn! (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Vay tiền? Phụng Nhượng Nam rõ ràng hơi sững sốt, nghi ngờ hỏi: "Mượn bao nhiêu?"

Ngưu Hữu Đạo vui tươi hơn hớn hớn duỗi một ngón tay ra. "Cũng không nhiều, chỉ 1 vạn kim tệ thôi!"

Sắc mặt Phụng Nhượng Nam thay đổi. Đùa à, vừa mở miệng đã đòi mượn 1 vạn kim tệ, con số này đối với nàng ta nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, chỉ là quan hệ giữa nàng ta và Ngưu Hữu Đạo còn chưa tới mức có thể cho mượn nhiều tiền như vậy, huống hồ đối phương và đám người Thương Triều Tông còn cuốn chung vào một chỗ, lúc này không chút khách khí xua tay nói: "Trong tay rất túng thiếu, không tiện chút nào, hay là pháp sư tìm người khác nhờ giúp đỡ đi. Người đâu, tiền khách!"

Lúc này có một nữ tử mặc áo đen vọt đến dưới bụi, đưa tay nói: "Mời!"

Ngưu Hữu Đạo đưa tay ra hiệu chờ một lát, mặt dày nghiêm mặt nói: "Tướng quân không ngại đưa điều kiện đi, làm thế nào mới đồng ý cho mượn?" Thấy đối phương không kiên nhẫn, thái độ cần bản không muốn nói tiếp, trong lòng xoay chuyển, cảm thấy nhất định phải khiến đối phương nổi lòng hiếu kỳ mới được, lập tức sửa miệng: "Một canh giờ, chỉ cho mượn một canh giờ, sau một canh giờ lập tức trả lại cho tướng quân!" Lại duỗi một ngón tay ra.

Cho mượn 1 vạn kim tệ trong vòng một canh giờ? Phụng Nhượng Nam thật sự thấy hơi tò mò, tên này cuối cùng là muốn làm gì, lạnh lùng hỏi: "Ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi? Nếu ngươi ôm tiền bỏ trốn, ta phải tìm ai trả nợ đây?" Đây là nàng ta chỉ nói thể thôi, trên địa bàn này thì không sợ trong vòng một canh giờ Ngưu Hữu Đạo có thể trốn đi đâu.

Ngưu Hữu Đạo vỗ ngực bảo đảm: "Không trốn, ta ở lại đây làm con tin được chưa? Một canh giờ sau, nếu không thể trả lại tiền, mặc cho tướng quân xử trí, muốn giết muốn lột xương xẻo thịt ta thế nào cũng được!"

Phụng Nhượng Nam khinh thường: "Lấy mạng ngươi để làm gì? Cái mạng nhỏ này của ngươi ấy à, chỉ sợ nhà họ Tống sớm muộn gì cũng sẽ đến lấy đi thôi!" Hiển nhiên đã biết chuyện Ngưu Hữu Đạo giết Tống Diễn Thanh.

Ngưu Hữu Đạo cười ha ha nói: "Mạng nhỏ này của ta, nhà họ Tống đâu dễ lấy đi như vậy. Chẳng qua tướng quân đã nghĩ như thế, ta bằng lòng đánh cược với tướng quân. Nếu như ta thua, một canh giờ sau 1 vạn kim tệ nguyện cả gốc lẫn lãi thành 10 vạn kim tệ trả lại cho tướng quân, quyết không nuốt lời!"

Mười vạn kim tệ? Đây thật đúng là không phải con số nhỏ, mấy nữ tử áo đen liếc nhìn nhau.

Phụng Nhượng Nam hơi động lòng, 10 vạn kim tệ đủ cho tất cả người ngựa của quận Quảng Nghĩa mở rộng thêm mấy lần, có điều ngoài miệng vẫn không buông tha, châm chọc nói: "Ngay cả 1 vạn kim tệ ngươi còn phải đi mượn, ở đâu ra 10 vạn kim tệ mà trả cho ta?"

Ngưu Hữu Đạo đáp: "Coi như không bỏ ra nổi 10 vạn kim tệ, nhất định cũng lấy ra được đồ vật trị giá 10 vạn kim tệ để gán nợ. Vương gia nhà ta tuy không có tiền nhưng một ít gia sản đáng tiền vẫn phải có. Nếu tướng quân không tin, ta bằng lòng dùng thứ này làm tín vật." Hắn lấy ra một tấm lệnh bài từ trong ngực, ném tới, đây là trước khi xuất phát hắn đến tìm Thương Triều Tông mượn dùng, nói là tới gặp Phụng Lăng Ba dù sao cũng phải có tín vật xác nhận thân phận, cũng là vì dễ dàng ra hiệu lệnh cho thân vệ cùng đi theo.

Sau khi nữ tử áo đen ở đối diện nhận vào tay kiểm tra xong, bèn chuyển sang cho Phụng Nhượng Nam. Người sau cầm lấy xem xét, phát hiện là lệnh bài Quận vương của Thương Triều Tông, sau khi lật đi lật lại xem xét mấy lần, xác nhận không phải đồ giả, bên trên có khắc con dấu hoàng thất vô cùng khéo léo, rất khó giả mạo. Lệnh bài này nói đáng tiền cũng đáng tiền, nói không đáng tiền thì cũng không đáng tiền, chủ yếu là phải xem quyền thế của chủ nhân lệnh bài như thế nào. Đối với Thương Triều Tông hiện nay mà nói, tấm lệnh bài này hiển nhiên là không đáng bao nhiêu tiền, chẳng qua nói đi thì cũng phải nói lại, đối với bản thân Thương Triều Tông lại là uy tín danh dự và vấn đề thể diện lớn lao. Nói cách khác, không đáng tiền đối với người khác nhưng lại rất đáng tiền đối với Thương Triều Tông.

Có lệnh bài này trong tay, Phụng Nhượng Nam yên tâm, không sợ Thương Triều Tông nuốt nợ, sờ sờ lệnh bài trong tay, lạnh nhạt nói: "Ngươi muốn đánh cược cái gì?"

Ngưu Hữu Đạo lại nói: "Vẫn là câu nói kia, tìm tướng quân mượn 1 vạn kim tệ, trong vòng một canh giờ ta sẽ trả lại, lệnh bài này làm tín vật thế chấp."

Phụng Nhượng Nam lắc lắc lệnh bài trong tay. "Ta hỏi ngươi muốn đánh cược như thế nào?"

Ngưu Hữu Đạo thăm thẳm, khẩu vị của nữ nhân này thật là lớn, xem ra đúng là muốn kiếm 10 vạn kim tệ kia rồi. Cái gọi là đánh cược chỉ là hắn muốn gây cho đối phương hứng thú để tiếp tục nói tiếp, đừng vì một hai câu không hợp đã đuổi người ta đi, cười khan nói: "Đầu nhất thiết phải đánh cược nhỉ?"

Chân mày Phụng Nhục Nam nhíu lại, sắc mặt lạnh lùng. "Người dám đùa bỡn ta?"

"Không dám, không dám. Được được, chúng ta đánh cược là được mà!" Ngưu Hữu Đạo giơ hai tay lên, tỏ vẻ giơ hai tay đầu hàng, nghĩ ra cách đánh cược: "1 vạn kim tệ, mượn một canh giờ, ta cược đến lúc đó tướng quân sẽ không cho ta trả tiền, còn thả ta bình yên rời khỏi quân doanh. Nếu ta thắng thì 1 vạn kim tệ này đương nhiên là không cần trả, nếu ta thua cuộc, sẽ dâng lên cả gốc lẫn lãi 10 vạn kim tệ, không biết ý của tướng quân thế nào?"

Phụng Nhục Nam suy nghĩ một lát, cảm giác vụ cá cược này có vấn đề, đôi mắt sáng lập lòe, cười lạnh nói: "Ta thấy không ổn, hay là thay cái cách cá cược khác đi, ta cho người mượn 1 vạn kim tệ, hạn cho người trong vòng một canh giờ phải trả lại, nếu có thể thuận lợi trả lại, ta sẽ thả người bình yên rời đi, nhưng nếu quá hạn, phải trả cho ta cả gốc lẫn lãi 10 vạn kim tệ, bản thân người mặc cho ta tùy tiện xử trí, còn có hấn ta..." Giọng trầm lên về phía Viên Cương. "Không thể trả tiền đúng hạn mà nói, hấn ta phải về phục vụ dưới trướng của ta, thế nào?"

Ngưu Hữu Đạo thấy hơi buồn cười, phát hiện nữ nhân này thật đúng là người không chịu thiệt thòi, cách cá cược như vậy, trước sau người ta đều không ăn thua thiệt. Hấn cô ý tỏ vẻ mình hơi khó xử: "Tướng quân, cách cá cược này, hình như ta không có chút chỗ tốt nào ấy nhỉ!"

Phụng Nhục Nam tròn mắt nói: "Ta đồng ý cho người vay tiền chẳng lẽ không phải chỗ tốt ư? Người thấy bộ ai cũng có thể mượn được tiền từ chỗ ta à? Sao đây, người không nắm chắc trong vòng một canh giờ có thể trả tiền ư? Nói vậy, người là có ý chạy tới lừa gạt tiền?"

Ngưu Hữu Đạo cười khò: "Ta đã chấp nhận ở lại đây làm con tin, sao lại là lừa gạt tiền?"

Phụng Nhục Nam quát lên: "Nếu đã nắm chắc thời gian quy định trả tiền, người còn sợ cái gì? Có đánh cược hay là không?" Tay vịn lên chuôi kiếm bên hông, dáng vẻ muốn phần nộ rút kiếm.

Ngưu Hữu Đạo chỉ có thể dờ khóc dờ cười đáp: "Được được, nghe tướng quân, ta cược!"

Phụng Nhục Nam nhìn chăm chú về phía Viên Cương. "Ê, to con, người có đồng ý không?"

Viên Cương khẽ gật đầu, Phụng Nhục Nam quả quyết xua tay nói: "Lấy 1 vạn kim tệ ra đây!"

Rất nhanh, có mấy người khiêng một cái rương nặng trĩu tới, mở nắp rương ra, bên trong để lộ một đồng kim tệ vàng óng ánh, một cái hòm rỗng khác bày bên cạnh, chuyển đổi rương ngay trước mặt Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương, trên thực tế chính là kiểm kê rõ ràng.

Xác nhận số tiền không sai, Phụng Nhục Nam lại xua tay nói: "Giấy và bút mực, viết lại cách đánh cược!"

Lập tức có người dâng bút mực giấy nghiên đến, viết xong cách đánh cược, thì bưng tới để hai bên xác nhận, Phụng Nhục Nam, Ngưu Hữu Đạo và Viên Cương đều ấn dấu tay lên đó, hai bên mỗi bên cầm một phần.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Tiền Ta Muốn, Người Ta Cũng Muốn! (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Quá trình vay tiền xem như hoàn thành, chỉ thấy Viên Cương ngồi xuống "Hự" một tiếng, trong tiếng hít thở, nhấc cái rương mà mấy người mới có thể nhấc nổi một mình nâng lên, nhấc cánh tay nửa gánh trên đầu vai. Hành động này lại khiến mắt Phụng Nhục Nam nhanh chóng lóe lên tia sáng kỳ dị lần nữa, thậm chí khen một tiếng hảo hán, khí lực thật là lớn, đúng là một mãnh tướng!

"Tướng quân, ta tiễn hấn ta tới cửa, tiện đường dặn dò mấy câu rồi về ngay." Ngưu Hữu Đạo quay đầu nhìn Phụng Nhục Nam xin chỉ thị một câu, dù sao đã đồng ý làm con tin rồi.

Phụng Nhục Nam rất hào phóng phát phát tay, cũng không sợ Ngưu Hữu Đạo có thể chạy trốn ngay trên địa bàn của mình.

Sau khi hai huynh đệ đi xa rồi, Ngưu Hữu Đạo quay đầu đưa mắt nhìn, nói nhỏ với Viên Cương đang khiêng rương ở đối diện: "Nữ nhân này không có ý tốt, dã tâm rất lớn, tám chín phần mười là muốn hãm hại ta, sau này để ta xem nàng ta khóc thế nào!"

Viên Cương nói: "Đạo gia, ngài hãm hại nàng ta như vậy, cẩn thận nàng ta hận ngài cả đời đấy."

Ngưu Hữu Đạo vui vẻ cười ha ha: "Rõ ràng là ta đang giúp nàng ta đấy nhé? Hầu Tử, nghĩ lại thì, nhìn vóc dáng của nữ nhân này ngược lại thấy rất xứng đôi với người đó nha!"

"Mắt ngài có vấn đề rồi!" Viên Cương khinh bỉ một tiếng, lại sửa miệng: "Nếu ngài có thể khiến nàng ta đồng ý, thì ta không ngại đâu!"

"Áy...". Nguru Hữu Đạo cười khan nói: "Hay là thôi đi, con liệt mã này không phải ai cũng có tư cách cưỡi đâu, huynh đệ chúng ta vô phúc tiêu thụ, hay là để lại cho người nào đó có phúc khí hưởng thụ đi!"

Trên bục chỉ huy, đưa mắt nhìn hai người đi xa, Phụng Nhục Nam nhìn hai bên trái phải nói: "Đi theo dõi cẩn thận cho ta, xem cuối cùng bọn họ muốn làm cái quỷ gì, đừng để cho bọn họ trốn, lúc cần thiết trực tiếp truyền lệnh ta đóng kín bốn cửa thành! Còn nữa, chuẩn bị sẵn sàng, nếu như bọn họ thật sự có thể trả tiền đúng hạn, trên đường bố trí trở ngại, không cho phép bọn họ trở về trong thời gian quy định. Tiền đặt cược này ta thắng chắc. Tiền ta muốn, người ta cũng muốn!"

Bốn nữ hộ vệ bên cạnh tên là Mai, Lan, Trúc, Cúc nghe vậy cười khẽ, nhanh chóng hiểu rõ nàng ta không có ý tốt, hai người Trúc, Cúc gật đầu đồng ý, rồi đi chuẩn bị.

Cửa ra vào quân doanh, sáu tên thân vệ chờ ở ngoài hàng rào thấy Nguru Hữu Đạo và Viên Cương đi ra, muốn tới gần cửa ra vào nghênh đón nhưng lại bị thủ vệ cản lại.

Hai người đi ra, Nguru Hữu Đạo vẫy tay: "Xe ngựa!"

Bên này lập tức dắt xe ngựa tới, Viên Cương đặt cái rương nặng trĩu lên xe, quay đầu lại hỏi Nguru Hữu Đạo: "Ngài ở lại đây sẽ không có nguy hiểm gì chứ?"

Nguru Hữu Đạo thần nhiên: "Chỉ cần bên chỗ người gọn gàng sạch sẽ một chút, ta sẽ không có việc gì."

Một tên thân vệ tò mò hỏi: "Đạo gia, ngài không đi ư?"

Viên Cương quay đầu quát: "Đừng nói nhảm, đi!" Bản thân cũng xoay người lên ngựa.

Nguru Hữu Đạo ở bên cạnh dặn dò: "Làm âm ỉ lớn một chút!"

Viên Cương khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, quay đầu lại chào hỏi với mấy người còn lại rồi nhanh chóng rời đi.

Cúc đi tới trước hàng rào, nhìn chằm chằm tình cảnh trước mắt một lúc, phát hiện bên này ngay cả xe ngựa cũng chuẩn bị sẵn, đây là chắc chắn có thể mượn được tiền từ chỗ tướng quân bên này à!

Nguru Hữu Đạo xoay người quay đầu lại, trông thấy nàng ta, khẽ gật đầu cười cười, rồi đi lướt qua, trở về trong quân doanh. Cúc quay đầu nhìn hẩn một cái, chột bước nhanh rời khỏi quân doanh, đuổi theo hướng Viên Cương.

Mà Viên Cương cũng chưa đi xa, vừa đến chỗ rẽ ở đầu đường, lập tức gọi sáu tên thân vệ tiến lên, có tiến vào xe ngựa, có ngăn ở ngoài xe ngựa vây xem.

Trong xe ngựa Viên Cương mở cái rương ra, một rương kim tệ sáng chói mắt, đám người không khỏi khẽ kinh hô một tiếng, nhìn nhau. Thế mà chỉ chớp mắt làm ra nhiều tiền như vậy, rõ ràng là lấy được từ trong quân doanh, vị Đạo gia kia thật là có năng lực ha!

Viên Cương thì bắt đầu chia tiền, cho bốn người trong đó mỗi người một túi tiền, lệnh cho hai người một tổ cùng đi mua sắm đồ vật, nơi mua sắm đồ vật và giá cả đều đã sớm viết sẵn danh sách đưa cho bọn họ, để bọn họ trực tiếp tới địa điểm chỉ định mua về là được, sau khi mua xong thì mang đồ vật đến địa điểm chỉ định gặp mặt. Chỉ có một yêu cầu, phải làm tốt chuyện được giao, còn phải hoàn thành nhiệm vụ thật nhanh chóng.

Hai người một tổ mang theo tiền chia nhau mà đi, cũng không biết Viên Cương dặn dò như vậy là có ý gì, dù sao bọn họ cứ làm theo là được. Viên Cương thì mang theo hai người còn lại cùng hơn phân nửa tiền rồi đi.

Cúc bám theo đằng sau thấy một đám người chia thành ba hướng, không biết phải bám theo bên nào mới tốt, cuối cùng vẫn theo Viên Cương, dù sao nhìn Viên Cương là biết ngay là đầu não của cả đám. Chẳng qua thị cũng không buông tha cho hai nhóm người còn lại, từ một cửa hàng gần đó kéo mấy tên tiểu nhị đi ra. Thị đưa mình bài chứng minh thân phận lên, mấy tên tiểu nhị đương nhiên không dám không nghe theo, tuân theo lời dặn của thị chạy tới nhìn chằm chằm hành động của hai nhóm người còn lại.

Nơi Viên Cương dừng chân đầu tiên là một cửa hàng tơ lụa, sau khi vào thì mua sắm một đồng tơ lụa thượng hạng, thanh toán tiền đặt cọc xong, yêu cầu chủ quán trong thời gian quy định đưa đến địa điểm chỉ định theo yêu cầu. Chủ quán vui vẻ không diễn tả được, gặp được khách hàng lớn ra tay hào phóng thế này, liên tục bảo đảm sẽ không sơ suất, kêu Viên Cương tuyệt đối yên tâm.

Ra khỏi cửa hàng tơ lụa, điểm dừng chân thứ hai là một cửa hàng trang sức tốt nhất trong thành, cũng giống như trước đó, tiếp tục bỏ ra một số tiền lớn đặt cọc, mua một đồng đồ trang sức thượng hạng. Thực sự giống như xài tiền như nước.

Cúc một đường bám theo phía sau, thấy hơi không hiểu rốt cuộc là Viên Cương muốn làm gì, cuối cùng thấy Viên Cương tới một gánh hát, mang theo một đám người thổi kèn đàn hát từ bên trong đi ra, không biết muốn đi đâu.

Sau khi đi vào khu vực nội thành, Cúc mới phát hiện nơi đây vô cùng náo nhiệt, xe ngựa kéo theo xe chở đồ, đằng sau còn có dê bò thành đàn, gà vịt ngan ngỗng lung tung lộn xộn, ba nhóm người được chia ra đều tập trung cùng Viên Cương ở đây. Người của cửa hàng đồ trang sức bảo vệ từng hộp đồ trang sức đến, chường quầy cửa hàng tơ lụa mang theo đám tiểu nhị đưa đồ tới, cũng dựa theo yêu cầu đã dặn dò trước đó, phục vụ chu đáo, giúp đỡ chất lên xe, gộp lại thành gánh, giúp quán lụa đồ ăn mừng lên các gánh, các xe vật phẩm khác.

Viên Cương chỉ huy những người khác quần lụa đồ ăn mừng lên tất cả đồ vật, cả đám người bận rộn chân không chạm đất.

Hai bên đường không ngừng tụ tập đám người vây xem náo nhiệt, không ít người thấy thế vô cùng hâm mộ, rối rít bàn tán xôn xao: "Đây là nhà ai kết hôn vậy, ra tay hào phóng thật đấy!"

Cúc lẫn trong đám người đứng bên ngoài quan sát cũng thấy kỳ lạ, trông tư thế này quả thật đúng là gã cưới, đây là đưa dâu, hay là cưới vợ nhỉ?

Đám thân vệ cùng phối hợp cũng ngỡ ngàng, Viên gia đây là muốn làm trò gì đây!

Thấy tất cả mọi người đã quần lụa đồ ăn mừng xong xuôi, Viên Cương ra hiệu cho sáu người làm hộ vệ áp trận xung quanh, chột cười ngựa đi trước, quát với gánh hát xếp hàng đằng sau: "Náo nhiệt lên đi theo ta!"

Tiếng khua chiêng gõ trống thối kèn leng keng thùng thùng trong nháy mắt ồn ào náo nhiệt khiến đám người hai bên đường không ít người phải trầm trồ khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Gà Bay Chó Chạy

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Viên Cương vung tay lên, cười ngựa cao to đi đầu, dẫn đội ngũ trùng trùng điệp điệp một đường xuất phát. Trên đường có không ít người cũng tiến lên theo, muốn nhìn xem cuối cùng là nhà ai tổ chức tiệc vui, Cúc cũng buồn bực đứng lẫn trong đó. Đích đến cuối cùng của đội ngũ trùng trùng điệp điệp này làm cho Cúc thấy tròn tròn mắt, phủ Thái Thú quận thành!

Xung quanh phủ Thái Thú có trọng binh canh giữ, trước mặt có một mảnh đất trống, bên ngoài bày ngựa khỏe, có một đội binh sĩ bảo vệ, thấy một đám người chen chúc đi đến, đội người ngựa phòng thủ đề cao cảnh giác, trong nháy mắt đao thương rút ra soàn soạt. Có điều người ngựa thủ vệ thấy đội ngũ đón dâu náo nhiệt vui mừng như vậy cũng ngạc nhiên, không biết đây là tình huống thế nào.

Có một tốp quân sĩ từ đằng sau ngựa khỏe đi ra, cản đội ngũ đón dâu tiếp tục tới gần lại, tên tướng dẫn đầu quát: "Là ai?"

Viên Cương ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa cao giọng quát: "Dung Bình quận vương Thương Triều Tông đến đây cưới Phương Nhược Nam con gái của Thái Thú quận Quảng Nghĩa!"

"Dung Bình" là phong hào của Thương Triều Tông, từ khi y ở kinh thành xảy ra chuyện phải vào tù, phong hào "Ninh" của Thân vương thừa kế đã bị tước đoạt, thân vương hạ xuống làm Quận vương, nghe phong hào "Dung Bình" là có thể tưởng tượng được thái độ của triều đình đối với Thương Triều Tông.

Lời này vừa nói ra, Cúc đứng ngoài quan sát có chút hoang mang. Cưới tướng quân sao? Âm ỉ nửa ngày là tới để cưới tướng quân?

Sáu tên thân vệ cũng tròn tròn mắt, Vương gia kết hôn?

Bá tánh xung quanh có người ngạc nhiên, có người reo hò khen hay, đối với một số người mà nói Dung Bình Quận vương Thương Triều Tông rất nổi danh, nhưng đối với bá tánh ở nơi cách xa kinh thành mà nói, rất nhiều người căn bản không biết Thương Triều Tông là ai, chỉ nghe đến hai chữ "Quận vương" thì biết ngay là người có địa vị rất cao, đây là vị vương gia nào đó muốn cưới Phương tướng quân đấy!

Đội người ngựa đi ra ngăn cản cũng ngỡ ngàng, người phía sau ngựa khỏe hai mặt nhìn nhau, có việc này à? Làm sao một chút tin tức cũng không nghe nói thế nhỉ? Chuyện lớn như thế, vì sao phủ Thái Thú không có chút động tĩnh nào vậy?

Tiểu tướng tra hỏi tròn mắt há hốc mồm, thân vệ của Thương Triều Tông lập tức nhảy xuống ngựa, hai tay dâng lên một phần danh mục quà tặng đồ phẩm. "Đây là danh mục quà tặng lễ hỏi, xin tướng quân nộp cho Thái Thú!"

"..." Tiểu tướng kia muốn nói lại thôi, chuyện lớn như vậy tên này thực sự không làm chủ được, đành phải mời Viên Cương chờ một lát, một đường chạy chậm vào trong phủ Thái Thú bẩm báo.

Viên Cương thì không chút hoang mang chấp tay nhìn đám người âm ỉ khen hay xung quanh, tỏ vẻ cảm ơn chư vị đã đến xem.

Bất ngờ tập kích bên này đúng là vì không còn cách nào khác, Thương Triều Tông bị ảnh hưởng từ Ninh Vương nên thanh danh quá kém, trực tiếp tới thăm viếng mà nói, chỉ sợ ngay cả Phương Lăng Ba cũng chẳng gặp được, Phương Lăng Ba tám chín phần mười là không muốn dấy vào mớ rắc rối này.

Động tĩnh bên đây lập tức truyền đến phủ Thái Thú, nhanh chóng làm phủ Thái Thú ầm ỉ đến gà bay chó chạy, có người chạy đến cửa ra vào nhìn động tĩnh bên ngoài, còn có người bò lên trên đầu tường nhìn ra ngoài quan sát, bên ngoài quả thật là lễ hội một hàng dài thật dài, đếm không hết có bao nhiêu xe nữa.

Chỉ chốc lát sau, tiểu tướng kia chạy trở về, mời Viên Cương vào phủ Thái Thú, tất cả những người khác đều không được phép đi vào.

Cúc cũng ra khỏi đám người vây xem náo nhiệt, người khác vào không được, nhưng thị tiến phủ Thái Thú đương nhiên là không thành vấn đề, bây giờ thị vẫn còn thấy hơi hoang mang, phải đi vào làm cho ra lẽ cuối cùng đây là xảy ra chuyện gì, cũng tiện quay về bẩm báo với Phụng Nhục Nam.

Không ít người tụ tập bên ngoài chính sảnh của phủ Thái Thú xì xào bàn tán, nam nam nữ nữ gì cũng có.

Trong chính sảnh chỉ có mấy người, một hán tử râu ngắn vóc dáng cao gầy mặc cẩm bào chấp tay đi qua đi lại trong chính sảnh, khí độ bất phàm, rất có uy nghi, chỉ là sắc mặt hơi không dễ nhìn, chính là Thái Thú Phụng Lăng Ba của quận Quảng Nghĩa. Còn có một phụ nhân thân hình cao lớn mặc đồ hoa ngồi ngay ngắn ở ghế trên, trong tay cầm danh mục quà tặng xem xét, chính là chính thê Bành Ngọc Lan của Phụng Lăng Ba.

"Những thứ trong danh mục quà tặng này chỉ sợ không dưới vạn kim, không hổ là Quận vương, vừa ra tay chính là lấy vạn kim ra làm trò đùa!" Bành Ngọc Lan phát ra một tiếng cười lạnh.

Mà Viên Cương vừa tiến vào phủ Thái Thú, lập tức bị thủ vệ cầm đao ở hai bên cùng nhau tiến lên trời lại, còn bị đám đá mấy cái, chẳng qua Viên Cương không hề phản kháng, mặc cho bị trời. Viên Cương bị trời gô đẩy vào chính sảnh, cứng rắn đứng thẳng ở đó, đáng vẻ không lo không sợ, không quan tâm hơn thua.

Vừa nhìn là biết không phải giả vờ giả vịt, ánh mắt Phụng Lăng Ba lướt nhanh qua, thầm khen một tiếng, giới cho một hán tử! Có điều ngoài miệng vẫn hừ lạnh một tiếng: "Người là người phụng nào, dám giả mạo Dung Bình quận vương tới đón dâu?"

Viên Cương bình tĩnh đáp: "Tiểu tử Viên Cương dưới trướng của vương gia, quả thật phụng lệnh của Vương gia tới đón dâu, chưa từng giả mạo!"

Viên Cương? Phụng Lăng Ba quan sát Viên Cương từ trên xuống dưới một lần, căn cứ vào tin tức truyền đến, dưới trướng Thương Triều Tông thật sự có người tên là Viên Cương.

"Coi như ngươi là người của Thương Triều Tông đi, lúc nào thì Phụng mỗ đồng ý gả con gái cho y hả? Đường đường là hoàng tộc, chẳng lẽ ngay cả chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không biết ư?"

Viên Cương đáp: "Trong lúc vội vàng khó tránh khỏi sơ sót, có điều lễ vật cưới vợ mà Vương gia dâng lên lại vô cùng có thành ý!"

"Buồn cười!" Bành Ngọc Lan vỗ bàn đứng dậy, tiện tay quăng danh mục quà tặng vào mặt Viên Cương, cả giận nói: "Chỉ với những thứ này mà muốn cưới con gái của ta?"

Viên Cương nói: "Danh mục quà tặng mà phu nhân vừa xem chỉ là con số lẻ lấy ra trang trí bề ngoài cho người khác nhìn, lễ nặng thực sự chưa từng bày ra đâu, một phần danh mục quà tặng khác đang ở trong ngực ta, hoàn toàn là lễ nặng, bảo đảm Thái Thú và phu nhân xem rồi sẽ thích!"

Vợ chồng hai người nhìn nhau, Phụng Lăng Ba gật đầu ra hiệu một cái, lập tức có người tiến lên, đưa tay sờ soạng vào ngực Viên Cương một lát, cuối cùng quả thật mạnh mẽ rút ra một phần danh mục quà tặng khác, chuyển tới trên tay Phụng Lăng Ba.

Phụng Lăng Ba mở danh mục quà tặng ra, chỉ xem xét một lát, mí mắt lập tức giật giật, bộp một tiếng, vội vàng khép danh mục quà tặng lại, ánh mắt nhìn về phía Viên Cương tràn đầy ngạc nhiên nghi ngờ.

Bành Ngọc Lan kinh ngạc, lễ vật gì có thể làm cho chồng mình thất thố như vậy? Bèn đưa tay rút danh mục quà tặng từ trong tay Phụng Lăng Ba xem, mang theo vài phần tò mò mở ra, ai ngờ cũng chỉ mới nhìn một cái bỗng nhiên con ngươi co rút lại, cũng bộp một tiếng nhanh chóng khép danh mục quà tặng lại, giống như sợ bị người khác nhìn thấy vậy.

Đề xuống ngạc nhiên nghi ngờ trong lòng, Phụng Lăng Ba chỉ vào đám người đang ngó dáo dác ngoài cửa thét một câu: "Xem náo nhiệt cái gì, cút!"

Nam nữ ngoài cửa lập tức giải tán hết, ai nấy vội vàng chạy trời chết, trả lại sự thanh tịnh cho sân đình.

Phụng Lăng Ba nhìn chằm chằm Viên Cương, trầm giọng nói: "Những thứ trong danh mục quà tặng này là thật chứ?"

Viên Cương đáp: "Ta không phải chính sứ rước dâu, cũng chưa từng xem qua danh mục quà tặng, không biết trong đó có gì, chỉ là phụng lệnh làm việc. Chính sứ rước dâu là một người hoàn toàn khác, chắc là hán biết rõ đấy."

Phụng Lăng Ba hí mắt hỏi: "Đã là tới đón dâu, vì sao không thấy chính sứ, chẳng phải thất lễ ư? Có kiểu rước dâu như vậy sao?"

Viên Cương nói: "Không phải chính sứ không muốn đến, mà có muốn đến cũng không được, hiện giờ chính sứ đang bị lệnh thiên kim Phụng Nhục Nam giam giữ trong quân doanh, chỉ sợ bất cứ lúc nào cũng có thể bị nguy hiểm đến tính mạng."

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Hèn Hạ Vô Sĩ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Hai vợ chồng hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ con gái đã biết việc này nên mới bắt giam chính sứ rước dâu ư? Bành Ngọc Lan nhìn không được hỏi một câu: "Chính sứ là người phương nào? Chẳng lẽ là Lam Nhựt Đình?"

Viên Cương đáp: "Là pháp sư tùy tùng của Vương gia, Ngưu Hữu Đạo!"

Ngưu Hữu Đạo? Vợ chồng hai người ngẹn họng, sau đó Phụng Lăng Bà nhủu mày quát một tiếng: "Làm càn!" Cũng không biết là nói Phụng Nhựt Nam hay là đang nói Ngưu Hữu Đạo.

Bành Ngọc Lan thì lập tức nhìn về phía sau, kêu lên: "Bạch Diêu, người mang theo hai người lập tức qua đó xem sao, dẫn người về đây, đừng để nha đầu kia làm loạn."

Đang sau có một hán tử trung niên, hai tay ôm ngực dựa vào một cây cột, trong ngực ôm một thanh kiếm. Nhìn tuổi tác không già lắm nhưng mái đầu lại bạc trắng như sương, hoàn toàn trắng xóa, bình tĩnh khẽ gật đầu, bước nhanh khỏi chính sảnh, ra ngoài kêu thêm hai người, trực tiếp phi thân bay lên không rơi xuống nóc nhà.

Ba người cùng ra khỏi phủ Thái Thú, một đường bay lượn trên nóc nhà từ đầu đường đến cuối ngõ trong quận thành, người nhẹ như chim yến, người qua đường đi lại ở đầu đường hiếm ai chú ý tới. Không bao lâu sau, ba người mới từ một nóc nhà bay xuống, rơi vào mảnh đất trống ở bên ngoài quân doanh, nhanh chân xông vào trong quân doanh. Tuy thủ vệ quân doanh không ai ngăn cản nhưng Bạch Diêu vẫn giơ một lệnh bài thông hành lên, chứng minh thân phận của người xâm nhập.

Một nhóm ba người đi thẳng đến quân trưởng trong quân doanh, không trải qua thủ vệ thông báo đã xông vào trong, sợ Phụng Nhựt Nam làm ra chuyện hồ đồ thật sự giết chết chính sứ gì đó, đi vào trong trường thì nhìn thấy Phụng Nhựt Nam mặc khôi giáp đang khoanh tay nhìn địa đồ trên tường.

"Trưởng quân..." Thủ vệ chạy vào theo hơi lúng túng, bởi vì chưa kịp thông báo đúng lúc.

Phụng Nhựt Nam xoay người, thấy thế hơi sững sốt, phát tay để thủ vệ lui xuống, kỳ quái hỏi: "Bạch thúc, sao thúc lại tới đây?"

Bạch Diêu hỏi: "Tiểu thư đã bắt giam Ngưu Hữu Đạo?"

Phụng Nhựt Nam lại khẽ giật mình, trả lời: "Đúng thế! Làm sao?"

Bạch Diêu nhìn xung quanh một vòng: "Người đâu rồi?"

Phụng Nhựt Nam: "Đang bị canh giữ trong lều vải bên cạnh..."

Không đợi nàng ta nói hết câu, Bạch Diêu đã quay đầu bỏ đi, ra khỏi trường xem xét xung quanh, thấy bên trái có một lều vải, cửa ra vào có người bảo vệ, lập tức nhanh chân đi tới, thủ vệ không dám cản gãi, mặc cho gã vén mảnh lều đi vào. Bạch Diêu bước vào, thấy Ngưu Hữu Đạo ngồi đó thành thói uống trà. Lan toàn thân áo đen đeo kiếm, im lặng đứng cạnh đó canh chừng.

"Sư thúc!" Mai vội vàng chấp tay chào.

Bạch Diêu mặc kệ thị, nhìn chăm chăm Ngưu Hữu Đạo dò xét từ trên xuống dưới một phen rồi hỏi: "Người là Ngưu Hữu Đạo?"

Ngưu Hữu Đạo từ từ đứng lên, trên mặt lộ ra mỉm cười, chấp tay đáp: "Chính là tại hạ, không biết có gì chỉ giáo?"

Lúc này, Phụng Nhựt Nam cũng xốc mảnh lều tiến vào, đang kỳ quái thì thấy Bạch Diêu đưa tay ra hiệu với Ngưu Hữu Đạo: "Đi với ta một chuyến."

Ngưu Hữu Đạo cũng mặc kệ người đến là ai, rất dễ nói chuyện, cười gật đầu đáp: "Được!"

"Khoan đã!" Lúc này Phụng Nhựt Nam trừng hai mắt quát một tiếng bảo ngưng lại, nói: "Bạch thúc, hần không thể đi, ta giữ hần lại có việc."

Bạch Diêu bình tĩnh nói: "Mẫu thân tiểu thư muốn gặp hần, có chuyện gì chờ mẫu thân tiểu thư gặp hần rồi nói sau đi."

Ngưu Hữu Đạo nghe thế nở nụ cười chân thành, có thể xác nhận Viên Cương bên kia đã thuận lợi gặp được mục tiêu. Đối với cách làm việc của Viên Cương, hần rất yên tâm.

Thần sắc Phụng Nhục Nam run rẩy, mạnh miệng một câu: "Không được, hân còn thiếu ta tiền, không thể đi."

Chuyện tiền có thể so với chuyện của mẫu thân cô sao? Bạch Diêu nhíu mày nhìn chằm chằm nàng ta, tỏ vẻ người thật không hiểu chuyện, trầm giọng nói: "Chuyện tiền để nói sau đi."

Phụng Nhục Nam: "Bạch thúc, bọn ta đang đánh cược, hiện giờ không thể thả hân đi."

Ngưu Hữu Đạo chợt buông tiếng thở dài nói: "Tướng quân, ta đâu có quyết nợ, chạy không thoát đâu mà."

Có câu nói này của hân, Bạch Diêu cũng không nhiều lời nữa, nhìn Ngưu Hữu Đạo nghiêng đầu nói: "Đi theo ta đi!"

Ngưu Hữu Đạo chấp tay với gã, đi theo sau lưng, lúc đi ngang qua người Phụng Nhục Nam, nhếch miệng lên đáp lại bằng một nụ cười xảo quyết.

Phụng Nhục Nam thấy thế nổi giận nhưng cũng không can được Bạch Diêu dẫn người đi, cùng ra khỏi lều vải, quát lên: "Ngưu Hữu Đạo, nếu người dám thiếu ta một xu, ta sẽ làm người đẹp mặt!"

Ngưu Hữu Đạo quay đầu chấp tay cáo biệt với nàng ta, có thể nói là cười ha ha mà đi, cười đến thoải mái tự đắc, đáng vẻ vui sướng không nhận được.

"Người cứ cười đi, xem sau này khóc thế nào!" Phụng Nhục Nam cắn răng rít lên. Bên này đang chuẩn bị sai người tới phủ Thái Thú nghe ngóng xem cuối cùng đã xảy ra chuyện gì thì cũng vừa lúc, Cúc lại vội vàng trở về.

Phụng Nhục Nam tạm thời dãn xuống chuyện hỏi thăm, nhìn Cúc đang đi tới hỏi: "Biết rõ xảy ra chuyện gì không?"

Thần sắc Cúc hơi kỳ lạ, mang theo vài phần dờ khóc dờ cười đáp: "Tên Viên Cương kia mang người tới phủ Thái Thú cầu hôn ạ."

"Cầu hôn?" Phụng Nhục Nam ngạc nhiên: "Cầu hôn gì cơ?"

Cúc vỗ nhẹ miệng của mình, như tự trách mình không biết cách nói chuyện, giải thích: "Cũng không phải là cầu hôn, mà là trực tiếp tới cửa đón dâu thay Thương Triều Tông."

"Đón dâu?" Phụng Nhục Nam tò mò hỏi: "Thương Triều Tông muốn cưới vị muội muội nào trong nhà à? Cưới ai thế? Chuyện lớn như này sao một chút tiếng gió ta cũng không nghe được vậy?"

Cúc thấy câm nín, phát hiện vị này làm sao mà còn chưa kịp phản ứng thế, vẻ mặt đau khổ nói: "Tướng quân, là cưới người đó! Viên Cương mua một đồng lễ vật đón dâu, tới cửa là giúp Thương Triều Tông cầu hôn tướng quân người đó!"

"..." Phụng Nhục Nam tròn tròn mắt, đầu óc đơ ra một lúc lâu vì quá tải, sững sờ nhìn Cúc: "Người không có hồ đồ đấy chứ? Thương Triều Tông cưới ta? Chuyện này sao có thể?"

Sau lưng nàng ta, Mai và Lan cũng ngơ ngác, rõ ràng cũng cảm thấy chuyện này là không thể nào.

Cúc dậm chân nói: "Tướng quân, là thật mà, Viên Cương ở trước mắt bao người, ngay trước mặt dân chúng trong thành lớn tiếng tuyên bố, chắc là chẳng mấy chốc việc này sẽ truyền khắp toàn thành, ta tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được, tuyệt đối không sai đâu."

Phụng Nhục Nam chợt thấy không rét mà run, hơi bất an tự an ủi mình: "Dù thật như vậy, phụ thân, mẫu thân cũng sẽ không đồng ý, không thể nào gả ta cho tên Thương Triều Tông sắp chết kia, không đâu!"

Cúc lắc đầu nói: "Chuyện này ta không biết, ta không rõ cụ thể là Viên Cương đã nói những gì với Thái Thú và phu nhân. Có điều nhìn qua, việc này hình như có thể thương lượng."

"Không thể nào!" Phụng Nhục Nam quả quyết bác bỏ, hiện giờ nàng ta bỗng nhiên hiểu rõ vài điều, hiểu ra trước đó vì sao Ngưu Hữu Đạo lại đề cập với nàng ta về số tiền đặt cược kia, đánh cược gì mà trong vòng một canh giờ nàng ta sẽ thả hân rồi đi, đây là vì biết trong nhà nàng ta sẽ phải người tới đưa hân đi, biết nàng ta không ngăn cản được, đây là đào hố để nàng ta nhảy vào, rõ ràng là muốn quyết nợ mà!

Nghĩ đến 1 vạn kim tệ kia, nàng ta vội hỏi: "Tiền cho hân mượn đâu rồi? Người dẫn người nghĩ cách lén cướp trở về ngay cho ta!"

Cúc trở mặt, bị chuyện cầu hôn làm cho hồ đồ, nghĩ lại mới nhớ tới số tiền đã cho mượn kia, gần như giọng nói: "Sợ là không cướp về được rồi, Viên Cương đã đem tiền chúng ta cho mượn mua một số lượng lớn lễ vật, đã đưa toàn bộ đến phủ Thái Thú rồi ạ!"

Phụng Nhục Nam lập tức la lên thất thanh: "Cái gì? Lấy tiền ta cho mượn mua lễ vật..." Hai chữ "cưới ta" sững sờ không thể thốt ra khỏi miệng, hai mắt nàng ta trừng thật to.

Về mặt Cúc đau khổ gật đầu. Mai cũng kinh hô: "Hèn hạ vô sỉ!"

Lan cắn răng giọng căm hận: "Tùng gặp không biết bao nhiêu kẻ đáng xấu hổ, nhưng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy!"

Đối với kiểu này, mấy nữ nhân hiển nhiên là căm thù đến tận xương tủy.

"A!" Lấy lại tinh thần, Phụng Nhượng Nam rú lên quái dị, hai tay che mặt, ảo não đến mặt cũng không biết để vào đâu, vậy mà mình còn muốn gạt người ta, bản thân còn muốn tiền, muốn cả người. Người ta mới thật sự là tiền cũng muốn, mà người cũng muốn. Mặt mũi này thật sự là ném đi được rồi, đời này không phải chưa từng mất mặt bao giờ nhưng thật sự chưa bao giờ mất mặt đến như vậy, đơn giản chính là một kẻ ngu ngốc, tự làm mình thua thiệt còn tưởng rằng tất cả đều nằm trong sự kiểm soát của mình!

Nàng ta tức đến sắp ngất xỉu, liên tục dậm chân trút hết hối hận buồn phiền vô tận của mình, đột nhiên ngẩng đầu, tức giận đến sắp nổ cả mũi giáp, nghiêm nghị quát: "Tập hợp người ngựa, đi theo ta giết kẻ trộm!"

Bên này rất nhanh tập kết hơn trăm kỵ binh, lớp cộp rong ruổi mà đi, lúc này Phụng Nhượng Nam thật sự tức giận đến điên rồi, quả thực là mạnh mẽ lao vào trong thành.

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Có Phải Người Sống Nhiều Quá Phát Chán Rồi Không?

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Trúc chờ ở ven đường, tận mắt nhìn thấy đám người Phụng Nhượng Nam nổi giận đùng đùng nhanh chóng rời đi, kinh ngạc, hơi không hiểu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, thì còn mang người chờ ở đây, chuẩn bị thiết lập trở ngại để Ngưu Hữu Đạo không cách nào trở về trả tiền đúng hạn đây này...

Ngưu Hữu Đạo theo Bạch Diêu đến phủ Thái Thú, có Bạch Diêu dẫn đường đương nhiên là một đường không có gì trở ngại, đi thẳng tới chính sảnh.

Trong nháy mắt đám người Phụng Lăng Ba tập trung toàn bộ sự chú ý vào Ngưu Hữu Đạo vừa tiến vào, chỉ có một cảm giác, thật trẻ tuổi! Bên chùa Nam Sơn truyền đến tin tức, hình tượng người dễ dàng đánh bại ba người Tổng Diễn Thanh rất khó phù hợp với người trước mắt này.

Bạch Diêu quay trở lại sau lưng Bành Ngọc Lan, ôm kiếm dựa vào cây cột bên cạnh.

Ánh mắt Ngưu Hữu Đạo quét vài vòng trên người mấy người ở đây, dừng hơi lâu ở chỗ Bành Ngọc Lan một chút, trong bụng nói thầm, chẳng trách nữ tử Phụng Nhượng Nam kia lại cao lớn như vậy, thì ra là có di truyền đây mà. Ánh mắt cuối cùng rơi vào Viên Cương trên người bị trời gô, hơi nhíu mày lại, không để ý tới người khác, chỉ hỏi Viên Cương: "Không sao chứ?"

Viên Cương khẽ lắc đầu, thấy hắn tới cũng yên lòng.

Ngưu Hữu Đạo đưa tay giật nút buộc, tháo dây thừng, trước mắt bao người làm như không có ai đi đến tháo dây trói cho Viên Cương trước, sau đó mới chấp tay hành lễ với Phụng Lăng Ba và Bành Ngọc Lan đứng ở chủ vị. "Ngưu Hữu Đạo bái kiến Thái Thú, ra mắt phu nhân!"

Phụng Lăng Ba lạnh lùng hỏi: "Người chính là chính sứ cầu hôn Thương Triều Tông phái tới?"

"Đúng vậy!" Ngưu Hữu Đạo thừa nhận, lại sửa đúng: "Không phải cầu hôn, mà là cưới vợ, việc này không nên kéo dài nữa, Vương gia nhà ta không chờ được, hay là mau chóng cưới vào cửa thì tốt hơn."

Bộ ta đồng ý gả con gái cho Thương Triều Tông rồi à? Phụng Lăng Ba muốn phun nước bọt vào mặt hắn, chẳng qua chính sự quan trọng, nếu không cũng sẽ không vội vã đưa người tới như vậy, trên tay cầm phần danh mục quà tặng kia giờ lên, trầm giọng nói: "Người hiểu rõ những thứ lễ nặng trong danh mục quà tặng này ư?"

Ngưu Hữu Đạo nhìn xung quanh một vòng, phát hiện ngoại trừ hai vợ chồng, còn có mấy người, hình như cũng là tu sĩ, không khỏi chần chờ nói: "Nơi này thích hợp để bàn về việc này không?"

Bành Ngọc Lan lên tiếng: "Người yên tâm, nơi này đều là người có thể tin được, cứ nói đi đừng ngại." Mấy vị tu sĩ này đều là đồng môn của bà ta, chỉ cần là chuyện không phải chuyện đùa, có một số việc cần tranh thủ sự ủng hộ của Thiên Ngọc môn, bằng không vợ chồng bọn họ cũng không làm chủ được.

Lúc này Ngưu Hữu Đạo mới gật đầu nói: "Trước đó Vương gia từng thương lượng với ta, đương nhiên là ta hiểu rõ."

Phụng Lăng Ba lại lắc lắc danh mục quà tặng trong tay. "Sao ta biết những thứ trong danh mục quà tặng này là thật hay giả chứ?"

Ngưu Hữu Đạo cười đáp: "Có phải thật hay không, chắc hẳn trong lòng Thái Thú đại nhân đã có phán đoán rồi, có gì đã biết rõ còn có hỏi?"

Phượng Lăng Ba tức giận: "Nói nhảm! Ta lấy cái gì để phán đoán hả?"

Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc nói: "Sự thực ở đó, lẽ nào Thái thú đại nhân không nhìn thấy?"

Phượng Lăng Ba lãnh đạm đáp: "Không cần cố làm ra vẻ bí ẩn với ta. Đồ trong lễ đơn đâu? Chỉ cần giao ra đồ lễ, ta có thể cân nhắc gả con gái cho."

Làm sao Ngưu Hữu Đạo tin lời này là thật. Giao đồ ra rồi, ông ta chịu gả con gái ra mới lạ. Hắn không hề yếu thế, cứng rắn sửa lại: "Không phải cân nhắc gả mà là nhất định phải gả! Lệnh ái... Vương gia chúng ta nhất định sẽ cưới!"

Phượng Lăng Ba cười lạnh: "Nói hay lắm! Người tới địa bàn của bản tọa, còn do các người muốn giao thì giao, không muốn giao thì thôi à?"

Đột nhiên Ngưu Hữu Đạo xoay người, phát tay chỉ ra ngoài cửa, nói rất hùng hổ: "Chỉ cần Thái thú đại nhân dám đi ra ngoài lớn tiếng nói một câu, trong tay Dung Bình Quận vương có mười vạn Nha tướng, mười vạn Nha tướng này sẽ lập tức xuất hiện ngay, không lấy một đồng, không cần y phải uy hiếp!"

Mọi người trong phòng đều ngẩn ra. Mười vạn Nha Tướng? Thương Triều Tông có mười vạn Nha Tướng? Có người âm thầm hoảng sợ. Lẽ nào đây chính là cái gọi là lễ trong lễ đơn.

Phượng Lăng Ba quý quyết, không biết Ngưu Hữu Đạo nói vậy là có ý gì, có điều nói lại, làm sao ông ta dám chạy ra ngoài công khai nói chuyện này ra?

Ngưu Hữu Đạo quay lại hùng hổ dọa người: "Thái Thú đại nhân dám không? Xin hỏi một tiếng, Thái thú đại nhân có dám không?"

Phượng Lăng Ba vẫn không chịu: "Không giao đồ ra, đừng mơ rời quận Quảng Nghĩa!"

Ngưu Hữu Đạo khinh ghét quét ống tay áo, đầy khinh thường nói: "Nếu vương gia dám để cho ta tới, há lại không chuẩn bị trước? Không thể rời quận Quảng Nghĩa thì sao, chỉ cần Thái thú dám xằng bậy trưng dương với tự có người chọc chuyện mười vạn Nha tướng ra! Đến lúc ấy, chắc Thái thú cũng đoán được cái nơi nhỏ bé này sẽ chịu hậu quả thế nào, không cần ta nhiều lời chứ? Đừng nói Đại Yến quốc, chỉ sợ Triệu quốc ở phía tây sẽ chính là người đầu tiên muốn công phá quận Thanh Sơn, giết vào quận Quảng Nghĩa, Thái thú chặn được sao? Thử hỏi, các nước quần hùng có ai có thể ngồi yên mà nhìn Thái thú?"

Sắc mặt Phượng Lăng Ba đen thui như đất nồi, rõ ràng vấn đề đối phương nói ở trên là thứ tuyệt đối không được để lộ ra với bên ngoài. Ông ta bắt đầu suy tính xem có nên giữ người lại không, trầm giọng nói: "Nếu đồ đã được ghi trên lễ đơn, chẳng lẽ không phải để đưa cho bản tọa sao? Không đưa được đồ trên lễ đơn, làm sao bản tọa có thể gả nữ nhi cho y?"

Sắc mặt Ngưu Hữu Đạo hòa hoãn hơn: "Thứ ấy, người ngay không nói điều dối, không cần lừa Thái thú, mà cũng lừa không được, hiện giờ Vương gia vẫn chưa có được mười vạn Nha tướng kia."

"Cái gì?" Bành Ngọc Lan tròn tròn hai mắt. Làm vậy không phải là đem nữ nhi của mình ra trêu đùa sao? Bà ta không nhịn được, nổi giận: "Không có mà các người cũng dám ghi trên lễ đơn. Trêu chúng ta sao?"

Ngưu Hữu Đạo giờ giờ hai tay ra hiệu đối phương bớt giận, giải thích: "Tạm thời! Ta nói rồi, chỉ là tạm thời thôi, sớm muộn cũng sẽ có."

Phượng Lăng Ba cười nhạt: "Nói hươu nói vượn! Mồm miệng toàn cuồng ngôn! Đồ còn chưa nắm được trong tay đã dám chạy đến tuyên bố xin cưới nữ nhi của ta. Khinh thường chúng ta là đồ ngu sao? Ta thấy các người sống lâu quá phát chán rồi!" Ánh mắt ông ta có vẻ hung ác.

"Nói hươu nói vượn?" Ngưu Hữu Đạo kinh ngạc kiên quyết hỏi ngược lại: "Thái thú cảm thấy Đương kim hiện tại là kẻ ngốc sao? Ninh Vương vừa chết, vì sao lại đột nhiên làm khó dễ vương gia? Bằng vào tai mắt của Thái thú, chắc không khó để biết được chân tướng. Rõ ràng hiện Người đang kiêng kỵ Ninh Vương nắm đại quyền binh mã đã lâu, muốn nhỏ cò tận gốc một mạch của Ninh Vương! Nhưng vì sao Người đã giam cầm vương gia nhiều năm như vậy rồi mà không giết? Lẽ nào đột nhiên Đương kim mềm lòng mà phóng thích vương gia sao? Lẽ nào bây giờ đột nhiên Người nhớ tới tình thân huyết thống Hoàng tộc sao? Tại sao? Chẳng lẽ nguyên do trong này không đáng để Thái thú suy nghĩ kỹ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Có Chết Con Cũng Không Gả

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Hắn dứt lời, tất cả mọi người trong phòng đều có vẻ đăm chiêu. Bành Ngọc Lan lặng lẽ, Phượng Lăng Ba cũng cẩn thận suy tính.

Viên Cương bình tĩnh đứng bên cạnh bình thần nhìn Đạo Gia dùng miệng lưỡi lừa người, có vẻ không lo lắng tí nào.

Ngưu Hữu Đạo bước hai bước tới trước mặt Bành Ngọc Lan, chỉ ngón tay ra, có vẻ như vừa kích động vừa phẫn nộ: “Không phải Đương kim không muốn giết vương gia, cũng không phải Đương kim mềm lòng, càng không phải nhớ tới tình thân huyết thống Hoàng tộc, mà là vì Đương kim vẫn nhớ mong mười vạn Nha tướng mà Ninh Vương để lại cho vương gia, muốn nắm trong tay!”

Hắn lại bước nhanh tới trước mặt Phụng Lăng Ba, đồng dục nói: “Nhưng vương gia há có thể dễ dàng giao ra? Đương nhiên y hiểu, giao ra chắc chắn sẽ phải chết! Mấy năm qua ở trong thiên lao, vương gia bị tra tấn ép hỏi mỗi ngày nhưng thà chết không khai! May sao trời cao có mắt, Đương kim tự làm tự chịu, thanh tẩy bộ hạ cũ của Ninh Vương khiến cho thế cục Đại Yên rung chuyển, trong có Thái thú giả nuôi binh, ngoài có Thiệu Đăng Văn ngoài biên cương dẫn đại quân Hán Quốc đánh vào Đại Yên, nước địch xung quanh chăm chăm nhìn Đại Yên như sói nhìn cừu, Đương kim phải gả với mấy Công chúa ra kết giao cũng khó mà bình được loạn! Nội ưu ngoại hoạn mà Đương kim lại thả vương gia ra là vì sao? Tuyệt đối không phải vì ăn năn, chỉ vì Người biết không thể khiến vương gia chịu nhà mười vạn Nha tướng ra, muốn co phải đuối! Vương gia cũng biết, dựa vào thực lực hiện nay của bản thân, nếu mạo muội lấy ra mười vạn Nha tướng kia tất sẽ vô cùng nguy hiểm. Đương kim đối xử với mạch Ninh Vương như vậy, vương gia há có thể để cho Người toại nguyện? Chỉ có khi cùng đường mặt lộ, vì tranh chút hy vọng sống, vương gia thà dâng mười vạn Nha tướng kia cho Thái thú chứ không muốn Đương kim được lợi. Vì sao vương gia muốn cưới lệnh ái, chỉ vì lệnh ái là hôn ngọc quý trên tay Thái thú, lại có công cố thủ quận Quảng Nghĩa. Vương gia cưới lệnh ái, Thái thú được mười vạn Nha tướng kia, tất sẽ không qua sông đoạn cầu, ít nhất sẽ không giết hại vương gia, ít nhất vương gia cũng có thể giữ được một cái mạng! Mọi chuyện chỉ đơn giản vậy thôi, không biết Thái thú có nghĩ ngờ gì không? Lẽ nào cho rằng Vương gia sống lâu quá chán rồi, cố ý muốn đi trâu chọc sao? Nếu thực sự như vậy thì quá buồn cười! Vương gia muốn cưới lệnh ái, thành tâm bày ra đó, trời cao có thể chứng giám, Thái thú vẫn nghi ngờ sao?”

Phân tích rõ ràng, ngôn từ kích động mà không loạn, ép cho người nghe không thở nổi, có thể khiến cho người ta cảm thấy mình bùng tình đại ngộ.

Cả phòng lặng thinh, mọi người vẫn đang suy nghĩ về lời nói vừa rồi. Đột nhiên, có tiếng của Phụng Nhượng Nam bên ngoài vọng vào: “Cầu tặc, nhận chết đi!”

Mọi người trong phòng đều nhìn ra ngoài, chỉ thấy Phụng Nhượng Nam mặc khôi giáp cầm trường thương vội vàng chạy tới, đằng đằng sát khí vừa hô vừa gọi. Cũng chỉ có nàng ta dám làm bừa như vậy trong phủ Thái thú, nào ai dám cầm vũ khí xông vào phủ Thái thú làm loạn chứ, trừ khi muốn tạo phản!

Không phải nàng ta chỉ nói đùa mà động sát tâm thật đấy. Với Phụng Nhượng Nam, mượn tiền của nàng ta, mua lễ đến hỏi cưới chính nàng ta, khác nào nhục mạ nàng ta xấu xí không ai thèm lấy? Huống chi hắn còn lừa tiền của nàng ta nữa. Xưa nay vẫn là nàng ta bắt nạt người khác, chưa bao giờ bị ai bắt nạt, không nhịn nổi giận dữ và xấu hổ, không giết Ngưu Hữu Đạo thực khó giải mối hận trong lòng nàng ta!

Phụng Nhượng Nam lao vào trong phòng, không nói nửa lời, vung trường thương xé gió đâm thẳng vào ngực Ngưu Hữu Đạo. Lực thương không nhỏ, hẳn nàng ta cũng là người trường kỳ luyện võ.

Phụng Lăng Ba và Bành Ngọc Lan có vẻ thờ ơ lạnh nhạt, muốn xem thử thực lực của Ngưu Hữu Đạo thế nào.

Có điều Viên Cương không thể để cho bọn họ được như ý, bèn bước một chân lên ngăn đường trước Ngưu Hữu Đạo rồi đột nhiên bước sang một bên, lách mũi thương sang, vòng tay bắt được đầu thương, cứng rắn đâm ngược thương lại.

“A!” Phụng Nhượng Nam kêu một tiếng, hai tay nắm chặt thương, bành chân trụ vững, đỏ mặt liều mạng dốc sức đọ với Viên Cương, cắn chặt răng ngà.

Viên Cương nắm chặt thương ở trước ngực không dao động, lạnh mặt liếc xéo một bên, mặc kệ cho đối phương dốc hết sức. Mọi người trong phòng đều nhìn hắn ta kinh ngạc. Ai cũng biết Phụng Nhượng Nam luyện võ từ nhỏ, trời sinh khỏe mạnh sức lớn hơn xa nam nhân. Còn Viên Cương, họ đều nhìn ra được hắn ta không phải tu sĩ nên cũng kinh ngạc, trẻ tuổi như vậy đã luyện được công phu mãnh liệt như thế, khá là hiếm thấy!

Ngưu Hữu Đạo yên tâm, nghĩ bụng, Viên Cương cứng đối cứng với bọn Trần Quy Thạc cũng không rơi xuống hạ phong, Phụng Nhượng Nam há có thể hơn được? Nhưng chính hắn cũng không ngờ được ngành khí công của Viên Cương lại cường hãn đến vậy.

Phụng Lăng Ba nhìn Viên Cương, hai mắt sáng lấp lánh, thầm phán đoán, ra chiến trường ngày này rất có thể sẽ là dùng trường chém giết giữa vạn quân, qua đây cũng có thể nhìn ra được phần nào. Năm xưa Ninh Vương có thể uy chấn tứ phương, Anh Dương Vũ Liệt vệ quả nhiên danh bất hư truyền!

Thấy nữ nhi không chạm nổi tới Ngưu Hữu Đạo, cũng không chiếm được tiện nghi, Bành Ngọc Lan quay đầu ra hiệu.

Trong phòng có một lão đầu có vẻ phúc hậu, mặc trang phục hạ nhân, tóc hoa râm lắc mình tiến ra, vỗ một chưởng lên cán thương, thân thương bèn đập vào ngực Viên Cương khiến cho hắn ta lão đảo lúi lúi.

Lão đầu thuận thế đoạt lấy trường thương trong tay Phụng Nhượng Nam, ấn nhẹ lên bả vai nàng ta đã có thể giữ chặt nàng ta ở đó không thể tránh thoát.

Ngưu Hữu Đạo lắc mình tránh ra, vung chưởng ấn vào lưng Viên Cương, chợt phát hiện có ám kinh lao tới, vội đập một chân ra đằng sau, nhanh chóng thuận lực cùng hắn ta lùi lại hai bước mới đứng vững được. Đột nhiên Ngưu Hữu Đạo quay sang nhìn lão đầu kia. Rõ ràng đối phương muốn cho Viên Cương một bài học nên ra tay không nhẹ, một chưởng nhìn như hững hờ nhưng sức mạnh trong đó đủ để hại người. Ngưu Hữu Đạo chớp mắt, lộ hung quang, lạnh lùng hỏi: “Lão gia hòa, có phải lão sống lâu quá chán rồi phải không?”

Một câu hỏi hung ác chọc cho tất cả mọi người đều nhìn nhau.

Lão đầu kia nhìn Viên Cương khá kinh ngạc, một chương này của lão tuy không dùng quá nhiều lực nhưng tự nhận có thể chán cho Viên Cương phải thổ huyết. Vậy mà kết quả lại rất bất ngờ. Người bình thường luyện công phu đều là luyện gân xương da, lẽ nào người này luyện được luôn cả lục phủ ngũ tạng sao?

Viên Cương khuyển tay tán lực trong người ra, lục phủ ngũ tạng mới cuộn cuộn dịu lại, khẽ thở ra một hơi, nghiêng đầu thấp giọng nói với Nguru Hữu Đạo: “Đạo Gia, không sao!”

Nguru Hữu Đạo lập tức đổi sang khuôn mặt tươi cười híp mắt nói với lão đầu kia: “Lão nhân gia, chương này ta nhớ rồi. Sau này có cơ hội nhất định sẽ cho lão nhân gia thử một chương của ta!”

Lão đầu kia hòa ái khom người: “Lão nô xin đợi!”

“Được!” Nguru Hữu Đạo cười đáng yêu khẽ gật đầu, ánh mắt sâu hun hút như không muốn rời khỏi khuôn mặt đối phương.

Xét một cách tổng thể, hắn là một người rất đại lượng, cũng không phải chưa bao giờ trải qua chuyện cố gắng chịu nhục, có điều những chuyện đó đều chưa chạm vào những điều hắn quan tâm, ví dụ như việc này. Phụng Nhục Nam muốn giết hắn, Viên Cương ra tay ngăn cản, về tình về lý đều là chuyện bình thường, Viên Cương ra tay cũng rất nể mặt, chỉ là ngăn cản chứ chưa làm gì. Lão già này có bước ra điều đình cũng không nói làm gì, đâu cần phải hạ độc thủ trong bóng tối.

Nghe đối phương tự xưng “lão nô”, rõ ràng là hạ nhân ra mặt bên tiểu chủ nhân. Hắn hiểu, nhưng Nguru Hữu Đạo này không phải kẻ vô dụng. Vừa nãy hắn hỏi đối phương sống lâu quá phát chán rồi à tuyệt đối không phải nói ngoa. Hắn hoàn toàn có thể mượn mười vạn Nha tướng bức Phụng Thái thú rừng phạt lão, ít nhất là đến khi lão chịu xin lỗi, cho mất mặt đi. Có điều cân nhắc chuyện trước mắt, không muốn dây vào rắc rối, hắn quyết định nhường một bước, cũng chẳng cần phải xin lỗi, cứ để chuyện này đấy!

Sau một lát, Phụng Nhục Nam bị giữ không cho phép giầy dụa không làm gì được, chỉ hô lên: “Nương, con không gả! Con có gả cũng phải gả cho hán tử đình thiên lập địa, tuyệt đối không gả cho bọn chuột nhắt tham sống sợ chết Thương Triều Tông!”

Bạn đang đọc truyện *Phân Tranh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.